

แต่ พระเดชพระคุณ
พระราชสุทธินิยมมงคล (จรัญ จติธมฺ ุ โม) ุ

ท่านคือสาวกศาสดา	รับปฏิบัติมา
แต่องค์สมเด็จพระวันต์	
เห็นแจ้งจตุสัจธรรม์	ขจัดทุกข์ฆัมหันต์
ละโลกโอรสหลงสิ้นเชิง	
อวยเอื้อเพื่อชนรื่นเริง	สอนธรรมบันเทิง
รู้เท่ารู้ทันทุกขภัย	
พองชนล้นหลามหลากวัย	ขุ่นข้องหมองใจ
ทุกข์ท่วมทับถมจนหมอง	
ใครแก้ไขตนพินคลอง	ปลีกพินกรรมกอง
เข้าสู่ดินแดนแสนเกษม	
ท่านโปรดช่วยให้ใจเปรม	แนะนำทานเอกเอม
ดำรงตรงสู่นิรพาน	
คือการพัฒนาดวงมาน	แผ้วผ่องสุขสานดี
ชำระมลทินสิ้นสูญ	
ธรรมะท่านเอื้อเกื้อกูล	คุณอันไพบุลย์
กุ๊ซีพช่วยชาติช่วยชน	
สอนศิษย์รู้รักษาตน	อ่านจิตคิดคั่น
เที่ยงธรรมแท้แก้ตัวเอง	
ตัวใครที่เรากลัวเกรง	โวยโวงโงงเงง
ต้องสอนต้องตักเตือนดี	
ก็ตนนั่นแหละตัวดี	อ่านออกแล้วชี้
บอกทางประเสริฐสุขุม	
ใช้ตัวเป็นแนวคอยคุม	ไม่เหลิงเริงรุม
ระวังระไวไฝดี	
เกิดแล้วต้องวายชีวิ	ก่อนตายวันนี้
กิจใครรับขอบตอบแทน	
หน้าที่ยศศักดิ์ หวงแหน	ตำแหน่งแต่งแขวน
รู้คิดรู้ทำทบทวน	
ภาระรับไว้ใคร่ครวญ	หมั่นตรวจประมวล

อย่าให้ใครต้องดิเคียน	
การทำงานอุทิศสำหรับเพียร	วางแผนแนบเนียน
เพื่อผลของงานคืองาน	
อย่ามุ่งไฝยศทะเยอทะยาน	ใช้สวยสะคราญ
ล้วนเป็นอนิจจังทั้งนั้น	
ทิวในใจวางพลัน	เล็กแบ่งชนชั้น
พวกเขาพวกเราล้วนตาย	
เมตตาอารีคลี่คลาย	ปัญหาสลาย
ถ้าเห็นธรรมแท้แน่จริง	
พระคุณหลวงพ่อดีใหญ่ยิ่ง	บริสุทธิ์เพริศพรึง
อดทนตรากตรำทำงาน	
เพื่อช่วยผองไทยลูกหลาน	ด้วยปัญญาญาณ
แรงกล้าพาชนพ้นกรรม	
เทศน์สอนด้วยกลคมขำ	ขยายอรรถเลิศล้ำ
ด้วยเชิงชาญปราชญ์ปรีชา	
ตะล่อมทุกทางเทศนา	ไขธรรมปัญหา
เพื่อช่วยชี้ทางพ้นทุกข์	
ผู้ใดเดินมาได้สุข	เล็กละโลกรุก
รู้กันรู้แก่แรงกรรม	
เมตตาเกินเอื้อนเอ่ยคำ	เกินจดเกินจำ
เกินที่ตอบแทนเทียมทัน	
กรุณาต่อศิษย์เสมอกัน	ดีชั่วเกี่ยจขยัน
สั่งสอนด้วยใจแท้จริง	
มุทิตาต่อชนชายหญิง	สนับสนุนเสริมสั่ง
ดีแท้แก่ตัดขจัดทุกข์	
อุเบกขาเมื่อควรหวนลูก	ใครโง่เกินปลุก
ได้แต่แม่จิตเมตตา	
เป็นแบบผู้ควรบูชา	เหนือเกล้าเกศา
พระคุณอุ่นในหทัยนี้	
ลิบห้าสิงหาราวดี	ขอถวายชีวี
เป็นทาสหลวงพ่อก่อนบุญ	
จะสร้างกุศลแทนคุณ	ทานศีลนำหนุน

เร่งก่อสร้างภาวนา

หวังให้ได้ตัวปัญญา

มุ่งมาดพัฒนา

เริ่มที่ตัวเองเร่งทำ

ขยายต่อครอบครัวตัวนำ

แผ่เพื่อเอื้อค้า

สังคมชนชั้นรับมัย

อำนาจไตรสรณาคมนี้

หลวงพ่อบุญปม

อภิบาลชนม์ยั้งยืนนาน

เป็นหลักที่ยิ่งใหญ่ไพศาล

แก่ไทยลูกหลาน

เพื่อประเทศชาติรุ่งเรืองเทอญ

นมัสการด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ผศ.จินดา เสงสมบุรณ์ ร้อยกรอง

เสียงธรรมจากวัดอัมพวัน

สพ. ภัทรธัมม. มรโธ ชินาคติ

รสพระธรรมขำระสทั้งปวง

ในยุคพุทธกาล พระสุกตเถระสำเร็จอรหันต์แล้ว ท่านชอบสงบ นิชมอยู่ป่า และเข้ามานสมาบัติเป็นประจำ วันหนึ่งท่านออกจากสมาธิแล้วเห็นหมู่เทพยดาถือดอกไม้ของหอมเข้ามากราบเรียนว่า ได้ฟังธรรมจากพระคุณเจ้าแล้วชื่นใจอย่างยิ่งจึงนำเครื่องสักการะมาถวาย

ท่านสุกตเถระ : อาตมาภาพเพิ่งออกจากสมาธิ ได้แสดงธรรมเรื่องอะไรหรือ?

เทวดา : ท่านอาจารย์แสดงธรรมเรื่อง “ความสงบ” เป็นที่ประทับใจยิ่งนัก

เรื่องนี้ ท่านผู้รู้ให้คิดเตือนใจว่า การแสดงธรรมที่ไม่ต้องพูด แต่ปฏิบัติให้ดู ทำให้ดูนั้น มีฤทธิ์กว่าเพียงแต่พูดให้ฟัง

จากเรื่องข้างบนนี้ ทำให้นึกถึง “เสียงธรรม” ของหลวงพ่อรัญญ ฌ วัดอัมพวัน หลวงพ่อทั้งทำให้ดู ทั้งพูดให้ฟัง จึงเป็นเสียงธรรมที่ไพเราะประทับใจมีอานุภาพโน้มน้าวให้ยอมรับและปฏิบัติตาม จึงมีสาธุศิษย์จำนวนแสน สมดังพระพุทธพจน์ที่ว่า “ยถากาโร ตถาวาเทติ คนทำได้อย่างไร แล้วสอนคนอื่นอย่างนั้นจึงจะเป็นบัณฑิตผู้ไร้มลทิน

เสียงธรรมจากการปฏิบัติให้ดูและสอนให้ฟังจากหลวงพ่อสรูปแล้วมี 2 เรื่อง **กฎแห่งกรรม** และ **ธรรมปฏิบัติ**

กฎแห่งกรรมเป็นหลักธรรมที่ยิ่งใหญ่ในพระพุทธศาสนาและหลวงพ่อบรรยายเป็นประจำ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ผู้มีศรัทธาเข้าไปซื้ออย่างเคร่งครัด ชีวิตจะราบรื่นรุ่งเรืองร่มเย็นเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม มีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

หลวงพ่อบรรยายกฎแห่งกรรมมีฤทธิ์ เพราะหลวงพ่อบรรยายจากประสบการณ์จริง หลวงพ่อจะเล่าว่า หลวงพ่อเคยทำบาปมาเอง เคยยิงนก หักคอนก สมัยเป็นนักเรียน แล้วหลวงพ่อดีถูกรถชนคอหักเอามืออายุ ๔๐ เศษ นี่เป็นผลแห่งบาป แต่บุญวิปัสสนากรรมฐานได้มาช่วย หลวงพ่อจึงรอดตายคงปาฏิหาริย์

หลวงพ่อบรรยายอย่างจริงทั้งที่วัดอัมพวัน และจากที่ลูกศิษย์ได้มาปฏิบัติธรรม แล้วรายงานกฎแห่งกรรมให้ทราบเป็นหลักฐานจนปรากฏเป็นหนังสือ “กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” พิมพ์เล่มละเล่ม จนถึงเล่มนี้เป็นเล่มที่ ๑๕ สยบผู้ที่ค้านว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” คาดว่ามีจำนวนเป็นแสนๆ

นอกจากนี้ยังศิษย์ผู้มีศรัทธาช่วยเผยแพร่ “เสียงธรรม” โดยจัดทำ HOMEPAGE “กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” ของหลวงพ่อบนระบบ INTERNET โดยข้อมูลถึง ๒๑๗ หัวข้อ เรื่องพร้อมกันกระดานข่าว MESSAGE BOARD เพื่อให้ผู้สนใจส่งคำถามไปขอคำตอบจากหลวงพ่อกลับไปได้ทันใจ

คราวนี้ถึงเสียงธรรมจากวัดอัมพวัน คีร์ **“ธรรมปฏิบัติ”**

ธรรมปฏิบัติที่หลวงพ่อนำมาสอน คือ สติปัญญาทางสายเอก ใครที่ต้องการจะล้มมรดก เขิญไปปฏิบัติได้ทุกเมื่อมีที่พักและอาหารคอยต้อนรับตลอดปี ต้องปฏิบัติเองจึงจะพ้นทุกข์ได้เอง

ผู้ที่ไปสัมผัสเสียงธรรมจากวิปัสสนา มีปีละจำนวนหมื่นเสียงธรรมที่ไพเราะจับใจ มีรสอันสูงสุด
ที่หล่อหลอมให้ทั้งบุรุษ สตรีและเยาวชนเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นคนดี เปลี่ยนจากพลอยกลายเป็นเพชรอย่าง
น่าชื่นใจยิ่งนัก

อานิสงส์แห่งการปฏิบัติตามทางสายเอก พระพุทธองค์ทรงรับรองไว้ว่า อย่างช้า๗ ปี และอย่างเร็ว
๗ วัน จะได้รับบรรลุพระอนาคามี หรือพระอรหันต์อย่างแน่นอน

เนื่องในวันวาระดิถีคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคม ได้เวียนมาบรรจบอีกวาระหนึ่ง คณะศิษย์และคณะ
ผู้จัดทำหนังสือนี้ของอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยได้โปรดประสิทธิ์ จตุรพิธพรชัย แต่พระเดชพระคุณพระ
ราชสุทธานวมงคล ให้ประสบแต่ความเกษมสุขทุกทีพาราตรี ทำหน้าที่เรือสัตว์ ขนสัตว์ ตามรอยพระ
ศาสดาทรานานเท้านานเทอญ

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

พระวรวงศ์มคติ

สมเด็จพระญาณสังวร

ภาคประวัติ

- รำลึกอาลัยคุณย่าเจิม จรรยาภักษ์
อนุสรณ์พจน์ คุณแม่เจิม จรรยาภักษ์ พระราชสุทธินิยามมงคล
ประวัติคุณย่าเจิม จรรยาภักษ์
พระธรรมเทศนา เรื่อง “เทวธรรม” สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า
● พระราชสุทธินิยามมงคลรับถวายปริญญา
ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
● ประวัติความเป็นมาของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนพุดวัน
นรินทร์ จริโมภาส

ภาคกฎแห่งกรรม

- มหาปัญญา Fang Jei
- ธรรมชำระความโกรธ พอน เชื้อบุญเกิด
- พระราชสุทธินิยามมงคล(หลวงพ่ोजรัญ) ที่ข้าพเจ้ารู้จัก
ชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์
- การปฏิบัติกรรมฐานเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต
วิเชียร สุขสถาพรพันธ์
- ข้าพเจ้าเชื่อว่าภินิหารยังมีอยู่จริง กิจจา อุดมพันธ์
- นิमितลูกสาวนายพลลีตอน ๒ ฉวีวรรณ ชัยศิริ
- ชดใช้กรรมด้วยกรรมปฏิบัติธรรม เพ็ญวรรณ พรพิพัฒน์
- สวดมนต์แล้วประสบความสำเร็จจริงหรือ
ม.ร.ว. รัชณี พุ่มมนตรี (เกษมสันต์)
- หลวงพ่อของลูก ๆ พจน์ เทียมศักดิ์
- ชีวิต... ไม่สิ้นหวัง สุรีย์ จินขจร
- คุณพระศรีรัตนตรัย กับความสำเร็จของชีวิต
กัญญาณี อังสุธรรม

- ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรม *ตัน เช็ง หยง*
- ชีวิตใหม่ที่หลวงพ่อมอบให้ *ไพบูลย์ เทอญชูชีพ*
- หลวงปู่ของน้องมายด์ *อมร เทพวิวัฒน์*
- กรรมฐานเอาชนะโรคได้ *พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพีระ*
- วันสูญเสียบิดาที่เป็นที่รัก *พ.อ.สรรเพชญ พานิช*
- ด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่ *พ.อ.สรรเพชญ พานิช*
- ผลบุญของพ่อแม่ถึงลูก *สุทิน ธนุสุทธยาภรณ์*

ภาคธรรมบรรยาย

- กฎแห่งกรรม *พระราชสุทธินามมงคล*
- ธรรมะของครู *พระราชสุทธินามมงคล*
- บรรยายธรรมแก่คณะมหามงกุฎราชวิทยาลัย *พระราชสุทธินามมงคล*
- ธรรมะกับการแก้ปัญหาชีวิต *พระราชสุทธินามมงคล*
- หลวงพ่อตอบคำถามศาสตราจารย์ *ดร.นากาโซเน่*
พระราชสุทธินามมงคล
- สรุปคำบรรยายธรรมแก่คณะชมรมพุทธธรรม *พระราชสุทธินามมงคล*
- ธรรมนำชีวิต *พระราชสุทธินามมงคล*

ภาคผลงาน

- สถิติผู้ใช้หอประชุมภavana— กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภavana ปี ๒๕๔๓
- สถิติผู้ใช้หอประชุมภavana— กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภavana ปี ๒๕๒๕ – ๒๕๔๓
- สถิติผู้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์ปี ๒๕๔๓
- สถิติผู้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์ปี ๒๕๒๕-๒๕๔๓
- รายการสถาบันและคณะบุคคลที่เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม ณ หอประชุมภavana— กรศรีทิพาและศาลาสุธรรมภavanaปี ๒๕๔๓

- รายการบริจาคของพระราชสุทธินุญานสุทธินุญานมงคล เพื่อสาธารณกุศล และบำรุงโรงเรียนต่าง ๆ ปี ๒๕๔๓

ภาคศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

- งานทอดกฐินสามัคคีและพิธีวางศิลาฤกษ์
“ศาลา ๗๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโฆ” นรินทร์ จริโมภาส
- ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้
- พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร รับรางวัลชมเชย
โครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ
- โครงการแสงธรรมนำชีวิต ประจำปี ๒๕๔๔
- “สว่างตาต้องอาศัยแสงไฟ สว่างใจต้องอาศัยแสงธรรม”
- จากดวงใจเยาวชนแสงธรรมนำชีวิต รุ่น ๔
- รายการสถาบันและคณะบุคคลที่เข้ารับการอบรมพัฒนาจิตประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓
- สถิติผู้รับการอบรมพัฒนาจิต ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๗ – ๒๕๔๓

ภาคผนวก

- หลวงพ่อแต่งตั้งผู้ช่วยเจ้าอาวาส พระกรรมวาจาจารย์และพระครูฐานานุกรม

ผู้ช่วยเจ้าอาวาส	- พระครูปลัดคชาวุฒิ ยโสธโร
	- พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร
พระกรรมวาจาจารย์	- พระครูใบฎีกาพยุง เกตุชมโม
พระครูฐานานุกรม	- พระครูสังฆรักษ์ชเนศ หิตกาโม
- มุทิตาจิต ถวายแด่ พระครูสังฆรักษ์ชเนศ หิตกาโม
ชินวัฒน์ รัตนเสถียร
- คติธรรมโบราณ พระราชสุทธินุญานมงคล

พระวชิรธรรมคณี

คจ. พระญาณสังวร

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

ประธานคณะพระราชสุตญาณมงคล

เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี วัดอัมพวัน

เข้าเฝ้า ณ สว.ธรรมนิเวศ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๗

อีกครั้งที่ได้รับกัลยาณจิตจากท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ท่านเจ้าคุณพระราชสุตญาณมงคล ที่
ทั่วไปรู้จักท่านในนาม“หลวงพ่ोजรัญ” ท่านเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีวันนี้เช่นเดียวกับหลายปีที่ผ่านมา เมื่อ
ใกล้จะถึงวันเกิดอาตมภาพ ท่านจะแสดงกัลยาณจิต นำศิษยานุศิษย์ของท่านมาที่นี้เป็นจำนวนมากเสมอ ปีนี้ก็
เช่นเดียวกัน ก็ขอขอบพระคุณท่านเจ้าคุณ และอนุโมทนาคำว่าใจศิษยานุศิษย์ของท่าน ที่อุตสาหะเดินทางไกล
มาถึงที่นี่ ก็ควรจะไม่ใช่เป็นการมาผิดที่ เพราะอาตมภาพเองก็มีความปรารถนาดีต่อเพื่อนพุทธบริษัทเป็นอย่าง
มากตลอดมา คิด พูด ทำได้ดีเพียงไร เพื่อพระพุทธศาสนา ก็พยายามจนสุดความสามารถ ได้รู้ได้เห็นผู้ใดทำ
ก็ชื่นชมอนุโมทนา ดังที่รู้สึกต่องานของท่านเจ้าคุณอาจารย์ของพวกท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่งอนุโมทนา
สาธุการในคุณประโยชน์ที่ท่านทำเพื่อพระพุทธศาสนา ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน ท่านผู้เป็นศิษยานุศิษย์ของท่าน
เจ้าคุณนับว่ามีบุญมาก ที่ได้อยู่กับบัณฑิต อยู่กับท่านผู้มีความเทิดทูนพระพุทธศาสนาด้วยจิตใจจริง พก
กำลังนำผู้เป็นศิษยานุศิษย์ไปสู่ที่เจริญ ที่มีความสุข ที่สว่าง ห่างไกลจากความร้อนความวุ่นวายมีดมีดด้วย
กิเลสเครื่องสกปรกเศร้าหมองมากมาย จงตั้งใจเดินตามท่านไปด้วยดี จะเหมือนมีเกราะกันภัย ท่านเจ้าคุณ
“หลวงพ่ोजรัญ” ของพวกท่านทั้งหลายท่านบวชเรียนและปฏิบัติมานาน อย่างตั้งใจจริง อย่างใฝ่ดีจริง อย่าง
ผู้มีปัญญารู้ดีรู้ชั่วจริง ท่านจึงย่อมสามารถเป็นที่เลื่อมใสเป็นผู้นำที่ดีพอสำหรับพวกท่านทั้งหลาย ท่านมีเมตตา
ต่อพวกเรา มีความรักและความหวังดีต่อพวกเรา พระพุทธศาสนาสอนไว้ว่า “ให้คบผู้ที่คบเรา” นั่นก็คือ
ผู้ใดรักเราหวังดีต่อเรา อย่า ปฏิเสธความรักความหวังดีนั้น ผู้ที่รักเราเมตตาเราหวังดีต่อเรา จะไม่นำไปสู่
ความไม่ดีเป็นอันขาด มีแต่จะนำไปสู่ที่ดี ที่เจริญ ที่มีความสุขเท่านั้น และการนำของท่านเจ้าคุณท่านย่อม
ให้ผลดีแน่นอน ขอเพียงปฏิบัติเป็นลูกศิษย์ติดตามเชื่อฟังท่านด้วยดีเถิด ขออนุโมทนาอำนวยการ

ภาคประวัติ

โยมมารดาพระราชสุทธินิยมมงคล

เมื่อคุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ ถึงแก่กรรมนั้น ท่านมีอายุ๑๐๑ ปี สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ท่านเจ้าคณะใหญ่หนกลาง วัดชนะสงคราม กล่าวถึงคุณย่าเจิมว่า “...คนที่จะมีอายุได้ถึง ๑๐๐ ปีนั้น ตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นผู้มีเมตตากรรมมาในชาติก่อนภพก่อนและให้ทานชีวิตแก่สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีมือเป็นอด้วยโลหิตคิดพยาบาท ไม่คิดที่จะทำลายผู้อื่น มีน้ำใจเป็นบุญกุศล คุณย่าเจิมมีอายุถึง๑๐๑ ปี เป็นเพราะกุศลของท่านที่ทำได้..”

ในภพหน้าชาติหน้า ท่านก็คงจะมีอายุยืนเป็นร้อยปีด้วยบุญกุศลที่ท่านบำเพ็ญไว้ในชาตินี้

คุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ ได้รับพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ พร้อมผ้าไตรพระราชทาน เมื่อวันที่๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ทั้งได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานพวงมาลาและผ้าไตร และได้รับพระกรุณาจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระเจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ประทานพวงมาลาวางหน้าหีบศพ

อนุสรณ์พจน์
แต่ คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์
อายุ ๑๐๐ ปี ๖ เดือน

แม่ท่านได้บอกว่า “...จะอยู่ครบ ๑๐๐ ปี แล้วจะขอลา...” ซึ่งการจากไปอย่างไม่มีวันกลับมาของแม่
เมื่อวันจันทร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔ เวลา ๒๑.00 น. และถึงแก่กรรมอย่างสงบ
สติสัมปชัญญะครบบริบูรณ์ ยังความเศร้าโศกเสียใจอย่างที่สุดจะพรรณนา

แม่ ผู้ซึ่งรัก เป็นห่วง และเอาใจใส่ดูแลลูก ๑๐ คนด้วยดีตลอดมา ตั้งแต่วันที่เกิดถึงวันสุดท้ายของ
ลมหายใจของแม่

แม่ คือ ผู้ให้สิ่งที่ดีที่สุดในแก่ลูก แม้ว่าจะต้องลำบากขนาดไหน เพียงใด แม่ไม่เคยบ่น แม่มีแต่จะคอย
ตักเตือนทุกครั้งเมื่อลูกทำผิด

แม่ใช้ความเมตตา กรุณา และความโอบอ้อมอารี เป็นเครื่องมือในการสั่งสอนลูกอย่างได้ผลดีที่สุด
พระคุณแม่มากล้นคณานับ ลูกขอกราบเท้าขอบพระคุณแม่จากเบื้องลึกของหัวใจ สำหรับทุก ๆ สิ่ง
ที่แม่มอบให้ ลูกระลึกอยู่เสมอว่า แม่คือ “แม่พระ...ผู้รักลูกเป็นที่สุด”

การจากไปของแม่ คือ การสูญเสียครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของลูก

ตลอดชีวิตของแม่ทั้ง ๗ ้วย คือ ้วยต้น ้วยกลาง และ้วยปลาย แม่มีศรัทธาความเชื่อ มีปสาทะ
ความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา จัดเป็น “อุบาสิกานั่งใกล้” เข้าถึงพระรัตนตรัย ได้อุปถัมภ์ชวนขยายให้
ลูกได้บรรพชาอุปสมบทอีกทั้งแม่ยังมีใจศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ทำบุญด้วยการถวายทาน รักษา
ศีล เจริญจิตภาวนา ตามโอกาสที่จะพึงทำได้ประพฤดีได้เสมอมา

จากประวัติของแม่เจิม จรรย์รักษ์ ประกอบด้วยจริยาอันงดงาม ซึ่งมีไว้เป็นต้นทุน กับทั้งบุญกุศล
ที่ลูกและผู้ที่มีความเคารพนับถือได้ร่วมกันกระทำบำเพ็ญอุทิศเฉพาะจักเป็นบุญนำให้เกิดผลดี มีกมล
ปราโมทย์แต่คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ ในสัมปรายภพสมเจตนาปรารถนทุกประการ

จากใจลูก

พระราชสุทธินาถมณฑล

พระราชสุทธินาถมณฑล

(เจริญ สุทธิธมโม)

ประวัติโดยย่อ
คุณย่าเจิม จรรย์รักษ์

คุณย่าเจิม เป็นบุตรคุณตาเหล็ง- คุณยายอิม สุขประเสริฐ แต่งงานกับคุณปู่แพ จรรย์รักษ์ มีบุตรธิดา ๑๐ คน ได้แก่

๑. นางจำรัส จรรย์รักษ์ (ถึงแก่กรรม)
 ๒. ค.ช. จำรูญ จรรย์รักษ์ (ถึงแก่กรรม)
 ๓. นายจำลอง จรรย์รักษ์ (ถึงแก่กรรม)
 ๔. นายจำเริญ จรรย์รักษ์ (ถึงแก่กรรม)
 ๕. พระราชสุทธินิยามมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จูติธมโม)
 ๖. นายฉลวย จรรย์รักษ์ (ถึงแก่กรรม)
 ๗. นางเฉลียว บัวสรวง อายุ ๖๘ ปี
 ๘. นางเฉลิม ตั้งสมพงษ์ อายุ ๖๓ ปี
 ๙. นางแจ่ม พิมพ์สุวรรณ อายุ ๖๒ ปี
 ๑๐. นางสุชาติ ชื่นเฟื่องฟู อายุ ๕๘ ปี
- รวมบุตรธิดาที่ยังมีชีวิตอยู่ ๕ คน

คุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ นามสกุลเดิม สุขประเสริฐ มีอาชีพค้าขาย ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่บ้านเกาะ- บางประทุน ปัจจุบันคือตำบลม่วงหมุ่ อ.เมือง จ. สิงห์บุรี

คุณปู่แพ จรรย์รักษ์ ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่บ้านโพธิ์ศรี หนองจอก จ.ลพบุรี มีอาชีพเดิมคือค้าข้าว นำข้าวส่งกรุงเทพฯ และอาชีพดนตรีไทย คุณปู่แพ จรรย์รักษ์ อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๐๐ และได้มรณภาพเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ มีอายุได้ ๖๓ ปี ณ วัดพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

คุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ เกิดเมื่อพ.ศ. ๒๔๔๑ และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ณ. บ้านเหนือตลาดปากบาง ต. พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ด้วยโรครักษา รวมอายุ ได้ ๑๐๓ ปี และได้รับพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้จัดงานบำเพ็ญกุศลศพและงานพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษให้กับคุณย่าเจิม จรรย์รักษ์ อย่างสมเกียรติ โดยได้จัดงานบำเพ็ญกุศล เมื่อวันที่ ๖,๗,๘,๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้จัดคณะสงฆ์สวดมาติกา บังสุกุล และประกอบพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษเมื่อวันอาทิตย์ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔

นอกจากนั้นได้จัดทำบุญครบ ๕๐ วัน ในวันที่ ๒๘ มีนาคม และทำบุญครบ ๑๐๐ วัน ในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ วัดปากน้ำ
แสดงพระธรรมเทศนา เรื่อง เทวธรรม

ในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศแด่ คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

นโม ตสส ภควโต อรหโต สมมาสมพุทฺธสสฯ

หิริโอตตปสมปณา สุกกธมมสมาหิตา

สนโต สบปุริสา โลกา เทวธมมาติ วุจฺจเรฯ

ณ บัดนี้อาตมาภาพจักได้แสดงพระธรรมเทศนาโดยอนุรูป แก่กุศลจริยาสัมมาปฏิบัติ เนื่องในงาน
บำเพ็ญกุศลเพื่ออุทิศถวายเป็นผล ส่งผลให้แก่ท่านผู้ล่วงลับ คือคุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ในวันนี้ การบำเพ็ญกุ
ศลนั้น ได้มีโดยลำดับมาตั้งแต่วันที่คุณแม่ได้ถึงมรณกรรม สำหรับพิธีพืชมานบดินมากด้วยกัน เห็นจะต้อง
ขอโอกาสทูลถวายแด่เจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกซึ่ง
พระองค์ได้ทราบข่าวการมรณกรรมของคุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ และได้โปรดประทาน เรื่องกองการบำเพ็ญ
กุศลในวันนี้ โดยมอบหมายให้หม่อมราชวงศ์รัชณี เกษมสันต์ พร้อมด้วยคณะศิษย์วัดบวร ให้นำมาบำเพ็ญ
กองการกุศลในพระนามของพระองค์

ท่านทั้งหลายได้มาพร้อมกันในการบำเพ็ญกองการกุศลทุกๆคืน และคืนนี้ก็เป็นคืนสุดท้าย ซึ่งใน
วันพรุ่งนี้คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ ก็จะได้รับพระราชทานเพลิง ในวันนี้ก็เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งซึ่งฉณ
สงฆ์ และญาติโยม ศรัทธาสาธุชนเป็นจำนวนมาก พร้อมกันทั้งฝ่ายวัด และฝ่ายบ้าน ทางฝ่ายวัดก็คือ
พระสงฆ์ สามเณร ณ ที่นี้มีท่านเจ้าคุณพระธรรมราชาวัตร แห่งวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เจ้าคณะ
ภาค ๑ เป็นประธาน ในฝ่ายญาติโยมประชาชน ท่านทั้งหลายก็มีหม่อมราชวงศ์หญิงรัชณี เกษมสันต์ เป็น
ประธาน เพราะเป็นผู้แทนพระองค์สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ท่านทั้งหลายเห็นความพร้อมทั้งฝ่ายคณะสงฆ์และฝ่ายญาติโยม ประชาชน เนื่องในงานบำเพ็ญกอง
การกุศลนี้ที่มาพร้อมเช่นนี้เพราะอะไร เพราะความดีของคน ๒ คน คือคนเป็นหนึ่ง คนตายหนึ่ง คนทั้งสอง
นี้เป็นผู้มีคุณงามความดี เป็นที่เคารพนอบนบบูชาทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์

คนเป็นก็หมายถึง ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะจังหวัด
สิงห์บุรี ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่า หลวงพ่อจรัญ ท่านเป็นมหาเถระผู้ทรงคุณงามความดี เป็นที่เคารพนอบ
นบบูชาของเราท่านทั้งหลาย ทั้งสงฆ์และญาติโยมทั่วไปเรียกว่าคนเป็น

ส่วนคนตายก็คือคุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ เป็นคนดีอีกคนหนึ่ง คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ เจริญอยู่โลกนี้ หนึ่งร้อยกับอีกหนึ่งปี ซึ่งไม่ใช่ร้อย ใครต้องการอะไรขอแม่เจิมก็แล้วกัน ท่านทั้งหลาย แม่เจิมเป็นคนดี เป็นที่เคารพนับถือบูชาของเราท่านทั้งหลายทุกท่าน แม่เจิมเป็นโยมมารดาท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณ มงคลหรือหลวงพ่ोजรัญ บางท่านอาจจะไม่เคยเห็นแม่เจิม บางท่านอาจจะไม่รู้จัก บางท่านอาจจะไม่รู้ไม่เห็น แม่เจิมมีปฏิปทา มีคุณงามความดีอย่างไร คุณพระลูกชายของแม่เจิมก็แล้วกัน ท่านทั้งหลายเคารพ นอบนบบูชาหลวงพ่ोजรัญ ก็เพราะหลวงพ่ोजรัญทำความดีด้วยประการทั้งปวง ชื่อเสียงปรากฏไปทั่ว สารทิศ ทั้งในประเทศแลนานาชาติ ประเทศต่างประเทศที่เข้ามาสู่ประเทศไทยยังเข้ามาสู่วัดอัมพวันนี้ หลวงพ่ोजรัญเป็นผู้มีปกติยิ้มแย้มแจ่มใส เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือเกื้อกูล ใจเย็น เป็นพรที่เปี่ยมไปด้วย กตัญญูกตเวทิตาธรรม อาตมากับหลวงพ่ोजรัญนั้นชอบพอกันมานาน อาตมาชอบท่าน แต่ท่านจะชอบ อาตมาหรือเปล่าไม่รู้ คงต้องชอบ เพราะอาตมาชอบท่าน ท่านต้องชอบอาตมา อาตมาเคยเป็นเจ้าของกระท่อม ๓ อยู่ ๒ สมัย ๘ ปี ปกครองจังหวัดลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท ชัย หลวงพ่ोजรัญอยู่ที่วัดอัมพวัน อาตมา เคยไปเคยมา เคยฉัน เคยนอนที่นี้อาตมาจะพูดว่าเป็นเพื่อนกัน หลวงพ่ोजรัญคงไม่ว่า เพราะอายุรุ่นราว คราวเดียวกัน พรรษาที่รุ่นราวคราวเดียวกันเคยกินเคยนอนด้วยกัน อาตมาเคยมาตรวจภาคบ้าง มางานบ้าง ก็อยู่ด้วยกัน อีกองค์หนึ่งก็คือพระครูสังฆราชวาสาที่ไปมาอยู่ด้วยกัน

ท่านทั้งหลาย ถ้าใครไม่เคยเห็นแม่เจิม ก็ดูพระลูกชายของท่าน ก็หลวงพ่ोजรัญนี่อาตมาพูดได้ว่า แม่เจิมนี้มีจิตใจแจ่มใส เยือกเย็น สุขุมคัมภีรภาพ โดยที่สุดว่าผู้ใดใครผู้หนึ่งจะมาด่า มาว่า มาพุดตีสตี เสียดแทง ด้วยประการใดก็ตาม แม่เจิมยิ้มรับ แทนที่จะหน้าบึ้ง ชิงตึง ชุ่นเคือง ชุ่นแค้น แม่เจิมเป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายที่รู้จักแม่เจิม ก็เห็นอยู่รู้อยู่ไม่เคยมีใครเห็นแม่เจิมโกรธ เรียกว่าแม่เจิมเป็นคนที่จิตใจสูงส่ง ที่แม่เจิมเป็นคนที่จิตใจสูงส่งนี้ก็เพราะแม่เจิมประพฤติปฏิบัติดีอยู่ด้วยเทวธรรม แม่เจิมมีคุณธรรม เพราะมีเทวธรรมอยู่ในน้ำ ใจดีน้ำใจของแม่เจิม จึงมีจิตใจเหมือนเทวดา เทวธรรมก็คือ ธรรมของเทพ หรือ ธรรมของเทวดา อาตมาจึงจะนำคุณธรรมที่แม่เจิมปฏิบัติอยู่มาแสดงแก่ท่านทั้งหลาย ณ ที่นี้ พอสมควรแก่ เวลา

อาตมาได้ยกเทวธรรมเป็นบทอุเทศไว้ว่า

หิริโอตตปัสสมปณา สกกธมมสมาหิตา

สนโต สปปุริสา โลกา เทวธมมาติ วุจจเรฯ

แปลเป็นภาษาไทยว่า ผู้ถึงพร้อมด้วยหิริโอตตปัสผู้ตั้งมั่นอยู่ในสุกกธรรม ผู้เป็นสันตบุคคล ผู้เป็นสัปปุริชานในโลก เราเรียกผู้เป็นเช่นนั้นว่าผู้ทรงเทวธรรม ดังนี้ พระบาลีพุทธภาษิตนี้ องค์สมเด็จพระ มุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรด ประทานแสดงเทวธรรมว่า เทวธรรมนั้นคือธรรมของเทพหรือเทวดา ดังที่ว่า แล้วเทพมี๓ ชั้น

๑. สมมติเทพ

๒. อุปปัตติเทพ

๑. วิสุทธิเทพ

สมมติเทพ หมายถึง พระราชา พระราชินี ราชกุมาร ราชกุมารี เป็นต้น พระองค์ทั้งหลายนี้ โลกสมมติเป็นเทพ เรียกว่าสมมติเทพ

อุบัติเทพ หมายถึง ท่านผู้ไปอุบัติเป็นเทวดา โดยกำเนิด

วิสุทธิเทพ หมายถึง ท่านผู้มีความบริสุทธิ์ ผุดผ่อง คือท่านอรหันต์จีนาสพทั้งหลาย

พระราชามหากษัตริย์ถือว่าเป็นเทพ เป็นเทวดา หรือไปเกิดเป็นเทพโดยตรง ก็ถือว่าเป็นเทพ เป็นเทวดา หรือพระอรหันต์จีนาสพเจ้าทั้งหลาย ผู้ที่มีความบริสุทธิ์ จากกิเลสอาศัยด้วยประการนั้น ๆ ก็ชื่อว่าเป็นเทพเป็นเทวดา และพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์โปรดประทานว่า ท่านทั้งหลาย ทุกคนก็สามารถที่จะเป็นเทพได้ด้วยประการนั้น ๆ โดยนัยนี้ท่านทรงแสดงธรรมให้ผู้ประพฤติปฏิบัติได้ชื่อว่า เป็นเทพ หรือว่าทรงธรรมของเทพ ไปถึงคุณธรรม ๔ ประการ คือ

หิริ โอตตปฺปธรรม

สุกกธรรม

สันติธรรม

สัปปริสธรรม

สี่ประการนี้เป็นคุณธรรมที่ทำให้ผู้ประพฤติปฏิบัติเป็นเทพ ท่านทั้งหลายมาศึกษาในคุณธรรมนี้สักเล็กน้อย

หิริ โอตตปฺปะ

หิริ ความละอาย โอตตปฺปะ ความเกรงกลัว หิริเป็นชื่อของเจตนาที่ละอายต่อความประพฤติชั่ว โอตตปฺปะเป็นชื่อของเจตนาที่เกรงกลัวต่อผลของการประพฤติชั่ว คุณธรรมที่ ๒ ประการนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นธรรมคุ้มครองโลก โลกคือหมู่สัตว์ มนุษย์ บุคคลเราเมื่อมีคุณธรรมที่ ๒ ประการนี้ จะอยู่เย็นเป็นสุข ไม่ทุกข์เดือดร้อน สบายอกสบายใจ การโกงการกินจะไม่มี โลกก็จะไม่เดือดร้อนเหมือนทุกวันนี้ เมื่อมีหิริก็มีความละอายต่อความชั่ว คือไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักขโมย ปล้นสะดม หรือตักสินต่าง ๆ ซื่อสัตย์สุจริต ไม่ทำในสิ่งที่ชั่วเพราะละอาย ท่านเปรียบไว้เหมือนหญิงสาวที่แต่งตัวสวย ๆ เมื่อเห็นสิ่งสกปรกและทะเลาะเบาะแว้งเพื่อนก็จะหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปใกล้ กลัวจะมาเบาะแว้งเพื่อนตัว เบาะแว้งเพื่อนเครื่องประดับ ผ้าผ่อนท่อนสไบ หญิงสาวที่แต่งตัวแล้วก็จะหลีกเลี่ยงสิ่งสกปรกโสโครกนั้น ท่านเปรียบว่าเป็นคนที่มีหิริ

โอตตปฺปะ ความเกรงกลัว หมายความว่า ความเกรงกลัวต่อผลของความชั่ว ไม่ว่าจะมีความชั่ว หรือความดีก็ตามที่เรากระทำแล้วย่อมจะเป็นของเราโดยตรงแน่นอน

กมมสสโกมหิ กมมทายาโท

กมมพณฺฐุ กมมปฺปฺพิสรโณ

ยํ กมมํ กริสสามิ กลฺยาณํ

วา ปาปํ วา ตสส ทายาโท ภวิสสามิฯ

รวมความว่า กรรมที่เราทำไว้ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ย่อมเป็นของผู้นั้น เป็นของผู้กระทำทุกคน โอตตปปะนั้น ท่านเปรียบเหมือนบุคลลถั่วต่อสรพิษ คนที่ถั่วต่อสรพิษ ฐ ถึงแม้ตัวเล็กเราก็ไม่กล้าเข้าใกล้เพราะกลัวมันกัดธา เมื่อกัดเราก็เป็นอันตรายต่อชีวิต คนที่มีโอตตปปะก็เหมือนกับคนที่ถั่ว ฐ ไม่เข้าใกล้ฐณะนั้น นี้เรียกว่าเป็นคุณธรรมที่๑

หิริ ความละอาย โอตตปปะ ความเกรงกลัว เมื่อมีคุณธรรมประการนี้แล้วก็ย่อมเป็นเหตุให้มีคุณธรรมข้อต่อไป คือ สุกกกรรม

สุกกรรม หมายถึง ธรรมที่ทำให้ผ่องแผ้ว ถ้าพูดโดยตรงก็คือศีลนั้นเอง ศีลก็คือไม่ทำชั่วด้วยประการทั้งปวงรักษา กายดี วาจาดี เรียกว่าเป็นผู้มีศีล เรื่องศีลนั้นท่านทั้งหลายรู้จักกันคืออยู่แล้ว ฐะรับศีลรักษาศีลกันอยู่เป็นประจำศีล๕ ก็มี ศีล ๘ ก็มี ๒๒๘ ก็มี ตามส่วน

วิธีรักษาศีลนั้นคือรักษากายให้ดี ที่ว่ารักษากายให้ดีไม่ใช่เพียงแต่อาบน้ำชำระร่างกาย ประดับตกแต่งน้ำอบน้ำหอม หรือมีผ้าผ่อนท่อนสไบที่สวยงาม ไม่ใช่เพียงแค่นั้น ที่ว่ารักษากายให้ดีหมายความว่าไม่ทำชั่วทางกาย ไม่ทำความผิด ไม่ทำทุจริตที่เกิดจากทางกาย ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ลักขโมย ปล้น หรือประพฤติดิในสิ่งหวงแหนแห่งกันและกันทุกอย่าง อะไรก็ตามที่เป็นความชั่ว เป็นความไม่ดี เป็นความเสียหาย ที่จะเกิดจากทางกายของเราแล้วเราจะไม่กระทำ ก็จะเกิดเป็นศีล ทางวาจาก็เหมือนกัน รักษาคำพูดให้ดี พูดแต่คำไพเราะเสนาะโสด คำที่อ่อนหวาน คำที่สมักรสมานสามัคคี คำที่ดีๆ เว้นจากคำหยาบ คำส่อเสียด คำเพื่อเจือไม่พูดจาปราศรัยในคำไม่ดี

ท่านทั้งหลายการรักษาศีลนั้น รักษากันเพียงแต่กาย วาจา๒ อย่างนี้ ถ้ารักษา๒ อย่างนี้ดีแล้ว ได้แล้ว จะรักษาศีลทั้งหมดดีทุกอย่าง แต่ว่าบางคนก็รักษาไม่ไหวดังมีตัวอย่างในสมัยสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีคนคนหนึ่งเห็นพระสงฆ์สามเณรนั้นก็บวชเป็นพระเป็นเณรนี้ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องลำบากตรากตรำ ประชาชนเขาทำไร่ไถนา ทำสวน รับราชการ กินเบี้ยหวัดเงินเดือน พระนี้ไม่ต้องทำอะไรอยู่สบาย ไม่ต้องทำอะไรเลยมีกินมีใช้ นึกอย่างนี้ เราบวชดีกว่า บวชแล้วสบายดี นึกว่าเป็นพระแล้วสบาย บวชเพื่อความสบาย พอบวชเข้ามาแล้ว อาจารย์สอนโน่นสอนนี่แล้วต้องรักษาศีล๒๒๘ ข้อ ทำโน่นก็ไม่ได้ ทำนี่ก็ไม่ได้ อาหารก็รับประทานจำกัดเวลา อยากรับประทานของร้อนๆ โยมให้ของเย็น ๆ ก็ต้องรับประทานของเย็น อยากรับประทานของเย็น โยมก็ให้ของร้อน ๆ ก็ต้องรับประทานของร้อน การบวชเป็นพระไม่สบายเสียแล้ว ก็ไปหาพระอาจารย์บอก “ไม่ไหวแล้ว ต้องรักษาศีล ๒๒๘ ข้อ ผมรักษาไม่ไหว ผมลาสิก” อาจารย์ก็พาไปหาอุปัชฌาย์คือพระสารีบุตร พระสารีบุตรบอกว่า๒๒๘ ข้อมากนัก รักษา๔ ข้อได้ไหม คนนั้นบอกว่าค่อนข้างน้อยหน่อย๔ ข้อ จึงรับปาก “ได้ขอรับ” พระสารีบุตรก็บอกว่าให้รักษา

๑. ปาฏิโมกขสังวรศีล

๒. อินทริยสังวรศีล

๓. อาชีวปาริสุทธศีล

๔. ปัจจยสันนิตศีล

ความจริงสี่ข้อนี้มันมากกว่า๒๒๗ แต่ว่าข่นลงแล้วเหลือ๔ ข้อ คนนั้นรับมาสองสามวันก็ไม่ไหว
ข้อมันมทไปอีกแล้ว ก็ไปบอกพระสารีบุตร พระสารีบุตรก็เลยพาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“เธอรักษาศีลไม่ไหวก็รักษาอย่างเดียวกันได้ไหม ก็รักษาใจให้ดี” รักษาใจได้ดีหมด โยมทุกคนที่นั่นอยู่ที่นี้
รักษาใจให้ดี อย่าทำใจให้ประทุษร้ายเช่นคิดว่า “เทศนามานานแล้ว เมื่อไรจะจบซักที เมื่อไหร่จะตายไป”
รักษาใจไว้อย่าคิดประทุษร้าย เมื่อยก็เฉยๆ เอาไว้อาตมาก็เมื่อยเหมือนกัน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระรูปนั้นรักษาใจอย่างเดียว พระรูปนั้นตกลง ว่าง่ายดี ต่อมาก็ได้บรรล
อรหัตตคติเลศเป็นสมุจเฉทปหาน ไม่ต้องสึก กลับเป็นพระอรหันต์ ณะละโยมทุกคน เรื่องศีลนั้นโยม
รู้อยู่แล้วศีล ๕ ศีล๑๐ ศีล ๒๒๗ ขอพูดแต่เพียงว่าวิธีรักษาศีลไม่ยาก เพียงแค่นี้เรียกว่าตั้งอยู่ในสุขธรรมคือ
รักษาศีลนั่นเอง

สันติธรรมนั้นคือความสงบ ความสงบเป็นที่ประสงค์ของทุกคน สงบกาย สงบวาจา สงบใจ ทั้ง
สามอย่างนี้สงบใจขึ้นเลิศ คือเป็นความสงบภายใน พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีปัจฉาวิสัยหาด้วยพระองค์เอง
ถึงความสงบว่า

กถํ ทสฺสี กถํ สีโล

อุปสมฺมโตติ วุจฺจเรฯ

ผู้ปฏิบัติมีความเห็นอย่างไร มีศีลอย่างไร ท่านจึงเรียกว่าเป็นคนสงบ แล้วพระองค์ทรงตอบว่า

ยสฺส โลเก สกํ นคติ

อสฺตา จ น โสจติ

ธมฺเมสุ จ น คจฺจติ

ส เว สมนโต วุจฺจตีติฯ

ผู้ไม่ยึดถือว่าเป็นของเราในโลก๑

ผู้ไม่เศร้าโศกเพราะสัตว์สังขารเสื่อมไป๑

ผู้ไม่ถืออคติในธรรมทั้งหลาย๑

ผู้เช่นนั้นเราตถาคตเรียกว่าเป็นคนสงบดังนี้

ความสงบตามพระบาลีที่ว่านี้ ต้องประกอบด้วยคุณธรรมต่อไปนี้คือ

ประการแรก **ไม่ให้ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเราในโลกนี้** หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในโลกนี้
อย่าไปยึดมั่นถือมั่นว่านั่นก็ของเรานี้ก็ของเรา อย่าไปยึดถือว่าเป็นของเรา ทำไมพระองค์ไม่ให้ยึดถือ
เพราะว่ามีกรเปลี่ยนแปลงไปเป็นธรรมดา และเราก็จะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้น ถ้าหาก

ว่าบุคคลผู้ใดใครผู้หนึ่งไปยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดแล้ว ถ้าหากถึงคราวพลัดพรากจะทำให้เศร้าโศกเสียใจชั่วประการนั้น ๆ ดังที่ปรากฏอยู่ เมื่อไม่ยึดมั่นถือมั่นแล้วก็สบายอกสบายใจได้

ประการที่สอง ไม่เศร้าโศกเพราะสัตว์สังขารเสื่อมไป สัตว์หมายความว่าบุคคล ตัวตน เราเขาทั้งหลายนั้น สังขารคือสิ่งต่าง ๆ ที่เราปรุงแต่งขึ้น หรือที่ว่ากรรมคาปรุ่งขึ้นหรือตามที่บุคคลปรุงแต่งขึ้นก็ตาม ที่เป็นสัตว์ เป็นสังขาร มีอันเสื่อมสิ้นเป็นธรรมดาก็อย่าเศร้าโศกเสียใจ

อีกอย่างหนึ่ง **ไม่ให้ถือออกติ** จะเป็นฉันทา โทสา โมหา ภยา ความรัก ความโกรธ ความหลง และความกลัวก็ตามไม่ให้ถือคติในธรรมทั้งหลาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้ารับสั่งว่าเป็นคนสงบในโลก ดังนี้

สัปปริสธรรม หมายความว่า เป็นธรรมสัปปุรุษ เป็นธรรมของคนดี อาตมาจะชี้เพียงหัวข้อว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้ ๗ ประการ

ฉัมมัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักเหตุ
อิตถัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักผล
อิตถัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักตน
มัตตัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักประมาณ
กาลัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักกาลเวลา
ปริสัจญตา	ความเป็นผู้รู้จักชุมชน
บุคคลัญญตา	ความเป็นผู้รู้จักบุคคล

ทั้ง ๗ ประการนี้ เรียกว่า สัปปริสธรรม เป็นธรรมของสัปปุรุษ

อันว่าคุณธรรมที่ ๕ ประการนี้ หิริ โอตตปัทธธรรม สุกกธรรม สันติธรรม และสัปปริสธรรม ชื่อว่า ทวารธรรม ผู้ที่ประพฤติ อยู่ในคุณธรรมที่ ๕ ประการนี้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงคุณธรรม เป็นผู้ทรงทวารธรรม ท่านทั้งหลายได้รู้อยู่แล้วว่า คุณแม่เจิมนั้นเป็นผู้มีหิริ โอตตปัทธธรรม เป็นผู้มีสุกกธรรม มีศีลปฏิบัติเป็นประจำ จะพูดว่าตั้งแต่เป็นเด็กก็ว่าได้ เมื่อเป็นเด็กเล็กก็ไปทำบุญกับคุณพ่อ คุณแม่ คุณยาย จนกระทั่งแต่งงานมีครอบครัว ถึงแก่เหล่าซาราก็เห็นอยู่แล้วว่า คุณแม่เจิมรักษาศีลอยู่เป็นประจำ และคุณแม่เจิมเป็นผู้มีสันติธรรม คือเป็นคนสงบ มีจิตใจอันสงบ เยือกเย็นแจ่มใส ตามที่ได้แสดงมานี้ และคุณแม่เจิมเป็นผู้มีสัปปริสธรรม ด้วยคุณธรรม ๗ ประการ ของคนดีนั้น คุณแม่เจิมจึงชื่อว่าเป็นผู้ทรงทวารธรรม เป็นผู้ปฏิบัติในทวารธรรม หรือชื่อว่าเป็นเทพผู้หนึ่งก็ได้

ท่านทั้งหลายซึ่งได้พร้อมจิตพร้อมใจกันมาในงานกองการบำเพ็ญกุศลนี้ ขอท่านทั้งหลายจงกำหนดในคุณธรรมที่คุณแม่เจิมได้ประพฤติปฏิบัติแล้ว ท่านทั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติตาม คุณแม่เจิมเป็นผู้มีหิริ

โศคตปฺปชรรณ ทานทั้งหลายก็ประพฤดิปฏิบัติ สร้างหิริโศคตปฺปชรรณให้เกิดขึ้น คุณแม่เจิมมีสุกกชรรณ ทานทั้งหลายก็ต้องตั้งใจปฏิบัติอยู่ในสุกกชรรณ คุณแม่เจิมมีสันติชรรณ ทานทั้งหลายก็ปฏิบัติอยู่ในสันติชรรณ คุณแม่เจิมมีสัปปริสชรรณทานทั้งหลายก็ปฏิบัติอยู่ในสัปปริสชรรณ เมื่อทานทั้งหลายได้ปฏิบัติตามคุณธรรมที่คุณแม่เจิมได้ปฏิบัติแล้ว ก็จะได้ชื่อว่าบูชาคุณแม่เจิมด้วยปฏิบัติบูชา เป็นการบูชาด้วยปฏิบัติ การปฏิบัติตามในคุณธรรมที่คุณแม่เจิมได้ปฏิบัติแล้วหรือได้ระลึกคุณธรรมครั้งใดคราวใด ก็ชื่อว่าไม่ลืมคุณแม่เจิมครั้งนั้น และแล้วทานทั้งหลายก็จะมีความสุข มีความสงบ มีความเจริญ มีความร่มเย็นสืบต่อไป

อนิมา กตปุญญณ ขออำนาจบุญกุศลผลบุญ ซึ่งขณะท่านเจ้าภาพ มีท่านเจ้าคุณสมเด็จพะญาณสังวร สมเด็จพะสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ทรงเป็นประธานในกองการบำเพ็ญกุศลในคืนนี้ และทานทั้งหลายอีกเป็นจำนวนมาก ขอทุกท่านจงตั้งกัลยาณจิตอุทิศกัลปนาผลส่วนนี้ ส่งให้แก่คุณแม่เจิม จรรย์รักษ์ เมื่อคุณแม่เจิมได้ทราบด้วยญาณวิถิอันใดแล้วอนุโมทนา ก็จะได้รับส่วนบุญส่วนกุศล ก็ได้เจริญด้วยทิพยสมบัติในสัมปรายภพ หรือคุณแม่เจิมไม่ได้ทราบขอให้เทพดาเจ้าจงนำไปป่าวประกาศ เมื่อได้ทราบและอนุโมทนา ก็จะได้เจริญด้วยทิพยสมบัติในสัมปรายภพ สมเจตนาปรารถนาของคณะเจ้าภาพทุกประการ

พระราชสุทธินิยมมงคล
รับถวายเป็นบุญกุศล
คุณูปการคุณคุณคุณคุณ
วันพุธ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๔
ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

คำประกาศสดุดีเกียรติคุณพระราชสุทธินิยมมงคล
คุณคุณคุณคุณคุณคุณคุณคุณ สาขาพระพุทธศาสนา
ของ
อธิการบดีสถาบันราชภัฏเทพสตรี

พระราชสุทธินิยมมงคล หรือ หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี เป็นพระสงฆ์ที่กอร์ปด้วยศิลาจารวัตรอยู่เป็นนิจ ได้ปฏิบัติหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาตลอดจนตั้งใจอบรมสั่งสอนพระภิกษุสามเณร นักศึกษา ประชาชน ให้เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติหน้าที่ด้วยความดีงาม จนเป็นที่ทราบโดยทั่วกัน และได้รับการยกย่อง เชิดชูเกียรติจากส่วนราชการ สถาบัน และได้รับรางวัลประกาศเกียรติคุณมากมาย อาทิเช่น เมื่อ ปี พ.ศ.๒๕๒๘ ได้รับพระราชทานรางวัลสาธิตธรรมจักร จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในฐานะผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ด้านส่งเสริมชักชวนประชาชนให้มาปฏิบัติธรรม

พ.ศ.๒๕๒๙ ได้รับมอบเข็มเกียรติคุณพัฒนาดีเด่นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง จาก ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี

พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้รับพระราชทานโล่รางวัล มหิตลวรานุสรณ์ ของสภาสังคมสงเคราะห์ จากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนิตมาตุ

พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้รับโล่เกียรติคุณผู้เผยแผ่วิปัสสนาดีเด่น เนื่องในโอกาสครบรอบปีที่ ๔๘ ของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

พระราชสุทธินิยมมงคล ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาอย่างละเอียดลึกซึ้งทั้งปริยัติและปฏิบัติ จนทำให้พระองค์เจ้าประจักษ์ตามธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมีปณิธานอันแรงกล้าปรารถนาที่จะปฏิบัติงานจรโลงพระพุทธศาสนา และพัฒนาชาติไทยให้เข้มแข็งยั่งยืนเป็นปึกแผ่นพร้อมกันไป เพราะคุณเจ้าตระหนักรู้ว่า การสร้างคนไทยให้มีคุณธรรมพร้อมเพรียง จะเป็นกำลังอันแข็งแกร่งที่จะช่วยกันจรโลงพระพุทธศาสนา เพื่อพัฒนาชาติไทยให้เจริญก้าวหน้ายิ่งใหญ่อีกต่อไป

ดังจะให้เห็นจากตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา พระราชสุทธินิยมมงคล ได้ดำเนินกิจกรรมเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยเปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานสำหรับฆราวาส ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ เพื่ออบรมเผยแผ่แนวปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานให้แก่ นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ และประชาชนผู้สนใจ เสมอมา

และในพ.ศ. ๒๕๓๓ พระคุณเจ้าได้จัดตั้งศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบกขึ้นที่วัดอัมพวัน สำหรับการอบรมปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน แก่คณะนักเรียน นักศึกษา ครูอาจารย์ ข้าราชการการพลเรือน ทหาร ตำรวจ และประชาชน ซึ่งเข้ารับการอบรมเป็นหมู่คณะ

นอกจากนี้ พระคุณเจ้ายังได้ประพันธ์หนังสือธรรมะเพื่อเผยแพร่แนวปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มากมาย ซึ่งเป็นวิทยาทานที่พุทธศาสนิกชนชาวไทย รู้จักกันเป็นอย่างดี เช่นระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ประพันธ์และจัดพิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑ ถึง ๑๓ เผยแพร่เป็น วิทยาทาน

ด้านการศึกษาอบรมพระพุทธศาสนาสำหรับภิกษุสามเณร พระราชสุทธินุญามงคลได้จัดตั้ง โรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ จัดให้มีโครงการสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้พระภิกษุสงฆ์ ที่จำพรรษาอยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี มาฝึกอบรม ให้มีความรู้ ทั้งในด้านปริยัติธรรมและการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะได้นำไปประพฤติปฏิบัติ แม้ในภายหลังที่ได้ลาสิกขาบทไปแล้ว

และนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๖๒๘ ได้จัดโครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อนร่วมกับยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยและในปี พ.ศ. ๒๕๖๘ พระคุณเจ้า ได้สนับสนุนโครงการบรรพชาสามเณร ถวาย เป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งจัดโศสานักงานโครงการส่วน พระองค์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี นำนักเรียนในพระราชานุเคราะห์เข้าบรรพชา ณ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพมหานคร และเข้ารับการอบรมฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัด สิงห์บุรี เป็นเวลา ๑๕ วัน นอกจากนี้ พระราชสุทธินุญามงคลยังได้จัดตั้งศูนย์ฝึกปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ เพื่อให้ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน นักเรียน นักศึกษา ได้เข้าฝึก ปฏิบัติธรรมอีกแห่งหนึ่งด้วย

นับได้ว่าพระราชสุทธินุญามงคลเป็นพระภิกษุที่สูงด้วยคุณธรรม จริยธรรมบารมี อันควรแก่การ ยกย่องเป็นอย่างยิ่ง สถาปประจําสถาบันราชภัฏเทพสตรี มีมติเป็นเอกฉันท์ถวายปริญญาครุศาสตร์ดุษฎี บัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นเกียรติประวัติสืบไป

ประวัติความเป็นมา
ของ
ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน
จังหวัดขอนแก่น

นรินทร์ จริโมภาส

จากการที่ผู้เขียนได้เฝ้าติดตามดูความเจริญเติบโตของศูนย์ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่ต้น และได้ประเมินสถิติออกมาตามลำดับ ทำให้พบว่าศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องรวดเร็วมาก ทั้งด้านการก่อสร้างอาคารสถานที่ ที่ดิน สิ่งอำนวยความสะดวก และที่สำคัญที่สุดคือด้านการอบรมพัฒนาจิตที่มีทั้งข้าราชการ นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนจำนวนมากให้ความสนใจที่จะเข้ามาปฏิบัติธรรมในที่แห่งนี้ ทำให้ตารางการอบรมพัฒนาจิตเต็มแน่นตลอดทั้งปี ในบางช่วงต้องรับอบรมคราวละหลายๆ คณะรวมกัน และจากสถิติจะเห็นว่าความต้องการที่จะเข้ามาอบรมมีมากขึ้น ๆ เพราะคณะที่เคยเข้าอบรมแล้ว ยังคงมีประสงค์จะขอเข้ามาปฏิบัติอีกและยังเพิ่มจำนวนขึ้นอีกด้วย คณะใหม่ ๆ ที่อยากเข้ามาปฏิบัติก็มีอีกมาก จนทำให้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันต้องขยายงานเพื่อรองรับคณะที่ประสงค์เข้ามาอบรมพัฒนาจิตมากขึ้นทุกปี

อีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนเขียนบทความนี้ขึ้นเพราะสังเกตจากญาติโยมที่ถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อยู่เสมอว่า ทำไมท่านต้องมาสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมถึงที่จังหวัดขอนแก่น และทำไมต้องทุ่มเททั้งกาย ใจ และปัจจัยเป็นจำนวนมากเพื่อพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ในช่วงปีแรก ๆ ของการสร้างศูนย์ (พ.ศ. ๒๕๓๖ – พ.ศ. ๒๕๓๘) เสียยกัดค้ำและสงสัยมาก เพราะไม่เข้าใจว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสร้างและขยายศูนย์ปฏิบัติธรรมให้ใหญ่โตไปทำไม

แต่มาบัดนี้ญาติโยมทุกคนเข้าใจแล้วว่าทำไม ซึ่งหากท่านผู้อ่านยังมีมสงสัย ก็ขอเชิญชวนให้ท่านมายังศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น หรือติดตามบทความนี้ ที่จะให้คำตอบแก่ทุกท่านได้ว่า “เหตุใดพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญพระราชนิพนธ์ (จรัญ จิตฺมฺโม) ต้องสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น”

เจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เล่าถึงเจตนารมณ์ของท่านได้อย่างชัดเจน ในการประชุมคณะกรรมการโครงการท่านไว้อย่างชัดเจน ในการประชุมคณะกรรมการโครงการสร้างศาลา๗๒ ปี๗ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ทำให้กรรมการทุกคนในที่นั่งนั้นต่างทราบถึงเจตนารมณ์และความเพียรพยายามของพระเดชพระคุณหลวงพ่อนำของดีคืนสู่จังหวัดขอนแก่น โดยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

แห่งนี้ไว้เพื่อพัฒนาจิตใจกับประชาชนและเยาวชนของชาติ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านได้เล่าถึงประวัติและเจตนารมณ์ของท่านไว้ดังนี้

“อาตมาเคยมาไต่ของดีที่จังหวัดขอนแก่น ท่านทั้งหลายทราบดี จึงพยายามตั้งใจอยู่ตลอด จนชีวิตจะหาไม่เราต้องตายไปหนึ่งครั้งแล้ว เรารอดตายมาได้ ถ้าไม่มาที่นี่แล้วเราต้องตายที่เมืองพม่า ฝัคดาเลย์ เมืองหงสาวดี ที่หลวงพ่อดำพาเราไปเดินธุดงค์ ต้องตายแน่ อันนี้ทำให้เราน้ำใจ ซึ่งใจ คือหลวงพ่อดำ องค์ที่ให้การสมานพระเจ้ากรุงธนบุรี พี่น้องทุกคนอาจยังไม่ทราบ ว่าเพราะเหตุใดเราต้องมาถนอมเงินมากมายสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

เรื่องเชื่อมโยงมาจากหลวงพ่อดำเดิมพุดมาหลายครั้งแต่ต้องย้ออีกหนให้ท่านทราบว่า ที่นี้พอง ท่านพาอาตมาไปได้รับของดีมาจากขอนแก่นหลากหลาย เมื่อเรากลับมาจากฝัคดาเลย์ เมืองหงสาวดี แล้วก็มาเจอเครื่องบินจะตกที่ยุโรปเราก็รอดตายมาได้ รอดจากคอหักตาย รถชนตายเพราะเหตุใด หลังจากที่เรากอหักแล้ว เราก็คิดว่าเราตายไปแล้ว เรายังไม่เคยสนองพระคุณหลวงพ่อดำให้เป็นขึ้นเป็นอันเป็นหลักเป็นฐานแต่ประการใด จากที่ท่านให้คติธรรมเตือนใจว่า โปรดทำตามพระพุทธเจ้า ว่าสร้างคนดีกว่าสร้างวัตถุ สร้างคนให้มีความรู้ สร้างคนให้มีความดี มีสติปัญญา เราก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่า ทำอย่างไรเราถึงจะสนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำได้

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร สัญลักษณ์ของคนดีมีปัญญา คือกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณสูงสุดหาไม่ได้ ก็ขอรวบรัดตัดใจความว่ามาได้สถานที่นี้ สถานที่นี้เป็นมหาขุมทรัพย์เป็นถ้ำพญานาค ใครไม่มีบุญเข้ามาไม่ได้ ร้อนอรุณใจเหมือนยักษ์ถูกไฟลวก จากการคลั่งคลุ้มของหลวงพ่อดำได้บอกอาตมาว่า มีชื่อ ดร. ลำไย อยู่จึงจะใช้สถานที่นี้ อาจารย์บุญส่ง เป็นหมอดู ก็คิดต่อ ดร.ลำไยก็รู้ว่ามิจิตใจศรัทธาเลื่อมใสแต่ก็ไม่ทราบว่าเลื่อมใสแค่ไหน แต่ก็ได้วายเป็นประมาณ ๒๒ ไร่ ในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๓๖ เอาโต๊ะมาจึงเข้าโต๊ะหนึ่ง ฟ้าเบรียง เบื้องล่างพญานาคขึ้นมา ชูช้อยยังอยู่เป็นพยานได้รุ่งกินน้ำไปตู้หนองคาย รุ่งอันนี้สำคัญ คล้ายรุ่งพญานาคที่จะต้องเหาะเหินเดินอากาศได้ ประกาศเทพเจ้าให้ทราบโดยทั่วกันเบรียง ๆ สามเบรียงด้วยกัน เราก็มายืนยันลงในหนังสือของเราไว้ว่า พ.ศ. ๒๕๓๖..๓๘..๓๕ ศูนย์นี้ก็จะเสร็จพอบรรณได้

พี่น้องญาติธรรมทุกคนที่เราได้มาเจอกันทุกคนสมัครสมาน อาตมาก็ตั้งใจมาก แล้วตรงนี้เมืองลับแล คนที่ไม่เชื่อก็คือคนที่ไม่รู้ เพราะรู้จริงถึงจะเชื่อ อย่างที่อาตมาพูดให้โยมทั้งหลายได้ฟังว่ารู้จริงนั้นหายาก รู้มากนั้นหายาก อาตมาก็ไม่ลดละ พยายามทำต่อไป เพราะรู้ว่าเดี๋ยวก็มีคนมาช่วยเรา ทั้ง ๆ ที่งานเรามากมายเหลือเกิน ทั้งที่เราตายก็ไปถึง สามครั้ง ครั้งที่คอหัก ครั้งที่พม่า กับครั้งที่เครื่องบินจะตกแต่ผลสุดท้ายก็ทำได้ ใครมีบุญวาสนาแต่เมื่อครั้งอดีตชาติก็ขอให้พามา ลู่ดวงลงตามนี้ ก็มีมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ศาลาเล็ก ๆ คนไม่ค่อยมาก พยายามขยายที่มาตามลำดับ จึงสร้างศาลาใหญ่ขึ้นคือหลังปัจจุบัน ก็สำเร็จตามเป้าหมาย แต่บางคนก็สงสัยว่ามาสร้างไว้เพื่ออะไร ทำไมต้องมาสร้างที่นี่ ไปสร้างที่อื่นไม่ได้หรือ อาตมานิ่งไม่พูดไม่ตอบ เพราะตอบไปเขาไม่รู้เรื่องเขาไม่ทราบ เขาไม่เข้าใจ แล้วอาตมาก็มาพิจารณา กุฎิที่อาตมาอยู่เป็นหลังแรก ที่ใกล้กับประรำ มีเต็นท์ซึ่งกับที่ถวายเป็นวันนั้น เริ่มตั้งอาจารย์บุญส่งก็มาตามลำดับขงกั

หายหน้าไปเลย ไม่ทราบว่าจะไปหนีมาได้ประการใด แต่เราก็งงถึงบุญคุณ เดี่ยวเหตุการณ์ก็ผันผวนผ่านไป มีคนเข้ามาช่วยสร้างกุฏิเป็นหลังที่สองที่อาตมามาพักอยู่ปัจจุบัน

จากนั้นได้ซื้อที่ขายที่ต่อกันไป ได้อธิษฐานไว้ว่าถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้ได้สมปรารถนา มันก็เป็นไปได้ ต่อมาอาตมาสังเกตว่า มานานกฐินที่ญาติโยมก็ตากแดดกัน เอาเต็นท์ซึ่งเต๊ ร้อนจะตาย ก็อุตสาหะมานั่ง เพราะขึ้นไม่ทันคนข้างบน ที่ขึ้นไปก็ไปขวางที่ นั่งกันเต็มหมดเลย พญานาคจะขึ้นไปยังหาที่ไม่ได้ ก็ตั้งนั่งกรำแดดอยู่ข้างศาลา เราเห็นเลย ก็คิดอยู่ว่าตลอดสามปี จะทำอะไร จะแก้ไขอย่างไรจะใช้เครื่องขยายเสียงเขาก็ไม่เห็นหน้าเห็นตา ยังไม่ทันทำบุญก็กลับเลย เพราะคนแน่นขึ้นไม่ได้ คนที่ขึ้นข้างบนนั้นบางคนไม่ได้ทำบุญหรอก มาโมทนา ถึงไม่ได้ออกเงิน ก็มาทำบุญด้วยกัน ก็คิดว่าแก้ไขอย่างไร เรามีเจตนาที่จะมาสร้างวัดที่นี่ เพราะที่น้ำพองนั้นหาที่ไม่ได้ ที่ไม่เหมาะสม ก็มาเหมาะสมตรงนี้ เขาเรียกว่าเนินนพวรรณ เป็นเนินมหาขุมทรัพย์สำหรับผู้มีบุญ ขุมทรัพย์ก็คือคุณสมบัติของชีวิต ไม่ใช่เงินไหลนองทองไหลมา เราต้องการช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากทุกข์สามารถแก้ไขปัญหาชีวิต สมกับสถานการณ์บ้านเมืองที่แย่งไปด้วยการติดยาบ้า เราจะเห็นนักเรียนทุกวันนี้นี้ ขนาดลูกนายพลนะยังติดยาบ้า ลูกซีเก๊าซีลิป ๕๕ ตามไปยังไม่กลับเลย มีปัญหาแม่เป็นครูยังไม่มีเวลาดูแลลูกเลย ข้อนี้เป็นปัญหามาก รัฐบาลก็ยังแก้ปัญหาไม่ได้

เจตนารมณ์ในการที่จะสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่

อาตมาคิดว่าในชีวิตบั้นปลายของเรานี้อยากจะสร้างศาลา แต่ไม่รู้ว่าศาลาหลังใหญ่เท่าไหน ก็สวดมนต์ไหว้พระไปก็แล้วแต่ท่านคณาจารย์จะออกแบบ ก็ออกแบบมาได้สวยงามตามที่เราคิดอย่างนั้น แต่อย่าคิดมากนัก สวยอย่างไรก็ต้องมีคนดี ดูอย่างพระพุทธรูปสวยจะตาย ก็ยังมีคนตีว่าปากเบะเพราะไอคนที่ดูมันปากเบะ ดูพระพุทธรูปก็ปากเบะไปหมดพระพุทธรูปเขาทำสวยยังโดยคำหาหนีอีกหรือ

แต่ศูนย์ของเราทำได้มีระบบมีระเบียบเรียบร้อย จอดรถได้เป็นพันๆ คัน ที่วัดอัมพวันจอดได้ไม่กี่คันก็เต็มก็มันแค่อสามสิบเอ็ดไร่กว่า แต่นี่ป่าเข้าไปตั้งร้อยกว่าไร่ อาตมาก็คิดการไกลว่าต้องสร้างแน่ศาลาหลังนี้ หลังคาที่มีหลายชั้นสวยงามเหมือนคนออกแบบ แบบอย่างนี้ไม่เคยเห็นเลย พอเห็นแล้วอาตมาก็คิดใจมากนอนไม่หลับไปเจ็ดวัน ได้ศาลาที่ถูกต้องแล้วดีใจมากที่สุด ฉันท้าไม่ได้ไปอีกเจ็ดวัน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะจะมีผู้ดีมีปัญญามาช่วยเรา มีแต่คนจะมาช่วยทำให้เราดีขึ้น แต่ศาลานี้จะเสร็จไหม เสร็จเพราะอะไร เพราะทำจริงจะเสร็จไม่ทำแล้วจะเสร็จได้อย่างไร เราอธิษฐานอยู่ๆ ก็โผล่มาคนละหนึบคนละหนึบ เริ่มทอดกฐิน ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ตอนที่อาจารย์ถาวร- ดร. ลำไย อ่านประกาศถวายที่ พญานาคขึ้นมาตรงนี้ แต่เป็นคน อาตมายังจำภาพได้เลยว่า จมูกแดงหูแดง ใส่เสื้อบางมีสังวาลย์ อาตมาก็ถามพวกเขาว่าเป็นใคร เมื่อตะก็ไม่เห็น แต่รุ่งกินน้ำเหมือนเมื่อวันวางศิลาฤกษ์ เหมือนกัน จากตรงนั้นมุ่งตรงไปหนองคายและพววันงานกฐิน สองคนผิวเมียมากันเลย เอาเงินมาทำบุญแต่ไม่รู้เท่าไร ได้ให้คนไปค้นหา มา ไปถ่ายรูปมาให้ได้ ก็หาไม่เจอ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เทพไททั่วแหล่งหล้าอนุโมทนา ก็ขอฝากไว้ว่าที่รัตน ถึงจักรินทร์เทวราช อย่างที่ท่านทราบกันดีว่า มาจะกล่าวบทไป ถึงท้าวห้านัยไตรตรีงศา ทิพยอาสน์เคย

อ่อนแต่ก่อนมา กระด้างดั่งศิลาน่าแปลกใจ จะมีเหตุมั่วหม่นในแดนดิน อัมรินทร์เร่งพินิจพิศสงสัย จึงส่งทิพย์เนตรดูเหตุภัย อ่อนกว่าอะไรหรือ จะสร้างศาลากัน จึงส่งคนมาช่วย วาสุเทพจัดการทันที ไปนมรมิตศาลาให้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ให้เสร็จทันเวลา ร้อนถึงพญานาค มาจะกล่าวบทไปไฉไล

เพราะฉะนั้นคนนี่โผล่ คนนั้นโผล่ ตั้งแต่เราคิดได้ใครที่จะเป็นญาติ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่าคร.ลำไย ต้องมาที่ตรงนี้ และรพช ก็มาทำถนน แล้วก็นำไฟฟ้าเข้ามา ทำให้มีคนมาทำประปาให้อีก คนโน้นโผล่ คนนี้โผล่เห็นไหม ถ้าเราไร้บุญวาสนาก็ไม่มีคนมาช่วย ทุกอย่างในโลกนี้เงินทองไม่สำคัญ ช่วยให้เราสำเร็จไม่ได้ เงินทองให้ความสะดวกได้แต่ช่วยให้เรามีความสุขไม่ได้ ให้สะดวกซื้อรถ ซื้อบ้านได้แต่ความสำเร็จของชีวิตไม่ได้อยู่ที่เงินทองแต่ประการใด แต่อยู่ที่เราตั้งใจหรือไม่ แล้วสนใจศรัทธาในโครงการนี้หรือเปล่า ดังนั้นคนที่มาช่วยเราก็คือแม่เรือ ๆ เดียวสมเด็จพระโสมจินต เดียวพระพุทธชินราช เดียวเจ้าแม่กวนอิมก็มาแล้ว เห็นไหม กระทั่งที่ไม่นึกใฝ่ฝัน แต่ความฝันก็เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ณ บัดนี้ เครื่องมือเครื่องใช้ไม้สอย ใช้อย่างมีระบบระเบียบ แต่ที่วัดอัมพวันใช้กันอย่างไม่มีระบบ เพราะเรานี้ทำคนเดียว ดีหนึ่งดีสองก็ต้องทำงาน เขาอนอกันแล้วเราก็คงทำงาน แต่ที่เราคนเดียวทำสำเร็จเพราะเรากลัวคิดที่ว่าไม่เสร็จไม่นอน ไม่เสร็จไม่กินข้าว มันกังวล ถ้าเรากังวลใจเราจะนอนไม่หลับเลยนะ ถ้าเรากังวลใจเนี่ยจะทำให้เรากินข้าวไม่ได้นอนไม่หลับ แล้วที่อาตมาส่งพระมา พระทรงพระเทิงอะไรนั้นแหละแล้วใครมาอยู่ที่นี้เพี้ยนไปหลายองค์แล้วนะ เพราะไร้บุญวาสนา ไร้เหตุผล เลยเพี้ยนไปเลยนะ ที่อาตมาส่งท่านพระครูมานี้ เพราะดูแล้วดูอีก เห็นแล้วว่าเกรดใช้ได้ เกรดเอ และก็เป็นไปตามความมุ่งหมายทุกประการ แต่ก็ขอฝากไว้ด้วยว่าบพครั้งเนี่ยเราทำงานทุกอย่างต้องคิด ไม่มีอะไรที่จะร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกอย่างต้องบกพร่อง เช่นเราจัดงานนิมนต์พระมา ๘ วัด แต่คนรับมอบหมายงานลืม ไม่ได้รับพระมา พระก็ขาด ก็บกพร่อง และขอถามที่ประชุมนี้ว่าเวลาประชุมต้องใช้พิธีกร เราเป็นพิธีกรก็ได้ ทำไมต้องให้ช่วย เพราะเราเป็นเจ้าของนี่ต้องขู่พิธีกรก็จะเตือนเราว่าถึงเวลาแล้ว เชิญเจ้าภาพ ไม่ใช่มีแต่รับแขกแล้วลืมหมด บางทีพูดมากไป พิธีกรก็สะกิดแล้ว เช่นบางทีเขียนแบบกินไป ก็ต้องมีที่ปรึกษา บางทีอาตมาว่าจะไปเรียน คือออกเตอร์ชะหน่อย ก็ต้องมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ไหม ก็จะเอาอาจารย์เป็นที่ปรึกษาเขียนวิทยานิพนธ์ได้ไหม ไม่มีที่ปรึกษาแล้วใครจะเป็นคนรับรองวิทยานิพนธ์ อาจารย์เป็นที่ปรึกษา และกรรมการเป็นคนรับรองวิทยานิพนธ์ นี้เดี่ยวเดือนเมษายนมหาวิทยาลัยมหิดลเขาจะมาให้เราอีกแล้ว

ก็ขอเจริญพรว่า ศาลาเรานี้ใหญ่มาก บางคนบอกว่าทำไมไม่ตัดหลังคาออกไป ทำไมไม่ตัดนั้นตัดนี้ ออกไป ญาติโยมเขาเตือนก็ถูกของเขา แต่ในวิधिปฏิบัติแล้ว เราต้องการทำให้ดี แล้วสวยด้วย ใหนๆทำห้ดีให้ดีขึ้นได้ไหม ไม่ใช่ทำสังเดช เหมือนเศษสวะลอยมาหน้าบ้าน แทนที่จะเก็บสวะ กลับปัดสวะให้ไปหลาคนอื่นต่อไป ไม่ได้ ต้องช่วยกันรับผิดชอบถูกไหม

แบบศาลานี้อาตมาให้เขาดู ทั้งพระเถระผู้ใหญ่ วิสวกรสถาปนิก ต่างบอกว่าแบบนี้ยังไม่เคยมีที่ไหน ยังไม่มีในทวีปเอเชียนี้ เพราะหลังคานี้มีหลายมุม เดิมมีแต่ทรงไทยแล้วมีช่อฟ้าหน้าบัน แต่นี้เป็นทรงไทยแบบประยุกต์ เข้ากับสมัยโลกาภิวัตน์ สมัยโลกเจริญต้องประยุกต์ให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน ถ้ามีคนถามว่า

ศาลานี้สมัยไหน ก็ให้ตอบว่าสมัยโลกาภิวัตน์ สมัยโลกเจริญเดินออกหน้า สร้างแล้วมีคนมาปฏิบัติธรรม สมัยเจริญของจิตใจ หน้าใส ใจชื้อ ทำอะไรก็เรียบร้อยเป็นธรรมศาลาเรา

อาตมาก็เก็บความในใจไว้ว่าใครจะโผล่มาก็พอคือลูกสาวก็โผล่มาเป็นคนแรก ก็คือคุณสุริสา จึงรุ่งเรืองกิจ เขาก็เคยมาทอดกฐิน เขาเคยมาที่วัดอัมพวันเมื่อครั้งที่เป็นที่เกิดอยู่ที่สระบุรีนี่เอง เขาก็ไปเรียนหนังสือไปได้ดิบได้ดีกลับมาที่หันเหรถกลับมา มาวัดอัมพวัน หันรถทำไม เกิดคลื่นดาล เทพเจ้าเข้าคลื่นดาล คลื่นดาลอย่างไร เขาก็มาบอกว่า“หลวงพ่อกะ หนูเคยมาตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว หลวงพ่อจำหนูได้ไหมคะ มันห่างกันหลายปี” นี่ย้อนยุคย้อนอดีตมิกัตถุญญ สามิเขาชื่อสุริยะ สุริสาก็มีลูกนะ และเรารู้ความในใจของเขา เขาจะเอาสามีมานวชที่วัดอัมพวันสัก๑๐ วัน เราก็บอกว่า สุริสา หลวงพ่อนวชให้ไม่ได้ หรอกสิบวัน ต้องเดือนหนึ่ง ก็บอกเขา นวชแล้วก็เกิดศรัทธา มานั่งกรรมฐาน ทางญาติพี่น้องก็มาหมด แม่เขาเป็นคนจีน กำลังเจ็บ เดียวนี้ก็หายแล้ว กลับมาแข็งแรง พ่อเขารู้เรื่องสวนเวฬุ ก็เลยขอทอดกฐิน ตามที่ ‘ขยายเสนอ’ เขาเสนอแนะ ถ้าใครไม่รู้ว่าจะทำอะไร ต้องถามคุณเสนอ เหมือนไปหาอาจารย์แนะแนว ต้องมีอาจารย์แนะแนว เลยตัดสินใจมาทอดกฐิน แล้วก็มาทั้งหมด คนโน้นมา คนนี้มา ก็มากันเรื่อยๆ

ก็ขอให้พี่น้องเราดีใจกันถ้วนหน้า ว่าศูนย์เรานี้มีบุญสินดีๆ เข้ามา แล้วนายประจวบ ไชยศาสตร์ กับคณะ ก็มานั่งกรรมฐาน ที่อาตมาดีใจมากก็คือ ที่นี้พร้อมเพรียงกันดีเหลือเกิน สมอาจก็มาพร้อมเพรียงถึงมีบกพร่องก็น้อย ไม่เหมือนเราที่ต้องทำงานคนเดียว แต่ใครก็ต้องคิดนะศาลาเป็นสิบๆ ล้าน ก็ได้ผลตามสมควรตลอดมา

เริ่มต้นก็ ด็อกเตอร์มังกร - ด็อกเตอร์ประภา อาตมาก็ได้มารับเงิน ตอนที่ด็อกเตอร์ มังกร เพิ่งเสียชีวิตไป อาตมาก็ว่าพวกเรานี้เป็นพลังงานชีวิตที่ทำให้เครื่องเดินเคลื่อนออกไป จะมีเครื่องใช้ไม้สยที่ทันสมัย จะมีพระผู้ใหญ่ชมเชยในกิจการงานของศูนย์เราอย่างดียิ่งคนอื่นทำไม่ได้ มีงานที่รบัสสี่ห้าตันไม่พอ ใครๆ ก็อยากจะมาดูศูนย์ มาปีนึงก็เปลี่ยนปีนึงก็เปลี่ยน เปลี่ยนเป็นเจริญรุ่งเรืองต่อไป ทั้งในประเทศต่างประเทศก็มา และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว คุณสุริยะ คุณสุริสา ก็มาวางศิลาฤกษ์ เขาก็ช่วย พระเถรานุเถระก็มา เจ้าคณะภาคเก้าอุตุส่าห์มาพรมน้ำมนต์ให้

อาตมาก็ขออนุโมทนากับโยมทุกคน และขอให้ทุกท่านโปรดช่วยกันจดจำไว้ว่า

“ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันนี้ เป็นของคนไทยเอาไว้ช่วยเหลือประเทศชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่เราทั้งหลายเป็นผู้รักษาและดำเนินงานแทน เจ้าของก็คือประเทศชาติ เราชักชาติ รักพระศาสนา รักพระมหากษัตริย์เราจึงทำ ทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในประเทศชาติบ้านเมืองของเรา”

อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ผู้จุดประกาย

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่มีพุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธาถวายที่ดินแด่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ เพื่อใช้ในการจัดสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ท่านผู้นั้นคือ อาจารย์ถาวร และอาจารย์ลำไย โกวิทธยากร โดยการแนะนำของอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ผู้ซึ่งถือว่าเป็นผู้จุดประกายการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน”

อาจารย์บุญส่งได้เล่าถึงประวัติความเป็นมาในการสร้างศูนย์ฯ เมื่อครั้งเริ่มแรกไว้ว่า

“เรื่องนี้เกิดขึ้นมาจากที่กระผมมีความศรัทธาในตัวพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญมาก เพราะเห็นว่าท่านเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สอนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางแห่งสติปัญญา ๔ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมีนโยบายที่จะปลูกคนสร้างคน ผมเองเป็นลูกคนจีน คนจีนเขาถือหลักว่า “คิดการปีเดียวปลูกพืชล้มลุกคิดการสิบปีปลูกไม้ยืนต้น คิดการร้อยปีให้ปลูกคน” ผมเห็นว่าหลวงพ่อจรัญท่านปลูกคนเก่งจึงพยายามเชิญชวนญาติธรรมชาวขอนแก่นเดินทางขึ้นไปกราบนมัสการท่านอยู่เป็นประจำ และได้แนะนำญาติธรรมชาวขอนแก่นไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอย่างสม่ำเสมอ เรียกได้ว่าเกือบจะทุกอาทิตย์ โดยทุกวันศุกร์ผู้จะจัดรถตู้๓-๔ คัน เพื่อให้ผู้ที่สนใจเดินทางไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จนทำให้เกิดความคิดว่าหลวงพ่อน่าจะมีสาขาอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น เอาไว้สอนกรรมฐานที่นี่ ญาติโยมจะได้ไม่ต้องเดินทางมาปฏิบัติไกลถึงจังหวัดสิงห์บุรี ประกอบกับทุกครั้งที่ไปกราบนมัสการหลวงพ่อ ท่านมักจะย้าให้ชาวขอนแก่นฟังเสมอว่า ท่านกับชาวขอนแก่นเป็นญาติกัน ท่านเคยมาได้ของดีที่นี่ สักวันหนึ่งท่านจะคืนของดีนี้ให้กับชาวขอนแก่น

หลังจากนั้นได้มีผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นราชการอยู่จังหวัดมหาสารคาม ที่ผมให้ความช่วยเหลือเขาจนเขามีศรัทธาได้ไปปฏิบัติธรรมที่วันอัมพวัน ๗ วันตามที่ได้สัญญากับผมไว้ เมื่อกลับมาจากวัดอัมพวันเธอก็มาพาดูที่ดินน้องร่วมทั้งมารดาของเธอไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วย และมารดาของเธอก็เกิดศรัทธาอยากจะทำถวายที่ให้หลวงพ่อ ๕๐ ไร่ ที่หลังเขื่อนอุบลรัตน์ แต่เพราะเหตุขัดข้องบางประการทำให้เธอไม่สามารถมอบที่ดินที่สัญญาว่าจะมอบให้กับหลวงพ่อได้ ทำให้ผมคิดที่จะหาทุนไปซื้อที่ดินหนึ่งอยู่ปากทางเข้าเขื่อนอุบลรัตน์ ประมาณ ๓๐ ไร่

ก็พอคิดลำไย โกวิทธยากร เกิดมีจิตศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ หลังจากที่ผมได้แนะนำให้ไปอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และทราบข่าวว่ามีคนจะถวายที่น้ำพองให้หลวงพ่อ แต่ถวายให้ไม่ได้ ก็มีจิตศรัทธาอยากจะทำถวายที่ดินให้หลวงพ่อ ๒๐ ไร่ ได้มาปรึกษากับผมให้ผมเป็นธุระจัดการให้ ผมจึงเปลี่ยนความคิดที่จะซื้อที่ดินที่อำเภอ น้ำพอง มาเป็นขอให้หลวงพ่อรับถวายที่ดินของ คลำไย โกวิทธยากร และได้นิมนต์หลวงพ่อเพื่อมารับถวายที่ดิน

ในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ หลังจากที่ดินหลวงพ่อได้เยี่ยมชมเขื่อนอุบลรัตน์ ก็ได้เดินทางมาถึงจุดบริเวณที่จะรับมอบที่ดิน ซึ่งผมได้ให้รถถนนเป็นทางเข้า และตั้งเป็นเต็นท์พิธีไว้แล้ว เมื่อทุกคนพร้อม

กันที่เดินพิธีแล้ว ผมก็เริ่มกล่าวนำถวายที่ดิน เมื่อกล่าวจบหลวงพ่ोजรรณาท่านก็นิ่งเฉย ผมก็กล่าวอีกครั้งที่
นิ่งเฉย พอกล่าวมอบที่ดินครั้งที่สามหลวงพ่อบอกว่า “อย่าปล่อยที่ให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้
นะ” ผมได้ฟังก็นึกตกใจว่า ทำไมหลวงพ่อบอกแบบนี้ คนเขาอุทิศถวายที่ ทำไมไม่กล่าวชมเชยสักคำ
และพอจะกลับก็ย่ำคำเดิมอีกว่า “อย่าปล่อยที่ให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้นะ” ซึ่งผมได้ทราบความหมาย
ภายหลัง

ในตอนที่ได้ถวายที่ดินนั้นมีเรื่องน่าอัศจรรย์ใจประการหนึ่ง คือหลังจากได้ถวายที่ดินแล้ว หลวงพ่อบอก
ท่านก็กำลังจะให้พร ยะธา สัพพิ ผมก็เดินถือคนโทไปเตรียมกรวดน้ำ อยู่บริเวณกลางดิน ทุกคนก็กำลังนั่ง
ประนมมืออยู่ พอหลวงพ่อบอกให้พรบู๊บ ฟ่าก็ผ่า เปรี๊ยะๆ สามครั้ง เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจต่อผู้ที่ได้เข้าร่วมพิธี
ในวันนั้นยิ่งนัก

หลังจากวันนั้นแล้วหลวงพ่อบอกก็โทรศัพท์มาถามผมเป็นระยะๆ ว่าเขาสร้างไปถึงไหนแล้ว ผมก็
ไม่สามารถตอบหลวงพ่อบอกได้ว่า ไม่ได้สร้างอะไรเลย แต่ก็ต้องตอบหลวงพ่อบอกไปว่าครบ กำลังดำเนินการ
จากนั้นผมก็ไปชวนคุณอ้อยเจ้าของบริษัทขอนแก่นคอนกรีต ให้เข้าไปดูที่ศูนย์กัน เมื่อเห็นแล้ว ผมก็นึกถึง
คำของหลวงพ่อบอกที่สั่งไว้ว่า อย่าปล่อยให้หมาขี้ หาพระดีไม่ได้นะ ผมจึงมีความคิดที่จะสร้างศูนย์ฯ ตามที่
รับปากหลวงพ่อบอกไว้แล้วให้ได้ ผมจึงไปปรึกษากับ **ครูปราณี ไชยเชษฐ์** หรือ **ครูแขก** เป็นอาจารย์ใหญ่ใน
โรงเรียนอนุบาลประจำเขื่อนอุบลรัตน์ของ กฟผ. และ **คุณวิลาวัลย์** ที่ทำงานอยู่ กฟผ. ว่าจะทำกันประการ
ใดดี พูดได้ว่าขณะทำงานและผู้อุปถัมภ์ให้ทุนสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันชุดเริ่มแรก คือ ครูปราณี
ไชยเชษฐ์, คุณวิลาวัลย์ และพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ซึ่งต่อมาก็สามารถหาทุน
สนับสนุนในการสร้างศูนย์ก่อนแรกมาได้ประมาณเกือบสองแสน พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกได้มอบให้
ไว้อีกหนึ่งแสนบาท เป็นสิ่งที่สมเด็จพระสังฆราชทรงประทาน จึงทำให้มีทุนเริ่มแรกทั้งหมดเกือบสาม
แสนบาท

จากนั้นผมได้ดำเนินการก่อสร้างศูนย์โดยการเจาะหน้ามาก่อน แล้วก็เริ่มก่อสร้างกุฏิหลวงพ่อบอก ศาลา
อำนวยการห้องน้ำ แล้วก็สร้างเรือนไม้เป็นที่พักของผู้ปฏิบัติธรรมฐานเพื่อที่จะ ได้มีคนเข้ามาปฏิบัติ
และมีคนคอยเฝ้าสิ่งของต่างๆ ซึ่งระหว่างนั้นผมต้องเข้าไปบุงกิก คอยควบคุมดูแลการก่อสร้าง เพื่อให้เป็น
ตามเจตนารมณ์ของหลวงพ่อบอกและเพื่อพี่น้องชาวขอนแก่นได้มีศูนย์ปฏิบัติธรรมที่สอน วิปัสสนากรรมฐาน
ตามแนวทางที่ถูกต้อง ไม่ต้องเดินทางไกลไปถึงจังหวัดสิงห์บุรี

คำว่า “สวนเวฬุวัน” มาจากไหน

คุณลุงบุญส่ง อินทรรัตน์ ได้เล่าถึงว่า “สวนเวฬุวัน” ที่เป็นชื่อศูนย์ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่เริ่มนั้นมี
ประวัติความเป็นมาอย่างไร “เมื่อวันที่หลวงพ่อบอกรับถวายที่ดิน ผมก็ได้กล่าวกับหลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่อบอก
ครับ พระพุทธเจ้าของเรา ท่านมีวัดอยู่สองวัดที่มีชื่อคล้องจองกันอยู่ คือ วัดอัมพวัน กับวัดเวฬุวัน วัดอัม
พวันหลวงพ่อบอกก็เป็นเจ้าอาวาสอยู่ มีอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นขอให้ที่นี่ชื่อว่าวัดเวฬุวัน นะครับหลวงพ่อบอกว่า

ที่ดินผืนนี้มีต้นไม้ใหญ่อยู่ ๕๐๐ กออยู่แล้วครับ” หลวงพ่อท่านก็รับว่าให้ชื่อ “เวฬุวัน” เพราะ “เวฬุวัน” แปลว่า “ป่าไผ่” นั่นเอง

จากนั้นผมก็จ้างเขาเขียนป้ายใหญ่ว่า “ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐานเวฬุวัน” แล้วนำไปตั้งไว้หน้าบ้าน พอดีกรรยาผมเห็นเข้า จึงบอกกับผมว่า “ผิด” ผมก็สงสัยเพราะผมมั่นใจว่าได้เขียนไว้ถูกต้องแล้ว ผมจึงถามเธอไปว่า “ผิดอย่างไร” เธอตอบผมว่า “ในตำนานของพระพุทธศาสนาต้องมีคำว่าสวนด้วย ผมก็ร้องอ้อเลย จึงต้องแบกป้ายไปให้เขาแก้เป็น “ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐานสวนเวฬุวัน” จากนั้นผมก็นำป้ายขึ้นรถไปขออนุญาตหลวงพ่อกั้ว ค้อมพวัน นำไปตั้งอยู่ ค้อมพวัน เป็นเดือน ๆ ถึงได้นำกลับมาติดตั้งที่นี้ต่อไป

อาจารย์ถาวร – ดร.ลำไย โกวิทย์ยากร ผู้ถวายที่ดินสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ปัจจุบันท่านทั้งสองรับราชการอยู่ที่ภาควิชาพืชสวนคณะเกษตรศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีบุตรสองคนคือนายวรวิช โกวิทย์ยากร และนางสาวอริสรา โกวิทย์ยากร

ท่านเป็นผู้มีจิตศรัทธาถวายที่ดินจำนวน ๒๒ ไร่ ในหมู่บ้านชาจาน ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น เป็นที่ดินที่มีต้นไม้ใหญ่ปลูกไว้เต็มพื้นที่ รวมแล้วประมาณ ๕๐๐ กอ อันเป็นสาเหตุของการตั้งชื่อศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ท่านดร.ลำไย ได้กรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ท่านซื้อที่ดินแปลงนี้เมื่อประมาณปี ๒๕๑๖ เพื่อที่จะเก็บไว้ถวายเป็นธรณีสถิงค์ในระยะแรก ๆ ได้ปลูกมันสำปะหลัง แต่ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ เพราะชาวบ้านในบริเวณนั้นประกอบอาชีพฟาร์มโคนม ทำให้ชาวบ้านแถวนี้มีความเห็นว่าที่ดินแปลงนี้คงไม่เหมาะที่จะถวายเป็นธรณีสถิงค์

แต่ต่อมาเมื่อท่านได้มีโอกาสเข้าอบรมวิปัสสนากรรมฐาน ในหลักสูตรของคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย ทำให้ท่านได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับประวัติพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้วเป็นครั้งแรก และมีความรู้สึกเคารพเลื่อมใสท่านมาก

ต่อมาท่านได้รู้จักกับ **อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์** ซึ่งเป็นผู้มีความสำคัญในการแนะนำให้ ดร.ลำไยมีโอกาสไปปฏิบัติธรรมณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี และได้เข้าพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ว

จากนั้นในวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ท่านและครอบครัวได้มีโอกาสถวายที่ดินให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ว นับเป็นความปิติยินดีของท่านเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสถวายที่ดินผืนนี้ และได้เห็นความเจริญเติบโตของศูนย์เวฬุวันที่นับวันจะมีพุทธศาสนิกชนหลั่งไหลกันเข้ามาปฏิบัติธรรมนำบุญกุศลความดีงามทั้งหลายมาสู่ตนเอง

หลวงพ่อกั้วพระครูสมุทรธีรวัฒน์ ฐานุตตโร เข้ามาบริหารงาน

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ประสบความสำเร็จ มีการเจริญก้าวหน้า มีสาธิตอบรมปฏิบัติธรรมและการบริหารงานที่เป็นระบบระเบียบได้เช่นทุกวันนี้ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง คือพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้วได้ส่งพระที่เคารพใช้ใกล้ชิด เป็นพระอุปัชฌายาท่าน จนได้รับความไว้วางใจให้มาบริหารงานเป็นผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ท่านก็คือ **พระครูธีรวัฒน์ ฐานุตตโร** ผู้มีความกตัญญู

อ่อนน้อมถ่อมตน อวดทน บริหารงานตามคำสั่งของหลวงพ่อก่อนงานตามเจตนาธรรมณ์ของอุปัชฌาย์ ตั้งแต่ศูนย์ยังแห้งแล้งกันดารไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ เลย จนกระทั่งศูนย์เวฬุวันรุ่งเรื่องมาจากถึงทุ วันนี้ จนญาติโยมที่ได้เข้ามาที่ศูนย์ต่างชื่นชมและเคารพศรัทธาในปฏิปทาของท่าน โดยเฉพาะพระเดช พระคุณหลวงพ่อกมีความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง ได้ตั้งท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ให้เป็นผู้ช่วยตั้ง อาวาสวัดอัมพวัน และได้กล่าวชมเชยไว้ ณ พระอุโบสถวัดอัมพวัน ต่อหน้าคณะสงฆ์ และพุทธศาสนิกชน ที่มาในวันนั้น(๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔) ว่า

“วันนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการ โยมขอนแก่นอาดมาก็ขอขอบคุณขอบใจ และขอขอบใจพระครู สมุห์ธีรวัฒน์ ที่ได้จัดศูนย์ของเราให้เรียบร้อยสวยงามมาก และเป็นพระที่น่าเลื่อมใสศรัทธาของ พุทธศาสนิกชน และได้รับรางวัลโล่หีบ้าง ได้รับเข็มขัด ตลอดจนกระทั่งรับพระราชทานเสมาธรรมจักร จากสมเด็จพระเทพรัตนสุภาสยามบรมราชกุมารี พระครูสมุห์มีผลงานมากมาย เป็นนักเผยแผ่พุทธธรรมให้ แพร่ขยายออกไปทั่วอีสาน มีกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน สมกับที่เราส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ไป ประกาศพระศาสนา สมปรารถนาคือความสำเร็จ ท่านเป็นพระที่มองการณ์ไกล แล้วอ่านตัวออกบอกตัว เป็น ท่านพระครูสมุห์อ่อนน้อมถ่อมตน พระเถระานุเถระมีแต่เมตตา ไม่มีเกลียดชังแต่ประการใด มีแต่ ชมเชยและให้เกียรติ ทั้งเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ ขอนแก่น เจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น รองเจ้าคณะ จังหวัดตลอดจนเจ้าคณะภาค ที่มาเจริญพระพุทธรูปในพิธีวางศิลาฤกษ์ ก็รู้สึกพอใจมาก ท่านได้กล่าว อนุโมทนาประกาศเกียรติคุณในวันนั้น สวนเวฬุวันของเราที่มีแต่คิบบหน้า เจริญงอกงาม

เพื่อให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ผู้เขียนจึงได้เข้ากราบนมัสการท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ซึ่งท่านได้เล่าถึงประวัติความเป็นมาและ การเจริญเติบโตของศูนย์สวนเวฬุวันไว้ดังนี้

“เมื่ออาดมาได้อุปสมบทในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๓๕ โดยพระเดช พระคุณหลวงพ่อกเป็นพระอุปัชฌาย์ อาตมาโชคดีที่ได้มีโอกาสได้รับใช้ใกล้ชิด เป็นพระที่คอยอุปฐากท่าน เรื่อยมา จนกระทั่งออกพรรษาประมาณเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๖ อาตมาก็ได้ลาท่านเพื่อมาเยี่ยมโยม บิดามารดาที่จังหวัดมหาสารคาม หลวงพ่อกท่านจึงได้บอกกับอาดมาว่า ท่านก็มีญาติธรรมอยู่จังหวัดมหา สารคาม และได้พูดถึงศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งแรก

“...ก่อนหน้านั้นอาดมาเคยได้ยินชื่อของศูนย์ปฏิบัติธรรมมาบ้างแล้ว จากการที่หลวงพ่อกได้ไปรับ ญาติที่เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ และท่านพูดให้ญาติโยมฟังอยู่เรื่อยๆเมื่ออาดมาขึ้นไปลหลวงพ่อก ท่านได้เล่าเรื่องศูนย์เวฬุวันให้อาดมาฟังว่า“ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาจารย์ลำไย ท่านได้ถวายที่ไว้ให้ จะให้เราสร้างเป็นวัด เราไม่สร้างหรือ เราจะสร้างเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ไกลกันมากให้ช่วยแวะเข้า ไปดูให้เราหน่อยนะ” อาตมาเลยรับปากท่านว่าจะหาเวลาไปดูให้

อาตมาจึงติดต่ออาจารย์บุญส่งให้ท่านพามาดูที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาจารย์ก็นัดกับพวกอีกสี่ห้าคนรวมกันเป็นคณะเข้าไปในครั้งนั้น ซึ่งตอนนั้นกำลังก่อสร้างห้องน้ำ ทางจากถนนมิตรภาพเข้าไปยังเป็นลูกรัง ส่วนทางแยกเข้าไปยังศูนย์ยังเป็นฝุ่นอยู่ เป็นทางที่เขาเอารถไถไถดินที่เคยเป็นไร่มัน เป็นพื้นที่ปลูกหญ้าเข้าไป ห้องน้ำนี้สร้างก่อนเลย แล้วต่อมาในภายหลังจึงได้สร้างกุฏิหลวงพ่อก่อน แล้วมาศาลาพระพุทธรชินราช คราว ศาลาหลังเล็ก ตามลำดับ

เมื่อได้กลับไปทั่วอัมพวันแล้ว อาตมาจึงได้ไปเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า การก่อสร้างเป็นไปด้วยความยากลำบากเพราะไม่มีน้ำ ต้องอาศัยน้ำจากการสนับสนุนของกำลังทหารค่ายศรีพัชรินทร คอยนำมา มาต้มเพื่อใช้ในการผสมปูนและใช้ชำระร่างกาย ไฟฟ้าที่ใช้การก่อสร้างก็มาจากเครื่องปั่นไฟ และได้ถ่ายรูปประกอบให้หลวงพ่อดูด้วย ในตอนนี้อาตมาเข้าไปดูแล้วก็ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษอะไรกับที่นี่ นึกแต่เพียงว่า จะต้องตอบท่านให้ได้ว่าศูนย์เป็นอย่างไร และคิดว่าทางขอนแก่นเขาถวายที่ให้หลวงพ่อก่อนแล้วท่านลงรับและให้ญาติโยมทางขอนแก่นเข้าจัดการกันเอง

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งที่สอง

หลังจากนั้นอาตมาก็ได้รับรู้เรื่องราวของเวฬุวันว่าอาจารย์บุญส่งมาเบิกเงินจากหลวงพ่อกับไปสร้างศูนย์ฯ และทุกวันศุกร์อาจารย์บุญส่งก็จะจัดรถตู้พาผู้ปฏิบัติธรรมจากขอนแก่นเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และเข้ากราบนมัสการหลวงพ่อก่อนเป็นประจำเกือบทุกอาทิตย์ ทำให้ช่วงนี้มีชาวขอนแก่นหลั่งไหลกันมาที่วัดอัมพวันกันเป็นจำนวนมาก

เวลาที่ล่วงเลยมาจนกระทั่งใกล้วันวิสาขบูชา พ.ศ.๒๕๓๗ อาจารย์บุญส่ง กับ พันเอก(พิเศษ) ขจรจิตเศษ (ยศเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗) ผู้บังคับการกรมทหารม้าที่ ๖ ค่ายศรีพัชรินทร ได้จัดการอบรมปฏิบัติธรรมขึ้น โดยมีคณะทหารเข้าช่วยอบรม ๓๐ กว่านาย รวมระยะเวลา ๗ วัน และได้ทำหนังสือถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนเพื่อขอพระภิกษุเข้ามาช่วยเหลือในการอบรมปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อก็จึงได้เรียกอาตมาขึ้นไป และบอกกับอาตมาว่า“ทางขอนแก่นได้ขอพระเพื่อไปช่วยเหลือในการอบรมปฏิบัติธรรม เราจะให้พระครูสังฆรักษ์ชูชัย (ปัจจุบันคือพระครูภาวนานุกูล) ท่านขึ้นไปสอน และจะให้อาตมาไปเป็นผู้จัดการในการอบรม อย่าให้ขาดตกบกพร่อง” แล้วท่านก็ได้ให้เงินค่าอาหารและค่าใช้จ่ายต่างๆกับอาตมา

อาตมาได้ชวนพระภิกษุขึ้นมาด้วยกันอีกสองรูป คือ พระนริศ และพระสิงห์ไชย จึงมีพระภิกษุเดินทางขึ้นมาที่ศูนย์ในครั้งนั้นรวม ๕ รูป

อาตมาและคณะได้เดินทางมาถึงศูนย์ก่อนวันวิสาขบูชาหนึ่งวันในตอนเช้า และเตรียมสถานที่เวียนเทียนและได้อัญเชิญพระพุทธรชินราชที่ได้รับมาจากวัดอัมพวัน มาประดิษฐาน ณ ศาลาอำนวยการ จนทำให้ทุกคนเรียกศาลาอำนวยการว่าเป็น ศาลาพระพุทธรชินราช มาจนถึงทุกวันนี้ อาตมาก็นำพระพุทธรชินราชออกมาประดิษฐาน ณ บริเวณที่สร้างเป็นที่ลงทะเบียนในปัจจุบัน และทำพิธีเวียนเทียนครั้งแรกของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันที่บริเวณนั้น ซึ่งในครั้งนั้นมีผู้เข้าร่วมเวียนเทียนมากพอสมควร

ก่อนหน้าที่มาจะมาเดินทางมาในครั้งนี้ ได้รับทราบว่าคุณปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันมีญาติโยม
ผลัดเปลี่ยนกันมาปฏิบัติธรรม โดยมีอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ เป็นผู้ให้การแนะนำ และจะช่วยกันอยู่ดูแล
แลคุณยังจนกว่าจะมีผู้ปฏิบัติธรรมคนใหม่ถึงจะกลับ ผลัดกันเฝ้าต่อไป ซึ่งในสมัยนั้นไฟฟ้าก็ไม่มี ต้องใช้
ตะเกียง น้ำมันตาลก็ยังไม่มี ได้แต่อาศัยทหารขนน้ำเข้ามาให้

จนกระทั่งเมื่อมีทหารเข้ามาอบรมจึงได้มีการใช้เครื่องปั่นไฟเพื่อให้แสงสว่างภายในศูนย์ อาตมาจึง
โอกาสเรียนรู้การใช้เครื่องปั่นไฟ คือพอประมาณตีสามครึ่งอาตมาและพระภิกษุที่มาด้วยกันก็ผลัดกันไป
เปิดเครื่องปั่นไฟเสร็จแล้วก็มาตีระฆัง แล้วเข้าสวนมนต์ทำวัตรเช้าจนกระทั่งหกโมงเช้าก็จะมาเปิดเครื่อง
ปั่นไฟ แล้วไปปิดประมาณสี่ทุ่ม

ญาติโยมที่เคยเข้าไปในศูนย์เมื่อเห็นว่ามีพระจากวัดอัมพวันมาที่ศูนย์ ต่างก็พากันดีใจ และอยากให้มี
พระอยู่ต่อไปเรื่อยๆ แต่พอรู้ว่าอีกสามวันปิดการอบรมแล้วพระต้องกลับ เขาก็เลยปรึกษากันว่าจะทำ
อย่างไรกันดียังไม่อยากให้พระกลับเลย เพราะถ้าพระกลับไปแล้วไม่รู้ว่าคุณนี่จะเป็นอย่างไร เด็กที่มา
ช่วยเหลือเรื่องอาหารและเครื่องไฟประมาณสี่ห้าคนที่เข้ามาปรึกษากับอาตมาว่า ถ้าหากหลวงพี่ที่ดับพวกเขา
ก็จะพากันกลับเหมือนกัน ถ้าพวกหลวงพี่อยู่พวกผมถึงจะอยู่ อาตมาก็จึงรับปากว่าจะปรึกษาพระเดช
พระคุณหลวงพี่

จากนั้นในวันรุ่งขึ้นอาตมาจึงมาปรึกษากับพระนริศและพระสินไชยว่าญาติโยมเขาว่ากันมาอย่างนี้
จะอย่างไรดี เพราะอาตมากับพระครูภาวนาคงกลับไปวัดอัมพวันก่อน อยากให้ท่านทั้งสองอยู่ที่ศูนย์ไป
ก่อนสักกระยะหนึ่ง แล้วถ้าหลวงพี่อนุญาตเราก็อพยพพระขึ้นมาดับเปลี่ยนกันอยู่ ซึ่งท่านก็บอกว่าถ้าหลวง
พี่ให้อยู่ท่านทั้งสองก็จะอยู่ อาตมาจึงได้โทรศัพท์ไปปรึกษาหลวงพี่ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่อาตมาได้พูดคุยกับ
หลวงพี่ทางโทรศัพท์ ท่านก็พูดคุยกับอาตมาหลายอย่างไปนำชาวบ้านเขาปฏิบัติเป็นอย่างไรบ้าง คนเยอะไหม
ทหารเยอะไหม อาหารการกินเป็นอย่างไร พวกเราอยู่กันได้ไหม หลวงพี่ถามหลายอย่าง จนสุดท้ายอาตมา
ก็เรียนถามหลวงพี่ว่า “หลวงพี่ครับ จะปิดการอบรมแล้ว พวกผมจะกลับ ญาติโยมเขาก็ไม่อยากให้
กลับ จะอย่างไรดีครับ เขาอยากให้มีพระอยู่จะได้เข้ามาทำบุญกัน จะได้มีพระสอนปฏิบัติ แต่ถ้าหากพระ
กลับกันไปหมด พวกกระผมก็กลัวว่าคุณนี่จะร้าง เพราะตามความคิดของญาติโยมที่นี้เขาดีใจที่มีพระภิกษุ
จากวัดอัมพวันมา จะได้เข้ามาทำบุญกันที่นี้ เพราะเดินทางไปหาไปทำบุญหลวงพี่ก็ไกล ได้ทำบุญกันกับ
ลูกศิษย์ของหลวงพี่ก็ถือว่าคล้ายกับได้ทำบุญกับหลวงพี่ พวกเขาไม่อยากให้พวกกระผมกลับไปครับ
หลวงพี่จะให้พวกกระผมดำเนินอย่างไร เพราะผมไม่อยากให้คุณร้างเหมือนอย่างที่คุณญาติโยมเขาได้
พูดกัน”

คือในช่วงที่อาตมาเข้ามาอยู่ ปรากฏว่าญาติโยมได้เข้ามาที่ศูนย์กันเยอะ นำปิ่นโตเข้ามาถวายเข้าเพล
เยอะมาก อาตมารู้สึกเสียดายหากศูนย์แห่งนี้ต้องร้างไป

ท่านก็บอกว่า “เออเราอยู่นี้ ก็ช่วยสอนเขาไปพวกเราอยู่กันได้ไหมละ ก็ลองปรึกษากันดูว่าใครจะอยู่
ได้ ก็ให้อยู่ก่อนสักสองรูปสิ”

พอกลับถึงวัดอัมพวัน อาตมาได้ขึ้นไปกราบเรียนรายงานถวายท่าน เมื่อท่านได้ฟังท่านก็ตั้งใจในศรัทธาของชาวขอนแก่น อาตมาจึงเรียนท่านต่อไปว่า “กรรมดีใจที่เห็นสาขาของหลวงพ่อกิ่งขึ้นที่ภาคอีสานเป็นสาขาแรกเพราะเท่าที่ทราบสาขาของวัดต่างๆ กิ่งขึ้นที่ภาคอีสานนั้นมีมากมาย แต่มีน้อยมากที่จะทำประโยชน์โดยการอบรมพัฒนาจิตให้กับเยาวชน ดังนั้นการที่ได้มีสาขาของหลวงพ่อกิ่งในลักษณะนี้ จะเป็นผลดีกับประเทศชาติ”

ท่านก็บอกกับอาตมาว่า “พระท่านก็มีแต่อยากไปสวรรค์ไปนิพพานกันหมด ที่เราทำงานทั้งวันทั้งคืนเพราะต้องการสอนเด็ก ทำคุณประโยชน์ให้กับแผ่นดิน เพื่อใช้หนี้บุญคุณ ใช้น้ำอุปถัมภ์อาจารย์เรา เพราะถ้าเราบวชมาแล้วสร้างความดีอุปถัมภ์อาจารย์ของเราที่จะดีใจ ที่เราไปสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ขอนแก่น ก็เพื่อตอบแทนคุณแก่หลวงพ่อดำ เราจะคืนของดีให้กับขอนแก่น” ซึ่งอาตมาก็เริ่มได้รู้จักหลวงพ่อดำจากหลวงพ่อดำได้เล่าให้ฟังในครั้งนี้ และอาตมาก็เริ่มรู้ถึงเจตนารมณ์ และวัตถุประสงค์ที่ท่านไปสร้างศูนย์ฯ ไว้ที่ขอนแก่นได้อย่างชัดเจนขึ้น

จากนั้นอาตมาจึงเรียนท่านว่า “กรรมคงได้ขึ้นลงขอนแก่นบ่อยครั้งขึ้น เพราะผมรับปากพระท่านไว้ว่าผมจะไม่ทิ้งท่าน ผมจะไปเยี่ยมท่านบ่อยๆ” จากนั้นอาตมาก็ได้ลงไปเดือนละครั้งสองครั้ง และภายหลังพระสุปริษาและพระวรพจน์ท่านก็ได้ขึ้นไปช่วยที่ศูนย์อีกสองรูป รวมเป็นสี่รูป

รับปากหลวงพ่อกิ่งจะมาอยู่ดูแลสวนเวฬุวัน

พอใกล้เข้าพรรษา อาตมาก็ได้ข่าวว่าท่านทั้งสี่รูปมีความประสงค์ที่จะกลับมาจำพรรษาที่วัดอัมพวัน แต่อาตมาก็ไม่ได้นึกอะไรรู้สึกเฉยๆ เพราะคิดว่าพรรษานี้จะอยู่รับใช้หลวงพ่อกิ่งเป็นพรรษาสุดท้าย จะสอนนักเรียนเอกให้ได้ พอออกพรรษาแล้วจะขอลาหลวงพ่อกิ่งศึกษา

แต่ต่อมาอีกสักประมาณสิบห้าวันจะถึงวันเข้าพรรษาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกิ่งก็เรียกอาตมาขึ้นไปพบอีก ท่านก็บอกกับอาตมาว่า “เราสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันไว้นี้ เราไม่สร้างเป็นวัด แต่เราจะสร้างเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม ให้เยาวชนลูกหลานไปปฏิบัติธรรม เพราะประเทศชาติกำลังจะไปไม่รอดแล้ว เราต้องสอนคน แต่เรามันตัวคนเดียว ไม่ใช่พระนารายณ์ แบ่งภาคไม่ได้ เรามองหาใครก็ไม่มี จะให้ใครไปอยู่ที่ไม่มี ไม่มีใครจะช่วยงานเราเลย”

พอท่านพูดกับอาตมาแบบนี้ ด้วยความอาตมาสงสารท่าน พอท่านถามอาตมาอีกครั้งว่า “เธอจะไปอยู่ศูนย์ให้เราได้ไหม” อาตมารับปากหลวงพ่อกิ่งทันทีเลยว่า “ครับ ได้ครับ” แล้วหลวงพ่อกิ่งก็บอกให้ไปหาพระที่จะไปช่วยได้ห้ารูป

แต่พออาตมาเดินลงกุฏิมา ก็กลับมาคิดว่า “เอ๊ จริงๆแล้วไม่ใช่นี้หว่า” ก็รู้สึกงงๆ ว่าไปรับปากท่านได้อย่างไรอาตมาเริ่มเป็นกังวล คิดไปคิดมาว่า เรานี้ถ้าจะบวชแล้วบวชก็บวชได้แค่สองพรรษา จะหาเรื่องใส่ตัวแล้วไหมล่ะ เกิดไปแล้วมีญาติโยมเขาถามปัญหา จะตอบเขาได้อย่างไร มานึกๆว่าท่านให้เราไปหาพระมาให้ได้ห้าองค์ ไม่ได้ให้นิมนต์พระผู้ใหญ่ไป เหมือนกับให้เราเป็นหัวหน้าทีมพาไป พอมานึกๆว่าเราอุตส่าห์ตั้งใจไว้อย่างเต็มที่ว่าจะขอบวชพรรษาสุดท้าย และจะขออยู่รับใช้ใกล้ชิดท่านให้มากที่สุด เราจะไป

ได้อย่างไรเพราะถ้าไปอยู่แล้ว พอออกพรรษา เราสึก คนเขาก็จะว่าหลวงพ่อดีว่า หลวงพ่อส่งพระอะไร มา มาอยู่แล้วก็สึกและอีกความคิดหนึ่งก็กลัวว่า ถ้าเรามาอยู่แล้วไม่ได้สึกละ จะทำอย่างไรดี ก็มาคิดนึก อยู่ห้าหกวัน เกิดความรุ่มร้อน ไม่เป็นสุขเลย มีความกังวลใจ

พอวันที่เจ็ดจึงตัดสินใจขึ้นไปกราบหลวงพ่อบอกท่านว่า ‘หลวงพ่อกับ กระทบกราบขอบคุณพระ เสด็จพระคุณหลวงพ่ ที่ไว้ใจให้กระทบไปอยู่ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น แต่เกล้า กระทบเป็นพระใหม่ยังไม่มีภูมิรู้ภูมิธรรม และพรรษานี้ กระทบก็มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าพรรษานี้จะเป็น พรรษาสุดท้ายที่จะได้อยู่ปฏิบัติหลวงพ่ ออกพรรษสอบนักธรรมเอกแล้ว กระทบคงต้องสึกไปทำงานทำ การทำหน้าที่ของตนเอง’ ในความรู้สึกตอนนั้น อาตมามีความภาคภูมิใจอย่างที่สุดแล้วที่ได้บวชและได้รับ ใช้หลวงพ่ ที่เป็นพระดังในประเทศ ก็คิดว่าพอสึกออกไปแล้วเราก็จะไปคุยให้เพื่อนๆ ให้ลูกหลานฟังได้ว่า “หลวงพ่อจารย์ เนี่ยเราได้รับใช้ใกล้ชิดมาแล้ว”

อาตมาก็เรียนหลวงพ่ต่อไปว่า “พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับ กระทบได้ไตร่ตรองดีแล้ว รู้ตัวเอง ดีว่ากระทบไม่มีความสามารถที่จะไปดูแลงานนี้ กระทบเพิ่งได้สองพรรษา อายุก็แค่ ๒๓ ปี ยังเด็กมาก กระทบคิดว่า ถ้าให้กระทบไปเป็นพระทำงาน โดยที่ให้พระผู้ใหญ่ขึ้นไปเป็นหัวหน้าควบคุมบริหารงาน กระทบจะขึ้นไป” ท่านจึงถามอาตมาว่าแล้วจะให้ใครขึ้นไป อาตมาก็แนะนำพระผู้ใหญ่ให้ท่าน แต่หลวง พ่ของท่านนั่งอยู่สักพักหนึ่ง แล้วท่านก็บอกกับอาตมาว่า “ไปเถอะ เธอนั้นแหละไป ไปอยู่ก่อน มันไม่ เหมือนกัน” ท่านยังอยู่คำว่า “มันไม่เหมือนกัน” ทำให้อาตมาคิดอยู่ในใจว่า “ยังไงคงจะยาก” พอท่าน เห็นอาตมาเงิบ หลวงพ่ของท่านจึงพูดกับอาตมาอีกว่า “ไปอยู่ก่อน พอออกพรรษาแล้วเราจะเอาคุณไป ทอด แล้วเราจะหาพระไปเปลี่ยน” พออาตมาได้ยินหลวงพ่บอกอย่างนี้แล้วก็รู้สึกโล่งอกสบายใจ และ นึกไปว่า “ออกพรรษาแล้วหลวงพ่จะเอาคุณไปทอด พอทอดคุณเสร็จ เราก็จะขอกลับพร้อมหลวงพ่ เละ”

เข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันครั้งที่สาม

ดังนั้นอาตมาจึงได้เดินทางมาจำพรรษาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ร่วมกับพระอีกสี่รูป ทำให้ พรรษาแรกของศูนย์พระภิกษุจำพรรษาอยู่ทั้งสี่รูป และเนรมิตรูป มีอาตมา พระธีรวัฒน์พระสมศักดิ์, พระสุปริษา, พระนริศ, พระสุชาติ และสามเณรจิริยทุท จำพรรษา หรือพระจิริยทุทในปัจจุบัน การเข้ามา ศูนย์ในครั้งนี้ ทำให้อาตมาอยู่ในศูนย์มาจนถึงปัจจุบัน

พรรษาแรกที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อาตมและพระภิกษุทั้งสี่รูปได้ทำงานกันอย่างหนัก ทำ ให้รู้สึกได้ว่าเราได้มาทำประโยชน์ต่อสังคม และเริ่มได้อบรมนักเรียนสองคณะ โดยใช้ศาลาหลังเล็กเป็นที่ อบรม ไฟฟ้ายังคงต้องอาศัยเครื่องปั่นไฟอยู่ ส่วนนี้ ก็อาศัยนี้ าวาบาลโดยใช้เครื่องปั่นไฟเป็นเครื่องสูบลม

พรรษาแรกเป็นการบุกเบิก เริ่มปรับปรุงพื้นที่ญาติโยมชาวขอนแก่นที่ศรัทธาในหลวงพ่ต่างผลัด กันนำภัตตาหารเข้าเพลมาถวายอย่างไม่ขาด

“เห็นตัวตาย” ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ในระหว่างที่อาตมาได้อยู่ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเป็นพรรษาแรกนั้น มีเหตุการณ์ที่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของอาตมา จากที่เคยตั้งใจไว้ว่ารับกฐินแล้วจะสึก ก็ไม่คิดว่าจะสึกอีก คิดแต่ที่จะช่วยเหลือหลวงพ่อดีพัฒนาสังคม เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นดังนี้

“...ในพรรษาแรกนั้น อาตมาเกิดมีความรู้สึกอยากปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ขงกัณฑ์ปล่อยให้มันกัด กัดจนบวมจนเป็นปุ่ม จนหนักเข้ามันก็ชินไปเอง รู้สึกว่ามันกัดๆไป มันก็เมื่อไปเอง เมื่อจนมันขี้เกียจจะกัด หรืออีกอย่างหนึ่งก็คือถูกกัดจนอาตมาด้านไปเลย เลยไม่รู้สึกลึถึงเรื่องต่อไป มุ้งก็ไม่กาง ก็ไม่ทราบเหมือนผมว่าเป็นเพราะอาตมาขี้เกียจกางมุ้งหรือว่าอาตมานิ่งเฉยกันแน่

และอีกประการหนึ่งอาตมาลองถือเนสัชชิกงคฺจะคือการถืออิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง แต่ไม่ถืออิริยาบถล้มตัวลงนอน) แต่ถือเนสัชชิกงคฺของอาตมา อาตมาไม่ได้ตั้งใจจะหรือตั้งใจแต่ประการใด แต่เป็นเพราะว่าตลอดเวลาที่อยู่รับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบางที่ต้องอยู่รับใช้ท่านก็ตีหนึ่งตีสองกัมมานั่งเขียนหนังสือบ้างอ่านหนังสือบ้าง อ่าน ๆ อยู่ก็นั่งหลับไปเฉยๆ พอตื่นกลับได้สองสามชั่วโมง พอใกล้จะตีสี่รฆษตีก็ตื่นไปปรับหลวงพ่อก็ให้ทำวัตรแล้ว ดังนั้นเมื่อต้องทำอย่างนี้เป็นประจำทำให้เกิดความเมื่อยนอนก็ได้ ไม่นอนก็ได้

ดังนั้นพอมายู่ในศูนย์เวฬุวัน พอเราทำงานเสร็จปุ้บ เราก็เปลี่ยนนั่งไปนั่งมากก็พลอยหลับไปเอง พอที่นี้เราเห็นวันที่หนึ่งทำได้ วันที่สองทำได้ วันที่สามทำได้ ก็เลยมีความรู้สึกอยากลองดูชีวิตที่ตลอดพรรษามันจะเป็นอย่างไรเพราะเคยได้อ่านหนังสือมาหลายเล่ม ครูบาอาจารย์ท่านก็ว่าการถือเนสัชชิกงคฺมันคืออย่างนั้นคืออย่างนี้ ก็เลยนึกอยากลองดูเพราะมันก็ตีเพราะจะทำให้เราตื่นเร็ว ก็เลยเป็นการถือเนสัชชิกงคฺอย่างไม่ตั้งใจ

แต่พอเริ่มวันที่สามที่สี่เรารู้สึกปวดหัวมาก ปวดหัวปวดคกล้ามเนื้อ ปวดต้นคอ ทรมานมาก เวียนหัวมาก จะเดินไปไหนก็เวียนหัวตลอด มีความรู้สึกอยากจะอาเจียรอยู่ตลอด แต่พอผ่านไปถึงวันที่เจ็ดถึงรู้สึกว่ค่อยยังชั่ว เริ่มชิน ร่างกายเริ่มปรับตัวได้ สติก็เริ่มรู้สึกว่ดีขึ้นมาก มันปรับของมันเอง ไม้ต้องไปปรับอะไรมันเลย พอเราจะลุกจะนั่งไปตรงไหน สติมันก็จะได้ของมันเอง มันปรับของมันเอง เราไม่ต้องไปคอยระวัง คอยพยายามที่จะรักษาจิต ความเพียรที่ต้องคอยรักษาจิตก็ไม่ต้องเพียรพยายามอะไรแบบนั้น แต่มันจะรู้ มันจะปรับของมันเอง อินทรีย์มันปรับของมันเองอย่างอัตโนมัติ จะลุก จะนั่ง จะเดิน จะยืน จะนอน จะพูดอะไร มันจะปรับของมันเอง อินทรีย์มันปรับของมันเอง ไม้ต้องไปฝืนกำหนด มันเข้าที่ มันจะรู้ตัวของมันเองหมด เป็นอย่างนั้นไปจนตลอดพรรษา

ที่นี้ไม่รู้สาเหตุว่มันเป็นเพราะร่างกายอ่อนเพลียไปหรือเปล่าไม่ทราบ มีอยู่วันหนึ่งซึ่งเป็นวันที่ใกล้จะออกพรรษาแล้ว พอเราสวดมนต์ทำวัตรเช้าเสร็จ เราก็กลับเข้านั่งอยู่ในห้อง ทำโน่นทำนี่ แล้วก็เตรียมที่จะออกไปนำญาติโยมแผ่เมตตา ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณหกโมงเช้า หลังจากอาตมาเข้าห้องน้ำเสร็จอาตมาก็ออกมาครองผ้า ครองจีวรพาดผ้าสังฆาฏิ รัดผ้ารัดอก พอครองผ้าเสร็จอาตมาก็นั่งลงกับพื้น แล้วก็ค่อยๆเอื้อมมือไปหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบ พอค่อยๆวางถ้วยชาลงไป มันเหมือนกับว่าลานมันหยุด เหมือนเรามี

ของเล่นแล้วเราไขลานมัน พอสุดลานแล้วลานมันหยุดซึ่งตอนนั้นสติของอาตมาดีมาก ที่นี้พอมันหยุดปั๊บ ตาเรายังเห็นอยู่ สติเรายังมีอยู่ จิตเรายังมีอยู่ ตัวรู้เรายังมีอยู่ แต่สิ่งที่เราไม่รู้ก็คือไม่รู้ว่าจะลมหายใจเข้าลมหายใจออกของเราอยู่ไหน การที่จะเคลื่อนไหวไปมาของเราไม่มี อาตมาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ขยับตัวก็ไม่ได้ หายใจเข้าก็ไม่ได้ หายใจออกก็ไม่ได้ แต่จิตก็ยังคงรับรู้อยู่ เพราะในขณะที่จิตรับรู้ได้ว่ามีการบินอยู่บนหลังคาร่อง กากา กา อยู่ ประมาณสองสามตัว เราได้ยินเสียงกาชัดเจน ส่วนตาเราก็อ้างเห็นอยู่เพราะตาเราเห็นสวิตซ์พัดลมอย่างชัดเจน แต่ไม่สามารถเคลื่อนไหวใดๆ ได้ เราจึงตั้งสติลมหายใจเราอยู่ไหน ทำไมเราหายใจเข้าหายใจออกไม่ได้ รู้สึกว่า ก็ไม่มีใครเอากะไรมาอุดจมูกเรา แต่ทำไมเราหายใจไม่ได้ ก็เกิดความตกใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นนี่เรากำลังจะตายหรือ

ก็มานึกขึ้นได้ว่า เคยอ่านเจอว่าคนโกธิตาย หรือคนที่เคยตาย แต่ฟื้นขึ้นมาได้ และในภาวะที่เขาเป็นอยู่นั้นเขาได้ยินเสียงกา เราก็ตัดว่า“ เอ๊ นี่เราต้องมาตายแล้วหรือ หลวงพ่อท่านอุตส่าห์ส่งเรามาที่ศูนย์เวฬุวัน ให้เรามาบำเพ็ญกุศลโยมสวดมนต์ไหว้พระ มาสอนเด็ก มาสอนนักเรียน แต่เรามาแล้วเราไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลยเราก็ต้องมาตายแล้วหรือ แล้วเราตายขึ้นมาก็ต้องเป็นภาระให้กับญาติโยมที่นี้อีกบวชมาจะสามพรรษาแล้ว ยังไม่ได้ทำคุณประโยชน์อะไรเลยก็ต้องมาตายแล้วหรือ”

ตอนแรกอาตมารู้สึกตกใจมากเพราะกลัว แต่เหตุการณ์มันไวมาก แต่ช่วงเสี้ยวจิตใจเดียว มันคิดอะไรได้หลายอย่างมากมาย พอมาช่วงกลางก็กลับคิดว่าความตายนี้ยังงั้นนี่มันไม่พิน เราเกิดมาก็ต้องตายกันทุกคน รวยก็ตาย จนก็ตาย ดิก็ตาย ชั่วก็ตาย ต้องตายกันทั้งนั้น ไม่มีใครหลีกเลี่ยงความตายไปได้ เมื่อคิดได้เช่นนี้แล้วเรามีความรู้สึกว่าความกลัวตายของเราลดลง ลดลงแล้ว ในขณะที่เดียวกันทำให้เรามีความรู้สึกขึ้นขึ้นมาหน่อยตรงที่ว่า ทุกคนต้องตายทั้งนั้นยังงั้นเราก็คงต้องตาย เมื่อรู้สึกได้เช่นนี้ก็เริ่มไม่กลัวแต่ก็ยังไม่อยากตาย เพราะคิดได้ว่ายังไม่ได้สร้างความดีอะไรที่เป็นขึ้นเป็นอันเลย รู้สึกเสียดายชีวิตที่เราเกิดมเหลือเกิน

ในความรู้สึกตอนนั้นไม่อยากได้อะไรเลย เงินร้อยล้านสิบล้านก็ไม่ต้องได้ เมื่อสมัยก่อนตอนที่อาตมายังไม่ได้บวชยังเป็นฆราวาสอยู่ มีความคิดอยากจะได้ตบเงิน อยากมีชีวิตอยู่เป็นฆราวาสอยู่ มีความคิดอยากมีเมียสวยๆ อยากมีโน่น อยากมีนี่ แต่พอมาถึงตรงนี้แล้วรู้สึกว่ามันไม่ต้องได้อะไรเลย มีแค่ไหนก็เอาไปไม่ได้ มีแต่บุญแต่บาปเท่านั้นที่จะติดตัวไปได้ นอกจากนั้นเอาไปไม่ได้เลย เมื่อเห็นตรงนี้แล้วทำให้เราเห็นสังขารธรรมชัดเจนมากขึ้น

เราจึงคิดว่าเราอยากอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนา อุทิศให้พระพุทธเจ้า จึงอธิษฐานขึ้นว่า “หากบุญของข้าพเจ้ามี ขอให้ข้าพเจ้าได้อยู่สร้างบุญกุศล ได้สร้างความดีตอบแทนพระศาสนา ได้สนองงานให้กับพระอุปัชฌาย์ ขอให้ข้าพเจ้าอย่าพึงดาบี่ ซึ่งในขณะที่นั้นคล้ายๆ กับลมหายใจมันเริ่มเหลือน้อยลงๆ ความรู้สึกในตอนนี้เปรียบเหมือนกับเรากำลังค้ำน้ำ อยู่ใต้ก้นมหาสมุทรกำลังจะหมดลมหายใจแล้ว แล้วเรากำลังเอาเท้าถีบตัวเองเพื่อขึ้นสู่ผิวน้ำ แต่ในสภาวะนั้นอาตมาไม่ได้ทุรนทุราย อาตมานิ่งอยู่ จิตอยู่ กายนิ่งอยู่แต่บังคับกายไม่ได้ มีแต่ความคิดที่จะพยายามกระเสือกกระสนที่จะหายใจให้ได้ พยายามจะฝืนจิตเพื่อที่จะหายใจ แต่ก็หาลมหายใจไม่เจอ หาตัวเจตสิกที่จะมาควบคุมไม่เจอ

พอรู้สึกว่ามีอีกฝั่งเดียวมันใกล้จะขาด เสียงก็ค่อยๆห่างออกไปๆ เป็นเวลาเดียวกันกับที่อาตมาตั้งจิตอธิษฐานว่า “หากบุญของข้าพเจ้ามี ขอให้ข้าพเจ้าได้อยู่สร้างบุญกุศล ได้สร้างความคิดตอบแทนพระศาสนา ได้สนองงานให้กับพระอุปัชฌาย์ เมื่องานบรรลุล่วงวัตถุประสงค์แล้ว ถ้าต้องตายก็ไม่เสียดาย แต่ตอนนี้ ขอให้ข้าพเจ้าอย่าพึ่งตาย”

อาตมาก็ตั้งจิตถึงหลวงพ่อดังจิต“หลวงพ่อกับช่วยกระผมด้วย” พออาตมาตั้งจิตถึงหลวงพ่อก็นึกถึงท่านเท่านั้น อาตมาก็ “ฝั่ง...พรวด” ออกมา เหมือนทะเลถึงขึ้นสู่ผิวน้ำแล้วอาตมาก็ได้กลิ่นยานัตถ์ของท่าน ซึ่งตอนนั้นหลวงพ่อยังนั่งตักยานัตถ์อยู่ พอได้กลิ่นยานัตถ์แล้ว อาตมารู้สึกทันทีเลย“เราไม่ตายแล้ว”

จากนั้นอาตมาก็มานั่งพิจารณาว่าอีกนิดเดียว ถ้าไม่ได้“ฝั่ง...พรวด” ออกมาเอาเป็นว่าแค่เสี้ยววินาทียังไม่พรวดออกมา อาตมากงตายแล้ว

อาตมาก็พิจารณาต่อไปว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับตัวเรากันแน่ อาตมาจึงลุกออกไปถามพระภิกษุสงฆ์ว่า “เณรไฉนเสียงกาใหม่ มีใครไฉนเสียงกาใหม่” เณรก็ตอบว่า “ไม่ได้ยินครับ เสียงกาที่ไหนครับ” “เอ่ไม่ได้ยินเสียงการ้องหรือเมื่อสักครู่มีเสียงการ้องอยู่ไม่ได้ยินหรือ” เณรก็ย่ำค้ำเดิมว่า “ไม่ได้ยินครับ ผมนั่งสมาธิอยู่ไม่ได้ยินเสียงกาเลยครับ” เมื่อเณรตอบแบบนี้แล้ว อาตมาก็กลับมาคิดว่า “เอ่ หรือว่าจะได้ยินเฉพาะคนใกล้ตาย คนที่ไม่ตายไม่ได้ยิน” เราก็เลยเดินกลับมาที่ห้อง มานั่งทบทวนและคิดว่า“นี่คือสิ่งที่เราได้เป็นบทเรียนบทหนึ่งที่ทำให้เรามีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องราวของชีวิตในเรื่องของความตาย ทให้อาตมาเข้าใจถึงคำว่า“มันไม่เที่ยง”

และจุดนี้เองที่ให้อาตมาไม่คิดที่จะสึกอีกต่อไป มีแต่ความคิดที่อยากจะสร้างความคิดตอบแทนพระพุทธานุภาพคุณพระอุปัชฌาย์ คิดแต่อยากจะช่วยเหลือประชาชน อยากช่วยเหลือสังคม เป็นจุดที่ทำให้อาตมาอยากพัฒนาศูนยให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

พอออกพรรษา ต้นไม้เกิดตายหมด อาตมาต้องเอารถไถทิ้งไป ทำให้กลายเป็นพื้นที่โล่งๆ จนทำให้รู้สึกแฉะมาก เหมือนอาตมาอยู่ในทะเลทราย และเริ่มจะรู้คุณค่าของต้นไม้ มองไปเห็นต้นไม้ที่มีอยู่ไม่กี่ต้นภายในศูนยก็รู้สึกว่ามันเป็นคุณค่าเหลือเกิน ทำให้อาตมาอยากปลูกต้นไม้ให้มีความร่มรื่น ขึ้นมาจากนั้นจึงเริ่มปลูกต้นไม้ และดูแลต้นไม้อย่างจริงจัง

หลวงพ่อบอกท่านได้เดินทางมาทอดกฐิน ทำให้อาตมาและชาวขอนแก่นดีใจมาก การทอดกฐินครั้งนั้นเป็นการทอดเพื่อนำเอาไฟฟ้าเข้าศูนย หลวงพ่อบอกท่านได้แสดงเจตนารมณ์ที่ชัดเจนที่จะพัฒนาศูนยให้เจริญยิ่งขึ้นต่อไป เพื่อตอบแทนบุญคุณหลวงพ่อดำ นำของดีมาคืนสู่ขอนแก่น และขอให้ญาติโยมมาช่วยกันพัฒนาศูนยฯ ซึ่งเมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว ความคิดจะกลับวัดอัมพวันเพื่อที่จะสึกก็ไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว มีแต่ความรู้สึกที่รักหลวงพ่อดำ อยากช่วยเหลือท่านพัฒนาสังคม อยากอยู่พัฒนาศูนยปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันสนองคุณพระอุปัชฌาย์อาจารย์ เหมือนกับที่หลวงพ่อบอกกับอาตมาไว้ว่า ท่านสร้างศูนยเพื่อสนองคุณหลวงพ่อดำ หลวงพ่อดำสร้างความคิด อุปัชฌาย์อาจารย์ของท่านก็จะดีใจ เมื่ออาตมานึกขึ้นได้แบบนี้ ก็ดี

ความรู้สึกที่อยากเห็นหลวงพ่อบ้านดีใจ จึงคิดที่จะอยู่พัฒนาศูนย์ฯ พัฒนาเยาวชนให้สมตามเจตนารมณ์ของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านต่อไป’

กลุ่มบุคคลผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน สามารถพัฒนา มีความเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง คือ มีกลุ่มบุคคลที่เสียสละทั้ง เวลาและแรงกายแรงใจ และแรงปัจจัย ให้ความสนับสนุนและทำงานอยู่เบื้องหลัง รวมตัวร่วมใจกันในรูปของคณะกรรมการศูนย์และคณะกรรมการมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน

เพื่อที่จะทราบถึงประวัติความเป็นมาของกลุ่มบุคคลผู้ทำงานปิดทองหลังพระกลุ่มนี้ ผู้เขียนจึงได้ ขอสัมภาษณ์คุณไชยา - คุณทิพาพร เกษมวิลาส, คุณชัย - คุณวิมล วีระมโนกุล, คุณพร เชื้อบุญเกิด และ คุณเพชรจิม เตชอภิชาติ ซึ่งทุกท่านร่วมกันให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ดังนี้

คุณไชยา เกษมวิลาส หรือที่ทุกคนรู้จักกันในนามของ ‘เสียดื้อ’ ได้เข้ากราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านที่วัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้ประทับใจปฏิบัติ และความเมตตาของท่าน จนกระทั่งปีพ.ศ. ๒๕๓๕ ก็ได้ทราบข่าวจากชาวตลาดขอนแก่นที่ลือกันอย่างมาก ว่าได้พากันเดินทางไปปฏิบัติธรรมฐานที่วัดอัมพวันกันเป็นจำนวนมาก โดยได้จัดรถตู้รับส่งกันทุกอาทิตย์ และค่าเล่าเรียนก็ยิ่งมากขึ้นๆ ทุกที และได้รู้ข่าวว่าหลวงพ่อบ้านจะมาสร้างสาขาของท่านอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น ทำให้รู้สึกใจมากที่ชาวขอนแก่นจะได้สิ่งดีๆที่ท่านจะมอบให้

จนกระทั่งวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นเทศกาลตรุษจีน คุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ ก็ได้ขอคำปรึกษาจากคุณไชยา เรื่องศาลาอำนวยการ (ศาลาพระพุทธรชินราช) ว่ามีปัญหาเรื่องการก่อสร้าง เพราะช่างหนึ่งงาน ห้องน้ำก็ไม่มีโถส้วม และอยากเตรียมความพร้อมไว้รับหลวงพ่อบ้าน และคณะติดตามที่ได้ข่าวว่าจะเดินทางมาพักที่สวนเวฬุวัน คุณไชยา จึงได้เดินทางไปที่สวนเวฬุวันเป็นครั้งแรกและเริ่มงานชิ้นแรก คือสร้างโถส้วม ๔ โถ และตามช่างมาทำงานเสร็จ

จากนั้นอีกสองวันเมื่อเข้าไปเห็นว่า น้ำบาดาลซึ่งตอนนั้นเพิ่งขุดใช้ใหม่ๆ น้ำออกมายังแดงแจ๋ใช้การไม่ได้ยังคงต้องอาศัยรถนี้ ของทางทหารค่ายศรีพัชรินทร์ คุณไชยาและเพื่อนๆจากชมรม๗๕ จึงได้ส่งโถงแดงมาแปดลูกและช่วยกันออกค่าใช้จ่าย

ต่อจากนั้นในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๓๖ ทางคุณทิพาพร เกษมวิลาสก็ได้ชวนคุณวิมล วีระมโนกุลไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์เวฬุวัน เพื่อไปเป็นเพื่อนลูกสาวที่จะเข้าปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ ทำให้คุณไชยา และคุณชัย วีระมโน ต้องตามไปรับไปส่งและคอยดูแลภรรยาและลูก ทำให้เกิดความผูกพันสวนเวฬุวันขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง

พอวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวันอัญเชิญพระพุทธรูปชินราช จากวัดอัมพวัน มาประดิษฐานที่ศาลาอำนวยการ คุณไชยา คุณชัย และเพื่อนๆจากชมรม ๗๕ ได้พากันมาช่วยกันยกพระประธาน และจากการช่วยเหลือกันในวันนี้ ทำให้ได้รู้จักกับกรรมการสำคัญอีกหนึ่งคือ คุณพอน เชื้อบุญเกิด

จากการที่เข้ามาที่ศูนย์ในช่วงแรก ทำให้มีความสนิทสนมกับพระนริศ ซึ่งเป็นพระภิกษุจากวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ที่เข้ามาดูแลศูนย์ในช่วงแรก และจากการวางตัวที่สำรวมเรียบร้อย ใจเย็น การให้หลักธรรมคำสอนแนะนำการปฏิบัติที่เข้าใจง่ายของท่าน ทำให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใสและสงสารท่านที่ต้องมาอยู่ในที่กัณดาร และมีปัญหามากมายโดยเฉพาะการไม่ให้ความเคารพท่าน เพราะเห็นว่าท่านเป็นพระภิกษุนวกะ จึงเป็นเหตุเกิดการรวมตัวของกลุ่มบุคคลที่จะคอยให้การสนับสนุน คอยปกป้อง ให้กำลังใจ และดูแลท่าน

เมื่อความผูกพันมีมากขึ้น คณะกรรมการกลุ่มแรกที่เริ่มจะพากันเข้าศูนย์กันบ่อยครั้งขึ้น และมักจะได้พบกับอาจารย์นวลจันทร์(อาจารย์ไก่) และอาจารย์นงนภัส เลิศศึกษาภุส (อาจารย์เผด) ที่เดินทางมาถวายภัตตาหารต่อพระสงฆ์ที่สวนเวฬุวันเป็นประจำทุกวันไม่เคยขาดนับตั้งแต่เริ่มมีพระภิกษุมหาที่ศูนย์

ต่อจากนั้นเมื่อใกล้เข้าพรรษา พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ส่งพระภิกษุ ๕ รูป และสามเณร ๑ รูป มาอยู่ดูแล และจำพรรษาที่สวนเวฬุวัน และพระภิกษุที่หลวงพ่อได้ให้มาเป็นหัวหน้าคณะในครั้งนั้นก็คือ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร นั่นเอง

ตอนนั้นยังจำได้ว่า เมื่อเห็นพระชุดนี้แล้วก็นึกกันว่าหลวงพ่อส่งพระหนุ่มๆ มาทั้งนั้นเลย ไม่เห็นส่งพระเถระผู้ใหญ่มาเลย ก็เลยยังรู้สึกเฉยๆ กัน ไม่ได้สนใจว่าทางการเป็นอย่างไร ไม่เป็นทางการเป็นอย่างไร

แต่เมื่อเข้ามาที่ศูนย์ทุกครั้ง ก็ยิ่งเพิ่มความศรัทธาต่อพระภิกษุชุดแรกนี้ มากขึ้นทุกทีๆ เพราะว่าพระท่านขยันกันเหลือเกิน ไม่เคยเห็นท่านว่างงานกันเลย ทำกิจวัตรกันตลอดเวลาอย่างเคร่งครัด ทั้งทำวัตรสวดมนต์ แบกปูนช่วยกันก่อสร้าง ถางหญ้า ทำงานกันสารพัด กลางวันแดดร้อน ๆ ก็ไม่ได้หลบจำวัดกันเหมือนที่เห็น จึงเกิดความเคารพศรัทธาต่อพระภิกษุชุดนี้ มาก

และที่พิเศษอีกประการหนึ่ง ก็คือ ความสำรวม การนุ่งห่มจีวรที่เรียบร้อย การมีมารยาท การวางตัวที่เหมาะสมเช่นการบิณฑบาต การฉันก็สำรวม การนั่งสวดมนต์ไหว้พระหรือนั่งสนทนากับญาติโยมก็สำรวมมาก

เมื่อคณะกรรมการได้เห็นภาพเช่นนี้เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ก็เกิดความประทับใจ อยากช่วยส่งเสริมท่าน จึงเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้พวกคณะกรรมการต่างพร้อมใจกันเข้าไปช่วยเหลือ ไปคอยถวายข้าวถวายน้ำ ถวายสิ่งทีขาดเหลือ และช่วยเป็นแรงงานรับใช้ท่าน จึงเกิดความคุ้นเคยและสนิทสนมกับพระภิกษุสงฆ์ที่ศูนย์กันมากขึ้น

และเหตุสำคัญประการหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มคณะกรรมการขึ้นก็คือการสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังเหล็ก ซึ่งเป็นหลังแรก โดยอาจารย์ ดร.ลำไย โกวิทย์ยากร ได้ชักชวนคุณไชยาให้ร่วมกัน

สร้างศาลาหลังนี้ขึ้น เพื่อรองรับการอบรมปฏิบัติธรรมในอนาคต จึงได้เกิดการชักชวนมากขึ้นของกลุ่มคน
ขอนแก่น ที่ระดมกันมาช่วยสร้างศาลาหลังนี้จนเสร็จ จนทำให้เกิดความสนิทสนมกันมากขึ้น

ในสมัยนั้นถนนทางเข้าศูนย์ยังคงเป็นดินลูกรัง เป็นหลุมเป็นบ่ออยู่ ซึ่งถ้าหากฝนตั้งเค้าให้เห็นแล้ว
ละก็ ต้องรีบพากันเดินทางกลับ เพราะถ้าฝนลงมาเมื่อไหร่ น้ำก็จะขัง ทางก็จะขาด ทำให้รถไม่สามารถวิ
ผ่านไปได้ แต่ด้วยความเป็นห่วงพระ ถึงแม้ฝนจะตกฟ้าจะร้อง ก็ยังพากันเข้าไปถวายภัตตาหารพระ เพราะ
กลัวพระท่านจะอด ไม่มีอะไรจะกิน

และเมื่อมีการอบรมเป็นหมู่คณะกันมากขึ้น ก็มีปัญหาเกี่ยวกับการหุงหาอาหาร ที่ต้องทำให้
เพียงพอต่อการอบรม พระครูสมุทรวิวัฒน์ ก็มาขอคำปรึกษากับอาจารย์ลำไยคุณทิพาพร, คุณเพชรจิม, คุณ
สถาพร, คุณวิมล, คุณบัญญัติ และคุณแก้ว เรื่องจะทำข้าวต้มเลี้ยงตอนเช้า และทำอาหารเลี้ยงตอนเพลซึ่ง
ต่างก็ยังทำกันไม่เป็น จึงต้องจ้างเขาทำมาจากข้างนอก ไปรับและขนเข้ามาที่ศูนย์ตั้งแต่ตอนตี แต่ด้วย
ถนนหนทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อมาก ทำให้ข้าวต้มที่ขนเข้ามามีการหก กระจายตรงเวลา รวมทั้งปัญหาจาก
การจ้างเขาทำ ทำให้ได้ของไม่คุ้มกับเงินที่จ่ายไป จึงได้ปรึกษากัน หาวิธีที่จะทำกันเอง ก็เที่ยวไปหม้อ
และอุปกรณ์ต่างๆ มากันเอง คุณพอนกับพระครูก็ไปขนอุปกรณ์ทำครัวเช่นหม้อใบใหญ่ งานขามซ้อน ฯลฯ
มาจากวัดอัมพวัน ส่วนคุณสถาพร คุณบัว ก็ไปเที่ยวถามวิธีการทำข้าวต้ม แล้วมาลองทำหม้อใหญ่ ๆ ทีละ
หลายๆกัน พอเห็นว่าพอทำกันได้จึงได้เริ่มเข้าไปช่วยกันทำกับข้าวที่โรงครัวมาตั้งแต่บัดนั้น

เมื่อศาลาหลังเล็กเสร็จ ก็เริ่มมีคณะอบรมมากขึ้นคุณไชยา ก็ต้องเข้าเป็นวิทยากรในการนำกล่าว
สมาทานศีลห้า ศีลแปด ขอกรรมฐานจากอาจารย์ แล้วก็ปรึกษากันกับพระคุณ หลานดำบั้งขันตอนต่างๆ ว่า
วิธีการของวัดอัมพวันทำกันอย่างไร การถือพานเข้าไปหา เข้าไปกราบครูบาอาจารย์กันอย่างไร ก็ช่วยท่าน
พระครูจัดรูปแบบ และพัฒนามาเป็นรูปแบบที่ใช้กันในปัจจุบัน

เมื่อมีการอบรมมากขึ้นงานก็มากขึ้นเช่นเรื่องเสื้อผ้า การลงทะเบียน การจัดที่พัก การหุงหาอาหาร
การจับจ่ายซื้อของ คุณไชยาจึงคิดหาคนเข้ามาช่วยท่านพระครู จึงนำสมุดเล่มดำ ที่เก็บมาเป็นอนุสรณ์จนถึง
ปัจจุบันนี้ เทียวไปสอบถามผู้ปฏิบัติธรรม และญาติโยมที่เข้ามาศูนย์ จดที่อยู่เบอร์โทรศัพท์ ซึ่งชื่อแรกเลยก็
คือ ดร.ลำไย — อาจารย์ถาวร โกวิทยากร และจดเรื่อยๆแล้วก็ติดต่อไป เมื่อได้เล่าถึงปัญหาต่างๆให้ฟัง
หลายท่านจะปวารณาตัวเข้ามาช่วยเหลือทันที เช่น คุณเนาว์ รัตนพันธุ์ คุณธนู ปัญญาเอก, คุณสมมติ สุธธิ
ยาภรณ์ และยังมียีกหลายท่านที่จะได้เข้ามามีบทบาทที่สำคัญในคณะกรรมการ และช่วยพัฒนางานของ
ศูนย์ เช่น คุณสมอาจ — คุณอัญชลิ วีรภานุ พลตรีจจร จิตรวิเศษ, คุณชัยสิทธิ์ สิทธิอมรพร, คุณชัยยงค์
ศรีอิสาน, คุณวิชัย วิวัฒน์เกษมสุข อาจารย์ถาวร ตรงเที่ยงธรรม, อาจารย์อิทธิพร ธงอินทรเนตร, พ.ต.
เฉลิม ยิ้มสมบูรณ์, คุณปราณี ไชยเชษฐ, คุณอุ้น สร้อยโสม และอีกหลายท่านที่ผู้เขียนต้องการขออภัยที่
ไม่สามารถนำชื่อท่านกรรมการผู้มีอุปการคุณต่อศูนย์มาลงได้หมด

การรวมกลุ่มเป็นคณะกรรมการก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้ามีกิจกรรมก็จะโทรศัพท์บอกกัน พากันมา
ช่วยเหลือ ซึ่งหน้าที่นี้ ในช่วงแรกๆ คุณไชยา จะเป็นผู้คอยประสานงานแต่ต่อมาบุคคลสำคัญอีกท่านหนึ่ง
เป็นเลขานุการของคณะกรรมการ คือ คุณธนวัฒน์ จิรวุฒิเศรษฐ์(อังกูร พินพิลิตี)

ส่วนเรื่องวิทยากรฆราวาสที่จะมาช่วยเหลืองานด้านการอบรม ช่วยพระแนะนำกรรมฐาน คุณแลผู้ปฏิบัติก็ได้อาจารย์รัตติกโร สาสิมมา เข้ามาช่วยเหลืองานด้านนี้ก่อน และได้้ออาจารย์เพ็ญศรี ศรีจินดา ที่เข้ามาช่วยงานที่ศูนย์บ่อยมาก และได้แนะนำอาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธ์ มาช่วยอีกคน ต่อมาเมื่อศาลาใหญ่สร้างเสร็จก็ได้วิทยากรคนสำคัญอีกท่านหนึ่งเข้ามาช่วยงานด้านนี้ ท่านก็คือ อาจารย์ยุพิน แหวนคุณ

เมื่อมีการอบรมมากขึ้น ศาลาหลังเล็กเริ่มคับแคบไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ จึงมีความคิดที่จะสร้างศาลาหลังใหญ่ ทางคณะกรรมการจึงได้เกิดการรวมตัวในรูปแบบของคณะกรรมการที่ชัดเจน และมีการประชุมปรึกษาหารือเรื่องการดำเนินงานการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่อย่างสม่ำเสมอ มีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจนขึ้น

และเมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อกษัตริย์ใน ปี พ.ศ.๒๕๓๘ ท่านก็มีความคิดที่จะให้จัดตั้งมูลนิธิ โดยท่านให้ชื่อว่า “มูลนิธิเพื่อเยาวชน” ซึ่งได้ดำเนินการจดทะเบียนโดยคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติอนุญาตให้จัดตั้งวันที่๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เลขทะเบียนขก.๑๖ เลขอนุญาตที่ ต. ๓๐๑/๒๕๓๘ ลว. ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ความผูกพันของคณะกรรมการที่มีต่อศูนย์ปฏิบัติธรรมต่างคนต่างก็มีความผูกพันมาก มีความห่วงใยอยากจะช่วยเหลือศูนย์อยู่เสมอ หากใครคนหนึ่งโทรศัพท์ชักชวนก็จะรีบมากันทันที ถึงแม้บางทีมีพายุเข้ามา ลมพัดมาแรงมาก ก็กลับไม่หวั่นบ้านตัวเอง เป็นห่วงศูนย์ว่าพระภิกษุในศูนย์จะอยู่กันไม่ได้ไหม ข้าวของเครื่องใช้จะเสียหายหรือเปล่า ก็จะรีบพากันไปที่ศูนย์ ยิ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อกษัตริย์ เสมอว่า “ศูนย์เป็นของชาวขอนแก่นทุกคน ให้ช่วยเหลือกันดูแล ช่วยเหลือ อย่าทอดทิ้ง ทำให้กรรมการทุกคนต่างก็ซาบซึ้ง ในความเมตตาของท่าน จึงเป็นเหตุให้การช่วยเหลือกิจการงานด้านต่างๆ ของศูนย์ดำเนินไปได้ด้วยดี

แรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้คณะกรรมการมีความศรัทธา เข้าไปช่วยเหลือกิจการงานของศูนย์

๑. ได้เห็นพระภิกษุจากวัดอัมพวันในช่วงเริ่มแรกของการสร้างศูนย์ที่ขยันมาก เห็นแล้วก็เกิดความประทับใจอยากช่วยเหลือรับใช้ท่าน
๒. แนวทางของหลวงพ่อกษัตริย์ที่สร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ เพื่อสร้างคน พัฒนาจิตใจคน ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน เป็นการสร้างสรรค์สังคมอย่างแท้จริง ซึ่งน่าสนับสนุน
๓. หลวงพ่อกษัตริย์ได้ให้หลักธรรมคำสอนที่ง่าย ๆ ฟังแล้วใกล้ตัว มีประโยชน์สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น
๔. จากการที่เห็นพระที่ดี ทำให้สะท้อนไปถึงอุปนิสัยอาจารย์ ต้องมีอะไรที่ดีๆ แน่นหนา ถึงได้สอนลูกศิษย์ได้ดีขนาดนี้ มีความขยัน มีความกตัญญู มีความอดทน เมตตากรุณา ทำงานให้กับสังคมอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย
๕. และเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความสบายใจต่อญาติโยม คณะกรรมการทุกท่านที่เข้าไปช่วยงานก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกษัตริย์ไม่ให้มีการเรียกรับเงินหรือการบริจาคต่างๆ หรือให้เอาของไปแจกญาติพี่น้อง ให้ช่วยกันทำบุญเหมือนที่อื่น มีแต่จะนำเงิน

ส่วนตัวของท่านมาช่วยเหลือซึ่งเป็นเรื่องแปลก ทำให้ทุกคนมาช่วยงานได้อย่างสนิทใจ ไม่อึดอัด

๖. ได้เห็นประสบการณ์ใหม่ ๆ ในเรื่องกฎแห่งกรรมจากผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้เข้าไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ แล้วประสบการณ์ชีวิตจริง ทำให้มีความเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น มีความเกรงกลัวละอายต่อบาปมากขึ้น ให้จิตใจดีมากขึ้น

ดังนั้นทางคณะกรรมการจึงขอเชิญชวนท่านญาติธรรมทุกท่านที่มีความศรัทธาต่อปฏิบัติทาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระสุทธิญาณมงคล พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร การดำเนินงานด้านต่างๆ ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ได้โปรดเข้ามาช่วยเหลืองาน รับใช้หลวงพ่อบริใช้พระพุทธศาสนา พัฒนาคุณธรรมและจิตใจที่ดีให้เยาวชนลูกหลานท่าน เพื่อที่สังคมไทยจะรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรต่อไป

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลังจากที่พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตลอดทั้งพรรษา จนทำให้ท่านได้รับผลแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ“ได้เห็นตัวตาย ทำให้คลายทิฐิ เกิดคำริชอบ มีความคิดที่ดีงาม อยากที่จะประกอบกุศลสร้างแต่คุณงามความดี” ทำให้ท่านเริ่มที่จะพัฒนาศูนย์อย่างจริงจังให้สมกับเจตนารมณ์ของหลวงพ่อ อีกทั้งได้รับการสนับสนุน และกำลังใจที่ดีจากคณะกรรมการทำให้ศูนย์เวฬุวันเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว มีอาคารสถานที่สิ่งก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งการเจริญเติบโตของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับดังนี้

จากวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันแรกที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคลได้เดินทางเข้ามาสู่บริเวณที่ดินผืนแรกของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จำนวน ๒๒ ไร่ ที่อาจารย์ถาวรและดร.ลำไย โกธิยากร ได้ถวาย และต่อมาได้ส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโรเข้ามาบริหารงานในตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมนับตั้งแต่นั้นมา ได้คอยดำเนินการก่อสร้างอาคารสิ่งปลูกสร้างต่างๆอย่างต่อเนื่อง โดยได้รับความร่วมมือจากคณะกรรมการผู้ร่วมพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ซึ่งประกอบด้วย ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ พ่อค้า ประชาชนทั่วไป ทั้งในจังหวัดขอนแก่นและจังหวัดใกล้เคียง ที่ต่างก็มีความเลื่อมใสศรัทธาต่อปฏิบัติทาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และต่อมาในภายหลังได้ตั้งเป็นคณะกรรมการมูลนิธิ โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ตั้งชื่อให้ว่า“มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน”

ในเวลาต่อมาท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ และคณะร่วมพัฒนาศูนย์ มีความคิดที่จะเพิ่มเนื้อที่ของศูนย์ฯ เพื่อขยายตัวต่อไปในอนาคต ดังนั้นในวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เดินทางมาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเพื่อซื้อผืนป่าสามัคคีที่มีผู้จิตศรัทธาร่วมกันทอดถวายเพื่อจัดซื้อที่ดินให้กับทางศูนย์ฯ ในวันที่นั้นหลวงพ่อยังได้มอบทุนทรัพย์เป็นจำนวนมากเพื่อเพิ่มเติมในกองผ้าป่า และยังได้มอบเงินเป็นทุนทรัพย์ในการจัดซื้อที่ดินอย่างต่อเนื่องเพิ่มขึ้นทุกปี จนกระทั่งในปัจจุบัน ทุณย์

ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน มีพื้นที่ทั้งสิ้น ๑๔๖ ไร่ ๓ งาน ๘๗ ตารางวา ซึ่งเพียงพอต่อการขยายตัวของสิ่งปลูกสร้างต่อไปในอนาคต

ปีพ.ศ. ๒๕๓๖ - พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นช่วงของการบุกเบิก ได้มีการปรับปรุงพื้นที่และก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างมากมายหลายรายการ ตั้งแต่สร้างกุฏิหลวงพ่อดั้งแรก, สร้างศาลาอำนวยการ (ศาลาพระพุทธรชินราช), ห้องน้ำชุดแรก ๒๐ ห้อง, สร้างโรงครัวไว้สำหรับหุงหาอาหาร, สร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังเล็ก, สร้างเรือนพักกรรมฐาน(เรือนไม้แฝด), ทำถนนลูกรังเข้าสู่ศูนย์, สร้างแท็งค์กักเก็บน้ำ, และปรับปรุงขยายลานคอนกรีตรอบศาลาเล็ก

ปีพ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นปีแห่งการพัฒนาให้ศูนย์มีความพร้อมที่จะเติบโต และเตรียมรองรับที่จะเปิดรับอบรมโครงการพัฒนาจิตตามคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดั้ง จึงปรับปรุงและสร้างสิ่งปลูกสร้างขึ้นอีกมากมายได้แก่ สร้างหอระฆัง, สร้างโรงอาหาร เพื่อใช้รองรับคณะที่จะเข้าอบรมพัฒนาจิตขยายระบบประปา เพื่อให้มีน้ำพอเพียงสำหรับการอบรมในอนาคต ดำเนินการนำไฟฟ้าเข้าสู่ศูนย์ เพื่อให้ศูนย์มีไฟฟ้าใช้ และก่อสร้างที่พักสงฆ์ และฆราวาสขึ้นอีกหลายหลัง และที่สำคัญในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดั้งได้เดินทางมาที่ศูนย์ เพื่อเป็นประธานยกคัตเอาท์เพื่อเปิดการใช้ไฟฟ้าให้แก่ศูนย์อย่างเป็นทางการซึ่งนำแสงสว่างและความเจริญมาสู่ศูนย์ระดับหนึ่ง

มูลนิธิเพื่อเยาวชน

ปีพ.ศ. ๒๕๓๙ เริ่มมีคณะอบรมเข้ามาอบรมพัฒนาจิตเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องขยายงานด้านต่างๆ เพื่อเตรียมรับการอบรมที่เพิ่มมากขึ้น และที่สำคัญในปีนี้ คณะญาติธรรมที่ศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อดั้ง ได้เข้ามาช่วยเหลือพัฒนาศูนย์อย่างสม่ำเสมอ ได้ร่วมตัวกันจัดตั้งรูปแบบคณะกรรมการมูลนิธิ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อดั้งตั้งชื่อมูลนิธินี้ว่า “มูลนิธิเพื่อเยาวชน” ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ มูลนิธินี้ได้มีบทบาทสำคัญในการเป็นพลังขับเคลื่อนศูนย์ปฏิบัติธรรมให้ดำเนินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคง

มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน มีกรรมการที่เลือกตั้งมาจากกลุ่มผู้ร่วมพัฒนาศูนย์เพื่อบริหารมูลนิธิตามวาระ และดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่มีมติร่วมกัน โดยสอดคล้องกับปณิธานของหลวงพ่อดั้งในการที่จะสร้างคน ฝึกฝนอบรมเยาวชนของชาติให้มีคุณภาพด้วยการฝึกวิปัสสนากรรมฐาน เจริญสติปัญญา

เมื่อมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชนได้เกิดขึ้นแล้วงานพัฒนาศูนย์ในปีพ.ศ. ๒๕๓๙ จึงดำเนินไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ได้มีการก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นมากมาย ดังนี้ จัดสร้างศาลาสุทธิญาณมงคล เพื่อรองรับคณะผู้ปฏิบัติธรรมที่เริ่มเข้ามาอบรมอย่างต่อเนื่อง ได้คราวละ ๕๐๐ คน และเป็นทีประคิษฐานพระประธาน คือ หลวงพ่อดั้งพระพุทธรนิมิต, สร้างกุฏิสงฆ์ขึ้นอีก ๗ หลัง, ทำถนนลาดยางภายในศูนย์, สร้างห้องน้ำ อีก ๑๓ ห้อง, ปรับปรุงด้านโภชนาการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการต่อเติมโรงอาหารและสร้างบ้านพักคนทำครัว

พ.ศ. ๒๕๔๐ การพัฒนาศูนย์ยังคงดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยในปีนี้ได้สร้างกุฏิหลวงพ่อดั้ง (ใหม่) ขึ้นอีกหนึ่งหลัง เพราะหลวงพ่อดั้งเดินทางมาที่ศูนย์บ่อยครั้งขึ้นและเมื่อมาถึงศูนย์ฯ คณะศิษยานุศิษย์

ต้องการให้ท่านได้พักผ่อนบ้าง เพราะโดยปรกติท่านแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย จึงสร้างกุฏิที่ห่างไกลจากเสียงรบกวนไว้เป็นที่พักของท่าน นอกจากนี้ยังสร้างห้องน้ำเพิ่มเติม โดย สร้างไว้ในเขตสงฆ์ ห้อง และสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมอีก๒๒ ห้องเป็น ๓ เฟด, สร้างแก่งจิน เจ้าแม่กวนอิม และตกแต่งรอบบริเวณ ทำลานคอนกรีต และปรับพื้นหน้าศาลาสุทธิญาณมงคล และลานจอดรถ,จัดซื้อและติดตั้งเครื่องเสียง และระบบโสตทัศนอุปกรณ์อันทันสมัยเพื่อใช้ในการอบรม และก่อสร้างกำแพงด้านทิศตะวันออกของศูนย์

พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อสร้างอาคารซ่อมบำรุง เพื่อเป็นที่เก็บวัสดุ จัดสร้างและบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้เครื่องยนต์ภายในศูนย์ และสร้างห้องน้ำ บริเวณหน้ากุฏิหลวงพ่อหลังใหม่ ขึ้นอีก ห้อง

พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อสร้างศาลาเพื่อการเกษตร (ศาลาทันใจ) เพื่อสนับสนุนโครงการธรรมเกษตร ยั่งยืนและโครงการปลูกป่าของศูนย์ ก่อสร้างอาคารลงทะเบียนผู้ปฏิบัติธรรมห้องสหกรณ์ เพื่อใช้เป็นการติดต่อสอบถามลงทะเบียนและซื้อสิ่งของที่จำเป็น

พ.ศ.๒๕๔๓ ต่อเติมอาคารที่พักสงฆ์ศาลาพระพุทธชิน สร้างโรงซักล้างและตากผ้า สร้างห้องเตรียมอาหาร, ต่อเติมห้องเก็บของเก็บหนังสือ

พ.ศ. ๒๕๔๔ เพื่อรองรับผู้ปฏิบัติธรรมที่เพิ่มมากขึ้น ในปีนี้ จึงได้ทำการขยายอาคารต่างๆ ดังนี้ ขยายศาลาปฏิบัติธรรมหลังเล็กให้สามารถรับผู้อบรมได้ครั้ง๒๕๐ – ๓๐๐ คน, ต่อเติมโรงอาหาร, ปรับปรุงโรงครัวให้มีความสะอาด สวยงาม ทันสมัย

และในปัจจุบันนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างกุฏิหลวงพ่อซึ่งรื้อมาจากกุฏิเก่าแก่หลังเดิมที่อยู่ วัดอัมพวัน ที่หลวงพ่ोजำพรรษามากกว่า ๔๐ ปี ซึ่งชำรุดไปเพราะความเก่าและอุบัติเหตุจากเหตุการณ์ไฟไหม้ บางส่วน พระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงได้เมตตาต่อญาติธรรมชาวขอนแก่น ให้รื้อและนำมาสร้างใหม่ไว้ที่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

อีกโครงการหนึ่งเป็นการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่ คือ “ศาลา ๗๒ ปีหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม” เพื่อรองรับคณะผู้อบรมที่จะเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการ

ญาติธรรมทุกท่านคงได้เห็นแล้วว่า หลวงพ่อดีดินของดีให้กับชาวขอนแก่นไว้อย่างมากมาย โดยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่นไว้เป็นสาขาของวัดอัมพวัน เพื่อให้ผู้ไฝ่ธรรมได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมสร้างกุศลผลบุญ นำความสุขความเจริญให้กับตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติบ้านเมือง

บัดนี้ศูนย์ปฏิบัติสวนเวฬุวันของท่านกำลังเติบโตขึ้นอย่างแข็งแกร่งกำลังขยายหน่อแห่งความดี ออกไปทั่วจังหวัดขอนแก่น แผ่กิ่งก้านสาขาแห่งความดีออกไปปกคลุมพื้นที่ทั่วภาคอีสาน ขจรขยายเพื่อเสียงออกไปทั่วทุกภาคของประเทศไทยรวมทั้งประเทศลาว กับทั้งขจรไกลไปถึงต่างประเทศต่อไปในอนาคตด้วย

ภาคกฎแห่งกรรม

มหาปัญญา

Fang Jei

Yang Ming San,

Taipei, Taiwan

ประวัติ

ฟางเป็นชาวไต้หวัน ปัจจุบันอายุ ๕๐ กว่าปีแล้ว ทำธุรกิจหลายอย่าง เคยเป็นเจ้าของค้าของเก่า ทำธุรกิจเกี่ยวกับ อัญมณีเครื่องประดับและหยกจีน ปัจจุบันมีธุรกิจเกี่ยวกับน้ำมันอยู่ที่เมืองจิน เคยเป็นพิธีกรเผยแพร่ธรรมะที่ไต้หวันด้วย

ที่ไต้หวันมีศาสนาหลายศาสนา สมัยเด็กๆ ฟางเคยเข้าไปศึกษาศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นๆ ด้วย ครั้งสุดท้ายก็ไม่เชื่อศาสนาที่กล่าวถึงพระเจ้า มีความคิดว่า “กรรมเราทำเอง ทำไมจึงมีพระเจ้ามาล้างบาปให้เรา และเริ่มสงสัยว่าถ้าเป็นพระเจ้าต้องมีเมตตาสง เพราะต้องการให้ทุกคนมีความสุขเท่ากันหมด แต่ทำไมที่เห็นไม่ใช่เช่นนี้ บางคนต้องลำบาก บางคนแยะ บางคนเฉย จึงไม่เชื่อพระเจ้าแน่นอน ตอนหลังจึงหันไปศึกษาศาสนาพุทธแบบมหายาน

เมื่ออายุ ๑๘ ปี เคยฝัน แต่ไม่เหมือนฝัน รู้สึกเคลิ้มๆ ว่ามีเสียงคุยด้วย แต่ไม่เห็นหน้าว่าเสียงนั้นคือใคร เห็นสว่างมากจนลืมตาไม่ได้ เสียงนั้นบอกว่า “เร็วๆ รีบเป็นผู้ทรงศีลเร็วๆ เพราะชาตินี้จะได้เป็นชาติสุดท้าย ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก” ตื่นขึ้นมา รู้สึกว่าไม่อยากเชื่อ และรู้สึกแปลกมาก

ต่อมาอายุ ๑๘ ปี ก็ฝันอีก มีเสียงพูดว่า “ให้เร็วๆ หน่อย.” ตอนนั้นเห็นฟ้าเปิดเหมือนฝันกลางวัน รู้สึกว่าเห็นชัดบนฟ้าสว่างมาก เห็นเทวดานางฟ้าลอยอยู่บนฟ้า มีดนตรีบนสวรรค์เพราะมาก ได้กลิ่นหอมมากเหมือนดอกไม้แต่ไม่เคยได้กลิ่นเช่นนี้มาก่อน มีเสียงออกมาบอกว่า เขาชื่อเจ้าแม่กวนอิม เมื่อตอนเป็นคริสต์ไม่เคยเชื่อว่ามีเจ้าแม่กวนอิม ฟางเองก็ไม่ทราบว่าเป็นใครคือเจ้าแม่กวนอิม เขาสวยมากและพูดเสียงดังมากอีกครั้งหนึ่งว่า

“ให้เป็นผู้ทรงศีลเร็วๆ ตั้งข้อดีของคุณเคยปฏิบัติมาแล้ว ให้ปฏิบัติต่อเนื่องกัน ไม่ให้เสียชาติเกิด ให้ปฏิบัติเร็วๆ”

ฟางเห็นดอกไม้โปรยลงมาจากฟ้า มีสีขาวกับสีชมพูลงมาด้วยกัน แต่พอถึงพื้นแยกออกเป็นสองข้าง สีชมพูอยู่ด้านหนึ่งสีขาวอยู่อีกด้านหนึ่ง มีกลิ่นหอมด้วย ครั้งที่สองนี้ฉันซื้อ ๑๐๐ % เชื่อเพียงครึ่งเดียว ยังไม่รู้ว่านี่คือศาสนาอะไร ไม่เคยรู้จักมาก่อน

ครั้งที่สามอายุ ๒๐ ปี ก็ฝันเหมือนกันอีก เสียงบอกว่า “ให้เร็วๆ เป็นผู้ทรงศีลเร็วๆ” แต่ครั้งนี้เสียงไม่เหมือนเดิม เสียงเข้ม (SERIOUS) มาก เสียงบอกว่า “ให้เร็วๆ หน่อย ให้เป็นผู้ทรงศีล ถ้าเป็นผู้ทรงศีลแล้วคุณจะพบสิ่งต่อไปนี้”

1. คุณจะพบกรรมแน่นอน แต่งงานแล้วคุณจะต้องใช้กรรมและมีปัญหามากด้วย พบใครก็ต้องใช้กรรมเขากอีก ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวนะ
2. คุณต้องพบปัญหาใหญ่ๆ ให้อดทน ไม่ต้องกลัว คุณต้องเกิดมหาปัญญาแน่นอน
3. ในวันข้างหน้าคุณต้องการทำความดีช่วยเหลือผู้อื่น ข้อนี้จะไม่พูดมากเพราะยังไม่ถึงเวลา บอกได้อย่างละเอียด คุณจะเชื่อ ตอนนี้อยังไม่ถึงเวลาที่จะบอกได้ เพราะอาจมีมารมาทำให้เสียหายได้

เสียงนั้นค่อยๆ ว่า “จำได้นะ เร็วๆ นะ” แล้วเสียงก็ค่อยๆ จางหายไป

ฝันมา ๓ ครั้ง เหมือนกันหมด ตอนนี้อยู่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อแล้ว แต่ก็ไม่ทราบว่าจะหาที่ปฏิบัติได้ที่ไหน ตั้งแต่นั้นมาฟางก็พยายามหาอาจารย์เก่งๆ ที่สามารถสอนฟางได้

ฟ้าผ่า

ฟางเคยสัมผัสกับฟ้าผ่าถึง ๒ ครั้ง ครั้งแรกที่ไทเป ได้หวั่น ฟ้าผ่าลงมาข้างหน้าใกล้ตัวมาก มีไฟไหม้ที่พื้น และมีกลิ่นเหม็นไหม้ด้วย มีแสงสว่างมาก เป็นแสงสีขาว เสียงดังมาก คิดว่าตาคงมองไม่เห็นแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไร ได้แต่ตกใจ

ครั้งที่สองที่กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา ขณะนั้นเวลาประมาณตีสองกำลังนอนอยู่ที่โรงแรม รู้สึกเคลิ้มๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่น ได้ยินเสียงเหมือนฟ้าผ่าฟ้าร้อง มีพายุ ลมแรงมากเหมือนฝนจะตกหนัก เห็นแสงผ่านมาเหมือนฟ้าผ่าที่หน้าผาก ฟางตกใจ สะดุ้งตกเตียง นึกว่าฝัน แต่ไม่ใช่ เพราะฟางตกเตียงลงมานอนอยู่ที่พื้น พอรุ่งเช้าออกไปข้างนอก เห็นรู้งิณน้ำ บนท้องฟ้าสวยงามมาก และสว่างมาก แต่ถามป้าที่อยู่ข้างๆ บอกว่าไม่เห็น

การปฏิบัติธรรม

เรื่องการปฏิบัติธรรมได้รู้มาตั้งแต่ ๒๐ ปีที่แล้ว ถ้าพูดถึงธรรมะ ได้รู้จักเมื่อ ๓๐ ปีที่แล้ว ฟางมีอาจารย์หลายองค์ อาจารย์ทุกองค์เป็นคนเก่งมาก

ฟางได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์องค์หนึ่ง ท่านเป็นศิษย์รุ่นเดียวกับองค์ไคลามะชื่อ กุรุเดวะ ริงโปเช (Gurudeva Ringpoche) อายุ ๕๐ กว่าปีแล้ว ท่านเคยอยู่ที่ประเทศทิเบต อินเดีย เนปาล ขณะนี้อยู่ที่

มองโกเลีย ท่านเป็นอาจารย์ที่เก่งมาก ฟางได้มีโอกาสไปฝึกสมาธิกับท่าน ท่านได้ตั้งชื่อให้ฟางว่าริงชานโดมา (Ringchan Doma) เป็นชื่อที่มีความหมายว่า ให้ทุกคนที่ได้พบฟางแล้วจะสบายมาก

ขณะที่ฝึกกับอาจารย์องค์นี้ วันหนึ่งมีเทวดามาพูดด้วย จึงได้ถามไปว่า ฟางจะดีขึ้นได้อย่างไร เขาตอบว่า คุณมีสมาธิลึกมากๆ คุณจะมีจิตสูงมาก และได้ถามเขาไปอีกว่า ต่อไปข้างหน้าฟางจะช่วยคนได้บ้างไหม เขาตอบว่า ช่วยได้มาก โดยการช่วยที่จิต ช่วยให้จิตเขาเปลี่ยน ให้คิดเป็น ต้องรู้ว่ากรรมของเขาอยู่ตรงไหน เขาจะต้องเปลี่ยนชีวิตของเขาเอง ทำให้ชีวิตดีขึ้น

ฟางได้ไปที่ประเทศอินเดีย พบอาจารย์เก่งมากชื่อ *ศิริศิริอานันตะมุทิจิ* (Siri Siri Ananta Mutigi) ได้ไปเรียนฝึกสมาธิกับท่าน เมื่อเรียนการฝึกสมาธิจากทิเบตและอินเดียแล้วรู้สึกว่าการฝึกสมาธิแบบนี้ไม่ถูกอภยาศัย(spec) ของคนจีน แต่เหมาะสมกับชาวทิเบตและชาวอินเดีย

ฟางมีความรู้สึกว่าคุณเองยังไม่ซาบซึ้งพอ จึงได้เดินทางไปศึกษาต่อไปอีกตามประเทศต่างๆ ไม่น้อยกว่า ๑๔ ประเทศ ครูอาจารย์ทั้งหลายที่เคยพบก็รักฟางและชอบใจที่ฟางเป็นลูกศิษย์ที่ดี นอกจากนี้ท่านยังรู้ว่าฟางอยากเรียนต่อให้ลึกซึ้งอีก ท่านก็ไม่ว่าอะไร ให้ฟางไปหาอาจารย์เอง

ฟางเดินทางไปตามวัดต่างๆ ได้แต่ทำบุญไหว้พระอย่างเดียว ได้สนทนากับหลวงพ่อบุญที่วัดบ้าง ไม่มีอะไรเป็นพิเศษที่จะทำให้เกิดปัญญามาก ไม่มีการปฏิบัติ ก็มานั่งนึกว่าตนเองยังไม่ก้าวหน้า อยากรู้พบครูอาจารย์ที่สอนปฏิบัติ

พบหลวงปู่'แหวน

เมื่อ ๒๐ ปีก่อน ฟางมาเมืองไทยเกิดอุบัติเหตุที่เชียงใหม่ต้องเข้าโรงพยาบาล ตอนนั้นพูดภาษาไทยไม่ได้เลย พูดกันไม่รู้เรื่อง หมอให้ยาทานแล้วก็นอน รู้สึกว่าไม่หาย ไม่กล้ากลับได้หวั่น ถามคนที่โรงพยาบาลว่า ที่ไหนมีพระเก่งๆ บ้าง เขาบอกว่ามีหลวงปู่'แหวนเก่งมาก หลวงปู่'แหวนอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ไปอย่างไรก็ไม่ทราบ แต่แท้ก็ทราบ

ฟางเหมาแท็กซี่ไปตั้งแต่ตีสามตีสี่ ไปถึงวัดตอนเก้าโมงเช้า คนบอกว่ามาได้ยังไง เป็นผู้หญิงมีอันตรายมาก ไปหาหลวงปู่'แหวนก็ไม่พบ แต่ไปไหว้รูปหลวงปู่ ฟางนึกในใจว่าต้องพบหลวงปู่'ให้ได้ มีคนบอกว่าหลวงปู่' อยู่หรือไม่ก็ไม่ทราบ แต่ฟางไม่สนใจ จะพบหลวงปู่'อย่างเดียว

ในที่สุดก็ทราบว่าหลวงปู่' อยู่ แต่เขาไม่ให้เข้าไปเพราะหลวงปู่' กำลังอาพาธ ตอนเช้าไม่ให้เข้า เขาปิดประตูจะให้หลวงปู่' รับประทานอาหาร ฟางเดินไปเดินมาอยู่ข้างนอก ที่ฟางไปตอนนั้นเป็นหน้าหนาวกลางเดือน ๑๒ เป็นวันลอยกระทง หนาวมากจริงๆ ล้ามาก

ฟางเห็นหลวงปู่'แหวนอยู่ห้องนิตเดียว มีคนคอยดูว่าฟางจะทำอะไร เห็นคนสองคนที่นำอาหารมาถวายหลวงปู่' ลูกขึ้นมาจากหลวงปู่' เขาจะไปข้างนอก เขาชวนฟางว่าจะไปด้วยกันไหม แต่ฟางบอกว่าไม่ไป เขาบอกว่าให้รออยู่ข้างนอก

ฟางอธิษฐานขอให้หลวงปู่' ช่วยด้วย ชีวิตไม่มีเดี๋ยวแล้ว ป่วยอย่างนี้กลับได้หวั่นไม่ได้เลย เพราะว่าปาป้าจะไม่ให้ไปต่างประเทศคนเดียวอีกแล้ว ฟางชอบอิสระมากกว่าเป็นอาจารย์สอน

พอดีคนที่ออกมาจากห้องของหลวงปู่ ก็จะไปข้างนอกลืมปิดประตู ฟางเห็นไม่มีคน ฟางก็เข้าไปข้างในเลย ห้องของหลวงปู่เล็กนิดเดียว มีด ไม่มีไฟ เข้าแล้วยังมองไม่เห็น ท่านนั่งเฉยๆ มีอาหารอยู่ตรงหน้า คิดว่าหลวงปู่คงฉันอาหารแล้ว

ฟางมองหลวงปู่ หลวงปู่มองฟาง มองไปมองมา - ๕ นาที ไม่รู้จะพูดอะไร พูดอังกฤษก็พูดได้ นิดเดียว มีความรู้สึกที่หลวงปู่ถามฟางว่าเป็นใคร มาจากไหน ฟางก็ตอบไปว่า มาจากใต้หวัน ลูกศิษย์ของหลวงปู่ ก็พูดว่ามาจากใต้หวัน ออกเสียงเหมือนกัน สักครู่หนึ่งมีพระแต่จีวมาท่านพูดชกเกี้ยน แต่จีวได้ก็คุยกันกับฟาง

ท่านถามว่าฟางมาจากไหน มาทำอะไร ฟางก็บอกว่า ฟางป่วยสาหัสมาก ไปโรงพยาบาลแล้วไม่หาย เจ็บมากๆ หายใจไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ หวังว่าหลวงปู่จะช่วยฟางและให้ฟางกลับใต้หวันได้ ฟารู้สึกว่าหลวงปู่เก่งมาก หลวงปู่ช่วยฟางด้วย

พระลูกศิษย์บอกให้หลวงปู่ฉันอาหารก่อน ให้ออกไปข้างนอกก่อน เมื่อออกมาแล้วตั้งแต่วันนั้นก็ไม่ได้พบหลวงปู่อีกเลย พระลูกศิษย์นำน้ำมนต์มาให้ดื่ม ฟางถามว่าทำไมไม่ให้ฟางเข้าข้างใน ท่านบอกหลวงปู่ให้อยู่ที่นี่ แล้วก็ให้ดื่ม น้ำมนต์อ่างใหญ่ๆ หนาวก็หนาวมาก ต้องมาดื่ม น้ำมนต์ ก็ดื่มไม่หมด พระท่านจึงนำมาพรหมให้ที่ตัว รู้สึกหนาวมาก

พระท่านให้บุญหรีของหลวงปู่ด้วย ฟางก็ไม่รับเพราะฟางไม่สูบบุหรี่ แล้วก็บอกว่าสูบบุหรี่ไม่คิดนะ ตอนนั้นฟางไม่ทราบที่หลวงปู่สูบบุหรี่ พระท่านบอกว่า หลวงปู่ให้สูบบุหรี่จะได้หายเร็วๆ ฟางก็ไม่สูบบุหรี่ ท่านบอกว่าหลวงปู่ให้คุณ ถ้าไม่สูบกก็เก็บใส่กระเป๋เอาไว้ เป็นของดี ตอนนั้นฟางรู้แล้วไม่ใช่ของเล่นแล้วท่านไม่ได้ให้ทุกคน คนมาขอ อยากได้ ท่านก็ไม่ให้ ถ้ามีอะไรท่านให้จุดเทียนอธิษฐานถึงหลวงปู่ท่านคงทราบ หลังจากนั้นฟางก็หายจริงๆ และกลับใต้หวันได้

หลังจากหลวงปู่มรณภาพแล้วก็ไม่ได้มาเมืองไทยอีกเลย เพิ่งจะมาเมื่อสามปีก่อน ได้กลับมาเมืองไทยอีก ได้ไปเชียงใหม่ ไปวัดดอยแม่ปิ้ง นึกถึงบุญคุณของหลวงปู่ที่ได้ช่วยชีวิตฟางไว้ ตอนนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก เมื่อก่อนไม่ได้เป็นอย่างนี้

ฟางสังเกตตัวเองว่าทำไมต้องกลับมาเมืองไทยอีก ต้องมีอะไรที่เมืองไทย แต่ฟางไม่ทราบ มาเมืองไทยไปเชียงใหม่ กลับใต้หวัน แต่ไม่ได้เข้ากรุงเทพฯ เมื่อ ๑๒ ปีก่อน เลยไปกรุงเทพฯ ดูบ้าง

พบหลวงพ่อจรัญ

วันหนึ่งได้ไปเที่ยวที่ริเวอร์แคว จังหวัดกาญจนบุรี ไปทำบุญที่วัด พบหลวงพ่อก็เข้าไปถามว่ามีใครสอนปฏิบัติเก่งบ้าง หลวงปู่บอกว่า หลวงพ่อจรัญ ได้สอบถามว่าหลวงพ่อจรัญเป็นใคร อยู่ที่ไหน ก็ไม่ทราบ ไปทำบุญอีกวัดหนึ่งจึงได้ทราบว่า หลวงพ่อจรัญอยู่ที่สิงห์บุรี

ถึงเวลาแล้วฟางก็มาที่สิงห์บุรี มาครั้งแรกไม่ได้พบหลวงพ่อ เมื่อ ๑๓ ปีก่อนได้มาอีกเป็นครั้งที่สอง จึงได้พบ แต่ไม่เห็นมีคนปฏิบัติ เพราะที่วัดเงียบมาก ไม่ได้เดินเข้าไปดูข้างใน และไม่มีใครพูดถึงด้วย ฟางก็พูดภาษาไทยไม่ได้ หลวงพ่อก็ไม่ได้พูด

ต่อมาอีก ๑ ปี ฟางมาอีกเป็นครั้งที่สาม มาเพื่อทำบุญกับหลวงพ่ หลวงพ่ถามฟางว่า “เมื่อไหร่จะมาเรียนปฏิบัติ” ฟางตกใจ ทำไมหลวงพ่รู้ ถามหลวงพ่ว่า สอนปฏิบัติด้วยหรือ สอนที่ไหน ทำไมวัดจึงเงียบมาก ท่านบอกมาให้มาปฏิบัติ ๑๕ วัน ฟางไม่กล้าสัญญากับหลวงพ่ เพราะทำธุรกิจมาก ได้เรียนท่านไปว่า จะมาปฏิบัติในเดือนมีนาคม พศ. ๒๕๔๔

หลวงพ่บอกว่าเพิ่งพบกัน เรียนมาเยอะ อย่าเอาแต่เรียน เรียน เรียน อยู่ที่นี่ให้ปฏิบัติอย่างเดียว เก็บที่เคยเรียนมาแล้วไว้ก่อน ฟางก็ไม่สงสัยว่า ทำไมหลวงพ่ให้ปฏิบัติอย่างเดียว เพราะฟางเรียนมามากแล้ว

หลวงพ่ถามว่า มาที่นี่ทำไม ทำไมรู้จักที่นี่ ฟางก็บอกว่า ไม่ทราบ เมื่อก่อนฟางพูดภาษาไทยไม่ได้เลยหลวงพ่บอกว่า มาที่นี่ให้พูดภาษาไทยให้ได้ ถ้าฟางพูดภาษาไทยได้ ฟังได้จะดีมาก

การเรียนที่วัดอัมพวัน ได้ฝึกปฏิบัติกับอาจารย์ชู่ฮ้อ พระธเนศสอนพูดภาษาไทยและสนทธรรมบ้าง พระประกาศิตสอนอ่านบาลี สวดมนต์เป็นภาษาบาลี บางครั้งฟางพูดภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ท่านก็ตั้งใจสอนให้ ฟางสามารถอ่านออกเสียงภาษาบาลีเป็นภาษาไทยได้ไม่เพี้ยน

ผลจากการปฏิบัติ

การฝึกปฏิบัติ ถ้าตั้งใจจริงๆ ต้องมีปัญหาเกิด เป็นปัญญารธรรมดา ยังไม่ถึงมหาปัญญา แต่ก็ดีกว่าฉลาด

มหาปัญญาคือปัญญาที่รู้ทันความคิด ทำอะไรก็ไม่คิดแน่นอน ทำให้คนนั้นมีบุญวาสนา ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว ถ้ามหาปัญญาเกิดจะช่วยใครก็ช่วยได้จริง

ตอนนี้เริ่มเข้าใจคำพูดของเจ้าแม่กวนอิมที่มาหาครั้งที่สามว่า ปฏิบัติแล้วจะเกิดปัญญา หนี่รู้ด้วยตนเองแล้ว มหาปัญญาทำอะไรก็ไม่ต้องกลัวแล้ว ทำอะไรก็ไม่ห่วง คิดอะไรก็สว่าง

ถ้าจะถามฟางว่ามีปัญญาเกิดใหม่ ต้องไปถามหลวงพ่ ฟางพูดไม่ได้ จะเป็นการโฆษณาตัวเองเหมือนเช่นน้ำในขวด ถ้าน้ำไม่เต็มขวด เมื่อเขย่าแล้วจะมีเสียงดัง แต่ถ้าน้ำเต็มขวดแล้วเขย่าขวดเท่าไรก็ไม่เกิดเสียง จะพูดว่าตัวเองมีปัญญาเกิดก็ไม่ดี

คนมีปัญญาเหมือนมีน้ำเต็ม เขย่าแล้วไม่มีเสียงดัง น้ำใจต้องบริสุทธิ์ คิดอะไรก็เป็นจริง ช่วยทุกๆ คนได้ รู้จักว่าทุกๆ คนมีนิสัยไม่เหมือนกัน การช่วยคนช่วยไม่เหมือนกัน บางคนควรพูดดีๆ ให้ฟัง บางคนต้องพูดมีเหตุผล ไม่ต้องทำอะไรใช้เหตุผลอย่างเดียว บางคนนิสัยแข็งต้องพูดแข็งๆ ให้ฟัง ถ้าจะช่วยคนต้องรู้ว่าคนนั้นมีกรรมที่ไหน จะได้ช่วยให้เขาใช้กรรมนั้น เขาจะได้มีวาสนา และชีวิตจะเปลี่ยนไปในทางที่ดี เช่นบางคนลำบากมาก เขามีกรรมมาจากปากร้าย ปากเสีย ฟางรู้ก็จะช่วยให้เขาพูดดีๆ คิดก่อนที่จะพูด ทำให้มีวาสนา

บางคนมีกรรมมาจากแค้น ไม่มีเหตุผล ฟางจะให้เขาใจเย็นๆ ฟังเหตุผล ไม่เกลียดแค้น บางคนมีกรรมมาจากความอยากได้ คนแบบนี้มาขอของก็ครั้งต้องไม่ให้ เพราะถ้าให้ก็อยากได้อีก ต้องสอนให้เขา

รู้จักเกรงใจ สอนให้เขาไปทำบุญไปช่วยเหลือคนอื่นนิดๆ หน่อยๆ ก็ได้ จะทำให้จิตใจเขาเปลี่ยนไป ชีวิตเขาก็จะเปลี่ยนไปด้วย ถ้าปฏิบัติถูกจะเห็นว่าเราทำกรรมอะไรไว้ แล้วแผ่เมตตาให้ และทำบุญให้ด้วย

หลวงพ่อบอกให้ฟังสงสารตัวเอง ทำบุญให้ตัวเอง ทำบุญที่ดีที่สุดคือทำบุญให้ตัวเอง ได้แก่การปฏิบัติเข้าข้างในไม่ต้องไปทำข้างนอกแล้ว ฟางจึงได้หยุดเดินทางไปศึกษาหาความรู้ เมื่อ ปีที่แล้วไปที่ไหนๆ ก็ทำบุญ ทำจนเป็นธรรมดาไปแล้ว แต่ตนเองยังจะต้องปฏิบัติให้จิตสูงขึ้นไปอีก ยังไม่ถึงจุดที่ตนเองพอใจ

เมื่อก่อนนี้ฟางทำบุญ และเป็นผู้ทรงศีลด้วย แต่ไม่ได้พูดกับใครว่าเป็นผู้ทรงศีล ทำงานก็ทำงาน ทำบุญก็ทำบุญ และก็เรียน เรียน เรียน และปฏิบัติด้วย อาจารย์บอกฟางว่า ไปที่ไหนก็ไปคนเดียวได้เลย จะเป็นอาจารย์ก็ได้ไม่มีปัญหา แต่ฟางไม่อยากจะคิดว่าตัวเองยังรู้ไม่พอ ตอนนี้กำลังศึกษาหาทางที่เหมาะสมสำหรับคนปัจจุบันที่จะปฏิบัติได้

จากการที่ฟางได้ปฏิบัติมาทำให้ทราบว่าคนไหนมีนิสัยอย่างไร คนนั้นชอบโกหกแต่จะไม่พูดให้เขา รู้ ใครโกหกเรา ใครจะทำร้ายเรา หรือใครไม่จริงใจกับเรา สามารถจะรู้ได้ แต่ไม่เคยไปพูดว่า คนนี้โง่ เข้ากันไม่ได้ ไม่เคยพูดอย่างนี้

ขณะที่ทราบว่าเขาจะทำร้ายเราหรือไม่จริงใจกับ เราก็ยังสามารถเข้าใกล้เขาได้ ถ้ามีโอกาสจะพูดให้เขาฟัง พูดให้เขาเข้าใจ สอนให้เขารู้ว่า ไม่ทำร้าย ไม่โกหก เป็นผลดีอย่างไร มีโอกาสจะสอนเขาเปิดเผยให้เขาปรับตัวได้

ฟางเป็นคนต่างชาติ เห็นว่าหลวงพ่อบุญเป็นผู้ที่อดทนที่สุดแล้ว พระผู้ทรงศีลเดี๋ยวนี้หายาก ฟางหวังว่าถ้าคนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจะทำให้หลวงพ่อบุญอยู่สอนต่อไปได้อีกนาน คนที่ทำให้หลวงพ่อบุญไม่สบายใจจะทำให้หลวงพ่อบุญอยู่ที่นี้ไม่ได้ไม่นาน หลวงพ่อบุญอาจจะอายุยืนนานได้ แต่พวกเราต้องทำดีๆ ถวายหลวงพ่อบุญ เช่น พุทธดี คิดดี ทำดี ไม่ใส่ร้าย ไม่นินทา คอยอนุโมทนาบุญกับเขา เห็นใครทำดีก็อนุโมทนาบุญกับเขา ไม่อิจฉา โดยเฉพาะผู้หญิงสำคัญมาก ชอบอิจฉา อยากได้ ทำให้เป็นผู้ทรงศีลได้ยาก ปฏิบัติก็ยาก ถ้าตัดอิจฉา ตัดใส่ร้ายได้แล้ว ผู้หญิงจะเป็นผู้ทรงศีลได้ดีมาก

ถ้าเป็นผู้ทรงศีลจริง ปฏิบัติจริง น้ำใจจะนิ่ง ที่เห็นโน้นเห็นนี่เป็นเรื่องธรรมดา การระลึกชาติรู้โน่นรู้นี้เป็นสิ่งที่ดี แต่ใจของเราต้องสูงขึ้นด้วย จิตต้องประกอบด้วยเมตตา การสงสารคนสำคัญมาก วาสนาที่สั่งสมมาได้มาจากการช่วยเหลือคนอื่น เห็นคนอื่นทรمانก็เหมือนเราทรمانด้วย ไม่ใช่เราไม่เกี่ยว คิดว่าเขาใช้กรรมของเขา อันนี้ไม่ถูกต้อง ถ้าใครคิดอย่างนี้จิตใจจะสูงขึ้นได้ยากมาก ถ้าผู้มีประกอบด้วยเมตตามาก จะทำให้จิตสูงขึ้นยาก

การเป็นผู้ทรงศีลต้องถูกทดสอบอารมณ์หลายๆ อย่าง ไม่ใช่ว่าได้ตาทิพย์ ระลึกชาติได้จะเชื่อกว่าปฏิบัติได้แล้ว ยังไม่ใช่ ขั้นนี้เป็นขั้นทดสอบ ต้องทำต่อไป จะพบการทดสอบอีกหลายอย่าง เราต้องดูตัวเองทุกวันว่าวันนี้ได้พูดอะไรให้คนอื่นไม่สบายใจไหม ไม่ใช่พูดเชือดเฉือนให้คนอื่นเจ็บเหมือนมีคบาค วันนี้เห็นคนอื่นเก่งกว่าตัวแล้วอิจฉาเขาไหม ถ้ามีเกิดขึ้นนิดหน่อยก็ไม่ได้ เป็นการจงหอง ต้องคอยระวังจิตตัวเองให้หนักอนุโมทนาบุญกับเขา ข้อนี้สำคัญมาก จะทำให้ตัวเองเป็นคนที่มีเมตตาตามาก

คนที่เป็นผู้ทรงศีลนั้นพูดอะไรไปแล้วคนฟังจะสบายใจมาก คนอื่นเห็นก็สบายใจ ใครเข้าใกล้จะเปลี่ยนตนเองไปในทางที่ดี ผู้ทรงศีลเปรียบเหมือนดอกบัวซึ่งเกิดจากโคลนตมที่สกปรก แต่เมื่อตัวเองโตเต็มที่แล้วจะสะอาดมาก ไม่ใช่ว่าจะเกิดมาจากที่สะอาด ถ้าคิดว่าตัวเองมาจากที่ดีที่สูงดูถูกคนนั้น นูญคนนี้จะมาเปรียบเทียบกับฉันไม่ได้ ไม่ช่วยอะไรคนอื่นเลยก็ไม่ได้ ถ้าใครเป็นอย่างนี้ไม่ใช่ผู้ทรงศีลเป็นการขาดสติ มีโทษด้วยโดยที่ตนเองไม่ทราบ

ผู้ทรงศีลจะไม่เลือกใส่ใจว่าใครทำบุญมาก ใครทำบุญน้อย แต่จะดูว่าเขามีกรรมอะไรจึงได้ทำให้เขาเป็นอย่างนั้น ต้องคิดว่าทำอย่างไรจึงจะช่วยให้เขามีจิตใจสูงขึ้น และคิดว่าจะสอนเขาอย่างไรจึงจะทำให้ชีวิตต่อไปข้างหน้าของเขาดีขึ้นและทำบุญให้กว้างขวางขึ้น ไม่เฉพาะเจาะจงทำกับผู้ที่ตนเองเห็นว่าเก่ง ในเรื่องนี้ มรรคมงคลแปดกล่าวไว้ชัดแจ้งแล้วว่าทำอย่างไรจึงจะทำไม่ผิด

ยกตัวอย่างเช่น ผู้ที่คอยแต่จะฟังหลวงพ่อก็จะทำบุญกับหลวงพ่อบ้าง เพื่อวันข้างหน้าตนมีปัญหาหลวงพ่อก็จะช่วยได้ แต่ตนเองจิตไม่ก้าวหน้าเลย การทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ผิด ในเมืองไทยมีคนคิดอย่างนี้มาก พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนี้ คิดอย่างไรจึงจะไม่มีกรรม พระพุทธเจ้าได้สอนไว้แล้วในมรรคมงคลแปด ข้อนี้สำคัญมาก

ผู้ทรงศีลนั้นถ้าเห็นคนทำผิดจะสงสารเขา มีโอกาสจะบอกให้เขาทราบว่าเขาผิดที่ไหน ไม่ใช่ว่าไม่เกี่ยวกับฉันและไม่กล้าพูดต่อหน้า แต่พูดลับหลัง ตัวเราเองนั้นแม้ผิดนิดหน่อยก็ไม่ได้

คนเราคอยแต่จะขอบารมีจากคนอื่น ขอจากครูอาจารย์ที่มีบารมีมาก ทำไม่สร้างบารมีของตัวเอง ทำให้ตนเองเป็นหนี้บุญคุณเขาอีก ทำไม่ตัวเองไม่ปฏิบัติให้มีบารมีสูงขึ้น ทำอะไรก็คิดก่อน สร้างพลังของตนเองด้วยการช่วยเหลือคนอื่น และมักจะคิดว่าตัวเองเก่งที่ขอบารมีจากครูอาจารย์หรือพระพุทธเจ้าได้ ไม่ใช่คิดว่าครูอาจารย์เก่งหรือพระพุทธเจ้าเก่ง เป็นความคิดที่ผิด

ฟางไม่เคยพูดว่าตนเองเป็นผู้ทรงศีล ไม่เคยพูดอย่างนั้น จะถูกหาว่าขี้อ้อ ทำอะไรก็แปลกมาก คิดอะไรก็แปลกมาก ถ้าคนไหนมีกรรมแล้วมาพบฟาง จะออกมา๒ อย่างถ้าเขาไม่ก้าวหน้าก็ต้องเลว แต่ถ้าเขาทำดีก็ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ถ้าคนไหนไม่พัฒนาตนเอง เขาจะเลวลงกว่าเก่าอีก ฟางรู้สึกแปลกมาก

มีอยู่คนหนึ่ง เขารู้สึกว่าเขาไม่มีกรรมอะไร แต่พอมาพบกับฟางแล้ว คนนั้นมีกรรมแสดงออกมา ให้เขารู้ว่าเขามีกรรมอะไร เปรียบเทียบให้ฟังนะ คนนี้ดีแสนดี แต่พอกรรมออกมาแล้ว โอโฮเห็นแก่ตัวมาก อันนี้เป็นโลกะอยากได้ กรรมก็เลยมา

อาจารย์ปลอมก็มีเหมือนกัน กรรมเกิดขึ้นมาอีกอย่างไววมก ถ้าท่านทำไม่ดีกับฟางครั้งสุดท้ายไม่ดีมากๆ ถ้าหากใครตั้งใจจะทำร้ายฟางครั้งสุดท้ายก็เลวมาก ไม่ดีขึ้นจริงๆ เมื่อก่อนนี้เคยเห็นหลายเรื่องเกิดขึ้นมาแล้ว เช่นเกิดอุบัติเหตุ หรือเป็นโรคมะเร็ง ถ้าไม่เป็นมะเร็งชีวิตจะลำบากมาก

การใส่ร้ายสำคัญมาก คนที่คิดใส่ร้ายเขา ข้อความที่ไม่จริง พูดออกมาว่าจริง จะทำให้ชีวิตลำบากมาก คนที่พูดโกหก อยากได้เงิน พูดว่าร้าย เพื่อเจ้อ คนนั้นถ้าแต่งงานครอบครัวจะไม่ดี สามิไม่ดี โททเป็นกรรม ทำงานก็จะไม่มีคนช่วย ชีวิตจะลำบากมาก

มืออยู่ครึ่งหนึ่งฟางเคยมโหม เมื่อกลับถึงบ้านจะเปิดประตู ประตูเปิดออกเองเลย ไฟก็ดับ เขี่ยบนพื้นพื้นก็แตกแปลกมาก เวลาโหมมันเกิดแรงออกมา จึงได้ถามอาจารย์ว่าที่เกิดเป็นอย่างนี้เพราะอะไร อาจารย์ก็บอกว่าเมื่อก่อนอาจารย์ก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน เวลาโหมจะมีพลังแสดงออกมา ตอนนี้ท่านรู้แล้ว และให้ฟางเก็บพลังไว้ข้างในให้หมด คือไม่ให้แสดงออกมา

ที่ประเทศอินเดีย อาจารย์ ศิริศิริอานันตะมูทิจิ ท่านเป็นอาจารย์ที่เก่งมาก เมื่อก่อนเคยมีผู้ทำร้ายอาจารย์องค์นี้ แต่ท่านให้อภัยเขาได้ ท่านบอกว่าเราอย่าให้เขาได้แต่กฎแห่งกรรมไม่ให้ภัย ต้องใช้กรรมต่อมามากไม่นานเขาก็ถูกฆ่าตาย คนที่ฆ่าก็เป็นลูกน้องของเขาเอง ทั้งตระกูลของเขาก็ถูกฆ่าตายหมด

ผู้ใหญ่ต้องเป็นตัวอย่างในการทำที่ดี ถ้าทำไม่ดีจะตกถึงลูกหลานเจ็ดชั่วโคตร มันเกี่ยวข้องกัน ผู้ใหญ่ถ้าทำดี คิดดี มีคุณ ลูกหลานก็ดีหมด เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นนี่คือปัญญาธรรมดา ไม่ใช่ฆาตกรรม

ความรู้ลึกที่มีต่อหลวงพ่ोजรัญ

ฟางรู้ลึกว่าหลวงพ่ोजรัญท่านเก่ง ท่านเป็นคนจริง จิตท่านสูงแล้ว แต่หลายคนที่อยู่ใกล้หลวงพ่อบุ๊ไม่ทราบ ไม่รู้ว่าท่านถึงไหน แต่ท่านมีกรรม ท่านยอมใช้กรรม ยอมให้คนที่ใกล้ชิดใช้กรรมกับท่าน

บางคนเข้ามาวัดก็มาใช้กรรม หรือหลวงพ่อกำลังใช้กรรมกับเขา แต่บางคนไม่ใช่ เขามาเพื่ออยากได้ อยากได้แล้วก็อยากได้อีก ไม่รู้จักพอ เพราะไม่เชื่อกรรมหรือนูญาบาปมีจริง กล่าวมาแล้วด้วยสักทำอีก ก็จะเลวลงไปอีก ต่อไปจะเลวมาก

หลวงพ่อบุ๊ที่นี่ ทุกคนมีอาหารทาน มีเสื้อผ้าใส่ มีเงินใช้ ทุกคนมากกราบหลวงพ่อบุ๊ ขอหลวงพ่อบุ๊ หลวงพ่อบุ๊ก็ให้ แต่คนนั้นไม่ช่วยหลวงพ่อบุ๊ ถ้าทำให้หลวงพ่อบุ๊เสียใจมาก แล้วหลวงพ่อบุ๊ไม่อยู่ที่นี่ จะมีแต่กรรมอย่างเดียว ฟางทราบแต่พูดไม่ออก ต่างชาติเห็นหลวงพ่อบุ๊ไม่ใช่พระธรรมดาแล้ว แต่บางคนยังไม่เห็นคนที่มาปฏิบัติ บอกว่าจะปฏิบัติแต่ไม่ปฏิบัติ เป็นการโกหก

ฟางเดินทางไปทั่วโลก แต่สุดท้ายก็ต้องมาที่นี่ มาแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างเดียว เมื่อก่อนเคยเรียนมาก็เก็บไว้ข้างใน เรียนปฏิบัติตามหลวงพ่อบุ๊อย่างเดียว ทำไมเป็นอย่างนี้ ต้องมีที่มา ต้องมีเหตุผล ซึ่งมาที่นี้ที่ไหนก็ไม่ไปแล้ว อันนี้แปลกมาก ฟางมาบ่อยๆ มาแล้วมาอีก ต้องมีอะไร ทำไมคนอื่นจึงมองไม่เห็น

ฟางทำธุรกิจหลายอย่าง ต้องเดินทางไปหลายแห่ง ถ้ามีธุรกิจเร่งด่วนก็ไปไหนไม่ได้ แต่เมื่อหลวงพ่อบุ๊พูดว่าให้ฟางมาอยู่ที่วัด๗ วัน ฟางก็สัญญากับหลวงพ่อบุ๊ว่าจะมา และก็มาอีก ไม่มีใครรู้ว่าทำไมฟางต้องมา ถ้าไม่มีเหตุผลทำไมฟางจึงต้องเชื่อฟังหลวงพ่อบุ๊ แต่ถ้าจะว่าหลวงพ่อบุ๊เป็นบุคคลพิเศษ ทุกคนก็พิเศษเหมือนกัน แต่หลวงพ่อบุ๊เป็นบุคคลที่พิเศษมากที่สุด เมื่อได้ใกล้ชิดหลวงพ่อบุ๊เขาไม่เข้าใจ เพราะเขาเห็นแต่สังขารข้างนอกเหมือนบุคคลธรรมดาทั่วไป เขาจึงไม่ได้แสดงความเคารพนับถือ แต่ชาวต่างชาติมองเห็นความแตกต่าง ถ้าเขาคิดเหมือนฟางนี้จะไม่มีปัญหา

สิ่งที่สำคัญมากๆ คือ ขอให้หลวงพ่อบุ๊อยู่ยาวนานที่สุดเท่าที่จะอยู่ได้ในชีวิตนี้ ฟางจะได้มีโอกาสเรียนกับหลวงพ่อบุ๊มากขึ้น หลวงพ่อบุ๊มีเมตตาสูง หลวงพ่อบุ๊มีวิชา หลวงพ่อบุ๊มีอายุยืนจะได้เรียนกับท่านมากๆ ถ้าหลวงพ่อบุ๊ไม่อยู่ที่นี่ มีใครคิดบ้างว่าจะไม่มีอะไรบ้าง มีแต่กรรมอย่างเดียว ไม่มีใครทราบ อันตรายก็ไม่

ทราบ ชีวิตดีใหม่ก็ไม่ทราบ ชีวิตนี้ใช้ได้ใหม่ก็ไม่ทราบ หลวงพ่อท่านมีจิตสูงแล้ว จะเห็นว่าพูดอะไร หลวงพ่อก็ไม่ถือ คนที่มีกรรมก็ไปว่าท่านคิดว่าตนเองฉลาดกว่าหลวงพ่อ หลวงพ่อไม่รู้หรือ ฟางเองยังรู้ ทำไมหลวงพ่อก็จะไม่รู้ น่าสงสารจริงๆ เขาเหมือนคนที่ตายทั้งเป็น เป็นกรรมของเขาเอง และเมื่อตายแล้ว ก็จะไปอยู่ที่ไม่ดี

การปฏิบัติที่ผ่านมากับการปฏิบัติที่วัดอัมพวันเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

ที่วัดอัมพวันแตกต่างจากที่อื่นคือปริหม๑๗ อย่าง ได้แก่ ที่อยู่ปริ เสื้อผ้าปริ และอาหารปริ ที่อื่นไม่มีอย่างนี้ ต่างประเทศก็ไม่มีการเดินจงกรมแบบที่หลวงพ่อสอนทำให้เกิดสติได้ดีมาก และเกิดปัญญาเร็ว การปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนดไว้เป็นสิ่งที่ดี เช่น การรักษาศีล ๘ ให้เคร่งครัดจะทำให้จิตก้าวหน้าได้เร็วมาก การอยู่ในที่สงบเป็นสิ่งที่ดี ควรปิดเครื่องมือสื่อสาร อยู่เงียบๆ ไม่คุยกัน ถ้าที่พักอยู่หลายคนก็ไม่เป็นไร อยู่รวมกันแต่ไม่คุยกัน ถ้ามีปัญหาที่ปรึกษากับอาจารย์ได้

ที่เมืองไทยมีหลายที่ที่สอนปฏิบัติ ไม่มีที่ไหนเหมือนที่นี่ ปริทุกอย่าง ให้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเดียว ไม่ต้องห่วงว่านอนที่ไหน รับประทานอาหารที่ไหน เสื้อผ้าก็ปริ ที่ต่างชาติไม่มีอย่างนี้ เราต้องรักหลวงพ่อ สงสารหลวงพ่อ และช่วยให้สถานที่ปฏิบัตินี้คงอยู่นานๆ

พระที่เมืองไทยเก่งกว่าหลวงพ่อก็มี แต่แปลกมากที่ไปแล้วไม่ใช่ที่เราต้องการ ความรู้สึกไม่มีการเชื่อมโยง(connect) เพียงแต่ไป เพียงแต่เห็น แต่ไม่มีอะไร แต่เราต้องก้าวหน้าต้องมีพิเศษกว่าปฏิบัติ

หลวงพ่อสอนพระเณรให้ปฏิบัติเป็นธรรมชาติตามแบบที่พระพุทธเจ้าทรงสอน สูงกว่าที่สอนกันแบบธรรมดาไม่มีพูดว่าเห็นโน้นเห็นนี้ ไม่เปลี่ยนอย่างโน้นอย่างนี้ เปลี่ยนหลายๆ อย่าง ถ้าพูดบ่อยๆ ฝน การขาดสติ คนเดียวนี้ไม่ทราบ

ฟางเรียนมาหลายๆ อย่าง แต่ข้างในความรู้สึกบอกว่าไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ อาจารย์บอกว่าฟางปฏิบัติได้แล้ว แต่ฟางคิดว่าเราต้องก้าวหน้ากว่านี้ ฟางปฏิบัติได้ แต่บางคนไม่ได้ฟางพูดไม่ได้ วิธีเรียนแบบนี้ไม่มีใครนำไปสอน ไม่มีใครอยากเรียนเพราะต้องใช้เวลาใช้เงินทองมาก แต่หลวงพ่อสอนเป็นไปตามธรรมชาติ

การปฏิบัติที่มีอันสงฆ์ทำให้มีทรัพย์ไม่ขาดกระเป๋

จากการที่ได้ปฏิบัติธรรม ฟางสังเกตเห็นว่า คนเราเดือดร้อนก็เพราะกรรมที่ตนเองได้ทำไว้แล้ว ทั้งนั้น และเป็นกรรมโดยที่ตัวเองไม่ทราบ ถ้าจะให้ชีวิตของเขาดีขึ้นต้องชี้ให้เห็นโทษของการทำกรรมนั้น เขาจะได้เปลี่ยนพฤติกรรม ชีวิตจะได้ดีขึ้น

ทุกคนเดือดร้อนเหมือนกันประการหนึ่งคือการขาดแคลนทรัพย์ สิ่งนี้เป็นผลมาจากการกระทำของเขาเอง ฟางพบว่าสาเหตุที่ทำให้มีทรัพย์ไว้จับจ่ายใช้สอยไม่ขาดกระเป๋ต้องปฏิบัติตาษ ประการต่อไปนี้

1. ไม่ทำร้ายทุกๆ อย่าง เช่น ไม่ฆ่าคน ไม่ฆ่าสัตว์ ทุกชนิด
2. มีสัจจะ พูดจาน่าเชื่อถือ ไม่หลอกลวงทุกอย่าง
3. ไม่เห็นแก่ตัว
4. ทำบุญทุกที่ แม่เพียงเล็กน้อยก็ทำ ไม่เลือกศาสนา ไปต่างชาติก็ทำบุญ ช่วยเขาราก็ได้บุญ
5. เป็นพุทธศาสนิกชนจริง ไม่ใช่ปลอม ปฏิบัติตามมรรคมีองค์แปด ข้อนี้สำคัญมาก

ถ้าปฏิบัติได้ ๕ ประการนี้จะทำให้ใจว่าง คิดอะไรก็จริง พูดอะไรก็จริง เปรียบเทียบกับการขายของ คนอื่นขายไม่ได้ แต่ฟางขายได้ คนอื่นไม่เข้าใจ ไม่ใช่เงินลอยมาจากฟ้า ไม่ใช่บังเอิญ ถ้าใครปฏิบัติได้จะเกิดอานิสงส์

สร้างกุศลถวายหลวงพ่ोजรัญ

ทำบุญเลี้ยงเพล

เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ ฟางได้ทำบุญเลี้ยงเพลพระ สวดธรรมจักร ที่วัดอัมพวัน มีจุดประสงค์เพื่อทำบุญถวายหลวงพ่อก่อน ให้หลวงพ่อมิร่างกายแข็งแรงอายุยืนๆ ให้คนมีโอกาสมาเรียนปฏิบัติกับหลวงพ่อกับตั้งใจเรียน และหวังว่าศาสนาพุทธจะได้สืบทอดต่อไปอีกนานๆ ถ้าศาสนาพุทธอายุสั้นอันตรายมาก ถ้าเป็นผู้ทรงศีลต้องไม่ตายเร็ว ควรอยู่รรโลงศาสนาต่อไปอีก

ฟางทำบุญถวายหลวงพ่อก่อน ทำไมไม่ทำถวายองค์อื่นเพราะการปฏิบัติสำคัญมาก ปฏิบัติไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนเสียเงิน ปฏิบัติเพื่อให้ทุกคนปัญญาเกิด เกิดปัญญาธรรมคาก็ได้ ก็ยังดีกว่าฉลาด มองข้างนอกหลวงพ่อก่อนเป็นคนไทยธรรมดาดูข้างในมีตาเห็นไหม ตาไม่เห็นไม่รู้ว่าจะธรรมดาดูไหม ไม่ธรรมดาดูทำไมไม่รักษาสำหรับฟางปฏิบัติสำคัญมาก

ฟางทำบุญให้หลวงพ่อก่อนอายุยืนๆ แต่เมตตาให้หลวงพ่อมิร่างกายแข็งแรง ให้คนมาปฏิบัติกันมากและตั้งใจเรียนด้วย คนไหนที่ไม่ดีกับหลวงพ่อก่อนให้มีโอกาสกลับใจให้ละอายใจ ทำไมฟางทำอย่างนี้ ถ้าคนไหนมีใจเป็นกุศลจะเข้าใจ คนที่มีใจเป็นอกุศลจะไม่เข้าใจ

สร้างพระหยกที่พม่า

ฟางกำลังสร้างพระพุทธรูปทำด้วยหยกที่ประเทศพม่า ต้องเดินทางไปประเทศพม่าบ่อยๆ เพื่อดูว่าพระสร้างเสร็จหรือยัง สร้างเสร็จแล้วจะอัญเชิญมาถวายหลวงพ่ोजรัญ เพื่อนำไปประดิษฐานที่สวนเวฬุวันจังหวัดขอนแก่น

ทำไมฟางต้องทำอย่างนี้ เสียทั้งเวลา เสียทั้งเงิน ราคาสร้างก็แพง ค่าขนส่งจากพม่ามาถึงห้บุรีก็ไม่ใช่ถูก ไม่ใช่ทำกันได้ง่ายๆ ที่เมืองไทยมีพระเก่งกว่าหลวงพ่อนับถือมากเหมือนกัน แต่ปฏิบัติสำคัญหลวงพ่ोजรัญสอนปฏิบัติ ก็เป็นที่แน่นอนว่าขอให้หลวงพ่ोजรัญอายุยืนๆ

แต่งเพลงถวาย

ฟางเคยแกะสลักหินฉวยหลวงพ่อ แต่งเนื้อเพลง ฉวยหลวงพ่อ ต้องการให้เทวดารักษา
พระพุทธรักษาและรักษาหลวงพ่อให้อยู่ดี ขอให้หลวงพ่อสบายใจ ให้เจ้ากรรมนายเวรของหลวงพ่อ
อโหสิกรรม มีโอกาสสอนคนปฏิบัติ และให้โอกาสชาวต่างชาติมาปฏิบัติที่วัดอัมพวันนี่เร็วๆ

คุณแฉิดคาราบาวเป็นคนที่ตรงมาก พูดอะไรก็กล้าพูดจริง ฟางต้องการคุยกับแฉิดคาราบาว ให้แต่ง
เนื้อเพลงให้หลวงพ่ออายุยืน ให้ธรรมะสืบทอดคงอยู่ต่อไป ต้องการพบจะได้คุยกัน

เรียบเรียงจากการสัมภาษณ์ Fang Jei

โดย ชูจ้อ แซ่เอ็ง และ สมพร แผลงภู'

๑๘ เมษายน ๒๕๔๔

ธรรมชำระความโกรธ

พอน เชื้อบุญเกิด

กระผมนายพอน นางดอกแก้ว นางสาวอริรัตน์ เชื้อบุญเกิด กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวง พ่อพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรรย์ จูฑฐมโ) ที่มีเมตตาต่อครอบครัวของกระผม ซึ่งตอนนั้นถ้า กระผมไม่ได้พบหลวงพ่อกระผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าชีวิตของกระผมอนาคตของลูกและภรรยาจะตกอยู่ในสภาพไหน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อให้สติให้ปัญญาให้รู้จักกำหนดและให้แสงสว่างต่อครอบครัวของกระผม เสมือนหลวงพ่อให้ชีวิตใหม่ต่อกระผมและครอบครัว พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรรย์ ดึงกระผมขึ้นจากนรก แท้ๆ บุญคุณของหลวงพ่อจรรย์มากด้วยความเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจน หลวงพ่อจรรย์ให้ความเมตตาเสมอกัน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรรย์ต้อนรับญาติโยมแทบไม่มีเวลาพัก แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ไม่เคยบ่น หลวงพ่อไม่เคยยอมเสียเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ทุกนาทีของหลวงพ่อก็มีค่ามากจริงๆ กระผม ดีใจที่ได้มาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ กระผมจะขอจดจำในความเมตตาของหลวงพ่อจรรย์ ไม่มีวันลืม และ กระผมขอกราบปวารณากับหลวงพ่อว่ากระผมจะช่วยงานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทุกอย่างและร่วม พัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรรย์ ตามเจตนาของหลวงพ่อที่สร้างศูนย์ เวฬุวัน เพื่อพัฒนาจิตใจสร้างคนให้มีคุณภาพ ปลุกฝังสิ่งดีให้กับเยาวชนลูกหลานชาวอีสานให้เป็นเด็กดี มี ธรรมะ มีปัญญา มีสติ มีความกตัญญูต่อแม่พ่อ ครูบาอาจารย์ และเป็นกำลังปัญญา เพื่อพัฒนาประเทศชาติ ให้มีความเจริญก้าวหน้าด้วยปัญญาต่อไป กระผมขอกราบอนุโมทนากับพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรรย์ ที่มี เมตตาต่อลูกหลาน และลูกศิษย์ของหลวงพ่อทุกคน

กระผมขอเล่าเรื่องทั้งหมด ก่อนที่กระผมจะได้พบหลวงพ่อ กระผมมีลูกสองคน คนโตเป็นลูกสาว ชื่อ นางสาวอริรัตน์ คนที่สองเป็นชาย คือนายฉัตรชัย เชื้อบุญเกิด ครอบครัวของกระผมอยู่กันมีความสุข และอบอุ่นเรื่อยมา ลูกชายของผมเรียนหนังสืออยู่โรงเรียนแห่งหนึ่งที่จังหวัดขอนแก่น เข้าวันที่๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ ลูกชายของผมก็มาไหว้พ่อแม่ตามปกติที่เคยทำมา แต่ครั้งนี้แปลกกว่าทุกครั้ง ลูกไหว้ แล้วไหว้อีก “พ่อครับแม่ครับผมไปก่อนนะครับ” ผมมองดูลูกชาย ด้วยความรักและเมตตา ฉัตรชัยเป็นที่ รักของทุกคน แก่ช่วยงานทุกอย่างที่พ่อแม่มอบหมายให้ทำ เป็นที่รักของเพื่อนบ้านและเพื่อนทุกคน เป็นนักกีฬาของจังหวัดขอนแก่น เคยได้รับถ้วยพระราชทานของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ในการ แข่งขันจักรยานที่จังหวัดขอนแก่น ได้รับเหรียญเงินจากการแข่งขันจักรยานเสือหมอบที่จังหวัด มหาสารคาม และเป็นนักดนตรีของโรงเรียน

ผมมองดูลูกชายขับจักรยานออกจากบ้านจนลับสายตา ซึ่งผมไม่เคยมองแสบแบบนี้มาก่อนเลย ผมยังนึก ชมลูกชายในใจว่าฉัตรชัยของพ่อน่ารักมาก หลังจากลูกชายไปโรงเรียนแล้ว ผมทำงานหงุดหงิดใจ ตลอดเวลา จนกระทั่งเวลาประมาณบ่าย ๒ โมง มีเพื่อนของลูกชายมาบอกว่า “พ่อครับพ่อรีบไปโรงเรียน

คำว่า ‘นักรักชัฏอาคารของโรงเรียนครับ’ ตอนนั้นผมทำอะไรไม่ถูกเลย ผมรีบไปโรงเรียนทันที พอไปถึง
ครึ่งทาง รถของโรงเรียนก็ได้นำลูกชายผมส่งโรงพยาบาลศรีนครินทร์ ผมก็ขับรถตามไปติดๆ คณะครูได้นำ
ลูกชายผมลงจากรถ ผมเห็นลูกชายนอนดิ้นด้วยความเจ็บปวด ผมรีบเข้าไปหาลูกชายทันที “นักรักชัฏ พ่อ
มาแล้วทำใจดีๆ นะลูก” แกล้มตาดูพ่อด้วยสายตาที่เศร้ามาก ผมเห็นสายตาของลูกแล้วผมสงสารลูกชาย
เหลือเกิน ลูกคงเจ็บปวดมาก ผมมองดูลูกชายนอนดิ้นด้วยความเจ็บปวด จนแทบหมดแรง หหมดความรู้สึก
นอนนิ่งอยู่ที่โรงพยาบาล คุณหมอก็พยายามช่วยกันเต็มที่ ผมคิดว่าลูกชายคงหมดสติจากการเจ็บปวดและไม่
นานนักคุณหมอก็มาบอกว่า “พี่ครับผมเสียใจด้วย ลูกชายพี่เสียแล้ว ตอนนี้ใช้เครื่องช่วยหายใจอยู่ พี่รับลูก
ชายพี่กลับไปเลยไหมครับ” “ คุณหมอบอกครับ คุณหมอช่วยลูกผมด้วยครับ ขอให้คุณหมอช่วยແມ່ນาที่
สุดท้าย สงสารผมด้วยครับ” คุณหมอเลยบอกผมว่า “พี่ต้องทำใจนะ” ผมหัวใจแทบหยุดเต้นเลยครับ
ภรรยาผมแสร้งให้สุดเสียง ด้วยความเสียใจที่ยังช่วยอะไรลูกไม่ได้ หลังจากนั้นคุณหมอก็ช่างลูกชายผม
เข้ารักษาตัวที่ห้องฉุกเฉินสอง ผม ภรรยา ลูกสาว และญาติๆ ฝ้าดูอาการของลูกชายตลอดเวลา ผมถามถึง
ต้นสายปลายเหตุที่ทำให้ลูกชายผมต้ออาคารเรียนครั้งนี้ เพื่อนลูกชายก็เล่าว่า “ พ่อครับ นักรักชัฏถูกกลุ่ม
นักเรียนโรงเรียนเดียวกันพาพวกบุกขึ้นตึถึงชั้นเรียนครับ ด้วยความรักเพื่อนนักรักชัฏให้เพื่อนนักเรียน
ด้วยกันหนีออกทางหน้าต่างก่อนแล้วกลุ่มนักเรียนที่ก่อเหตุก็บุกขึ้นมาถึงห้องเรียน ด้วยความกตัญญูและตั้งใจ
เพราะเขามีทั้งไม้และเหล็กแหลม นักรักชัฏจึงตัดสินใจโดดลงทางหน้าต่างของอาคารเรียนครับ แต่นักรักชัฏ
โดดพลาดครับพ่อ” ผมฟังเพื่อนลูกชายเล่า ผมหันไปมองภรรยา แขนงน้ำตาไหล ผมเห็นแล้วทรมานหัวใจ
จริงๆ เพื่อนลูกชายเล่าต่อไปว่า “นักรักชัฏโดดพลาดไปถูกกระเบื้องทรงั่วของนักรักชัฏ ตกลงไปหัวฟาดกับคาน
เหล็ก ร่วงตกลงสู่พื้นของอาคารเรียน นักรักชัฏชักตาค้าง แทนที่พวกกลุ่มนักเรียนฉันทพลาดจะสำนึกใน
ความคิด กลับวิ่งมาเตะอีก” เพื่อนลูกชายพูดจบ ผมเข้าไปกอดภรรยาไว้แน่น บอกภรรยาว่า ‘แม่ไม่ต้องเป็น
ห่วงพวกมันทุกคนทำกับลูกเราไว้ พวกมันทุกคนจะได้รับกรรมเหมือนกับลูกเราอย่างสาสม ผมพูดแล้ว
ผมก็เดินไปดูลูกชาย ซึ่งนอนนิ่ง ไม่ได้รู้สึกตัวเลยผมนึกในใจว่า ผมไม่เคยทำความเดือดร้อนให้กับใครเลย
แต่ทำไมครอบครัวของผมถึงได้มาเจอเคราะห์กรรมขนาดนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น คุณหมอได้มาบอกว่า ต้องการเลือดเพื่อทำการผ่าตัด กระผมดีใจมาก โอกาสของลูกมี
แล้ว ผมรีบปากคุณหมอทันที ผมเดินทางเข้ากรมทหารทันที เพื่อขอสามแมตดาจากท่านผู้การฯ ท่านมี
เมตตาต่อครอบครัวผมมากจริงๆ เพื่อนทหารร่วมบริจาเลือด จำนวน ๒๒ ท่าน บุญคุณของท่าน ผู้การฯ
และเพื่อนทหารทุกคน ผมจะขอจดจำไว้ไม่มีวันลืมที่ท่านเมตตาครอบครัวของผม หลังจากนั้นผมก็ได้ไป
บนเจ้าพ่อหลักเมืองขอนแก่น ขอให้ท่านคุ้มครองชีวิตลูกชายมาให้พ้นจากความตายครั้งนี้ รวมทั้งสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อีกหลายที่ และมีคุณพี่สระประภา สิทธิเกษตร มาบอกว่าทำไมไม่ไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวันท
สิงห์บุรี และขอให้หลวงพ่อเจริญท่านแม่เมตตาให้กับลูกชาย คุณพี่สระประภาท่านก็พูดถึงบารมีของหลวง
พ่อเจริญว่า หลวงพ่อท่านมีเมตตาต่อผู้มีทุกข์และรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ผมได้ฟังแล้วรู้สึกศรัทธาหลวงพ่อเจริญ
มากจริงๆ ที่ผมไม่เคยเห็นหลวงพ่อเจริญมาก่อนเลย

ผมได้ปรึกษาภรรยาและพี่น้องของภรรยา ก็พร้อมใจกันทุกคนที่จะไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อให้ผลบุญที่นั่งกรรมฐานช่วยให้ลูกชายพ้นจากความตาย ภรรยาผมไปนั่งกรรมฐาน ได้มีโอกาสเขียนชื่อลูกชายฝากให้หลวงพ่อบานแม่เมตตาให้ หลวงพ่อบานแม่เมตตาให้ วันต่อมาหลวงพ่อบานแม่เมตตาให้ โยมลงมาบอกว่า “ลูกชายโยมไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากหลวงพ่อบานแม่เมตตาให้” หลวงพ่อบานแม่เมตตาให้ ลูกชายผมหันหลังให้ น้ำตาไหล ซึ่งตอนนั้นภรรยาผมแสร้งทำใจได้ เพราะจากการนั่งกรรมฐาน ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบานแม่เมตตาตั้งสอนญาติโยมให้มีสติ ให้รู้จักกำหนด ให้รู้จักตัวเอง ภรรยาผมนั่งกรรมฐานได้ ๓ วัน ลูกชายของผมก็เสียชีวิต เป็นวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ ภรรยาผมก็ลาสิกขา เดินทางกลับบ้านขอนแก่น ด้วยอาการโศกเศร้าเป็นธรรมดาของคนที่ต้องสูญเสียลูกชายอันเป็นที่รักไปอย่างไม่มีวันกลับมา แต่เธอมีสติมากไม่เหมือนกับตอนที่ไปกรรมฐานครั้งแรก เธอซื้อคอนมของเธอชาวแทบทุกเส้น เห็นแล้วสงสารเธอมาก ผิดกับผมเริ่มคิดอาฆาตคนที่ทำให้ลูกชายตาย

ความรู้สึกลึกซึ้งของผมตอนนั้น คิดถึงคำพูดของพ่อเด็กที่มาทำให้ผมต้องสูญเสียลูกชายอันเป็นที่รักไป เขาว่าลูกเขาไม่ได้ทำมัน โดนไปตายเอง คำพูดคำนี้มันก้องอยู่ในสมองผมทุกเวลา ทำไมเขาถึงขาดความรับผิดชอบ ผมได้จัดงานศพลูกชายผ่านไปด้วยความเศร้า แต่ใจมันมีไฟแค้นคิดว่าจะทำอะไรมันถึงจะสาสมใจที่เขาทำให้ลูกผมตาย ช่วงนั้น ผมไม่ค่อยเข้าบ้าน ผมไปหาเพื่อนรักที่เคยร่วมทุกข์และสุขกันมาปรึกษาความในใจให้เพื่อนฟัง เพื่อนผมคนที่พูดถึงคือ คุณโพธิ์ชัย คำพงษ์ เจ้าของกิจการผู้จัดการบริษัท เทพโพธิ์เดินรถ จำกัด อีกคนคือนายเต๋อเจ้าของน้ำดื่ม อยู่ที่ชายแดนบุรีรัมย์ ทุกคนมีความเห็นว่ามันฆ่าลูกเรา พวกเราก็จะไปฆ่าพวกมันทุกคนที่ขวางหน้า ผมเลยพูดกับเพื่อนว่าเรื่องนี้มันเรื่องส่วนตัวของเรา ขอให้เพื่อนทั้งสองอย่าเอาอนาคตของเพื่อน และครอบครัวของพวกเขาทุกคนมาลำบากกับเราเลย คุณโพธิ์ชัยก็พูดขึ้นว่า “ นายพูดอย่างนี้ได้ยังไง ลูกนายก็เหมือนลูกเรา ขอให้นายสบายใจได้ ทุกอย่างเราเตรียมไว้หมดแล้ว ”

ผมก็กลับบ้านด้วยความสับสนใจ ผมมาถึงบ้านก็เห็นภรณานั่งหน้าเศร้า ถามว่า “ พ่อไปไหนมา ” ผมก็ตอบว่า “ พ่อไปหาเพื่อนมา ” และพูดกับภรรยาว่า “ แม่ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นขอให้แม่ขายบ้านหลังนี้ พาลูกสาวของเราไปอยู่กับพ่อแม่เรานะ ไม่ต้องห่วงพี่ ถ้าไม่ตายเราคงได้เจอกัน ” ภรรยาผมร้องไห้ ภรรยาผมพูดว่า “ พ่อไปฆ่าเขาแล้ว พ่อจะเอาฉันกับลูกไปไว้ที่ไหน พ่อทำใจให้สงบลงบ้าง ลูกเราเขาหมดกรรมของเขาแล้ว พ่ออย่าไปทำกรรมเพิ่มให้ลูกเราอีกเลยนะพ่อ ” เธอเข้ามากอดผมร้องไห้ “ พ่อหาโอกาสไปกราบหลวงพ่อบานแม่เมตตา วัดอัมพวัน ที่สิงห์บุรี และนั่งกรรมฐาน แผ่กุศลส่วนกุศลให้ลูกเราจะทำได้ทำให้จิตใจของพ่อดีขึ้น ใจจะได้เย็นลง พ่อฉันขอร้อง พ่ออย่าไปทำร้ายเขาเลยนะ ” ภรรยาผมเดินไปหยิบรูปมาจุด บอกผมว่า “ พ่อสาบานกับฉันนะว่าพ่อจะไม่ไปทำร้ายเขา ฉันรู้ว่าพ่อกับเพื่อนคิดจะทำอะไร ผมเลยบอกภรรยาว่า “ แม่ พ่อจะไปนั่งกรรมฐานให้ลูก แม่จะได้สบายใจ ” เธอดีใจมาก “ ขอเวลาพ่อสักสองสามวันนะ ” หลังจากนั้นผมก็นัดกับเพื่อนทั้งหมดว่า “ เพื่อนเราจะไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อนทุกคนรู้ใจผม คุณโพธิ์ชัย เลยพูดขึ้นว่า “ ทุกอย่างเราพร้อมถ้ามันจะตายก็ขอให้มันตายด้วยกัน เมื่อทุกอย่างเป็นไปแบบนี้แล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องคิดอีกต่อไป ผมเลยบอกเพื่อนว่าทุกอย่างไปวางแผนต่อที่วัดอัมพวัน

ผมได้บอกภรรยาและลูก คิดอยู่ในใจว่าเราไปครั้งนี้อาจจะไม่ได้กลับมาหาลูกและภรรยาอีก คิดแล้วน้ำตาไม่รู้มาจากไหนไหลตลอดทาง ผมและเพื่อนเดินทางไปถึงวัดอัมพวัน เป็นเวลาบ่าย โมงก็นำรถไปจอดข้างโรงครัว ผมเห็นผู้คนมากเหลือเกิน เขามาทำอะไรกัน เจ้าหน้าที่ของวัดได้เชื้อเชิญ “ท่านข้าวก่อนนะคะ คุณมานั่งกรรมฐานหรือคะ” ผมกับเพื่อนมองหน้ากันผมยังพูดชมกับเพื่อนว่า “คุณพี่ผู้หญิงพูดจาไพเราะจังเลย สมแล้วที่ได้มาช่วยประเทศพระคุณหลวงพ่ोजรัญ” หลังจากทานข้าวแล้ว เจ้าหน้าที่ก็บอกให้ไปลงทะเบียน ผมลงทะเบียนไว้ ๑ วัน เจ้าหน้าที่ก็จัดหาชุดขาว หาทีปักให้อย่างดี และบอกว่าให้มาพร้อมกันที่อุโบสถ ซึ่งตอนนั้นผมจำได้ว่า พระนรินทร์เป็นผู้ให้ศีลแก่ผู้ปฏิบัติธรรม สอนวิธีการนั่งและนั่ง กำหนดลมหายใจเข้าออก ยุบหนอ- พองหนอ ผมบอกตามตรงว่าไม่เข้าใจเลย เพราะจิตของผมสับสน หลวงพ่อนรินทร์ ท่านดำหนิเอาหลายครั้ง หลังจากนั้นผมและคณะวางแผนก่อกรรม ก็มานั่งกรรมฐานที่ศาลาเสด็จพ่อ ร.๕ หรือศาลากรศรีทิพาโดยการสอนของแม่ชี ชู่อ ที่สอนอย่างเข้มงวด

ว่างจากการนั่งกรรมฐาน พวกผมสามคนก็มานั่งวางแผนที่ศาลาริมน้ำเจ้าพระยา เรื่องทุกอย่างวางแผนว่าออกจากวัดเมื่อไร ลงมือล้างแก่นทันที ผมเลยพูดกับเพื่อนว่าพวกเราคงนั่งไม่ถึง วันแน่ ทุกๆ คนเขานั่งกรรมฐานด้วยใจอันบริสุทธิ์ นั่งกรรมฐานเอาบุญใส่ตัว แต่พวกเรากลับนั่งกรรมฐานเอาบาปใส่ตัวแท้ๆ ประเทศพระคุณหลวงพ่ोजรัญท่านเมตตาข้าวน้ำ อาหารที่ปักอย่างดี คิดแล้วมันน่าละอายใจจริงๆ กระผมไม่เคยเห็นหลวงพ่ोजรัญ เลยคิดอยากจะพบท่าน ก็พอดีแม่ชีชู่อบอกว่า หลวงพ่ोजรัญจะมาให้กรรมฐานและเทศน์โปรดญาติโยม ผมและเพื่อนดีใจที่จะได้พบหลวงพ่อก่อนที่จะกลับ ศาลาแน่นด้วยผู้คนที่มีจิตอันบริสุทธิ์ ยกเว้น ๒ คน คือพวกกระผมอยู่ด้านหลังของศาลา หลวงพ่อก่อนท่านเดินมาจะขึ้นศาลา ญาติโยมก็นั่งเป็นแถวก้มลงกราบหลวงพ่อกับศรัทธา ผมเห็นแล้วก็ศรัทธาในตัวหลวงพ่อกับ หลวงพ่อก่อนขึ้นมาบนศาลาแล้ว แม่ชีชู่อก็พาคณะกรรมฐานกราบพระและขอกรรมฐานจากหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่อก่อนเทศน์ผมก็ตั้งใจฟัง ศาลาแน่นมากแต่ไม่มีเสียงคุยกันเลย สายตาทุกดวงมองไปที่หลวงพ่อกำลังเทศน์ ตอนหนึ่งหลวงพ่อก่อนเทศน์ว่า บางคนมานั่งกรรมฐานแต่ไม่มีศรัทธามา แต่กลับมาวางแผนฆ่าคน หลวงพ่อก่อนได้ชี้มือมาทางผมอีก ผมถึงกับสะดุ้ง ผมและเพื่อนมองหน้ากัน ผมคิดอยู่ในใจว่าหลวงพ่อก่อนทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร เพราะนอกจากเพื่อนสองคนแล้วไม่มีใครทราบเรื่องนี้เลย ผมก้มลงกราบสามครั้ง ลุกออกจากศาลา เพื่อจะเดินกลับที่ปักด้วยความแปลกใจ เพื่อนผมก็เดินมาติดๆ ถึงที่ปัก ผมก็พูดกับเพื่อนว่าทำไมหลวงพ่อก่อนทราบเรื่องนี้ มีใครไปพูดอะไรหรือเปล่า เพื่อนทุกคนก็ส่ายหน้า ผมนึกถึงคำของคุณพี่สิระประภาว่า หลวงพ่ोजรัญท่านรู้วาระจิตของคนด้วยการกำหนดเห็นหนอ ผมบอกเพื่อนว่า ผมจะไปฟังเทศน์หลวงพ่อก่อน ผมได้กลับมาฟังเทศน์หลวงพ่อก่อนอย่างตั้งใจ หลวงพ่อก่อนมองมาทางผม เหมือนท่านจะมองหาอะไรในตัวผมสักอย่าง แล้วท่านก็เทศน์ว่า “โยม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร สายตาของโยมมีแสงความอาฆาตเหมือนอสูรกาย” ผมไม่กล้ามองไปทางหลวงพ่อก่อนเลย ท่านหลวงพ่ोजรัญทราบความในใจของกระผมจริงๆ หลวงพ่อก่อนก็เทศน์ต่อไปว่า “ลูกเราก็ตายไปแล้ว เขาพ้นจากทุกข์แล้ว โยมจะไปสร้างกรรมต่อไปอีกทำไม ผลกรรมที่โยมก่อขึ้นมันจะตกไปถึงลูกของโยมเองไม่มีวันจบสิ้น ขอให้โยมตั้งใจเจริญภาวนานั่งกรรมฐาน แผ่อุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของลูกชายโยม ผลการเจริญกรรมฐาน

จะทำให้ลูกชายโยมพ้นจากทุกข์” ผมนั่งฟังหลวงพ่отเทศน์ น้ำตาไหลตลอดเวลา ผมศรัทธหลวงพ่อจรัญ
มาก ผมหายสงสัยที่ทำไมผู้คนถึงได้ไปวัดอัมพวันมากมายขนาดนี้ เพราะหลวงพ่อท่านมีเมตตาให้สติ ให้
ปัญญา ให้รู้จักตนเอง คำเทศน์สั่งสอนโยมว่า “มานั่งกรรมฐานทั้งทีเอาดีไม่ได้” คำสอนของหลวงพ่อมี
ความหมายมากจริงๆ ผมฟังเทศน์หลวงพ่อบจบ ผมก็ตั้งจิตอธิษฐานว่า “จะขอใช้เวลาที่เหลือตั้งใจปฏิบัติ
ธรรมกรรมฐานให้ดีที่สุดครับ หลวงพ่อให้ความเป็นคนต่อพวกกระผมสามคน เพื่อนของกระผมสองคนก็
เลื่อมใสหลวงพ่อมาก เขามาช่วยงานหลวงพ่อบ่อยครั้งครับ”

เรื่องทั้งหมดที่กระผมเขียนมานี้มันเป็นอดีต ถ้าข้อความใดผิดพลาด กรุณาขอกราบประทานอภัย
ต่อท่านทั้งหลายด้วย

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) ที่ข้าพเจ้ารู้จัก

นายชัยวัฒน์ เกตุปริชาสวัสดิ์

ข้าพเจ้านายชัยวัฒน์ เกตุปริชาสวัสดิ์ เกิดที่อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๘ ขณะนั้นยังไม่มีอำเภอค่ายบางระจันแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ข้าพเจ้าหยุดเรียน ต่อมาได้สมทบกับโรงเรียนเทศบาลเมือง(โรงเรียนวัดโพธิ์แก้วพยุหะ) สอบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ได้คะแนน ๘๔% หลังจากครอบครัวข้าพเจ้าย้ายมาอยู่ที่ตลาดจังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าได้วาระหว่างอยู่ที่ร้านค้าของข้าพเจ้า หลวงพ่ोजรัญได้เดินผ่านหน้าร้านของข้าพเจ้า และมักจะยิ้มให้ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนในท้องที่และแสดงความรู้จักและคุ้นเคยกัน หลังจากนั้น ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ข้าพเจ้าได้เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อมาศึกษาเพิ่มเติมในชั้น ๖ - ๗ และสอบผ่านชั้น ม.๑ ได้ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ข้าพเจ้าได้ศึกษาต่อชั้น ม.๕ - ๖ และสามารถสอบผ่านชั้น ม.๖ ได้ และในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ข้าพเจ้าได้ศึกษาต่อชั้น ม.๗ - ๘ ซึ่งเป็นหลักสูตรเดียวกับนักเรียนที่เรียนประจำ ปรากฏว่าสอบได้ชั้น ๘ แผนกวิทยาศาสตร์ และได้คะแนนเยี่ยมในวิชาคณิตศาสตร์ คือได้ ๙๙% หลังจากนั้นได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คณะนิติศาสตร์และคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ใช้เวลาเรียน ๔ ปี ข้าพเจ้าสำเร็จปริญญานิติศาสตร์บัณฑิต และปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิตและต่อจากนั้นอีกหนึ่งปีข้าพเจ้าสามารถสอบไล่ได้เนติบัณฑิตของสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา พอดีกับกรมอัยการเปิดรับสมัครอัยการ ข้าพเจ้าสามารถสอบเข้าเป็นอัยการได้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓

ข้าพเจ้าได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งในจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอ่างทอง และจังหวัดนครสวรรค์ และย้ายเข้าสู่กรมอัยการ ขณะประจำอยู่ที่จังหวัดอ่างทองนั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ - ๒๕๐๘ ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งข้าพเจ้ามีความเคารพนับถือตลอดมา จำได้ว่าครั้งหนึ่งหลวงพ่ोजรัญได้มอบพระเครื่องตามที่ข้าพเจ้าได้ขอหนึ่งองค์(ตามภาพถ่าย) ข้าพเจ้าได้รู้สึกดีใจมากว่าในขณะนั้น จากจังหวัดอ่างทองมาจังหวัดสิงห์บุรีต้องเดินทางโดยรถจักรยานยนต์ ผ่านคั่นคลองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งยังไม่ได้ลาดยาง คงมีเฉพาะดินลูกรัง และฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งไม่ถนนสายเอเชีย ข้าพเจ้าคิดในใจว่าหลวงพ่ोजรัญให้พระใหม่ ทำไมจึงไม่ให้พระเก่า ทันใดนั้นรถจักรยานยนต์ที่ข้าพเจ้าได้ขี่มาเสียหลักพุ่งตกลงไปชนกอมะขามเทศ ส่วนข้าพเจ้าได้ร่วงลงจากรถในท่ากระโดดกบ ทำให้ปากไปกระแทกกับดินลูกรังถึงกับเลือดไหล เมื่อหันไปดูทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยาได้เห็นวัดอัมพวันอยู่ฝั่งตรงข้ามพอดี ซึ่งเป็นวัดที่หลวงพ่ोजรัญเป็นเจ้าของอยู่ ข้าพเจ้าจึงรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าหลวงพ่ोजรัญนี่ “เฮี้ยน” น่าดู

ระหว่างที่ข้าพเจ้ารับราชการอยู่ที่กรมอัยการหลังจากข้าพเจ้าย้ายจากอัยการจังหวัดประจำศาลแขวงนครสวรรค์ เข้าไปเป็นอัยการประจำกองที่ปรึกษาแล้ว ได้ผ่านตำแหน่งที่สำคัญๆ กล่าวคือ เลขานุการ กอ.

อัยการพิเศษฝ่ายอุทธรณ์ อัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่ง อัยการพิเศษฝ่ายคดีชนบท และรองอัยการสูงสุด เมื่อเปลี่ยนเป็นสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยถูกย้ายไปประจำในส่วนภูมิภาคอีก

เมื่อรับราชการอยู่ที่ส่วนกลางดังกล่าวแล้วนั้นข้าพเจ้าได้ทำงานจนสุดความสามารถแม้เย็นย่ำค่ำมืดก็พยายามทำงานให้ดีที่สุดอยู่ ณ ที่ทำงานกรมอัยการ จนเวลา ๒-๔ ทุ่มแทบทุกวัน แต่กลับเจอปัญหาที่เพื่อนร่วมงานก่อนข้าพเจ้าจะไปหรือกับหลวงพ่อจรัญ หลวงพ่อจรัญแนะนำว่า “แพ้เป็นพระ ขณะเป็นมาร” มิให้โต้ตอบแต่ประการใด และหลวงพ่อก็ได้บอกกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับพนักงานอัยการซึ่งเป็นลูกมือของผู้มีอำนาจประมาณ ๒ คน ที่พยายามจะแซงหน้าข้าพเจ้า แต่ไม่ควรจะกล่าวถึง ณ ที่นี้ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลทั้งสองเป็นความจริงตามที่หลวงพ่อบอกทุกประการ ท่านให้ข้าพเจ้ายึดถือปฏิบัติให้แก่ทางราชการอย่างถูกต้องเป็นธรรมดาตลอดมา ข้าพเจ้าจึงหาทางแก้ปัญหาโดยขออนุญาตหลวงพ่อจรัญไปนั่งวิปัสสนาประมาณ ๕-๖ ครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่นั่งวิปัสสนาอยู่ ห่างจากกุฏิท่านประมาณ ๓ เส้น หลวงพ่อก็ได้พูดผ่านทางเครื่องขยายเสียง เรียกเจ้าหน้าที่ธนาคารทหารไทยให้ไปพบหลวงพ่อกที่กุฏิโดยด่วน มิฉะนั้นจะเกิดความเสียหายขึ้น ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ในใจว่า เรากำลังนั่งอยู่ สมาธิไม่เสียหายหรือ พบหลวงพ่อก็ไม่เห็นถามเราบ้างเลย เราทำอะไร คนที่ดูแลเราเป็นใคร อาหารการกินเป็นอย่างไร เสร็จแล้วเลยคิดไปว่า เรื่องของพระเราไม่ควรคิดน่าจะถูกต้องกว่า จึงทำใจให้นิ่งให้เข้าสู่ภาวะนิ่ง ขณะนั้นกองพลได้ตั้งตั้งขึ้น ข้าพเจ้าจึงล้มตาขึ้นเพื่อไปทานอาหารกลางวัน ระหว่างที่ถือจานข้าวได้มีลูกศิษย์วัดเข้ามากราบขอรับบอกล่าวหลวงพ่อกให้ไปพบ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปพบหลวงพ่อกที่กุฏิ หลวงพ่อกได้สอบถามตามที่ข้าพเจ้าคิดว่าทำไมไม่ถามข้าพเจ้าบ้างดังกล่าวแล้วทุกประการ จึงนำเชื่อว่าหลวงพ่อน่าจะรู้ว่าลูกศิษย์คนไหนคิดอย่างใดตลอด เพราะทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามานั่งวิปัสสนา หลวงพ่อกไม่เคยเรียกข้าพเจ้าไปพบแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าทราบจากเพื่อนที่เข้าวิปัสสนาด้วยกันว่าผู้มุ่งฆราวาสไปที่กุฏิของหลวงพ่อกจรัญ เว้นแต่หลวงพ่อกจะเรียกให้ไปพบเอง

ในการนั่งวิปัสสนานั้น ข้าพเจ้าจะเอาดินสอดพร้อมกระดากวางไว้ใกล้ๆ ตัว บางครั้งที่ข้าพเจ้ามีปัญหาอยู่เมื่อคิดออกก็รีบจดไว้ บางครั้งคิดและจดไว้ได้ถึง ๑๑ ข้อ

ข้าพเจ้าได้มั่งกร๒ หัว ซึ่งเป็นโลหะหนักมากจากญาติที่จังหวัดอุบลราชธานีนำมาให้ ปรึกษากับผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือแล้ว เห็นควรมอบให้หลวงพ่อกจรัญ จึงนำถวาย ปัจจุบันยังคงประดิษฐานอยู่ที่ห้องรับแขก หลวงพ่อกได้เขียนเรื่องดังกล่าวไว้ในกฎแห่งกรรม ธรรมเนียมปฏิบัติ พระภาวนาวิสุทธิคุณ เล่ม ๖ หน้า ๘ ถึง ๙

สำหรับภรรยาของข้าพเจ้าคือ แพทย์หญิงจิรพร เกตุปริชาสวัสดิ์ ครั้งหนึ่งเดินทางมาวัดอัมพวัน มีเพื่อนนั่งมาในรถด้วย เพื่อนได้ถามว่า “อยากรวยไหม ถ้าอยากรวยให้ท่องคาถานี้ โดษตั้งนม๓ จบ แล้วท่องคาถาไปมารวม ๓ จบ ครั้นรุ่งขึ้นจึงให้ใส่บาตรพระสงฆ์ รวบรวม รูป ก็จะสมความปรารถนา” เมื่อมาถึงที่วัดแล้ว หลวงพ่อกลงจากกุฏิแล้วพูดว่า คนจะร่ำรวยจะต้องทำมาหากิน มัวไปท่องคาถามันไม่ทำให้รวยได้หรอก เพื่อนภรรยาของข้าพเจ้าได้คุยเรื่องท่อกาถาดังกล่าวแล้วขณะอยู่ในรถยนต์ซึ่งคิดเครื่องปรับอากาศระหว่างที่เดินทางเข้าวัด หลวงพ่อกยอมไม่รู้ข้อความที่ได้พูดกันในรถ อนึ่ง ขณะนี้ภรรยาของข้าพเจ้าได้

สายสะพายสายที่ ๓ และได้ย้ายไปดำรงตำแหน่ง ๖๐ วช. กรมการแพทย์ ภาพตามที่ภรรยาของข้าพเจ้าถ่ายร่วมกับข้าพเจ้า เป็นภาพถ่ายเมื่อครั้งที่ได้สายสะพายสายที่ ๑ เท่านั้น และภรรยาของข้าพเจ้ามีเวลารับราชการอีก ๖ ปีเศษ จึงจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ แพทย์หญิงจิรพร ภรรยาข้าพเจ้าเชื่อในคำแนะนำของหลวงพ่อบุญจะจัดและนำไปปฏิบัติเสมอมา ทุกเช้าจะท่องพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ อิติปิโส กับพาหุฆมมहाกา พร้อมกับเดินจงกรมและนั่งสมาธิด้วย

เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าได้เกษียณอายุราชการจากสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มาทำงานอยู่ที่เนติบัณฑิตยสภา ในตำแหน่งผู้ช่วยเลขธิการเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งเป็นพนักงานประจำที่มีตำแหน่งระดับสูงสุดของพนักงานของเนติบัณฑิตยสภาเป็นคนแรก สามารถอยู่ได้ระยะ ๑๖ และอยู่ได้ถึงอายุ ๗๐ ปีบริบูรณ์ จึงจะพ้นจากตำแหน่ง ในการสร้างเนติบัณฑิตยสภาที่แขวงบางระมาด เขตดลิ่งชัน กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้กำหนดรูปแบบสร้างห้องพระขึ้นในอาคารชั้น ๒ และได้นิมนต์หลวงพ่อบุญมาทำพิธีในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายนของทุกๆ ปี ซึ่งเป็นวันคล้ายวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ เหตุที่นิมนต์หลวงพ่อบุญ เนื่องจากเป็นที่เคารพศรัทธาของพนักงานเนติบัณฑิตยสภา หลวงพ่อบุญเป็นเจ้าของวัดอัมพวัน ซึ่งปัจจุบันได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ได้รับปริญญาและรางวัลเกียรติคุณมากมายดังนี้

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาครุศาสตร์ จากมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาปรัชญาและศาสนา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ใบประกาศเกียรติคุณและโล่เกียรติยศผู้มีผลงานดีเด่นด้านสิ่งแวดล้อม จากกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

โล่เกียรติคุณนักสังคมสงเคราะห์ดีเด่น

เสนาสมารมจักรพรรดาราชทาน จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในด้านส่งเสริมชักชวนประชาชนมาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง

เข็มเกียรติคุณนักพัฒนาดีเด่นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง จากพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อดีตนายกรัฐมนตรี

ประกาศเกียรติคุณพระราชทานในฐานะส่งเสริมวัฒนธรรมดีเด่น จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นอกจากนี้ หลวงพ่อบุญยังได้ตอบปัญหาแก่ชาวตะวันตก เช่น ศ.ดร.เจอร์ราร์ด แมกเคนนี หัวหน้าภาควิชาศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยไรซ์ ประเทศสหรัฐอเมริกา, ศ. ดร.เจม สจ๊วต ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตวิทยา, ศ.ดร. ไวโอเล็ต ลินเบค ชาวอเมริกา ผู้เชี่ยวชาญสาขาปรัชญาและศาสนา ฯลฯ

ข้าพเจ้าได้จัดสร้างพระบรมรูปรัชกาลที่๖ ประทับยืน ทรงครุฑเนติบัณฑิต ขนาด ๙ นิ้ว และขนาด ๑๕ นิ้ว และได้สร้างเหรียญพระบรมรูปรัชกาลที่๕ ทำด้วยทองคำ ๑๐% ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓.๕ ซม. น้ำหนัก ๕๐ กรัม และขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒.๖ ซม.หนัก ๑๕ กรัม เงิน, กิวโปรนิคเกิล ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ ซม. และทองแดง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ ซม. และ ๓ ซม. ได้นิมนต์หลวงพ่ोजริฐทำพิธีพุทธาภิเษกที่เนติบัณฑิตยสภาและได้ทำที่วัดอัมพวันอีกหลายครั้ง เฉพาะเหรียญทองคำหักต้นทุนออกแล้วจำหน่ายได้ ๖ ล้านบาท ยังเหลือที่เป็นกำไรทั้งสิ้นอีกประมาณ ๕ ล้านบาท เงินที่เหลือได้นำไปสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ รัชกาลที่๖ ขนาด ๒ เท่าครึ่งพระองค์จริงในลักษณะประทับยืนทรงครุฑเนติบัณฑิต ประดิษฐานอยู่หน้าอาคารเนติบัณฑิตยสภาเรียบร้อยแล้ว

เย็นวันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าขับรถไปโรงแรมดุสิตธานีเป็นงานแต่งงานของลูกเพื่อน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะขับรถไปไม่ตรงทาง คงจะมีอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จึงตกลงใจไม่ไปงาน พยายามที่จะขับรถกลับบ้าน พอถึงสี่แยกมักกะสันก็มีคนขับรถคันหนึ่งบังคับให้ข้าพเจ้าจอดรถ โดยอ้างว่าข้าพเจ้าขับรถชนรถของเขา เมื่อข้าพเจ้าจอดข้างทางและบอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้ขับรถชนรถของเขาแต่อย่างใด คนนั้นบอกตำรวจที่มาอยู่ข้างรถของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่สบายให้โทรศัพท์บอกทางบ้านด่วน ตำรวจจึงโทรศัพท์บอกไปที่บ้าน ภรรยาข้าพเจ้าไปที่รถและได้นำตัวข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลพญาไท เมื่อเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ค่อยๆหมดความรู้สึกไป ภริยาของข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปยังหลวงพ่อเพื่อปรึกษาว่าควรจะทำอย่างไร หลวงพ่อบอกว่าแล้วแต่แพทย์ แพทย์บอกอย่างไรให้ทำตามที่แพทย์สั่ง ภริยาของข้าพเจ้าได้บอกว่า ข้าพเจ้าพูดมาหลายปีแล้วว่าห้ามผ่าตัดเป็นอันขาด แม้จะถึงแก่ความตายก็ยอม หลวงพ่อบอกว่าคืนนี้ จะนั่งฟังส่งพลังจิตมาช่วย ถ้าเลือดในสมองออกก็ขอให้หยุดก็แล้วกันเหตุการณ์ก็ผ่านไปจนวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าเลือดในสมองที่ไหลได้หยุดไหล จึงไม่ต้องทำการผ่าตัด ภรรยาข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปหาหลวงพ่อดอนเช้า ผู้รับสายตอบว่าเมื่อคืนหลวงพ่อนั่งแผ่เมตตาให้อัยการชัชวาลณ์ตลอดทั้งคืน ขณะนี้นอนหลับยังไม่ตื่น ภรรยาข้าพเจ้ากล่าวว่าหลวงพ่อมีพระคุณต่อครอบครัวมากมาหาที่เปรียบมิได้ เหตุเกิดครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ขับรถชนเสาไฟฟ้าจนหน้ารถยุบต้องเสียค่าซ่อม ๔ หมื่นบาทเศษ หากไม่ได้หลวงพ่อบอกเหตุตั้งจิตระวัง ครอบครัวของข้าพเจ้าก็คงแปรเปลี่ยนเป็นอีกรูปหนึ่งไม่เหมือนดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

จากอุบัติเหตุที่เกิดกับข้าพเจ้ามาเป็นเวลา ๒ ปีเศษ จึงทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าอดีตอัยการสูงสุดผู้หนึ่งถูกอดีตพนักงานอัยการ ตำแหน่งอธิบดี ฟ้องเป็นคดีอาญาโดยผู้ที่เป็นเบิกความเป็นพยานโจทก์ล้วนแต่เป็นอัยการชั้นผู้ใหญ่ของสำนักงานอัยการสูงสุด ไม่มีใครบอกเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจึงไม่รู้เรื่องดังกล่าวมาตั้งแต่ต้น ครั้นต่อมาในช่วงเช้าของวันหนึ่ง ได้มีพนักงานเนติบัณฑิตยสภาผู้หนึ่งนำหนังสือพิมพ์ซึ่งลงข่าวเกี่ยวกับอดีตอัยการสูงสุดมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าจึงเพิ่งทราบ ณ บัดนี้ ณาอัยการสูงสุดผู้หนึ่ง ได้ถูกศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำคุก ปี ปรับ ๖๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ในข้อหากลับแก๊งพนักงานอัยการผู้หนึ่ง

จากเรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของหลวงพ่ोजริฐที่ว่า *อย่าไปถือโทษโกรธเคืองเขาเลย ปล่อยให้มันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ซึ่งเขาจะต้องรับอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ จะทำให้จิตใจเราเศร้าหมองเสียเปล่า*

ๆ เราควรเดินจงกรม นั่งสมาธิ และแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เขาหลายๆ จึงเป็นมูลเหตุสำคัญให้ข้าพเจ้านั่งสมาธิตามคำแนะนำของหลวงพ่ोजรัญ เพื่อแผ่เมตตาให้แก่อดีตเพื่อนร่วมงาน ข้าพเจ้าได้ถือปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่ोजรัญด้วยดีตลอดมา

นายชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์ ผู้เขียน
นิติศาสตร์บัณฑิต, สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต,
เนติบัณฑิต

การปฏิบัติกรรมฐานเปลี่ยนการดำเนินชีวิต

วิเชียร สุขสถาพรพันธุ์

ชีวิตไร้ค่า เวลาไม่มีประโยชน์

กว่า ๓๐ ปี ที่ผมใช้ชีวิตผู้ชายหมดไปกับการดื่มเหล้า เกล้านารี เล่นการพนันและเที่ยวเตร่แทบทุกวัน ทั้งๆ ที่ผมบอกตัวเองและใครๆ ว่าผมเป็นชาวพุทธ ไหว้พระ คล้องพระ ทำบุญ แต่กว่าผมจะกลับเข้าบ้านก็ต้องตี ๓ ตี ๔ หรือไม่กี่สว่างคาตา และทั้งๆ ที่ผมไม่ใช่คนโสด ผมมีภรรยาลูกสาวกำลังน่ารัก ๒ คน ที่สำคัญผมมีแม่ที่คอยเป็นห่วงผมอยู่อีกหนึ่งคน

ชีวิตที่ผ่านมาเป็นอย่างนี้จริงๆ ผมไม่เคยสนใจครอบครัว ไม่สนใจว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร ไม่เคยพะวงว่าเขาจะอยู่กันอย่างไร พอค่ำมาผมก็แต่งตัวออกเที่ยว นัดพบเพื่อนฝูงสรวลเสเฮฮา เหมือนคนโสดที่ไร้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไม่คิดถึงอะไรเลย ขอเพียงได้ออกจากบ้านทุกคืนก็เป็นสุขแล้ว ไม่สนใจว่าภรรยาและลูกสาวทั้งสองจะหลับหรือรอคอย ทานข้าวหรือยัง ทานนมหรือยัง มีอะไรทานกันหรือเปล่า ไม่เคยคิด พอกลับเข้าบ้านก็อาบน้ำนอน กว่าจะตื่นลงมาทำงานก็ประมาณ ๓ โมงเช้าทุกวัน

การค้ำมีปัญหา ชีวิตมีปัญหา

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ลูกค้ำของผมรายหนึ่ง ที่ผมปล่อยบัญชีไป ต้องล้มเลิกกิจการ สินค้าที่ผมส่งไปก่อนหน้านี้มีมูลค่าประมาณ ๑๕ ล้านบาท ก็พลอยสูญไปด้วย เป็นภาระหนี้สินที่ผมต้องทวงถามอยู่นาน แต่ก็ไม่มีวิ้วแว่วว่าจะได้ นอกจากเครื่องจักรเก่า ๆ ราวกับเศษเหล็ก ที่ผมจะขอยึดมาเป็นการชำระหนี้ แต่สภาพเครื่องจักรต้องซ่อมทุกเครื่อง ดูแล้วไม่น่าจะมีราคา แต่ท่านทราบดีไหมว่า เขาคิดราคาเต็มตามที่เขซื้อมา คือประมาณ ๖-๗ ล้าน เมื่อรับโอนมาก็ขายไม่ได้อีก เพราะอยู่ในทำเลไม่ดี ขาดทุนมากมาย ผมก็ต้องยอมคิดว่าไม่ได้อะไรเลย

ลูกค้ำอีกรายหนึ่งเป็นเพื่อนกัน แต่ต้องเลิกกิจการไปเพราะตำรวจจับ เนื่องจากผลผลิตของเทียมเลียนแบบ เป็นการฝ่าฝืนลิขสิทธิ์ เขาก็ยินยอมให้ยึดทรัพย์สินที่เขาซื้อมาหักล้างหนี้ราคา ๗ ล้านบาท แต่ราคาขายจริงๆ ผมก็ไม่สามารถขายได้ตามนั้น ก็ขาดทุนอีกตามเคย

รวม ๒ ราย ผมสูญเสียเงินไปประมาณ ๑๕ ล้านบาท แม้ต่อมาลูกค้ำรายแรกจะขายที่ดินได้ แต่เขาก็ไม่คิดจะชดใช้หนี้ ส่วนรายที่สองทราบว่าจะกลับมาทำการค้าพอฟื้นตัวได้แต่ก็ไม่ยอมชดใช้หนี้อีกเช่นกัน ทำไมเขาไม่คิดจะใช้หนี้ผมทำไม ทำไม?

เป็นช่วงชีวิตที่มึนงง สับสนวุ่นวายใจมาก คิดไม่ออก บอกไม่ถูก ปลงไม่ตก เท่ากับว่าผมลงมาที่ศูนย์ เริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ แต่จะให้ผมยอมแพ้ล้มเลิกกิจการตามลูกค้ำ ผมคงทำไม่ได้ เพราะผมไม่เคยยอมแพ้อะไรง่ายๆ และที่สำคัญจะกระทบกระเทือนจิตใจของแม่ มียะและลูก ผมคงยอมไม่ได้ ก็เลยตัดสินใจกู้เงินเพื่อนๆ และพี่น้องมาลงทุนทำการค้าต่อไป

แต่ปัญหาผมก็ยังไม่หมด คู่ค้าผมที่เป็นโรงงานหลายโรงงานก็ไม่ยอมขายเชื่อให้ผมเลย ผมต้องนำเงินสดไปซื้อถึงจะขาย ผมก็ต้องยอมเพราะเขายังไม่มั่นใจ เขากลัวว่าผมจะล้มตามลูกค้าไป แต่เรื่องเกี่ยวกับผมก็ยังไม่เลิก ผมยังคงเที่ยว ดื่ม กิน คบผู้หญิงเหมือนเดิม แต่คราวนี้ผมหาเหตุผลเข้าข้างตนเองว่าเที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียด

หมดเวรหมดกรรม

ชีวิตมีขึ้นมีลง ล้มแล้วต้องลุกขึ้นสู้ ซึ่งผมก็โชคดีได้คุณสุรชัย เชื้อเล็ก ผู้เป็นกัลยาณมิตร ชักชวนผมไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน .สิงห์บุรี ในเทศกาลสงกรานต์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นเวลา ๗ คืน ๘ วัน ในขณะที่นั้น ก็ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย เพื่อนชวนไปก็ไปอย่างนั้นเอง นึกเสียว่าเปลี่ยนบรรยากาศ เพราะเห็นว่าหยุดต่อเนื่องหลายวัน คนอื่นเขาก็ไปเที่ยวกัน ลูกน้องก็กลับบ้านนอกหมด กว่าจะกลับก็อีกหลายวัน ไม่อยากอยู่บ้านเฉยๆ แล้วผมก็ไปอยู่วัดจนครบ๗ คืน ๘ วัน ระหว่างปฏิบัติก็ทำได้ไม่เต็มที่ เพราะคนเยอะมาก แต่ก็พยายามทำให้ได้ตามกฎเกณฑ์ที่เจ้าหน้าที่เขาวางไว้ และนี่เป็นครั้งแรกที่ทำให้ผมได้รู้จักพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ผู้โด่งดัง แห่งวัดอัมพวัน

ถ้าจะถามผมว่า ได้อะไรจากการไปเข้าวัดปฏิบัติธรรมในครั้งนั้น ผมก็ตอบไม่ถูก แต่ผมก็ได้ข้อคิดหลายอย่างเมื่อได้ฟังธรรมที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอน โดยเฉพาะช่วงสงกรานต์ ทำให้ผมทราบว่าเป็นวันกัตติยญ ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอ คือบั้งสุกอุทิศถวายให้กับอดีตเจ้าอาวาสวัดอัมพวันทุกองค์ตั้งแต่องค์แรกคือ ปู่ครูญาณสังวร และบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว รวมทั้งแสดงกัตติยญกตเวทิตาต่อโยมมารดา และให้ทานแก่ผู้สูงอายุที่อยู่รอบวัดทั้งบ้านเหนือบ้านใต้หลายสิบคนทำให้ผมคิดถึงแม่มาก และตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลิกประพฤติตัวแบบเดิมๆ และมีกำลังใจที่จะสู้ชีวิต

ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป

ตั้งแต่กลับจากวัดอัมพวัน ผมเลิกอบายมุขอันเป็นทางแห่งความเสื่อมทั้งหมด เลิกเที่ยวกลางคืน เลิกดื่มเหล้า เลิกเล่นการพนัน เลิกเที่ยวผู้หญิง ผมกลับมาดูแลกิจการค้า ดูแลแม่ ดูแลลูกสาว และเห็นใจภรรยาที่อดทนกับผมมาตลอดไม่เคยบ่น เมื่อสังคมกับเพื่อนฝูงผมก็ดื่มน้ำเปล่าหรือไม่กินน้ำอัดลม แต่ผมปฏิบัติสม่ำเสมอหลังจากกลับมาจากวัดอัมพวันก็คือ สวดมนต์ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ผมสวดมนต์ทุกวันแล้วเดินจงกรม นั่งกำหนด วันละ๒๐ - ๓๐ นาที เป็นประจำ และที่สำคัญผมมีความตั้งใจจะถือศีล๕ ให้ครบทุกข้อ นี่ก็จุดเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของผม

กลับจากวัดผมกลายเป็นคนรู้สึกเกรงกลัวต่อบาปมาก จากคนใจร้อนก็เป็นคนใจเย็น ใครทำอะไรไม่ถูกใจ ผมเคยดูตัวอย่างไม่เกรงใจ ผมก็สามารถระงับได้ กับคุณแม่ผมเคยเถียงท่านจนท่านร้องไห้บ่อยๆ ผมก็เลิก กลับรักและเคารพมากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันนี้ ผมใช้เวลาที่อยู่บนรถฟังเทปธรรมะ อยู่บ้านเวลว่างผมก็จะอ่านหนังสือธรรมะของพระอาจารย์ต่างๆ หรือไม่ก็หนังสือพระไตรปิฎกสำหรับประชาชน เพื่อให้มีความรู้ทางพระพุทธศาสนา จะได้

นำเอามาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ผลลดความโลภลงมาก พยายามระงับความโกรธ และควบคุมตัวเองไม่ให้หลงไปกับสิ่งยั่วยุต่างๆ ในวันหยุดหากไม่มีภารกิจอื่นที่จำเป็นผมมักจะพาครอบครัวไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงปู่เสมอ ผมโชคดีที่ทั้งคุณแม่ ภรรยาและลูกสาวทั้ง ๒ คน สนใจทางธรรม การทำบุญทำทานก็ได้รับการสนับสนุนด้วยดีจากทุกคนในครอบครัว คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่ว่า “ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมดไม่มา เป็นสิ่งที่ผมนำมาปฏิบัติอย่างได้ผล

ทุกวันนี้ ผมทำบุญถวายทานได้อย่างมีความสุข ไม่มีความกังวล และมีความตั้งใจที่จะทำด้วยความยินดีไม่มีความเสียดายเลย มีแต่อยากจะให้ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้าจะเข้าวัดอัมพวัน ก่อนที่จะมาพบพระเดชพระคุณหลวงปู่ นั้น เวลาทำบุญทำทาน ผมจะเสียดายเงินมาก

กิจการค้าที่ทำอยู่ในปัจจุบัน ก็ดำเนินไปด้วยดีแม้พอสงบ แต่ด้วยอานิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐานและการสวดมนต์ กิจการของผมทำกำไรได้เป็นปกติ หนี้เสียก็มีบ้างเล็กน้อย เรียกว่า ได้มากกว่าเสีย เพราะกรรมฐานทำให้ผมมี “สติสัมปชัญญะ” ทำให้ผมคิดและระมัดระวังในการลงทุนทำให้ผมมีปัจจัยพอที่จะแบ่งมาช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ช่วยเหลือสาธารณประโยชน์ โดยเฉพาะการทำบุญกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผมทำได้โดยไม่คิดขัดอะไรเลย และมีความสุขที่ได้ทำบุญถวายทาน ทั้งๆ ที่ท่านไม่เคยบอกบุญผม ไม่เคยบ่นว่าขาดแคลนอะไรหรือต้องการอะไร ผมศรัทธาท่านจริงๆ “ยิ่งให้ ยิ่งได้ เป็นจริงครับ

ภรรยาผมจะเข้าปฏิบัติธรรม ทั้งที่วัดอัมพวันและที่ยุวพุทธิกสมาคม ซึ่งนำโดยคุณแม่สิริ กรินชัย ทุกปี ลูกสาวผมทั้ง ๒ คน ก็เข้าอบรมพัฒนาจิตของคุณแม่สิริ กรินชัย ด้วยเช่นกัน ลูกสาวผมจะสวดมนต์เข้าเย็นและรักษาศีล ๕ ด้วย นี่เป็นความภูมิใจของผมเช่นกัน ถ้าครอบครัวดี สังคมก็มีความสุข เป็นเรื่องจริงครับ ผมเองมีความสุขมากนับตั้งแต่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ และได้พบทางปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ ตามแนวทางพระพุทธศาสนาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านำมาสั่งสอนชาวโลก

โชคดีที่วันนี้ผมเพิ่งจะอายุเพียง ๓๕ ปี มีกิจการค้าของตัวเอง รับผิดชอบคุณแม่และลูกสาว ๒ คน กับภรรยาดำเนินชีวิตที่เรียกว่าและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างที่พระเดชพระคุณหลวงปู่สอนไว้ว่า “ช่วยตัวเองได้ยังไม่ดี อยากดีต้องช่วยพ่อแม่ได้ อยากดีเด่นเห็นไกลต้องช่วยสังคมได้”

ข้าพเจ้าเชื่อว่าอิทธิฤทธิ์ยังมีอยู่จริง

กิจจา อุดมพันธ์

ปัจจุบันข้าพเจ้าอายุ๗๑ ปี เป็นชาวเชียงใหม่ สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงนัก เพราะมีโรคประจำตัวคือ ความดันโลหิตสูง และยังเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา จึงเป็นคนที่หาความสุขในชีวิตไม่ได้ เพื่อนๆ หลายคนแนะนำให้เข้าวัดสนทนาธรรมกับพระหรือหาหนังสือธรรมะมาศึกษาบ้าง

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือ **อานิสงส์ของการสวดพระพุทธรูป** ของพระราชสุทธิญาณมงคล เมื่ออ่านถึงการสวดมนต์บทอิติปิโสเท่าอายุ ก็เกิดความสนใจเป็นพิเศษ จึงพยายามจดจำและท่องจนขึ้นใจ จากนั้นก็ได้ฝึกปฏิบัติด้วยการท่องบทสวดนี้ ก่อนนอนทุกคืน

ในคืนวันหนึ่ง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมีอายุครบ๗๑ ปี ได้ฝันว่ามีชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่หลายคน ตรงเข้ามาจะจับตัวข้าพเจ้า แม้จะมีความกลัวสุดขีด แต่ก็รวบรวมสติท่องบทสวด **อิติปิโส** ออกมาด้วยความเคยชิน ในฝันนั้นข้าพเจ้าท่องจนชาเหล่านั้นค่อยๆ ถอยห่างออกไป มีชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลุ่มได้เอ่ยปากถามขึ้นว่า “การท่องบทสวดนี้ได้รับอนุญาตจากใคร” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “ได้มาจากหลวงพ่ोजริญ วัดอัมพวัน” แล้วข้าพเจ้าก็ตกใจตื่นขึ้นมา จากความฝันทำให้ข้าพเจ้าเกิดศรัทธามีความเชื่อมั่นขึ้นมา แต่ฉันก็ยังอดคิดไม่ได้ว่ามันก็เป็นเพียงความฝัน ไม่จริงจางอะไร ในใจก็ตั้งความหวังไว้ว่าอยากจะมีโอกาสได้นมัสการหลวงพ่อก็คงสักครั้งหนึ่ง

ประมาณ ๓ เดือนต่อมา ข้าพเจ้าก็ปิ๊ง เมื่อได้ทราบว่าหลวงพ่อกำลังจะไปเชียงใหม่ ข้าพเจ้าติดตามข่าวนี้อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเตรียมการที่จะหาโอกาสเข้านมัสการและแล้วในเช้าวันหนึ่งก็ได้รับข่าวที่น่าเชื่อถือว่าจากคนใกล้ชิดว่า หลวงพ่อกำลังเดินทางออกจากสิงห์บุรีแล้ว จะถึงเชียงใหม่ราว ๑๐.๐๐ - ๑๑.๐๐ น.

ความหวังของข้าพเจ้าเป็นจริง เมื่อเวลาหลวงพ่อกำลังนั้นผู้คนยังมาไม่มากนัก ข้าพเจ้าได้เข้กราบนมัสการหลวงพ่อกับความนับถือและจิตใจที่บริสุทธิ์ นอกจากถามถึงสุขภาพของหลวงพ่อก็ดำเนินไม่ได้พูดอะไรอีก นอกจากเล่าถึงความฝันของข้าพเจ้า หลวงพ่อก็ดำเนินพูดคุยกับคนอื่นๆ ด้วย ผู้คนที่ได้ข่าวการมาของหลวงพ่อก็เริ่มทยอยกันมามากขึ้น ข้าพเจ้าจึงถูกเชิญเข้าไปที่ละนิด จนในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้ที่นั่งอยู่ด้านข้างหลวงพ่อก่อนหน้าไปทางผู้คนทั้งหลายที่มาร่วมสนทนา ห่างจากหลวงพ่อกับระยะประมาณ ๕ เมตร สักครู่หนึ่งก็รู้สึกผิดปกติ มีไออุ่นคล้ายลมอุ่นๆ พัดมากระทบร่าง ทันทีที่ได้สัมผัสกับไออุ่นนั้น เกิดความรู้สึกเบาสบายทั้งร่างกายและจิตใจ อวัยวะทุกส่วนสบายไปหมดเมื่อนั้นปลายเส้นผม มองไม่เห็นผู้คน ไม่ได้ยินเสียงรอบข้าง จากความรู้สึกอึดอัดกับความสุขสบายนี้ ในใจก็เกิดคำถามว่า “ภายหน้าข้าพเจ้ายังจะมีความทุกข์อีกไหม” รู้สึกคล้ายมีเสียงตอบว่า “ไม่มี ” ได้ถามต่อไปว่า “จะมีหนี้ติดค้างอะไรกับใครไหม” ก็ได้รับคำตอบอีกว่า “ไม่มี ” และแล้วไออุ่นที่กำลังสัมผัสสอยก็หายไปข้าพเจ้าเริ่มได้ยินเสียงผู้คนชัดเจน บรรยากาศ

ภายในห้องเหมือนเดิม ข้าพเจ้าก็กำลังนั่งใกล้หลวงพ่อกำลังแสดงธรรมกับสาธุศิษย์และผู้ศรัทธาในหลวง
พ่อ

น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนธรรมดาไม่ใช่นักเขียน จึงไม่สามารถบรรยายถึงความรู้สึกทุกอย่าง
ได้ตามที่ตนประสบมา

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ข้าพเจ้าคิดว่าตกเสมอว่า ตนเองคงอายุไม่พ้น๘๓ ปีเป็นแน่ เพราะแม่แต่วัน
ครบรอบวันเกิดก็ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าไออุ่นที่ติดขึ้น เกิดจากบารมีความ
เมตตาของหลวงพ่อ คงต่ออายุให้ข้าพเจ้า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นข้าพเจ้าไม่ได้โทษตัวเอง มิได้ต้องการ
หรือคาดหวังจะให้เกิดขึ้นใด ข้าพเจ้าเพียงแต่อยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่าพระที่มีอภินิหารยังมีอยู่จริง

นิมิตลูกสาวนายพลลี (ตอนที่ ๒)

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

เรื่องต่อไปนี้มีความต่อเนื่องกับเรื่องในหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๕ ในหัวข้อเรื่อง นิมิตลูกสาวนายพลลี จำเป็นต้องอ่านเล่มดังกล่าวข้างต้นเพื่อความเข้าใจ และปะติดปะต่อเรื่องได้ถูกต้อง

หลังจากขุนสำได้ให้ลูกน้องระเบิดบ้านข้าพเจ้าเมื่อเดือนมีนาคม ปี พ.ศ. ๒๕๒๙ แล้ว ๑๓ ปี ให้หลังคำพูดของหลวงพ่อก็ให้สติและกล่าวแก่ข้าพเจ้าก็เป็นความจริง ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขุนสำทรยศต่อแผ่นดินและเผ่าพันธุ์ของตนเอง ยอมแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์ที่พม่าเสนอและหิบบิ้นให้ ยอมสวมวิกัลด์แก่พม่า ทิ้งผู้ได้บังคับบัญชาให้ต้องรับชะตากรรมอันเจ็บปวดขมขื่นแสนสาหัส ขอเจียนต่อไปนี้ พิสูจน์ได้ได้ถึงกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้น เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น เพียงวันเดียว ก่อนที่ขุนสำจะมอบตัวกับพม่า ได้มีคำสั่งฆ่าคนถึง ๒๓ คน ซึ่งคนกลุ่มนี้เป็นหน่วยสังหารพิเศษประจำกองทัพของขุนสำ ขอเล่าที่มาของหน่วยงานนี้และทั้ง ๒๓ คน นี้ว่ามีความสำคัญอย่างไรต่อขุนสำ

ก่อนจะเข้ามาอยู่หน่วยงานนี้ได้ต้องผ่านการทดสอบมาอย่างดีหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะด้านความรู้ ความเฉลียวฉลาด ปฏิภาณไหวพริบ หลายคนจบทางด้านวิศวะจากมหาวิทยาลัยอย่างกุ่ม จะเห็นได้ว่ากว่าจะ ยืนระดับนี้ได้ไม่่ง่ายเลย งานหลักของพวกเขาคือฆ่าและก่อวินาศกรรมเท่าที่ทราบการปฏิบัติงานของคนเหล่านี้ไม่เคยพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว แน่นนอน ๓ คนในจำนวน ๒๓ คน ได้รับคำสั่งให้วางระเบิด ครอบคร้วข้าพเจ้า ไม่ให้เหลือรอดแม้แต่ชีวิตเดียว แต่พวกเขาทำพลาด ซึ่งเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ใครก็ตาม เห็นสภาพบ้านของข้าพเจ้าในขณะนั้น ไม่มีใครเชื่อว่าไม่มีการตายเกิดขึ้น โดยเฉพาะครอบคร้วข้าพเจ้าที่ ขุนสำตั้งใจจะให้ตายทั้งหมดนั้น กลับไม่มีใครเป็นอะไรเลยแม้แต่คนเดียว ปัจจุบันพี่เขายังจำคำพูดของผู้ เฒ่าที่เข้าฝัน ขณะที่ยังเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านพูดว่า“จำไว้ใครก็ตามที่คิด ทำการร้ายต่อผู้ที่มิพระคุณ จักไม่มีวันทำได้สำเร็จ” ในความฝันนั้นท่านได้บอกให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อ ปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าจำได้แม่นข่าที่ท่านบอกอีกว่า“จะได้พบพระดี” ขณะนั้นคิดไม่ออกว่าพระดีที่ท่าน กล่าวนั้นคือใคร อยู่ที่ไหน กาลเวลาได้พิสูจน์แล้ว ข้าพเจ้าคงไม่ต้องพูดอีกว่าพระฐิปีนี่คือใคร

เหตุการณ์ร้ายๆ ครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาตลอดจนคำสอนจากหลวงพ่อ ซึ่งเป็นบุญของ ข้าพเจ้า หลวงพ่อสอนให้มีสติ หยุดการจงเวร ให้แผ่เมตตาแก่พวกที่คิดร้ายต่อเรา หลวงพ่อยังได้กล่าวอีก ว่า “เวลานี้ขุนสำยังกินบุญเก่า วันใดที่บุญเก่าที่เขาทำไว้ล้นสุดลง เขาจะได้รับกรรมที่ทำไว้ให้กรรมเป็นตัว ตัดสินเขาเอง”

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ชาย ๓ คน ที่ได้รับคำสั่งให้ก่อวินาศกรรมสังหารครอบคร้วข้าพเจ้านั้น สุดท้าย พวกเขาพร้อมเพื่อนอีก ๒๐ คน กลับต้องจบชีวิตลงด้วยน้ำมือเจ้านายตัวเอง ตรงกันข้ามกับครอบคร้ว ข้าพเจ้าที่พวกเขาฆ่าให้ถึงชีวิตนั้น กลับไม่ได้ทำอะไรใดๆ ต่อพวกเขาเลย

ขุนสำรู้แก้ไขดีว่าไม่มีใครในกองทัพกู้ชาติไทยใหญ่ จะไม่เจ็บแค้นในการทรยศครั้งนี้ นี่เองเป็นที่มาของการกำจัดหน่วยสังหารชุดนี้ เพื่อให้ไม่มีโอกาสย้อนกลับมาล้างแค้น วันนี้ของขุนสำคือป่วยเดินไม่ได้ มีโรคแทรกซ้อนประดังเข้ามาอีก ทั้งต้องอยู่ในสายตาของรัฐบาลทหารพม่า ลั่นแล้วซึ่งอิสระและเสรีภาพ พวกเขาได้รับกรรมของเขาแล้ว ข้าพเจ้าขอโหลิกรรม จะไม่มีการจองเวรต่อกันอีกต่อไป

๗ ปีเต็ม (๒๕๓๗ – ๒๕๔๔) คำสอนของหลวงพ่อก้าวแก่ข้าพเจ้า ได้พิสูจน์แล้วในทุกประโยค พร้อมทั้งกาลเวลาที่ผ่านไป ข้าพเจ้ารอวันนี้วันที่จะมีโอกาสเขียน เตือนตัวเองและผู้อื่นให้ตระหนักว่า กฎแห่งกรรมได้ทำหน้าที่อย่างมั่นคงและเที่ยงตรง การกระทำของเราวันนี้ เวลานี้ ผลกรรมได้รอเราแล้ว รอเพียงระยะเวลาที่จะหวนกลับมาตอบสนอง ใครทำกรรมใดไว้ย่อมรู้แก้ไข ไม่มีใครแบ่งเบาหรือรับแทนใครได้ ไม่ว่าจะป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว

ข้าพเจ้าใคร่ขอยกคำสอนของหลวงพ่อก้าวแก่ข้าพเจ้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ “สติ” ก็คือคำที่หลวงพ่อก้าวได้ยื่นเตือนข้าพเจ้าขอมอบค่าๆ นี้แก่ผู้อ่านทุกท่าน หากเรามีสติอยู่ทุกขณะจิต สติจะเป็นเกราะป้องกันตัวเราตลอดไป อานาใจใฝ่ต่ำใดๆ ก็ไม่อาจชนะได้

ชดใช้กรรมด้วยการปฏิบัติธรรม

เพ็ญวรรณ พรพิพัฒน์

ดิฉันอายุ ๕๗ ปี ได้รู้จักหลวงพ่อกจากหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่มที่๒ และเทพธรรมะ เรื่องอโหสิกรรมปฏิบัติธรรมอย่างมีสติ และทำดีต้องมีมาร

ดิฉันไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๓ - ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ตอนไปครั้งแรกหัวเข่าของดิฉันงอไม่ได้และปวดขามาหลายสิบปีแล้ว ดิฉันได้เรียนให้แม่ซึ่งง้อทราบบว่า หัวเข่างอไม่ได้ แม่ชื่อบอกว่าถ้างอไม่ได้ต้องกลับบ้าน ถ้างอไม่ได้สมาธิจะไม่เกิด ดิฉันฝืนใจตามที่หลวงพ่อสอน พยายามจับขาขวาทิ้งลงมาทับขาซ้าย ฝืนจนน้ำตาไหลทรมานมาก พอนั่งไปดิฉันทราบแล้วถึงกรรมที่ทำให้ปวดมาหลายสิบปี เพราะตอนเด็กสมัยเป็นนักเรียน ไปตีไก่ขาคหัก เพราะไก่ขึ้นไปถ่ายบนโต๊ะทานข้าว พอนั่งต่อไปปวดหลัง แทะแตกและถ่วงไปทางข้างหลัง ดิฉันคิดออกแล้ว เพราะไปตีสุนัขตัวเมียมีลูกอ่อน ที่หน้าบ้าน เมื่อหลายปีก่อน ตีตรงหลังใกล้ขาหลัง ขลากลย ต่อมาไม่นานสุนัขตัวนั้นก็โดนรถชนตาย ดิฉันได้ขออโหสิกรรม แม่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้ ทั้งอยู่ที่วัดและกลับบ้านแล้ว ปฏิบัติธรรมเจริญพระกัมมัฏฐาน แทะทุกวัน ก็แม่เมตตาให้ตลอด ทุกวันนี้ขาหายแล้ว หัวเข่าก็งอได้สบาย ขึ้นสะพานลอยสมัยก่อนต้องขึ้นทีละขั้น เท้าต้องขึ้นมาอยู่ด้วยกันพร้อมทั้งสองข้างแล้วจึงจะขึ้นต่อไปได้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องแล้ว ขึ้นโดยไม่ต้องจับราวบันได หัวเข่างอได้สบายตอนเช้าตักบาตรยอตัวลงหัวพระได้สบาย แต่ก่อนแต่ก้มได้นิดหน่อย ย่อตัวลงไม่ได้ นั่งตรงไหนต้องเหยียดเท้าตรงเลยเพราะงอไม่ได้

ด้วยบุญบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกทั้งหลาย ที่ทำให้ดิฉันมีวันนี้ ครั้งที่สอง ดิฉันมาวัน ๒๒ - ๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ ดิฉันศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เลื่อมใสหลวงพ่อกวอดัมพวันมากที่สุด ตั้งแต่ดิฉันรับพระกัมมัฏฐานจากหลวงพ่อกไป ดิฉันปฏิบัติทุกวัน นั่งในหลวงพ่อก ไม่เคยไปทำบุญที่อื่นที่ไม่มีหลวงพ่อก ดิฉันกลับไปปฏิบัติโดยการอาบน้ำ แต่งชุดขาวสวดมนต์ เดิน นั่ง เดินจงกรมครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง บางครั้งมีเวลามากก็เดินจงกรม ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง

ดิฉันเปิดร้านขายของชำ ส่วนมากจะขายดีตอนกลางคืน จึงมีเวลาน้อย อยู่สองคนกับสามี มาตอนหลังช่วงปลายปี ๒๕๔๓ ไม่ค่อยได้เจริญพระกัมมัฏฐาน เพราะลูกสาวไปทำงานที่โคราชต้องนั่งรถไปเป็นเพื่อนลูก บางครั้งไม่ได้เดินจงกรม นั่งอย่างเดียว ชั่วโมงบ้าง ๑๕ นาทีบ้าง

เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ ดิฉันป่วยด้วยโรคมึนงง บ้านหมุน ไม่มีแรง ไปหาหมอ หมอไม่จ่ายยาให้ บอกว่าวันรุ่งขึ้นให้มาตรวจใหม่ อดน้ำ อดอาหารมาด้วย ดิฉันก็ไปใหม่ พอหมอตรวจเสร็จก็บอกให้รอฟังผลตอน ๑๑ นาฬิกา หมอบอกว่าเป็นเบาหวาน ดิฉันคิดว่าตอนหลังมานี้ดิฉันก็เคยเดินจงกรมมากไม่อยากจะเดินเลย โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ก่อนไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย พอทราบถึงโรคของตัวเอง ก็ตั้งใจทานยาตามหมอสั่ง สวดมนต์อธิษฐานจิตถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อกจรัญ แห่งวัดอัมพวันสิงห์บุรี ที่เคารพ ขอให้ดิฉันหายจากโรคเบาหวานนี้ ถ้าผลเลือดเป็นปกติดิฉันจะไปปฏิบัติธรรม ถวายเป็นพุทธบูชา แก่หลวงพ่อกผู้มีพระคุณของดิฉัน ดิฉันได้พบหลวงพ่อก ดิฉันเป็นหนี้สงฆ์อย่างมากมาย มาปฏิบัติ

ธรรมยังไม่เคยถวายเงินหลวงพ่อ ทำบุญไปน้อยมาก (ดิฉันเหมือนคนมีกรรม ชัดสนเรื่องเงินทองตลอด หลวงพ่อโปรดแผ่เมตตาให้ดิฉันพ้นจากคำว่าไม่มี ให้เป็นว่ามีตลอดกาลบ้างเกิดเจ้าค่ะ)

ดิฉันพบหมอตตามนัดตลอด ผลเลือดครั้งสุดท้าย วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ผลตรวจเลือดออกมา หมอบอกว่าเป็นปกติ ดิฉันดีใจกลับถึงบ้านประมาณเที่ยงบอกกับสามีว่าจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันวันนี้ เพราะเป็นวันโกน สามีก็อนุญาต จึงให้บุตรชายขับรถไปส่ง ถึงวัด ๑ ทุ่ม ๑๕ นาที โคนเจ้าหน้าที่ ลงทะเบียนดูว่าหมดเวลาตั้งแต่ ไหมงเย็น แต่ดิฉันไม่โกรธ หลวงพ่อสอนว่าเจ้าหน้าที่ลงทะเบียนเขาพูดไม่ดีก็เรื่องของเขา อย่าเอามาเป็นอารมณ์ได้ไหม ดิฉันเข้าพักที่โรงเรียนปริยัติธรรมชั้นสอง ได้ยินเสียงสังฆมิต งานศพ ก็เงี้ยวฟัง ก็ทราบว่าเป็นงานศพโยมแม่ของหลวงพ่อ ก็ตกใจ เสียใจ แต่ดีใจปลื้มใจที่ได้มาปฏิบัติ ธรรมพอดี ดิฉันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติไม่พูดกับใครเลย ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้คุณย่าเจิม จรรยาภักย์ ตลอด ระยะเวลา ๗ วัน ๗ คืน ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันพระราชทานเพลิงศพคุณย่าเจิม จรรยา ภักย์ ตอนเช้าดิฉันเข้าปฏิบัติ ๘ นาฬิกา ถึง ๑๑ นาฬิกา เติมน้ำจกรม ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ๑ ชั่วโมงครึ่ง ตามที่ อาจารย์พันทิพย์ ท่านกำหนดให้ ดิฉันนั่งหนึ่งชั่วโมงผ่านไปก็เกิดมีความรู้สึกสงสารหลวงพ่อจับใจ โยมแม่ ของหลวงพ่อจากไปอย่างไม่มีวันกลับ พลันก็ร้องไห้อย่างรุนแรง จนได้ยินเสียงระฆังของตัวเอง ร้องอยู่ จนกระทั่งได้เวลาแผ่เมตตา โดยลืมหืมตาตามที่หลวงพ่อสอน วันต่อมาดิฉันไม่ได้ไปกราบหลวงพ่อ วัน ถัดมาดิฉันได้กราบลาหลวงพ่อที่ภูิท่านในเย็นวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ บุตรชายและสามีมารับและ บอกข่าวดี ให้ดิฉันทราบสองข่าว คือ บุตรชายคนเดียวของดิฉันเพิ่งจบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี ได้งานทำแล้ว กำลังจะไปทำสัญญา ส่วนอีกข่าว ก็คือ บุตรสาวคนรอง เป็นวิศวกร ทำงานอยู่ โคราช จะได้ไปดูงานต่างประเทศ (ขณะนี้บุตรสาวได้ไปเมืองนอกแล้ว ในวันที่ ๗ มีนาคม กลับ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๔)

ดิฉันกลับไปบ้านครั้งนี้ อาจารย์พันทิพย์ท่านบอกใครเดินนั่งไม่ถึง ชั่วโมง ไม่ต้องทำเพราะไม่ ได้ผล ดิฉันกลับไปใหม่ สวดมนต์ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง พุทธคุณสวดเท่าอายุบวกหนึ่งทุก วันตอนเช้า เสร็จแล้วเดินจกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง อยู่ ๓ วัน คือวันที่ ๑๖ - ๑๗ - ๑๘ หลังจากนั้น เดินหนึ่งชั่วโมงครึ่งนั่งหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ขอย้อนหลังนิดหนึ่ง ตอนดิฉันกลับถึงบ้าน มีแมวมาอยู่ใหม่ ๖ ตัว เดิมมีอยู่ ๑ ตัวแล้ว มาอยู่ตอน ดิฉันกลับจากปฏิบัติธรรมครั้งที่ ๒ (ครั้งที่ ๑ ไม่มี) ครั้งที่ ๓ นี้เป็นแมวตัวผู้เช่นเดียวกับตัวแรก ดิฉันมีเรื่อง หนึ่งจะกราบเรียนให้หลวงพ่อบทราบ สมัยเมื่อดิฉันยังเด็กอายุประมาณ ๑๑-๑๒ ปี ดิฉันเคยตีแมวตายคามือ ไป ๑ ตัว เป็นลูกแมวรุ่นๆ เพราะเขาตกปลาหนึ่งตัวที่ซื้อไว้จะทำกับข้าว เขามีหมดเลข ๒ แข่งเล็กๆ (มี ๔ ตัว) ดิฉันโกรธมากไม่มีกับข้าวให้น้องกินตอนเย็น เลยตีแมวตาย หลังจากดิฉันมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ดิฉันแผ่ เมตตาต่อโหลกรรมแมวที่ตีตายไปตลอด ๑ ปีที่ผ่านมา แมวตัวนี้กลัวดิฉันมาก ตัวเขาสั้นๆ น่ารักมาก คล้าย ตัวเมียวเสียงก็คล้ายตัวเมีย วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนตี ๔ ดิฉันตื่นมาอาบน้ำ แต่งชุดขาวเข้าห้องพระ สวดมนต์ เสร็จแล้วเดินจกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ตอนที่ดิฉันนั่งภาวนาอยู่ครึ่งชั่วโมงผ่านไป ดิฉัน

เห็นหลวงพ่อบัญญา นันทภิกขุ วัดชลประทาน(ดิฉันเคยเห็นท่าน) ท่านถือไม้เท้าเดินหลังซ้อนผ่านไป
ต่อมาดิฉันเห็นหลวงพ่ोजรัญท่านนั่งอยู่ ส่วนดิฉันได้ถือใบเอกสารอะไรไม่ทราบเข้าไปถวายท่าน คล้ายๆ
ใบลงทะเบียน นี่คือเหตุการณ์ ในวันที่๑๖ ต่อมาวันที่๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนเช้าเช่นเดียวกัน ดิฉัน
สวดมนต์ เคนจงกรมและนั่งรวม๒ ชั่วโมง เช่นเดิม วันนี้เห็นแมวตัวที่มายุ่งใหม่มานั่งสมาธิร่วมกับดิฉัน
หันหน้าเข้าหาพระพุทธรูปเช่นเดียวกับดิฉัน ในสมาธิบอกว่า เขาคือแมวตัวที่ดิฉันตีตายไปเมื่อสี่สิบกว่าปี
แล้วมาเกิดเพื่อให้ดิฉันเลี้ยงดูเขาเป็นการถ่ายโทษที่ทำกับเขาไว้ แมวตัวนี้เขากลับดิฉันมาก ดิฉันอุ้มเขา
ครั้งหนึ่ง เขาระโดดหนี แล้วชวนดิฉันเป็นแผลหลายแผลเลย ทุกวันนี้เขาขออาหารดิฉันกินทุกวัน ตอน
เช้าดิฉันสวดมนต์ไหว้พระ เคน นั่งสมาธิเสร็จ เขาจะเดินตามขออาหารเสียงดังมาก ต้องให้เขาก่อนทุกวัน
แล้วดิฉันถึงจะทำอาหารของตัวเอง แมวตัวนี้ จะกินแต่ปลาทู เขาชอบมาก กินจุคิดปกติแมวทั่วไป ทุกวันนี้
ถ้าเขาหิวจุกๆ ก็จะให้อับตัวได้ไม่หนี แต่เกร็งตัวจนแข็งไปหมดทั้งตัว หูก็เกร็งจนพับไปข้างหนึ่ง เจตน์
ดิฉันมาก วันที่๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ตอนเช้าเช่นเดียวกัน ดิฉันเดินจงกรมแล้วนั่ง ๒ ชั่วโมง วันนี้ตอน
นั่งอยู่เห็นที่นั่งของดิฉัน ซึ่งไม่ถูกกับดิฉัน แต่ดิฉันไม่โกรธเขาและได้แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ตลอด๑๗
ปี ที่ปฏิบัติมา วันนี้เห็นพวกเขาทุกคน น้องชายหญิงเดินเรียงแถวเข้ามาในวัดอัมพวัน โดยมีคุณแม่เดิน
ตามหลัง แต่ใบหน้าของท่านไม่สดชื่นเลย แต่ไม่เห็นคุณพ่อ(คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ หลังจากดิฉันปฏิบัติพระ
กัมมัฏฐาน๗ วัน วันละ๒ ชั่วโมงต่อมาดิฉันเพิ่มเป็น๓ ชั่วโมง คือเดินจงกรม๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ๑ ชั่วโมง
ครึ่ง ทุกวันนี้ดิฉันปฏิบัติพระกัมมัฏฐานทุกวัน

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอกราบเรียนหลวงพ่อกว่า ที่ดิฉันปฏิบัติธรรมอยู่ ถูกต้องตามที่หลวงพ่อสอน
หรือไม่ ดิฉันจุดธูป๑ ดอก ใช้เทียนไฟฟ้า ไหว้พระ สวดมนต์ ตามหนังสือเล่มเล็กปกสีเหลืองอ่อนตามที่
หลวงพ่อสอนไว้ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง พุทธคุณห้องเดียวเท่าอายุบวกหนึ่ง ทั้งหมดนี้
ดิฉันสวดโดยไม่ต้องดูหนังสือมาครั้งปีแล้ว เสร็จแล้วยืนนอบ๕ ครั้ง

พอดิฉันยืนเอาจิตปลงที่กระหม่อม ดิฉันจะเห็นภาพข้างใน (ดิฉันหลับตานะ) เห็นที่หน้าผาก
กะโหลกขาวลงมาเห็นตาโบ้ ลงมาเห็นรูจุมุกโหว่ เห็นปากมีแต่ฟัน ขากรรไกรเป็นกระดูกทั้งนั้น ลงเห็น
กระดูกคอ ไหล่ปลาร้า กระดูกหัวไหล่ ต่อด้วยแขน มือ นิ้วมือ หัวใจ ตับไต กระดูกสันหลัง ซี่โครง กระ
เพราะอาหาร สะดือ หนองจากสะดือดิฉันเห็นกระดูกสันหลังยาวลงไป มีลำไส้ต่อดูด้วยกระดูกสะโพก ต้นขา
ลงไปหัวเข่า น่องมีกระดูกสองอัน ถึงข้อเท้ามีตาตุ่ม ฝ่าเท้ามีกระดูกเล็กๆ ต่อกันถึงนิ้วเท้า เล็บ๗ หนอง
เห็นหมด เป็นกระดูกทั้งนั้น ตอนยืนบางครั้งมาหยุดตรงสะดือ จะมีเสียงรถแล่นผ่านมา ดิฉันจะกำหนด
เสียงหนอง ที่หูก่อนแล้วค่อยปฏิบัติต่อ บางครั้งตอนกำลังกำหนดยืนก็มีเสียงหมา ดิฉันไม่ได้กำหนด **ขี้**
เสร็จเสียงนั้นก็ผ่านไปแล้ว ดิฉันกำหนดรู้หนอง ตอนกำลังเรียกเท้าไว้ก่อน ก็พอดีมีเสียงนกร้อง ดิฉันก็
กำหนดเสียงหนอง แล้วค่อยอย่างหนอง บางครั้งกำลังขวย่างหนอง นาฬิกาตี๕ ครั้ง๑๕ นาที ดิฉันกำหนด
ไม่ทันเสียงผ่านไปแล้ว ก็กำหนดรู้หนอง ผิดถูกอย่างไรหลวงพ่อกุณาเมตตาแนะนำดิฉันด้วย

ตอนนั่งดิฉันค่อยปล่อยมือเสร็จแล้วย่อตัวลงนั่ง นั่งเสร็จกราบพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์
เจ้า ๓ ครั้ง (โดยการคุกเข่า) เสร็จแล้วนั่งยกขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย หลังคากำหนดพองหนอง

ขุบหนอ ที่ท้องตรงสะดือ โดยไม่คลุมหายใจที่จมูก ดิฉันกำหนดไปสักพัก เหมือนกับจะหงายหลัง ช่องตรงหน้าตักจะโหว่มาก การกำหนดขุบหนอ หลังตรงหนอ ไบหน้าตรงหนอ แล้วก็ค่อยๆ ขึ้นมาจนฝ่าเท้าชิดหน้าท้อง สักพักก็เป็นเหมือนเดิมอีก ตอนนั่งปฏิบัติหนึ่งชั่วโมงครึ่งดิฉันไม่ปวด มีเหน็บชาบ้างนิดหน่อย ไม่ต้องกำหนดปวดหนอ ที่ดิฉันกราบเรียนหลวงพ่อกำลังหมดนี้ ดิฉันปฏิบัติได้หลังจากกลับบ้านครั้งที่สาม เมื่อ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เป็นต้นมา ดิฉันเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ๓ วัน ๑๖-๑๗-๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ หลังจากนั้นดิฉันเดินหนึ่งชั่วโมงครึ่งนั่งหนึ่งชั่วโมงครึ่งทุกวัน มีอยู่วันหนึ่งดิฉันลองเดิน ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง ทรมานมากปวดมาก แต่ดิฉันก็ทนจนครบตามที่ตัวเองตั้งสัจจะไว้ ทำได้ครั้งเดียว การเจริญพระกัมมัฏฐานของดิฉันหลังจาก ๓ วันแรกที่กลับมาบ้าน คงได้เล่าไปแล้วนั้น ก็ไม่มีอะไรอีก เฝียบ ไม่เคยเห็นอะไรอีกตั้งแต่นั้นมา

ต่อไปนี้ดิฉันจะกล่าวถึงว่าดิฉันได้อะไรจากการปฏิบัติกัมมัฏฐาน ตามสายเอกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หลวงพ่อบุญได้เมตตาสอนดิฉันมา ถึงแม้ท่านจะไม่ได้สอนด้วยองค์ท่านเอง หลวงพ่อสอนในวิดีโอ ดิฉันสนใจมากศรัทธาหลวงพ่อกมาก ตั้งใจดูเป็นสิบครั้ง ที่มาปฏิบัติ ครั้ง ๒๑ วัน ดิฉันจะคอยดูตอนเย็น ถ้าที่ศาลาคามวาสี เปิดโทรทัศน์ดิฉันจะเข้าไปดูแทบทุกครั้ง

ครั้งแรกที่ดิฉันกลับไปปฏิบัติ ๑ เดือน บุตรสาวได้งานทำ (จบปริญญาตรี) หลังจากปฏิบัติ ๖ เดือน เต็มศาลยกฟ้อง ชนะคดี ๑ คดี บุตรชายขับรถแหกโค้งรถพังหมดแต่บุตรชายดิฉันปลอดภัย เหตุเกิดใกล้ๆ ชนะคดี

มาปฏิบัติครั้งที่สอง กลับไปบวชบุตรชายซึ่งมีคนเดียว วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เป็นวันวิสาขบูชาดิฉันได้เตรียมเศษเงินให้บุตรชายไปรยทานวันบวช โดยจัดเงินใส่พานนำไปที่ห้องพระยกขึ้นอธิษฐานว่าเงินนี้จะให้ลูกไปรยทานวันบวช ขอให้ใครที่ได้ไปมีโชคมีลาภ มีแต่ความเจริญรุ่งเรืองอายุมันขวัญยืน อธิษฐานเสร็จก็สวดธรรมจักร ๑ จบ ในวันวิสาขบูชาวันนั้น แล้วก็ตั้งไว้หน้าบูชานี้ ดิฉันสวดมนต์ทุกวันจนถึงวันบวชลูก ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ก็นำเงินนั้นออกจากห้องพระ ไปรยทานบวชลูก บวชเสร็จเพื่อนสนิทของสามีกลับจากวัดก็มานั่งคุยกันที่หน้าบ้านดิฉัน สนิมมาขายล็อตเตอรี่เขาก็ซื้อ ๒ ใบครึ่ง เป็นชุดมี ๑ ใบครึ่ง เขาให้สตรีที่มากับเขาคืนรู้จักกัน ๒ ใบ ให้สามีดิฉันครึ่งใบตัวเอง ๑ ใบ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๔ ปรากฏว่าถูกรางวัลที่ ๔ ได้เงินหนึ่งแสนบาท สามีดิฉันได้สองหมื่นบาท

สวดมนต์แล้วประสบความสำเร็จจริงหรือ

ม.ร.ว.ราชินี พุ่มนตรี (เกษมสันต์)

เวลาและวารี	มิได้มีที่คอยใคร
เรือเมล์และรถไฟ	ก็แล่นไปตามเวลา
ไอ้เอ๋และอี้อาค	มักจะพลาดปรารถนา
พลาดแล้วจะ โศกา	อนิจจาเราเข้าไป

เวลาเปรียบเหมือนสายน้ำ ไหลไปแล้วไม่มีวันไหลกลับ เมื่อเรามีโอกาสดีพบสิ่งดีๆ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ก็ควรรับและปฏิบัติทันที อย่าผลัดวัน จะได้บรรลุความสำเร็จที่ตนปรารถนา ดิฉันไม่ค่อยจะเชื่ออะไรง่าย ใครจะพูดอย่างไรให้น่าเชื่อแค่ไหน จะต้องนำมาพิจารณาสืบหาข้อมูลแล้วจึงนำมาปฏิบัติ ต้องประสบกับตัวเองจึงจะเชื่อ ดิฉันได้ทำตามขั้นตอน พิจารณาคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ ท่านให้ลงมือปฏิบัติเอง จึงจะประสบความสำเร็จ ท่านพูดตามหลักของความเป็นจริง ดิฉันเริ่มสนใจ ดิฉันมีเพื่อนและญาติเยอะ พอพูดถึงหลวงพ่ोजรัญ ทุกคนพูดด้วยความศรัทธาในตัวหลวงพ่อ ทุกคนเสียงเดียวกันว่าหลวงพ่อมีเมตตาสูงกับทุกคน ถ้าใครได้ไปทำกรรมฐาน๗ วัน จะเกิดปัญญาจะพบอะไรดีๆ กับตัวเอง และยังรักษาโรคได้อีกด้วย หลายท่านไปเข้ากรรมฐาน๗ วันแล้ว ยังสนใจที่จะไปบ่อยๆ คือเป็นเรื่องที่น่าแปลก นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ไปบวชพระ กล่าวถึงหลวงพ่อว่ามีเมตตาให้การอบรมตลอด ๓ เดือน ทำให้ผู้ที่มาบวชเข้าถึงหลักธรรมของพระพุทธศาสนาจริง นำซึ่งชื่นชมมาก ดิฉันมีวแต่หาข้อมูลจนเวลาล่วงเลยไปเป็นปี จึงได้เริ่มสวดมนต์ และมานั่งสมาธิที่วัดอัมพวัน ๗ วัน และประสบความสำเร็จดังจะเล่าให้ท่านฟัง ดังต่อไปนี้

วันหนึ่งดิฉันเปิดทีวีดู เห็นหลวงพ่ोजรัญสอนกรรมฐานให้หน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง ดิฉันยังทำงานอยู่เมื่อหลายปีมาแล้ว เพื่อนๆที่ทำงานเขาไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เขาเล่าว่าการอบรมเข้มมาก มีระเบียบ ดิฉันคงจะยังไม่หมดกรรมจึงไม่ได้ตามเพื่อนไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ จนดิฉันปลดเกษียณอายุราชการ จึงได้มาเป็นอุบาสิกา วัดบวรฯ เพื่อนอุบาสิกาได้จัดรถตู้ไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ดิฉันขอตามไปด้วย แต่พอไปถึงวัดอัมพวัน ทำไมดิฉันจึงรู้สึกคุ้นๆ กับสถานที่ ทั้งๆที่ไม่เคยไปเลย คณะเดินทางซึ่งวัดเวลา๑๖.๐๐ น. ของวันที่๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๒ คุณแต้วเพื่อนอุบาสิกาวัดบวรฯ เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรัญ เป็นผู้จองให้คณะเรา ซึ่งได้ห้องอยู่กั๗๐ คน จะต้องอยู่รวมกับผู้อื่น วันนั้นทางวัดจัดสวดมนต์บทธรรณจักรต้อนรับปีใหม่ มีผู้มานมัสการหลวงพ่ोजรัญและอยู่ต่อต้อนรับปีใหม่จนแน่นวัด มีผู้มาเปิดร้านอาหารสำหรับประทานฟรีหลายสิบร้านรอบวัด ผู้ที่มาไม่มีที่พักต้องนอนตามถนนในวัด ดิฉันคิดจะไปขอห้องพักรัใหม่ ๕ คน เมื่อบอกกับคณะที่มา คณะเขาคงรู้สึกห่มั่นไส้ ตามดิฉันว่ารู้จักหลวงพ่ोजรัญหรือ ดิฉันตอบว่าไม่รู้จัก คณะถามอีกว่ารู้จักใครในวัด ดิฉันก็ตอบว่าไม่รู้จัก ไม่เคยมาวัดอัมพวัน คณะที่มาจึงทำกับดิฉันว่า ถ้าสามารถไปขอห้องพักรัใหม่ได้ จะยอมเป็นลูกน้องให้ดิฉันเป็นหัวหน้านำไปพบหลวงพ่ोजรัญ พอดิฉันรับปากว่าจะไปขอห้องให้ก็รู้สึกกลัวใจคิดไม่ออกว่าจะทำสำเร็จได้อย่างไร ดิฉันจึงตั้ง

อธิษฐานเดินไปทางกุฏิหลวงพ่ोजรัญ พบพระภิกษุรูปหนึ่ง ทรงชื่อภายหลังว่าท่านหมิง ดิฉันกราบเรียนกับท่านว่า คณะมาด้วยกัน๑๐ คน จะมาขอห้อง ท่านมองหน้าดิฉันอยู่สักครู่ แล้วท่านก็นำกุญแจมาให้๒ห้อง ดิฉันได้เป็นหัวหน้านำคณะเข้ามัสการหลวงพ่ोजรัญ ครั้งแรกที่หลวงพ่อเห็นดิฉัน หลวงพ่อทักเหมือนคนคุ้นเคยกัน เรียกดิฉันว่าหม่อม หลวงพ่อบอกว่าหม่อมราชวงศ์หญิง เรียกว่าคุณหญิง ดิฉันจึงเรียนถาม หลวงพ่อบว่าเรื่องเก่าห้ามถาม และถามดิฉันว่าหม่อมใหญ่กว่าและรวยด้วยใช่ไหม

ดิฉันเริ่มเห็นความแตกต่างระหว่างวัดอัมพวันกับวัดอื่นๆ หลายอย่าง ที่วัดนี้เลี้ยงอาหารทุกคนเลี้ยงทั้งฉันทั้งกินตลอด๒๔ ชั่วโมง ลูกศิษย์รอบข้างของท่านดี ต้อนรับผู้มาวัด ช่วยงานวัด ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยทั้งพระและฆราวาส มีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก ไม่หวงหลวงพ่อเหมือนที่อื่น มีของดีก็ไม่หวง มาแบ่งปันให้คณะเรา ดิฉันรู้สึกประทับใจกับลูกศิษย์ของท่าน เช่น ท่านหมิง คุณเสนอ คุณแก้ว(วารุณี) คุณสมประสงค์ และอื่นๆที่ไม่ได้กล่าวนาม ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

คณะเราได้ไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญหลายครั้ง หลวงพ่อเมตตาให้คำสอนที่มีประโยชน์ หลวงพ่อสามารถรู้วาระจิตคน ถ้าไปนมัสการแล้วหลวงพ่อทักอะไรให้กลับมาพิจารณา หลวงพ่อทักดิฉันว่าคุณคือไม่ค่อยดีกับแม่ ให้สวดมนต์ อิติปิโส บทพาหุงมหากา แล้วแผ่เมตตาแล้วลูกจะดี บทสวดต้องจำให้ได้อย่าอ่านตามหนังสือ ท่านให้สวดก็เพื่อให้เราเกิดสมาธิในการสวด จะทำให้เกิดปัญญาว่าควรทำอย่างไร เช่น ทำให้ใจเย็น ให้อภัยไม่โกรธ ฯลฯ ท่านทำหนังสือแจกด้วย สอนให้รู้จักการให้ ต้องการให้คนอื่นเขาไปสวดแล้วดีมีความสุขถ้าเราต้องการจะดีใน ๓ ดี ของหลวงพ่ोजรัญควรจะกลับมาดูตัวเอง ว่ามีข้อบกพร่องตรงไหนที่ควรแก้ไข ไม่ดีในข้อใด

๓ ดี คำสอนของหลวงพ่ोजรัญ

๑. ดี ที่ละความชั่วได้
๒. ดี ที่มีคนสนใจ
๓. ดี ที่มีคนปรารถนาดีต่อเรา

*ความดีทำยาก ความชั่วทำง่าย
ความดีเป็นศัตรูของชีวิต ต้องมีความอดทน
มีความเพียร จึงจะสำเร็จ
ความดีจะต้องมีอุปสรรค ต้องฝืนใจ
ความดีจะต้องมีคนอิจฉาริษยา*

ถ้าเราทำความดีสม่ำเสมอ จะร้อนถึงพระอินทร์ท่าน จะมาช่วย และจะร้อนถึงเบื้องล่าง พญานาค จะมาช่วย ถ้าเราทำความชั่วสม่ำเสมอ จะร้อนถึงยมบาล

เงินทองเป็นอสรพิษ เงินไม่ใช้ของเราย่านำมาเก็บไว้ มีแต่จะร้อนจะอยู่ไม่นาน

คนอยากรวย	ต้องหมั่น	ทำงาน
คนอยากสวย	ต้องหมั่น	รักษาสีต
คนอยากมีปัญหา	ต้องหมั่น	ภาวนา
คนอยากมีอายุยืน	ต้องหมั่น	แผ่เมตตา

ดิฉันเริ่มศรัทธายอมตัวเป็นศิษย์หลวงพ่ोजรัญ นำคำสอนของท่านมาคิดปรับปรุงนิสัยให้ตรงกับดีของหลวงพ่ोजรัญ และไม่ลืมสวดมนต์แผ่เมตตาทุกวัน เกิดสมาธิปัญญา ข้อบกพร่องของตัวเองที่ควรแก้ดิฉันทำอยู่ ๖ เดือน ในบ้านดิฉันเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น

วันนั้น ดิฉันจำได้ว่าเป็นวันศุกร์ คุณแก้ว ลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรัญ ได้นำรูปปั้นของหลวงพ่ोजรัญมาให้ดิฉันถึงบ้าน ดิฉันดีใจมากคิดว่าวันนี้จะต้องมีอะไรดีๆ เกิดขึ้นในบ้านแน่ และแล้วเย็นนั้นผู้ชายกลับบ้านเวลา ๑๘.๐๐ น. ซึ่งปกติทุกวันศุกร์เขาจะกลับบ้านดึก พอกลับมาถึงบ้านเขาก็ชวนดิฉันไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ลูกชายไม่เคยทำอย่างนี้มาก่อน ขณะนั่งรถไประหว่างทาง เขาบอกดิฉันว่าวันนี้แปลกมทมีงานเข้ามาล้นมือจนรับไม่ไหว ลูกของดิฉันเป็นคนเก่ง เดิมทำงานมีอุปสรรคตลอดเวลาทำให้ลูกดิฉันหงุดหงิด เมื่อกลับมาถึงบ้านมองดูทุกอย่างขวางตาไปหมด ตั้งแต่วันนั้นมาลูกชายของดิฉันเริ่มเอาใจใส่แม่ ขับรถไปส่งแม่เมื่อแม่ไปทำธุระ เห็นได้ว่าพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี งานของลูกชายที่เคยติดขัด ปัจจุบันปลอดโปร่ง ดิฉันมีความสุขมาก ดิฉันไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่อกถามดิฉันว่า เวลานี้ลูกดีแล้วใช่ไหม ทั้งๆ ที่ดิฉันไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้หลวงพ่อฟัง

ถ้าดิฉันสวดมนต์และปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ ตั้งแต่แรกที่ไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ปี ๒๕๔๒ และไม่ปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยไปเป็นปี ดิฉันคงจะพบความสุขและความสำเร้จนานแล้ว

“อันความกรุณาปรานี
จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลังมาองเหมือนฝนอันชื่นใจ
จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน”

พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

“หลวงพ่อกของลูก”

ดร.พจน์ เทียมศักดิ์

เจ้าหน้าที่บริหารงานในพระองค์

สำนักงานโครงการส่วนพระองค์

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นับแต่เริ่มมีโครงการนักเรียนในพระราชานุเคราะห์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พ.ศ. ๒๕๓๑ มีนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ จำนวนมากในแต่ละปี สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้พระราชทานพระราชทรัพย์จำนวนหลายล้านบาท เพื่อเด็กนักเรียนเหล่านี้ได้เรียนสูงขึ้น โดยไม่ต้องทำสัญญาผูกพันใดๆ ไม่ต้องทำงานชดใช้ทุน พระองค์ท่านมีพระเมตตาอย่างแท้จริง ทำให้คณะทำงานคิดว่า น่าจะมีวิธีการที่นักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ เหล่านี้ แสดงความกตัญญูกตเวทีถวายต่อพระองค์ท่าน ประกอบกับในปี ๒๕๓๘ เป็นปีที่ทรงมีพระชนมายุครบ ๔๐ พรรษา มีเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่จะต้องเดินทางมาเข้ารับการอบรมแนะแนวในกรุงเทพฯ และจะได้เข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีอยู่แล้ว ถ้าได้เด็กกลุ่มนี้เข้ามาบรรพชาสามเณร ก็จะเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวที แต่ได้ฝ่าละอองพระบาทได้ทางหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับท่านที่ปรึกษาโครงการตามพระราชดำริหลายท่าน ท่านให้แนวทางในการจัดการและรวมถึงบุคคลที่จะสัมผัสได้คือ นายแก้วขวัญ วัชโรทัย เลขาธิการสำนักพระราชวัง ที่กรุณาเซ็นหนังสือขอพระราชทานพระราชวโรกาส ให้นักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ ๔๓ คน ที่โกนหัวนุ่งขาวห่มขาว เข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อกราบถวายบังคมลาบรรพชา และรับพระราชทานผ้าไตรไปถวายพระอุปัชฌาย์

เนื่องจากเป็นช่วงบุกเบิกโครงการฯ ทำให้มีภาระหนักหลายประการ เช่น จะบวชที่ใด ใครเป็นอุปัชฌาย์ บรรพชาแล้วจะไปอยู่ที่ไหน ใครจะเป็นผู้สอนวิชาความรู้ทางธรรมให้ หลักสูตรจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าได้นำเรื่องไปกราบเรียนปรึกษาหารือกับพระเดชพระคุณพระธรรมราชาวัตร (หลวงเตี้ย) รองเจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม(วัดโพธิ์) พระเดชพระคุณรับทราบปัญหาแล้ว ได้พาข้าพเจ้าไปพบกับพระเดชพระคุณพระราษฏธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ) เพื่อขอความเมตตาจากท่าน รวมทั้งได้เล่าความ

เป็นมาให้ฟัง พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจนมงคล รับจะช่วยสั่งสอนอบรมเรื่องการปฏิบัติธรรม
กรรมฐานให้แก่สามเณร รวมทั้งการให้ที่พักจำพรรษาได้ทั้งหมด เป็นเวลา๖๕ วัน แม้จะทราบว่าเป็นโครงการ
ดังกล่าว ไม่มีเงินค่าอาหารและค่าน้ำปานะก็ตาม พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจนมงคลกล่าวตอบรับด้วย
ใบหน้าเปี่ยมด้วยความเมตตาและเอื้ออาทรอย่างสูงว่า “วัดอัมพวันยินดีต้อนรับ หลวงพ่อมีแต่ให้กับช่วย วัด
อัมพวันนี้มีอาหารเลี้ยงตลอด๒๔ ชั่วโมงอยู่แล้ว”

เมื่อได้ฟังคำตอบที่เปี่ยมด้วยความเมตตาเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าถึงโลดใจ ว่าโครงการบรรพชาจะต้อง
สำเร็จแน่นอน เพราะได้พระเดชพระคุณทั้งสองเป็นที่ปรึกษาโครงการฯ รวมทั้งได้เป็นผู้ร่วมปฏิบัติงาน
โครงการฯ ที่จะสามารถรับผิดชอบในเรื่องการบรรพชา และการอบรมสั่งสอนอย่างดีเยี่ยม ข้าพเจ้าได้บอก
บุญให้ร่วมกันบริจาคเงินในโครงการบรรพชาจากญาติพี่น้อง คนรู้จัก ผ่านกองธรรมการที่ประทับ เมื่อถึงเวลา
ดำเนินงานโครงการฯ ปรากฏว่ามีผู้บริจาคเพียงพอกับที่ต้องการ ไม่ต้องรบกวนพระเดชพระคุณมากนัก
ความเมตตาที่ปรากฏอย่างสม่าเสมอ โดยที่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจนมงคล ไม่เพียงแต่ไม่เคยรับ
ปัจจัยที่ทางสำนักพระราชวังถวาย เพื่อใช้ในกิจการโครงการบรรพชาสามเณรเป็นค่าอาหารและค่าน้ำปานะ
เท่านั้น แต่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจนมงคล ยังมอบปัจจัยดังกล่าวกลับคืน เพื่อถวายสมเด็จพระ
เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สมทบกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดารและ
กิจกรรมการกุศลอื่นๆ เป็นประจำทุกปี ดังมีรายละเอียดดังนี้

วันที่๒๕ เมษายน ๒๕๓๘ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน
๑๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่๔ เมษายน ๒๕๓๙ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน
๑๐๐,๐๐๐ บาท และถวายเงินสมทบทุนมูลนิธิสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จำนวน ๒๐๐,๐๐๐
บาท

วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่๑๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ ถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศลสมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา เนื่องในพระ
ราชวโรกาสพิธีกาญจนาภิเษกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จำนวน๗,๕๐๐,๐๐๐ บาท และถวายเงินโดย
เสด็จพระราชกุศลแด่องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อม
รถยนต์ยี่ห้อ Jeep รุ่นเซอโรกี เพื่อใช้ในการติดตามงานโครงการตามพระราชดำริ ๑ คัน เป็นเงิน ๑,๐๕๐,๐๐๐
บาท

วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๐ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยเสด็จ
พระราชกุศลสมทบทุนกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดารจำนวน๒๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๑ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยเสด็จพระราชกุศลสมทบทุนกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๑ พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิพนธ์มณฑลเจ้าฟ้าฯ ถวายเงินแด่พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หม่อมเจ้าหญิงสิริวัณวรีมณฑล จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องในวโรกาสเสด็จเป็นการส่วนพระองค์ ณ วัดอัมพวัน ในโอกาสเดียวกันได้บริจาคเงินแด่มูลนิธิดวงแก้ว ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องในพระราชวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ณ วัดอัมพวัน รวมทั้งชาวบ้านที่ร่วมทูลเกล้าฯ ถวายโดยเสด็จพระราชกุศล จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๒ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยเสด็จพระราชกุศลสมทบทุนกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถวายเงินแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมทบทุน “หน่วยไตเทียมแพทย์หลวง” สำนักพระราชวัง จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๓ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ราชกัญญา จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องในวโรกาสเสด็จเป็นการส่วนพระองค์ ณ วัดอัมพวัน

วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ถวายเงินแด่พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนัดตามาดู จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องในวโรกาสเสด็จเป็นการส่วนพระองค์ ณ วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อสมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในพระราชวโรกาสพิธีกาญจนาภิเษก จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ถวายเงินแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อสมทบกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ลูกศิษย์พระราชสุทธินิพนธ์มณฑลถวายเพื่อสมทบกองทุนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

รวมเป็นเงินที่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิพนธ์มณฑล ได้ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมราชจักรีวงศ์ จำนวนทั้งสิ้น ๒๘,๘๘๐,๐๐๐ บาท

ในการนี้ส่วนใหญ่ข้าพเจ้าได้เป็นผู้นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคล เข้าเฝ้าฯ ถวายด้วยตัวท่านเอง เพียง ๒-๓ ครั้งเท่านั้น ทั้งๆที่ทางสำนักพระราชวังและสำนักงานโครงการ ส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้มีหนังสือราชการน้อมสการนิมนต์พระ เสด็จพระคุณพระธรรมราชานุวัตร และพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคล ในฐานะที่ปรึกษาโครงการ บรรพชาสามเณร รวมทั้งผู้ร่วมปฏิบัติงานโครงการให้เข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม ราชกุมารี เป็นประจำทุกปี แต่เพราะพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคลท่านมีภารกิจมาก และไม่ ประสงค์จะแสดงตนเทียบพระเดชพระคุณพระธรรมราชานุวัตร พระผู้ใหญ่ที่อาวุโสกว่าทั้งวัชวุฒิ คุณวุฒิ และสมณศักดิ์ ซึ่งเป็นจริยาวัตรที่งดงามยิ่งของพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคล

นอกจากนี้ พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคลยังเป็นผู้นำลูกศิษย์ลูกหาที่มีจิตใจเป็นบุญเป็น กุศลถวายที่ดินในจังหวัดพิจิตร จำนวนประมาณ ๒๔ ไร่ และที่ดินในอำเภอเมืองจังหวัดมหาสารคาม จำนวน ๑๔ ไร่ ๑ งาน ๒๗๒.๑ ตารางวา แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย

ด้วยความที่พระราชสุทธินุญมมงคล เป็นพระสงฆ์ที่มีวัตรปฏิบัติงดงามอย่างยิ่ง สำนักพระราชวัง ได้รับความอนุเคราะห์จากพระราชสุทธินุญมมงคล ในการเป็นพระอาจารย์อบรมสามเณรและเนกขัม ซึ่ง เป็นนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในโครงการ บรรพชาสามเณรและเนกขัม ถวายเป็นพระราชกุศลเป็นประจำทุกปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๘ มีรายละเอียด ดังนี้

ครั้งที่ ๑	ระหว่างวันที่ ๑-๑๘	เมษายน ๒๕๓๘	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๕๓	คน
ครั้งที่ ๒	ระหว่างวันที่ ๑๒-๒๖	เมษายน ๒๕๓๙	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๕๑	คน
ครั้งที่ ๓	ระหว่างวันที่ ๖-๒๐	เมษายน ๒๕๔๐	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๖๔	คน
ครั้งที่ ๔	ระหว่างวันที่ ๑-๑๕	เมษายน ๒๕๔๑	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๗๐	คน
ครั้งที่ ๕	ระหว่างวันที่ ๑๐-๒๐	เมษายน ๒๕๔๒	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๕๑	คน
ครั้งที่ ๖	ระหว่างวันที่ ๑๘	เม.ย. - ๑๓ พ.ค. ๒๕๔๓	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๘๖	คน
ครั้งที่ ๗	ระหว่างวันที่ ๗-๒๑	เมษายน ๒๕๔๔	มีนักเรียนบรรพชา	จำนวน ๙๓	คน

ส่วนนักเรียนหญิงมีการบวชเป็นเนกขัม เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑

ครั้งที่ ๑	ระหว่างวันที่ ๑๓-๑๕	เมษายน ๒๕๔๑	มีเนกขัม	จำนวน ๙๒	คน
------------	---------------------	-------------	----------	----------	----

ครั้งที่ ๒	ระหว่างวันที่๑๒-๒๐ เมษายน ๒๕๔๒	มีเนกขัม	จำนวน
๑๑๒	คน		
ครั้งที่ ๓	ระหว่างวันที่๒๘ เมษายน – ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓	มีเนกขัม	จำนวน
๑๔๒	คน		
ครั้งที่ ๔	ระหว่างวันที่๑๗-๒๑ เมษายน ๒๕๔๔	มีเนกขัม	จำนวน ๘๘ คน

เมื่อได้พาดังนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ ไปอบรมในครั้งที่๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘ พระเดชพระคุณได้พูดคุยกับข้าพเจ้าอย่างเป็นทางการด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง และท่านได้ซักถามเรื่องการศึกษา ข้าพเจ้าได้เล่าประวัติของตนเองว่าจบปริญญาตรี เทอมสุดท้ายของชั้นปีที่๓ ก็ได้รับการคัดเลือกจากคณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ไปปฏิบัติงานที่โรงเรียนจิตรลดา ข้าพเจ้าได้คะแนนเกียรตินิยมอันดับ ๒ ได้รับการเลือกเพราะความคล่องตัว เนื่องจากเคยทำกิจกรรมในขณะศึกษาหลายอย่าง เช่น เป็นผู้แทนนิสิตหญิง เป็นสมาชิกสภานิสิต(ส.ส.) ของคณะครูศาสตร์ เป็นนักกีฬายิงปืนยาวหญิงของ สจม. และเป็นนักร้องประสานเสียงจุฬาฯ (CU. Chorus) นอกจากนี้ยังร่วมกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ทั้งงานทั่วไปและงานวิชาการ ข้าพเจ้าเริ่มงานที่โรงเรียนจิตรลดาตั้งแต่นั้นยังไม่จบการศึกษา ได้เริ่มก่อตั้งชั้นอนุบาลขึ้นมาใหม่หลังจากปิดไประยะหนึ่ง หลังจากที่พระเจ้าลูกเธอและพระเจ้าลูกยาเธอทรงสำเร็จการศึกษาไป ข้าพเจ้าซึ่งจบสาขาการศึกษาปฐมวัยเป็นรุ่นแรก ที่มีวิชาเอกเดี่ยว สาขาเดียว ขณะปฏิบัติงานก็ได้มีผลงานเขียนหนังสือนิทานและคู่มือครู ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หลายเล่มในเวลาต่อมาดังนี้

- พ.ศ. ๒๕๓๒
- คู่มืองานประดิษฐ์ – สื่อการสอน พิมพ์ครั้งที่๑ สำนักพิมพ์ต้นอ่อน
 - หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัย ลำดับ๒ เรื่องครุฑอมของเรา สำนักพิมพ์เด็กน้อย
 - หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัย ลำดับ๓ เรื่องวันหยุดแสนสนุก สำนักพิมพ์เด็กน้อย
 - หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัย ลำดับ๖ เรื่องหนูหยกสคไล สำนักพิมพ์เด็กน้อย
 - หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัย ลำดับ๘ เรื่องวันเกิดคุณแม่ สำนักพิมพ์เด็กน้อย
- พ.ศ. ๒๕๓๓
- หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัยเรื่อง หนูพิมพ์ไปโรงเรียน สำนักพิมพ์ต้นอ่อน
 - หนังสือสร้างเสริมลักษณะนิสัยเรื่อง หมอนรักของก้อย สำนักพิมพ์ต้นอ่อน
- พ.ศ. ๒๕๓๔
- คู่มืองานประดิษฐ์-สื่อการสอน พิมพ์ครั้งที่๒ สำนักพิมพ์ต้นอ่อน- แกรมมี่
 - คู่มืองานประดิษฐ์งานสร้างสรรค์ สำนักพิมพ์ต้นอ่อน- แกรมมี่
- พ.ศ. ๒๕๓๒ – ๒๕๔๔ - เขียนบทความในจดหมายข่าวโครงการตามพระราชดำริ จำนวนกว่า๑๒ ชิ้น

ข้าพเจ้าปฏิบัติงานที่โรงเรียนจิตรลดาเป็นเวลา ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๒๗-๒๕๓๒) ทำหน้าที่ถวายการ
สอนพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์ และพระเจ้าหลานเธอทิตยาทรกิตติคุณ พระราชธิดาใน
สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี ต่อมาสำนักพระราชวังได้ขอตัวข้าพเจ้า ให้
ไปรับราชการในสำนักงานโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตั้งแต่
พ.ศ. ๒๕๓๒ จนถึงปัจจุบัน เมื่อพระเดชพระคุณเห็นหน้าข้าพเจ้าครั้งแรก ได้บอกข้าพเจ้าว่า**ต้องเรียน
ปริญญาเอกและต้องสอบได้** เมื่องานบรรพชาได้สำเร็จจุฬาลงกรณ์ เป็นช่วงที่สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เปิดรับสมัครนักศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตพอดี พอไปสอบพบว่าผู้คนที่ไป
สอบมากถึง ๔๗๐ คน เพราะรับสมัครปีเว้นปี ข้าพเจ้าสอบผ่านข้อเขียนได้ในปีนั้น มีผู้สอบข้อเขียนผ่าน
เพียง ๒๐ คน และต้องสอบสัมภาษณ์ให้เหลือเพียง ๑๐ คน ผลปรากฏว่าข้าพเจ้าสอบได้ เป็นจริงตามคำพูด
ของหลวงพ่อบ้างแล้ว

ในวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๘ เป็นวันกตัญญู ที่ศิษยานุศิษย์จากทั่วสารทิศ เดินทางมาสักการะ
พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุธมมงคล นาฏศิลป์ปัลลภพรีนา โขนมาแสดงด้วยความกรุณาของพระเดช
พระคุณพระราชสุทธินุธมมงคลที่อนุญาตให้สามเณรนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ สมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ดูโขนเพื่อจะได้เป็นความรู้ ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องสามเณรดูโขนถวายให้
ทรงทราบ และยังเล่าถวายให้ทรงทราบอีกว่าในกฎของพระเดชพระคุณมีระนาบของวงศ์ตระกูลอยู่ ๑ ราง
ด้วย หนึ่งพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุธมมงคล สมัยก่อนบรรพชาเป็นพระสงฆ์ได้เรียนดนตรีไทยเป็น
ลูกศิษย์หลวงประดิษฐไพเราะ เคยตีระนาดที่ห้องสนามหลวงให้หม่อมราชวงศ์ศีกฤทธิ์ ปราโมช ได้แสดง
โขน ทั้งยังเป็นเพื่อนกับ ครุฑทิศ นาคสวัสดิ์ และอาจารย์สุตจิต คุริยประณีต พระอาจารย์ดนตรีไทยของ
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เผอิญช่วงนั้นมีข่าวว่าพระขั้บรด พระขั้บเรือกล้วยที่
พัทธา มีพระผิดศีลกันมาก จึงมีรับสั่งถามข้าพเจ้าว่า**“พระคุณหรือสพได้หรือ ไม่ผิดศีลหรือ แล้วบนกฎของ
พระมีเครื่องดนตรีไว้ได้อย่างไร อาจจะอาบัติได้ ระนาบที่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุธมมงคลมีเป็น
ของเก่า หรือเป็นมรดกตกทอดจากท่านหลวงประดิษฐไพเราะหรือไม่”** ข้าพเจ้านำคำถามที่สมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีรับสั่งถาม อัญเชิญไปยังพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุธมมงคล พระ
เดชพระคุณท่านได้กรุณาตอบเป็นข้อๆ ดังนี้ การคุมหรสพว่าอาบัติหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเราดูเพื่อเป็นความรู้
หรือดูเพื่อสนุกสนาน ไม่ได้ดูเพื่อความสนุกสนานจึงไม่อาบัติ สำหรับการมีเครื่องดนตรีอยู่ในกฎ ก็ถือ
เป็นพิพริภันท์แห่งความทรงจำ ทั้งยังเล่าต่ออีกว่าเครื่องดนตรีเกิดขึ้นจากตำนานทางพระพุทธศาสนา
มาก่อนทั้งสิ้น ในสมัยที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ก็มีดนตรีธรรมชาติจากต้นไม้ต่างๆ ในป่าเสียงกลั่น จนเกิดเป
เสียงดนตรีแซ่ซ้องสรรเสริญเป็นเพลงสาธุการ พระเดชพระคุณยังบอกถึงความเป็นมาของดนตรีแต่ละชนิด
ที่ส่วนใหญ่เกิดจากสภาพธรรมชาติและเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา แม้แต่ทสวดพระบาลีที่ใช้สวดพระ
อภิธรรมในงานศพ แต่เดิมสมัยโบราณจะสวดในงานกล่อมหอน พระเดชพระคุณมีเหตุมีผลอ้างอิงด้วยหลัก
วิชาการเป็นที่น่าทึ่งอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเกี่ยวกับดนตรีไทย ซึ่งพระเดชพระคุณมีความชำนาญเป็นพิเศษ

ข้าพเจ้าจึงนำคำตอบกลับไปเล่าถวาย รวมทั้งถวายรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรถึงคำตอบของพระเดชพระคุณ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีรับสั่งว่า“หลวงพ่อก็มีความรู้มากนะ”

โดยที่ข้าพเจ้าต้องไปดูแลสามเณร ยามว่างก็จึงไปวัดอัมพวันสมเ้าเสมอ เนื่องจากอยู่ในช่วงลาศึกษาต่อระดับปริญญาเอก เป็นเวลา ๔ ปี ๒ เดือน ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นวัตรปฏิบัติของพระเดชพระคุณ ทำให้ประทับใจในจริยาวัตรของพระคุณเจ้า ที่ขยันและทำงานอยู่ตลอดเวลาไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ยกตัวอย่างในช่วงเช้าพรรษา พระเดชพระคุณจะตื่นจากจำวัดเวลา ๒.๓๐ น. และเริ่มนำสวดมนต์ทำวัตรเช้า ปฏิบัติกิจของสงฆ์และเทศนาสั่งสอนกระจายเสียงไปที่วัด เพื่อให้พระนวกะหรือที่เรียกว่าพระบวชใหม่ได้จดจำ รวมทั้งการลงโบสถ์ทำวัตรเย็นที่พระเดชพระคุณปฏิบัติมิเคยขาดทั้งนี้รวมไปถึงง้อกพรรษา ก็ยังปฏิบัติกิจของสงฆ์มิเคยขาด จะมีบ้างถ้ามีธุระสำคัญหรือป่วยจึงงด นอกจากนี้ยังสั่งสอนและสนทนารธรรมกับประชาชนทั่วไป ที่มากราบนมัสการแทบทั้งวันจนถึงค่ำ บางวันมีพิธีเปิด และพิธีปิด การอบรมปฏิบัติกรรมฐาน พระเดชพระคุณก็ต้องไปเป็นประธานในพิธีเปิดและพิธีปิดการอบรมดังกล่าว ส่วนใหญ่ประมาณเวลา ๒๑.๐๐ – ๒๒.๓๐ น. สำหรับเวลานอกเหนือไปจากนี้คือหลังจาก ๒๒.๓๐ น. ถ้าพระเดชพระคุณว่างก็จะทำงานเอกสารในฐานะเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี และเขียนตอบจดหมายที่ประชาชนเขียนมาสนทนารธรรมปริกษาปัญหาธรรมะ จนมีคำกล่าวที่ว่า “พระเดชพระคุณ พระราชสุทธินุญามงคลท่านสอนทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่พัก”

วัดอัมพวันได้จัดงานทำบุญวันเกิด ๓๕ ปี ของนางเจิม จรรยาภักย์ โยมมารดาของพระราชสุทธินุญามงคลในวันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๐ ในงานได้นิมนต์พระคุณเจ้าจากวัดต่างๆ มาร่วมงาน พอถึงวันฆานท่านเจ้าของวันเกิดกลับมาป่วยหนักไม่รู้สีกตัวต้องเข้าห้อง I.C.U. พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญามงคล ซึมเศร้าไปอย่างเห็นได้ชัดเพราะเป็นห่วงสุขภาพโยมมารดาที่อายุมากเกือบ ๘๘ ปี เคยแข็งแรงมาโดยตลอด บทจะป่วยก็หนักมากจนน่ากลัว โชคดีที่โรงพยาบาลสิงห์บุรีมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาโรคหัวใจ ที่ดูแลโยมมารดาอย่างใกล้ชิด รวมทั้งมีเครื่องมือที่ทันสมัยไม่แพ้ในกรุงเทพฯ ด้วยคำนิยามบางอย่างทำให้คิดว่าในสิงห์บุรีอาจจะรักษาไม่เก่งไม่ชำนาญ จึงมีลูกศิษย์ลูกหาบางกลุ่มที่พยายามจะนำโยมมารดาของหลวงพ่อบริกษาศาวที่โรงพยาบาลศิริราช เนื่องจากเป็นคนไข้เก่า เผอิญในช่วงนั้นมีศาสตราจารย์นายแพทย์อนุวัตร ลิ้มสุวรรณ วุฒิสมาชิกและแพทย์ใหญ่โรงพยาบาลรามารินดิได้ไปกราบสักการะพระเดชพระคุณพอดี และได้ขอให้ข้าพเจ้าร่างจดหมายเพื่อขอเข้าเฝ้าฯ ถวายที่ดินในจังหวัดมหาสารคาม เมื่อทราบว่ายอมมารดาของหลวงพ่อบริกษาศาว ศาสตราจารย์นายแพทย์อนุวัตรฯ จึงได้ขอให้ข้าพเจ้าพาไปโรงพยาบาลเพื่อดูอาการ ได้ตรวจดูรายงานของแพทย์ ดูเครื่องมือ ดูยาที่ได้รับจากแพทย์ที่ดูแลใกล้ชิด ท่านบอกว่าโดยรวมแล้วเป็นที่น่าพอใจและอาการที่ปรากฏตอบสนองต่อยาดีมาก แพทย์ผู้ดูแลได้ใช้ความรู้ ความสามารถรักษาได้ถูกต้องถูกทาง กราฟต่างๆ แสดงผลดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ท่านได้ให้การรับรองและมีความเห็นว่าไม่ควรเคลื่อนย้ายหรือเปลี่ยนโรงพยาบาลอย่างเด็ดขาดเนื่องจากท่านอายุมาก

ระยะทางของอีกโรงพยาบาลหนึ่งก็ไกล จะกระทบกระเทือนมากจนอาจทำให้ภาวะหัวใจล้มเหลวได้ทันที หลังจากที่ศาสตราจารย์นายแพทย์อนุวัตรฯ ซึ่งเป็นแพทย์อายุรกรรมมือหนึ่งของโรงพยาบาลรามธิบดี ที่มีอาวุโสและประสบการณ์สูง ได้ให้คำแนะนำและรับประกันด้วยชื่อเสียงที่สั่งสมมาตลอดชีวิต ข้าพเจ้าได้ร่วมไปสังเกตการณ์และจดบันทึกอาการตลอดเวลา แล้วมาทำรายงานถวายพระเดชพระคุณทุกกระษัยสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจอยู่ที่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคลว่าจะย้ายโยมมารดาของท่านไปยังโรงพยาบาลอื่นหรือไม่ เมื่อได้ฟังคำทัดทานหลายฝ่าย ประกอบกับเหตุผลตามความเป็นจริงที่ปรากฏจึงไม่ย้ายโรงพยาบาล

ในการป่วยของโยมมารดาเจิม จรรยาภักย์ ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นถึงพระมหากรุณาธิคุณและพระเมตตาที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีต่อพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคล เป็นความปรานีอย่างลึกซึ้งที่แม้แต่ผู้ปฏิบัติงานใกล้ชิดบางคนยังไม่ได้รับพระราชทานเช่นนี้ สิ่งนี้เป็นเครื่องแสดงออกถึงการพระราชทานขวัญและกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานโครงการอย่างหาที่เปรียบมิได้ ความทรงทราบเมื่อข้าพเจ้าไปเฝ้าฯ ถวายเงินที่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญมมงคลฝากถวายเช่นเคยทุกปี ข้าพเจ้าได้กราบทูลเรื่องโยมมารดาของหลวงพ่อป่วยหนัก รับสั่งซักถามด้วยความสนพระราชหฤทัยในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงได้ถวายรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรอีกครั้งหนึ่ง ทั้งยังเล่าถวายถึงรายละเอียดดังกล่าวข้างต้นด้วยพระเมตตาจึงมีพระราชกระแส รับสั่งให้เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังอัญเชิญกระเช้าเยี่ยมไข้พระราชทาน รวมทั้งแจกันดอกไม้พระราชทาน นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างสูงแก่ครอบครัวจรรยาภักย์เป็นที่ยิ่ง หลังจากนั้นมาประมาณ ๓ สัปดาห์โยมมารดาเจิมก็แข็งแรงอย่างรวดเร็ว หลังจากหายป่วยข้าพเจ้าได้ไปถ่ายภาพและถวายรายงานเรื่องการหายป่วยของโยมมารดาด้วยพระมหากรุณาธิคุณอย่างแท้จริง นับจากนั้นมาโยมมารดาไม่เจ็บป่วยอีกเลยจนถึงสิ้นอายุขัยเมื่อวันที่ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ สิริรวมอายุได้ ๑๐๑ ปี

เหตุที่ข้าพเจ้าทราบว่าโยมมารดาของพระเดชพระคุณถึงแก่กรรม อาจเป็นเพราะกระแสจิตที่มี คือเมื่อพระเดชพระคุณท่านจะมาแสดงธรรมในกรุงเทพฯ ในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันทำบุญครบรอบวันตาย ๗ วันของมารดาของข้าพเจ้า นางเยาวภา เทียมศักดิ์ เมื่อสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงทราบฝ่าละอองพระบาท ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพวงมาลาหน้าศพมารดาของข้าพเจ้า และทรงรับไว้ในพระราชานุเคราะห์ ๗ วัน นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณแก่วงศ์ตระกูลเทียมศักดิ์เป็นอย่างสูง เสร็จงานทำบุญแล้วข้าพเจ้าได้โทรศัพท์กราบเรียนพระเดชพระคุณว่ามารดาของข้าพเจ้าได้เสียชีวิตแล้ว ๗ วัน เก็บกระดูกเสร็จแล้ว พระเดชพระคุณรับสายแล้วบอกว่า “แม่อาตมาก็ตายเหมือนกัน” ข้าพเจ้าจึงเดินทางไป วัดอัมพวันในวันนั้น และได้ช่วยดำเนินการนำจดหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดที่ขอพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ) รวมทั้งขอพระราชทานผ้าไตร จำนวน ๕ ไตร

แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ทรงรู้จักคุณโยมเจิม จรรยาภักย์ เป็นการส่วนพระองค์ และคุณโยมเจิมฯ ไม่เคยได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ใดๆ มาก่อน แต่คุณงามความดีของพระเดชพระคุณที่ได้

กระทำมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเรื่องการกระทำคุณงามความดีไม่เห็นแก่เห็นดเห็น้อยดั่งกล่าวข้างต้น รวมทั้งได้ถวายเงินแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถและพระบรมวงศานุวงศ์ เป็นเงินเกือบ ๒๐ ล้านบาท โดยเฉพาะถ้าพระเดชพระคุณทราบว่ามีกิจที่ต้องใช้เงิน เช่น เมื่อวันที่ ตุลาคม ๒๕๔๒ ท่านเลขาธิการพระราชวังเคยฝากข้าพเจ้าไปบอกบุญพระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ในโครงการ “หน่วยใดเทียม แพทย์หลวง สำนักพระราชวัง” วันรุ่งขึ้นพระเดชพระคุณก็ถวายเงินแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร่วมสมทบทุนโครงการดังกล่าว จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท หรือเมื่อครั้งหม่อมบัวกิติยากร ป่วยหนัก หม่อมราชวงศ์อดุลย์กิติ กิติยากร ให้ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนนำส่งขานไปถวายพระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคลและให้นิมนต์พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ไปเทศนาและแสดงธรรมะโปรด “หม่อมบัว กิติยากร หรือคุณท่าน” ณ โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งในวันนั้นสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ เยี่ยม “คุณท่าน” พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล จึงได้เฝ้าฯ และสนทนาธรรม สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถซาบซึ้งในการแสดงธรรมอย่างยิ่งจึงได้ถวายปัจจัยแด่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อ “คุณท่าน” ถึงแก่พิราลัยพระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล จึงได้รับนิมนต์ให้เป็นแขกรับเชิญของหม่อมราชวงศ์อดุลย์กิติ กิติยากร เพื่อมาร่วมพิธีทำบุญ ๗ วัน โดยได้รับเกียรติอย่างสูง ได้นั่งในที่จัดไว้ด้านหน้าตรงข้ามกับที่ประทับและพระบรมวงศานุวงศ์ระดับสูง ในฐานะแขกของเจ้าภาพ

หลังจากนั้นไม่นาน คือวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ หม่อมราชวงศ์อดุลย์กิติ กิติยากร องคมนตรี และท่านผู้หญิงหม่อมราชวงศ์บุษยา สธนพงศ์ และคณะได้ไปร่วมทอดผ้าป่าทำบุญเนื่องในโอกาสครบรอบวันเกิดที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ได้ถวายปัจจัยที่รวบรวมได้แด่พระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท และยังได้เดินทางไปสนทนาธรรม ถวายสังฆทาน และนำผ้าไตรพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ไปถวายพระเดชพระคุณ และวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ หม่อมราชวงศ์อดุลย์กิติ กิติยากร เดินทางไปเป็นประธานในพิธีสวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ถวายเป็นพระราชกุศล และรายได้จากการทำบุญทั้งหมดสมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

ด้วยเหตุนี้ นางเจิม จรรย์รักษ์ โยมมารดาของพระราชสุทธินิยามมงคล จึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานเพลิง(เป็นกรณีพิเศษ) และได้รับพระราชทานผ้าไตรถึง ๕ ไตร เป็นเกียรติสูงส่งแก่วงศ์ตระกูลจรรย์รักษ์ ก็ด้วยคุณงามความดีที่พระเดชพระคุณได้กระทำไว้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเป็นระยะเวลานาน แม้จะใช้คำว่าปิดทองหลังพระ แต่ผลแห่งความดีนั้น ได้มาปรากฏผลในช่วงเวลานี้ ในส่วนของสำนักงานโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยนายกิตติ ชันฉมิตร รองผู้อำนวยการโครงการฯ ได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อทรงทราบฝ่าละอองพระบาทจึงมีพระมหากรุณาธิคุณ

พระราชทานพวงมาลาหน้าศพ โปรดให้คุณกิตติ ชันชมิตร รองผู้อำนวยการโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นผู้แทนพระองค์นำพวงมาลาสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อัญเชิญไปวางหน้าศพ นอกจากนี้หม่อมราชวงศ์สมลาภ กิตติยากร ราชเลขานุการของพระเจ้า

วรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนัดตามาตุ ยังเป็นผู้แทนพระองค์นำพวงมาลาพระราชทานวางหน้าศพด้วย

พระราชสุทธินุญจมนมกล มีผลงานที่ได้กระทำอย่างสม่ำเสมอและเป็นคุณแก่ประเทศชาติอย่างมาก สมควรที่จะได้เป็นตัวอย่างแก่บุคคลทั่วไป ที่ข้าพเจ้าเล่ามาทั้งหมดนี้ยังไม่รวมการอบรมสั่งสอนที่กระทำอย่างสม่ำเสมอทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุทัศน์ หนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ ที่ประชาชนจำนวนนับหมื่นคนในแต่ละปีที่ได้รับการอบรมปมนิสัย

จากการเข้าศึกษาในระดับปริญญาเอกได้ในสาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อเริ่มศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๓๘ ข้าพเจ้ามีเงินเดือนที่ได้รับทุกเดือนใช้ในการศึกษาต่อ เดือนละ ๘,๐๔๐ บาท และมีเงินเก็บอีกประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท เงินที่มีอยู่ได้ใช้เกี่ยวกับการศึกษาในระดับปริญญาเอกทั้งหมด ส่วนหนึ่งที่ใช้จ่ายสูงเพราะสะสมหนังสือไว้อ่าน เนื่องจากไม่มีพื้นฐานการศึกษาทางด้านการศึกษาพัฒนาประเทศมาก่อน เพราะศึกษามุ่งด้านการศึกษาปฐมวัยทั้งปริญญาตรีและปริญญาโทเพียงด้านเดียว จึงต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น ๆ พระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจมนมกลได้กรุณาช่วยเหลือทุนการศึกษา เป็นเวลา ๕ ปีเต็ม

ในเรื่องการศึกษาพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจมนมกลก็เมตตาสนับสนุนข้าพเจ้าอย่างมากในทุกๆทาง รวมทั้งพลอยได้อาศัยบาร์มีทาน ได้รับความสะดวกอื่นๆ จากทำหน้าที่เคารพนับถือพระเดชพระคุณด้วยเช่น มีผู้ให้ยืมคอมพิวเตอร์ ทำให้ข้าพเจ้าไม่ต้องเสียเงินซื้อเครื่องใหม่ จนสำเร็จการศึกษา เป็นต้น หรือการค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ไม่ว่าจะเป็นที่ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือมหาวิทยาลัยขอนแก่น พระเดชพระคุณท่านก็เมตตาฝากฝังให้ได้รับความสะดวก จนงานสำเร็จลุล่วงอย่างดียิ่ง

เมื่อสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ผ่าน เดินทางไปเก็บข้อมูลเขียนวิเคราะห์และประมวลผลความรู้ที่วัดอัมพวัน พระเดชพระคุณช่วยเป็นที่ปรึกษาแนะนำการเขียน พระเดชพระคุณท่านแม่เมตตาจนลูกสาวคนนี้นั้นสำเร็จการศึกษาปริญญาเอก สำหรับพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญจมนมกลนั้น ได้รับการถวายปริญญาคุณภักดิ์กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่เดือนแรกที่ข้าพเจ้าเข้าศึกษาในระดับปริญญาเอกแล้ว

ตอนสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ และสอบจบการศึกษาได้ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมทาวเวอร์พอยท์และเครื่องวีซีดี นำเสนอผลงานภาพสี ภาพวัง มีเสียงประกอบ และเป็นผู้เดียวที่สอบโดยใช้

เทคโนโลยีสูง ได้รับความอนุเคราะห์ในการจัดทำจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีจนสำเร็จด้วยดี หลังจากจบได้พิมพ์ปฏิญานิพนธ์แจกจ่ายให้แก่มหาวิทยาลัยทั่วประเทศ ทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และเสนอปฏิญานิพนธ์เข้าชิงรางวัลวิทยานิพนธ์ดีเด่นของสภากิจแห่งชาติ ประจำปี๒๕๔๔ ผลปรากฏว่าได้รับการคัดเลือกให้เป็น “วิทยานิพนธ์ดีเด่นของสภากิจแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๔ จะได้รับรางวัลเกียรติยศจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในเดือนกันยายน๒๕๔๔”

“หลวงพ่อกับแม่เหมือนพ่อของลูกสาวคนนี้ ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วย ลูกสาวคนนี้ก็คงเรียนไม่สำเร็จ เพราะท้อแท้สิ้นหวังไปหลายครั้ง บางครั้งไม่ยอมมีชีวิต การเรียนหนังสือหนักเหลือเกินสำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐานเลยอย่างข้าพเจ้า หลวงพ่อช่วยทุกๆ อย่าง ไม่ใช่เฉพาะลูกสาวคนนี้แต่เป็นเช่นนี้กับทุกคน ท่านเป็นผู้มีเมตตาอย่างสูงส่ง สมดังคำกล่าวที่ว่า อ้นความกรุณาปราณีจาก “หลวงพ่อของลูก” จะมีใครบังคับก็หาไม่หลั่งมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

ลูกสาวคนนี้ขอสัญญาว่าจะทำหน้าที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม มีแต่ให้กับช่วย ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามถ้ากำลังแรงงานกำลังความคิดของข้าพเจ้าที่มีอยู่จะสามารถทำให้ได้ก็จะไม่ปฏิเสธ เพื่อจะได้ดำเนินแนวทางของหลวงพ่อที่ได้ทำแบบอย่างที่ดีไว้ให้ และจะทำทุกทางเพื่อทดแทนบุญคุณ ที่มากมายเหลือที่จะชดใช้ได้ในชาตินี้ ลูกสาวคนนี้จะพยายามทุกทางเพื่อให้หลวงพ่อของลูกได้รับเกียรติยศอย่างสูงสุดไม่ว่าจะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่หรือยามเมื่อละสังขารไปแล้ว ลูกสาวคนนี้ขอให้สัญญา

ชีวิต...ไม่สิ้นหวัง

สุรีย์ จินขจร

ดิฉันอายุ ๕๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๕ หมู่ ๖ ตำบลองครักษ์ อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง เดิมทีมีอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า ขายของเล็กๆ น้อยๆ ฐานะทางครอบครัวค่อนข้างยากจน ประมาณปี ๒๕๑๓ ได้แต่งงานกับคุณไพบูลย์ จินขจร ซึ่งรับราชการอยู่กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตร เมื่อแต่งงานแล้วเก็บเงินได้ก็ไปซื้อรถบรรทุกเก่ามาคันหนึ่ง รับจ้างบรรทุกข้าวสารต่อ่งกรุงเทพฯ ฐานะก็พอจะดีขึ้นบ้าง แต่แล้วเหมือนเรือที่โดนมรสุม เมื่อแพทย์จากโรงพยาบาลจุฬาฯ ตรวจพบว่าคุณไพบูลย์เป็นมะเร็ง ตอนนั้นคุณไพบูลย์ย้ายไปประจำที่สำนักงานเกษตรจังหวัดพิษณุโลก สมัยก่อนการเดินทางลำบากมาก ถนนหนทางไม่มีมากเหมือนสมัยนี้ จึงจำเป็นต้องลาออกจากราชการ มารักษาตัวที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี โดยนายแพทย์สมหมาย ทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการในสมัยนั้น ท่านเมตตาให้รับประทานยาโบราณของท่านควบคู่ไปด้วย สามีของคุณต้องนอนโรงพยาบาลสิงห์บุรี เป็นเวลาหลายเดือน เงินทองก็เริ่มขาดสน เพราะงานก็ทำไม่ได้ ลูกก็ยังเล็กอีก ๒ คน ขณะนั้นจิตใจเริ่มเครียดมาก ห่วงสามี ห่วงลูก เงินทองก็หมดตัว ดิฉันต้องนำจักรไปย็บผ้าที่โรงพยาบาล เอาไปไว้รับจ้างตัดเสื้อในห้องน้ำ โรงพยาบาล (เป็นห้องพิเศษในสมัยนั้น)

หลังจากคุณหมออนุญาตให้กลับไปพักผ่อนที่บ้านและปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณหมออย่างเคร่งครัด จึงเป็นภาระที่หนักมาก เงินทองก็หาไม่ได้ แม้แต่ออกปากขอยืมญาติพี่น้องเขาก็ขมใจหันหน้าหนี กลัวเราจะไม่มีเงินใช้กิน คนเราเมื่อมีทุกข์มีเรื่องเดือดร้อน จิตใจก็เป็นกังวล ดิฉันจึงปรึกษาคุณไพบูลย์ว่าอยากไปหาพระเพื่อสะเดาะเคราะห์ หาที่พึ่งทางจิตใจ คุณไพบูลย์เขาถามว่า จะไปหาหลวงพ่อดีอะไร วัดไหน? ดิฉันจึงอธิบายว่ามีหลวงพ่อยู่รูปหนึ่งชื่อหลวงพ่ोजรัญ อยู่วัดอัมพวัน อพรมบุรี จ.สิงห์บุรี เป็นพระสายวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งคุณตาของคุณเคยเจริญกรรมฐานกับหลวงพ่ोजรัญเมื่อครั้งยังอยู่วัดพรหมบุรี เมื่อดิฉันได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน และแนะนำตัวเองว่าเป็นหลานสาวของตาหอม อยู่บ้านหงษ์ เมื่อหลวงพ่อบรรพชนั้นหลวงพ่อดีใจมากที่มีลูกหลานของคนรุ่นเก่ามาหา ทั้งที่คุณตาของคุณดิฉันได้เสียชีวิตไปนานแล้ว หลวงพ่อบรรพชนั้นแนะนำให้สวดพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงฯ มหาคา ทุกวัน และเจริญกรรมฐาน จะช่วยครอบครัวและสามีได้ เมื่อสามีของคุณได้พบกับหลวงพ่อบรรพชนั้นใจของคุณตาของคุณคลายความวิตกกังวล ธรรมดาสามีดิฉันไม่ค่อยไหว้พระเท่าไร จะเลือกไหว้พระที่เป็นพระจริงๆ คือเขาได้เข้าไปเรียนกรุงเทพฯ เมื่อปี ๒๕๐๒ ไปอาศัยอยู่ที่วัดชนะสงคราม บางลำพู พบพระภิกษุและสามเณรจำนวนหนึ่งที่มาจากภาคต่างๆ เพื่อมาเล่าเรียน ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของสงฆ์ จึงขาดศรัทธา

ดิฉันและสามีปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบรรพชนั้นแนะนำ ชีวิตก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ทั้งการเงินและอาการป่วยของสามี และราวปี ๒๕๑๖ ดิฉันคิดจะซื้อโรงสีเล็กๆ ช่างๆ บ้าน มีญาติที่ทำโรงสีอยู่สนับสนุนเต็มที่ ช่วงนั้นโรงสีกำลังบูม ทำกำไรดีมากดิฉันเองก็ไม่มีความรู้เลยเกี่ยวกับโรงสี ใจเองก็อยากจะซื้อเพราะได้รับการ

สนับสนุนจากญาติๆ คิดันคิดไม่ตกจึงได้มากราบเรียนหลวงพ่ หลวงพ่อทักว่า“สุริย์เอ๊ย ดวงเอ็งทางด้าน
โรงสีนั้นไม่มี เอ็งมีดวงทางรถยนต์” คิดันและสามีเชื่อหลวงพ่ คิดันมูมานะค้าขายรำ ปลายข้าวสาร
ข้าวเหนียว โดยต้องเดินทางไปซื้อข้าวที่จังหวัดเชียงรายเป็นประจำ ก่อนจะเดินทางไปเชียงรายทุกครั้ง
คิดันจะต้องแวะกราบขอพรจากหลวงพ่ หลวงพ่จะให้โอวาทว่า“ไปที่ไหน ลีบนิ้วพนมไหว้ทุกคน มือ
อ่อน ปากหวาน นอบน้อมถ่อมตน จะประสบผลสำเร็จ ค้าขายจะเจริญรุ่งเรือง” หลวงพ่เป็นที่พึ่งของ
ครอบครัวของคิดันมาตลอด เมื่อก่อนนี้บ้านของคิดันเล็กๆ ไม่ใหญ่โตอะไร หลวงพ่ก็แนะนำให้ปลูกใหม่
ทุกครั้งที่ไปหาหลวงพ่ ท่านจะถามว่า “จะปลูกเมื่อไร? ปลูกอะไร” คิดันเองก็ยังมีเงินไม่พอ เพราะกลัว
จะไม่มีเงินทุนทำการค้าจึงตัดสินใจไม่ปลูก แต่หลวงพ่ก็บอกว่า“ปลูกอะไรสุริย์ เงินทองมาเอง ถึงเวลา
ปลูกบ้านได้แล้ว หลวงพ่จะช่วย” คิดันจึงตัดสินใจปลูก และภูมิใจจนบัดนี้ที่เชื่อหลวงพ่

คิดันมีบุตร ๓ คน คนโตอายุ ๓๐ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ทำงานอยู่
๒ ปีกว่าๆ จึงกลับมาช่วยงานธุรกิจส่วนตัว ส่วนคนที่๒ จบวิศวกรรมศาสตร์ สาขาเคมี และเป็นอาจารย์
สอนอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ปัจจุบันได้รับทุนไปศึกษาต่อปริญญาโทและเอก
ที่มหาวิทยาลัยในรัฐเพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา บุตรชายของคิดันถ้ามีเวลาว่างยามปิดเทอมขณะเรียนที่
เมืองไทย ก็จะหาเวลาไปนั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเสมอ ก่อนออกเดินทางไปอเมริกา ก็ไปเจริญ
กรรมฐานอยู่ ๗ วันที่วัดอัมพวัน และเข้ากราบขอพรจากหลวงพ่ ท่านให้โอวาทว่า“ให้มานะ อดทน
การเรียนปริญญาโทและเอก วิศวกรรมนั้นยากมาก ให้คบแต่เพื่อนที่ดี เพื่อนที่ดีๆ จะนำความสำเร็จมาให้เรา
ให้หมั่นสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน แล้วปัญญาจะเกิด” ในปี ๒๕๕๐ บุตรชายของคิดันก็ได้เดินทางไปเรียน
ต่อยังอเมริกา เมื่อเข้าไปเรียนปีแรกๆ บุตรชายโทรศัพท์มาบอกว่าเรียนยากมาก เครียดมากเพราะภาษาที่เรียน
ไม่ค่อยรู้เรื่อง คิดันก็ได้แต่ปลอบลูกว่า“ลูกเอ๊ย จำคำหลวงพ่พูดไว้ หมั่นสวดมนต์ มีเวลาก็เจริญกรรมฐาน
ปัญญาจะเกิดเอง” และเวลาผ่านไปเขามีเพื่อนนักศึกษาจากจีน อินเดีย ตุรกี ซึ่งเขาเก่งกันมาก ภาษาเก่ง
หัวดี คอยติวและแนะนำให้ ด้วยบุญกุศลที่สวดมนต์เป็นประจำตามหลวงพ่สั่งสอน เมื่อสอบปริญญาโท
ปรากฏว่าบุตรชายของคิดันได้คะแนนดีเด่น และได้รับรางวัลจากมหาวิทยาลัยเพนสเท๕,๐๐๐ เหรียญ
ขณะนี้กำลังเรียนปริญญาเอกอยู่ และเป็นที่รักใคร่ของอาจารย์มาก อาจารย์จะหางานวิจัยให้ทำอยู่เป็น
ประจำ ซึ่งงานวิจัยที่อาจารย์รับมานั้น จะได้เงินพอๆ กับที่เมืองไทยส่งไปให้

ส่วนบุตรสาวคนเล็ก จบวิศวกรรมศาสตร์สาขาเครื่องกล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทำงานบริษัท
และเรียนปริญญาโทด้วย กำลังทำวิทยานิพนธ์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ความสำเร็จของลูกที่ ๓ คน
และฐานะทางครอบครัวที่ดีขึ้น เป็นเพราะหลวงพ่แนะนำให้สวดมนต์พระพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ
พาหุงฯ มหาคา และปฏิบัติธรรม ชีวิตครอบครัวก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ ลูกๆ ทั้ง ๓ คนก็ดี คิดันสอนให้ลูก
สวดมนต์และปฏิบัติธรรมและระลึกถึงหลวงพ่ผู้มีพระคุณต่อครอบครัวคิดันเสมอ

สำหรับชีวิตดิฉันจะมีสุขหรือทุกข์อย่างไร หลวงพ่อท่านทราบดีทั้งหมด ดิฉันไม่สามารถเขียนเรื่องต่างๆ ทั้งหมดที่หลวงพ่อบอกได้ช่วยเหลือครอบครัวดิฉันได้ เวลาใดที่ทุกข์เมื่อพบหลวงพ่อบอก ท่านจะให้โอวาทเสมอว่า “**สุริย์เย้ย จำไว้ เชื้อหลวงพ่อ หลวงพ่อนิ่ง หลวงพ่อดอด หลวงพ่อดน คือจะต้องอดทน อดกลั้น และอดออม และที่ขาดเสียไม่ได้ก็ต้องสวดมนต์พระพุทธรูปคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงฯ มหา** การค้าขายสุริย์ต้องเอาอย่างคนจีนนะ ใครเขาจะว่าอย่างไรก็ต้องทน เราต้องเอาเงินจากเขามาซื้อของของเราให้ได้” เสียงของหลวงพ่อดังก้องในความรู้สึกของดิฉันเสมอค่ะ และโอวาทอีกอย่างที่หลวงพ่อบอกให้ไว้คือ **จะต้องเป็นคนที่ดีมีบุญต่อผู้มีพระคุณ** โอวาทของหลวงพ่อบอกดีเหลือเกิน มากสำหรับดิฉัน

เมื่อต้นปี ๒๕๔๑ คุณไพบูลย์ได้ป่วยเป็นโรคหัวใจ กล้ามเนื้อหัวใจตาย เส้นเลือดตีบ ได้ไปรักษา มา ๒ โรงพยาบาลแล้วอาการก็ยังไม่ดีขึ้น ดิฉันได้ปรึกษาหลวงพ่อบอกท่านก็แนะนำให้เปลี่ยนโรงพยาบาลใหม่ “คุณไพบูลย์ไม่เป็นไรหรอก แต่สุริย์อย่าบอกลูกชายที่อยู่เมืองนอกละ ประเดี๋ยวลูกจะเป็นห่วงและจะเสียการเรียน” พอหลวงพ่อบอกแนะนำดิฉันก็กลับบ้านและทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำทันที ดิฉันขอยืมคุณไพบูลย์ไปอยู่โรงพยาบาลกรุงเทพ พอรักษาที่นี่ได้สักประมาณ ๕ วัน อาการของคุณไพบูลย์ดีขึ้นมาก ตอนเย็นที่โรงพยาบาลคุณหมอบอกว่าพ่อกำลังจะให้คุณไพบูลย์กลับบ้านได้ ดิฉันดีใจมากคิดว่าคุณไพบูลย์หายเป็นปกติแน่ คุณหมอบอกว่า ก่อนกลับบ้านคุณหมอขอฉีดสีสวนหัวใจดูหน่อยนะ หลังจากฉีดสี ๑ วัน คิดว่าจะกลับบ้านได้ โดยปกติคุณหมอมองจะมาเยี่ยมคนไข้วันละ ๒ ครั้ง เช้าเย็น นี้คุณหมอฉีดสีแล้ว ทั้งวันคุณหมอมองไม่มา บอกเลยว่าคุณไพบูลย์เป็นอย่างไร ดิฉันและคุณไพบูลย์กังวลใจมากที่คุณหมอมองไม่มา พอตี ๔ ประมาณ ๔ ทุ่มกว่าๆ จึงได้โทรศัพท์กราบเรียนให้หลวงพ่อบอก ทราบว่า คุณหมอบอกให้กลับบ้านได้แล้วหมอมองไม่มาสั่งให้กลับ หลวงพ่อบอกท่านตอบว่า “**สุริย์ ถ้าคุณหมอบอกว่าไม่ให้กลับก็อย่าบอกคุณหมอลับนะ**” พอตอนเช้าวันรุ่งขึ้นคุณหมอมองมาพูดว่า “**คุณสุริย์ถ้าหมอมองจะให้คุณไพบูลย์อยู่ประมาณ ๑ เดือน คุณจะพร้อมหรือไม่**” ดิฉันนึกถึงที่หลวงพ่อบอกท่านเตือนแล้ว ตอบคุณหมอมองทันทีว่า “**พร้อมค่ะ**” คุณหมอบอกว่าคุณไพบูลย์ต้องผ่าตัดทำบายพาส ดิฉันใจหายวาบเพราะที่ผ่านมาทั้ง ๒ โรงพยาบาลก่อนบอกว่าคุณไพบูลย์ไม่สามารถผ่าตัดได้เพราะกล้ามเนื้อหัวใจตายกว่า ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เส้นเลือดตีบตันทั้งหมด ผ่าตัดแล้วจะไม่ฟื้น ดิฉันก็ต้องคิดถึงหลวงพ่อบอกก่อนใคร จึงโทรศัพท์กราบเรียนให้หลวงพ่อบอกทราบ “**คุณหมอมองจะผ่าตัดหัวใจคุณไพบูลย์ หนูจะตัดสินใจอย่างไรดีคะ**” หลวงพ่อบอกท่านที่เลยเถิดว่า “**ให้คุณหมอมองผ่าตัดเลยนะ หลวงพ่อบอกจะแผ่เมตตาให้คุณไพบูลย์หายแต่จำไว้ไม่มีอะไรดีเท่า ปฏิบัติกรรมฐาน และสวดมนต์พุทธรูปคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงฯ มหาภา**” ก็จริงดังหลวงพ่อบอกแนะนำ คุณไพบูลย์รอดตายมาได้เพราะบารมีของหลวงพ่อบอก ที่ช่วยให้พบคุณหมอมองที่เก่ง

ครอบครัวดิฉันและลูกๆ ประสบความสำเร็จเพราะมีหลวงพ่อบอกเป็นที่พึ่งและกำลังใจ หลวงพ่อบอกเป็นทั้งผู้ให้และช่วยเหลือเสมอค่ะ พระคุณของหลวงพ่อบอกมากล้นสุดพรรณนาได้ ดิฉันและครอบครัวขอกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกพระราชสุทธานฤมิต ขอให้หลวงพ่อบอกมีสุขภาพแข็งแรง และอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของทุกๆ คนตลอดไป

คุณพระศรีรัตนตรัย กับ ความสำเร็จของชีวิต

กัญญาณี อังสุธรรม
ผช.ผอ. โรงเรียนสตรีนครสวรรค์

ขอกราบพระคุณท่านอริยสงฆ์
จิตจำนงมุ่งมาดพระศาสนา
ยี่ดสายกลางมัชฌิมปฏิปทา
โปรดสัตว์โลกตลอดมาทุกคืนวัน

จริยวัตรตรงงามด้วยธรรมะ
ปฏิบัติสมณะกรรมฐาน
ทิ้งเล่ห์ล้าวิปัสสนาญาณ
รู้ถ้วนทั่วจักรวาลด้วยตาธรรม

กอปรทั้งเมตตาและกรุณา
โปรดสัตว์โลกทั่วหล้าสงสาร
ต่างเวียนว่ายตาย-เกิดมาช้านาน
ก็กับปีกาลจึงจะพ้นวิบากกรรม

ท่านจึงได้อาสาพัฒนาวิค
ให้ชาวพุทธปฏิบัติกรรมฐาน
รักษาศีลฝึกฝนจิตมาช้านาน
ดับอุปาทานและสมมุติหลุดพ้นกรรม

ขอกราบพระรัตนตรัยในพิภพ
ขอนอบนบอริยสงฆ์ผู้ทรงศีล
ขอลูกได้ปฏิบัติธรรมเป็นอาจิม
อวิชชาดับสิ้นถึงพระนิพพาน

นายสมเดช อังสุธรรม วิทยาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ , ปัจจุบันเป็นผู้จัดการ
ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด

นางสาวอัจฉริยา อังสุธรรม นักเรียนทุน A.F.S. ประเทศอเมริกา , นักศึกษาและเปลี่ยน Alberta
University, Canada, บัณฑิตเกียรตินิยมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รัชมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ศึกษา
ปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา

นางสาวมุนิสตา อังสุธรรม นักเรียนทุน A.F.S. ประเทศเบลเยียม, บัณฑิตเกียรตินิยม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทำงานบริษัท J.S.L. (เจ.เอส.แอล)

นางกัญญาณี อังสุธรรม ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาโท บริหาร
การศึกษา, ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ ครุติเด่นเขตการศึกษา ๗ ปี พ.ศ. ๒๕๓๔, มี
ผลงานด้านอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภูมิทัศน์ของโรงเรียน และระบบสาธารณูปโภค รับประทานยบัตรจากตา
วิเศษ (สมาคมสร้างสรรค์ไทย) และกรมอนามัย ๕ ปีซ้อน, รับเข็มทองพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถฯ ในการผลิตสื่อกิจกรรมพิเศษของกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปี พ.ศ.
๒๕๔๑

นายพิพัฒน์ อังสุธรรม นักเรียนทุน A.F.S. สหรัฐอเมริกา, นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปี
๔ คณะศิลปศาสตร์

กว่าชีวิตครอบครัวข้าพเจ้าจะสำเร็จดงามเช่นปัจจุบัน ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกับปุถุชนทั่วๆ ไป แม้
จบปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาโทด้านบริหารการศึกษาก็ยังไม่เข้าใจในสัจธรรมที่
แท้จริงของพุทธศาสนา ที่น่าละอายมากคือ ในอดีตสอนสังคมศึกษา(พระพุทธศาสนา) ก็สอนตามตำราไป
อวดรู้ อวดฉลาด แบบชาวโลกที่มีอวิชชาครอบงำ สอนและวัดผลตามตำราไปเรื่อยเรื่อย สอนนักเรียน
เรื่องอริยสัจสี่ ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ก็สอนเหมือนนกแก้วนกขุนทอง ท่องจำ แม่นเนื้อหา แต่ไม่เคย
เข้าใจว่า ทุกข์จริงๆ นั้นคืออะไร เหตุแห่งทุกข์และทางแห่งการดับทุกข์ รวมทั้งการปฏิบัติตามมรรค
คืออะไร สอนเรื่องเทวทูต ๔ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็คล่องปาก แต่ไม่เคยพิจารณาเห็นตามกฎไตรลักษณ์
(อนิจจัง ทุกขัง อนัตต) นี่คือการโง่เขลาเบาปัญญาโดยแท้ของข้าพเจ้าที่ได้ชื่อว่าเป็นครู

ครั้งได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อ พระราชสุทธินาถมงคล(เจริญ จิตฺตมโฆ) เกิด
ซาบซึ้งในเมตตาบารมีของหลวงพ่ออย่างยิ่ง พอสอบถามหาที่ตั้งของวัดมวันได้ ก็ตัดสินใจขับรถไปเข้า
กรรมฐานเองไม่น่าเชื่อว่ามารมีจริง ขับรถไปเที่ยวชนรถผู้อื่นเสียเงินไป ๘,๐๐๐ บาท แต่ก็ยังไม่ยอมกลับ
บ้าน มีศรัทธาแรงกล้า ขับรถต่อให้ถึงวัด จอดรถเสร็จก็อาเจียนและถ่ายท้องจนเหมือนจะเป็นลม แต่ก็
ตั้งใจเข้าปฏิบัติกรรมฐานจนครบ ๗ วัน จิตใจเข้มแข็งขึ้น แต่อีกจิตหนึ่งที่มีกิเลสครอบงำก็ลึกลงใจ แต่
ส่ายอยากกลับบ้านที่สุขสบาย จำได้ว่าขณะขับรถกลับใจมันฟูเหมือนเด็กหนีเที่ยวได้ แต่จิตฝ่ายดีมี
สติเตือนใจให้ไม่ประมาท และตั้งใจที่จะกลับไปปฏิบัติกรรมฐานอีก ข้าพเจ้ากลับไปปฏิบัติพร้อมนักเรียน
โรงเรียนสตรีนครสวรรค์อีกหลายครั้ง รวมทั้งชักชวนให้ลูกและสามีได้ไปปฏิบัติกรรมฐานนั่นคือเบื้องต้น
ของการเห็นคุณค่าของสัจธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา จากนั้นลูกๆ ก็ได้ไปบวชสามเณรดูร้อนและ

ปฏิบัติธรรมเสมอ เมื่อมหาวิทยาลัยปิดภาคเรียน ซึ่งไม่ได้กราบเรียนหลวงพ่อกับให้ทราบ แต่เราก็ปฏิบัติและศรัทธาตลอดมา

ชีวิตของข้าพเจ้าประสบทั้งสุข-ทุกข์ พลัดพรากจากสิ่งที่รัก อันเป็นธรรมดาของสัตว์โลก ที่ยึดมั่นจนเป็นเหตุแห่งทุกข์ เพราะอึดติดตัวกูเช่นกัน จนได้พบพระอริยสงฆ์หลายองค์ ได้ฟังธรรมะที่ถูกต้องตามสังฆธรรมอันแท้จริงของหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโฆ หลวงพ่อบุญธรรม หลวงพ่อพุทธทาส หลวงพ่อฤาษีลิงดำ และหลวงพ่อก๊วน ฐานปญฺโญ เริ่มมีสติพิจารณาตนเอง พิจารณารูป-นาม อันไม่เที่ยง เห็นความ “ว่าง” และความสุขจากความ “สงบ” แต่ชีวิตมราวาส สติย่อมไม่ทันผัสสะ (จากตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ใจก็จะไหลไปตามความโลภ โกรธ หลง ตลอดวัน ครั้นมีสติก็จู้จี้บ้างเพื่ออยู่กับ “ปัจจุบัน” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นคุณค่าของสติเป็นอย่างยิ่งและจะสอนลูกๆให้รู้ว่า การปฏิบัติธรรมฐานจะทำให้ “สติมัน ปัญญาคง” ยามประสบความทุกข์ก็ไม่ฟูมฟายไร้สติ ยามมีสุขจิตก็ไม่ฟู ใจจนเกินเหตุ สังคมที่เพื่อเจ้า

อฟู ่งช่าน ไม่รู้จักกระจับสำรวมเป็นทาสของวัตถุนิยมในปัจจุบัน จึงเป็นสังคมของคนไร้สติปัญญาโดยแท้ ผลจากการเข้าวัดปฏิบัติกรรมฐาน และศึกษาธรรมะด้วยจิตศรัทธาของข้าพเจ้าและครอบครัว เป็นพลังอันสง่าอันยิ่งใหญ่ ประกอบกับผลวิบากกรรมดีแต่ปางก่อน(ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้น) ส่งผลให้ข้าพเจ้าและครอบครัว โดยเฉพาะลูกๆ ได้ทุน A.F.S. ไปต่างประเทศทั้ง๓ คน เรียนหนังสือเก่งจบระดับเกียรติ นิยม มีความประพฤติดี เป็นเด็กดีของสังคม กตัญญูต่อพ่อแม่ ทั้งยังได้ทุนไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทอีกกว่า๓ ล้านบาท **“นี่คือข้อยืนยันถึงความมีสติปัญญา และธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมโดยแท้”**

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสากลพิภพ ตลอดจนบุญใดที่ข้าพเจ้าและครอบครัวมี ได้โปรดอภิบาลคุ้มครองพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ให้ปลอดภัยแข็งแรง อยู่โปรดเวไนยสัตว์ ให้มีสติปัญญาตามสังฆธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาตรานานเท่านาน และขอเมตตาบารมีของหลวงพ่อก๊วน ได้โปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าและครอบครัว ตลอดจนญาติสนิทมิตรสหายเพื่อนร่วมทุกข์จึงมีความสุขกาย-ใจ ประสบความสุขความเจริญทุกท่านเทอญ

EXPERIENCE IN THE MEDITATION

TAN SENG YEONG

Something about me

I am just an ordinary person who used to be very religious, i.e. worshipping and chanting prayers daily as well as observing the precepts. I worked as a bank employee for about 30 years. My life was badly shakened when I lost my job due to the merger of banks in Malaysia. I became frustrated and the mind was badly disturbed.

I have many sacred Buddhist objects at home, including the relics of Buddha, Sariput, Moggalla, Angulimal, Sivali, Phra Prom and others. I prayed hard and hope that miracle can happen but to no avail. Meanwhile, I hoped that someone would help me to solve my financial problem by getting me a job. But all these have not worked out as I asked for so far.

One fine day. I suddenly realized that I have to solve my own problem myself and not to depend on others. But how to do it? I did try various methods but just could not get the **RIGHT ONE**.

Before I came to Wat Amphavan, I have learned and practiced at least 2 more other methods of meditation. I knew the sufferings faced by me is due to my KARMA done in the past, including that in the past life. But what are the wrong doings acts and to which parties? I had no answers to that and they just remained unsolved. Not the above remained unsolved, there are many, many more questions which have no answers.

A Sincere call to all beings, especially The Human beings

Please do not waste your time in this life by going after the wrong targets/things.

You could be a billionaire, the richest man in the world or the most powerful man in the human life. But just ask yourself: how long could it last and what are the acts done by you before where you are?

All what you have to do is just make a trip to Wat Amphavan, Promburi Village, Singburi Province, Thailand 16160 and prepare to stay there and follow the meditation course **SERIOUSLY** for a period of at least 7 days. If you could put in your effort and follow the teachings seriously, you would definitely get some unexpected results.

My trip to Wat Amphavan

First of all, I would like to express my gratitude to Mdm Aek of Kolok for arranging this trip for me ; otherwise I would not be able to discover such most precious thing in life which nothing could be used to describe or measure it.

On 6-4-2544(2001) , Mdm Aek invited Mr. Ang and me to another temple which she knew we were longing to go there and also a meditation centre without mentioning much details. She further mentioned that we have to be at Kolok on 7-4-2544(2001) in the morning.

By the time we had decided to make the trip, it was late in the evening and we have to look for transport. All public transport to Kelantan including flight were fully booked. With firm determination, we just asked around at the taxi stand and managed to get an unlawful taxi and the fare asked for was double the normal fare.

We started at around 11.20 p.m. and traveled throughout the night. With practically no sleep and a tired body. We started the journey to Bangkok by road on 7-4-2544(2001) around 10.30 a.m. and arrived at Bangkok at about 3.00 a.m. the following morning.

We arrived at Wat Amphavan on 8-4-2544(2001) in the afternoon.

My own experience during The meditation training

Day 1 (8-4-2544)

We were briefed on the method of meditation being taught at Wat Amphavan during the night session.

Day 2 (9-4-2544)

During the practice, I experienced some pain in the body.

While practising in the morning, I saw my friend, Mdm Aek changed to be a young girl with bandage on her right arm. At that moment I was not sure whether it was real or an illusion. As such, I pulled my mind out of such phenomena.

During the break, I told Mdm Aek what I saw in the meditation and she confirmed that what I saw was true. With such confirmation, I realized that the method of meditation taught there is something which I have been looking for in life as it teaches us what we really experienced in the world. With the lack of mindfulness, we have committed many wrong acts. The teachings at the center also provides the solutions to end our subsequent suffering due to the wrong acts. It also trains

us to be mindful of all our acts. The methods that are being taught there is very practical and it also teaches us to solve the problems ourself and not to rely on others.

It is common for human beings to look for external assistance/miracles whenever they face problems in life and usually end up with more problems and/or unsatisfaction. Thus, the mind become frustrated or badly disturbed and may commit further wrong acts without realizing it. As human beings, we usually like to self-console of all our acts by giving all sorts of reasons, which are in fact wrong and dangerous.

So please stop cheating yourself and just master the meditation methods that are being taught at Wat Amphavan without further wastage of your precious time.

I would like to take this opportunity to express my highest gratitude to Luan Phor Jaran and his Great Master for being so kind in helping the being through this great teaching.

Day 3 (10-4-2544)

During the morning session, I realized that the mind was moving from one spot to another at a very fast speed constantly through the practice of mindfulness and without proper control it was very dangerous.

I also realized that the mind could only be tamed or control through constant practice of mindfulness and there is a home for the mind to rest or be trained/tamed.

I really reluctant to pull myself out of such stage and leaved the meditation hall when the clock went off to indicate the end of that session.

During the afternoon and evening sessions, I experienced terrible pains all over the body and some emotions which had really disturbed my mind to such a stage that I nearly gave up. While contemplating the pain, I recalled some of the past acts that had caused pain and or lost of lives. I also recalled the pain my late father had gone through while before he passed away. I used to cry while I saw him in pain as I did not know how to help him. Should I know the teachings of Luang Phor Jaran by then, I should be able to ease his pain to a certain extend if not stop it completely.

I would like to mention here that what I had experienced in the morning and in the afternoon sessions were totally different and to the extreme.

Day 4 (11-4-2544)

During the sitting meditation process, I saw a creature showed me his mouth and asked for food. I advised it to take food that have no life. The creature became upset and scolded me that I only know how to preach and did not practice it myself. I was also informed that I was that particular creature in the past life and had killed many lives for food. I suddenly realized that I have to forgive others no matter what are the bad things they had done as what had happened to me, i.e. though I had killed lives for food yet I was forgiven by those killed by me previously. At that particular moment I made a vow that I would do my part to spread the teachings of the Venerable Luang Phor Jaran when I am competent to do so. Instantly I expressed my highest gratitude and respect to Buddha, the Great Master of Luang Phor Jaran, Luang Phor Jaran and his disciples who helped to spread this valuable teachings.

Day 5 (12-4-2544)

Only took part in the morning session as we were prepared to leave in the afternoon.

There were other beings came to my meditation around the meditation hall and I had extended my metta and transfer of my merits to them after the praying and meditation process. To my personal opinion those creatures wished to learn meditation as well.

During the practice, I realized that desire is very dangerous as we would lose our mindfulness when desire persists and we tend to do wrong acts as well as not understanding the real nature that might harm or caused suffering to others in the course of achieving our desire.

So much from me.

Once again I would call upon all beings, especially the human beings, please do not waste your time in doing something that is not fruitful to the path of enlightenment unless you enjoy all the suffering in this world.

Please just go to Wat Amphavan, Singburi and spend some time there to learn the meditation methods which are so practical and valuable that you would really appreciate.

It is just in front of you and is so convenient to be there, especially those who live nearby or in the same country.

May all the beings be happy, free from suffering and able to project themselves from danger, be without enmity and malevolence

(คำแปล)

ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรม

ตัน เช็ง หย่ง

เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเป็นคนธรรมดา ผู้เคร่งศาสนา ชอบสวดมนต์ไหว้พระ และรักษาศีลละ ทุกวัน ข้าพเจ้าเคยทำงานธนาคารประมาณ ๓๐ ปี หลังจากนั้นชีวิตของข้าพเจ้าประสบปัญหาอย่างมาก ข้าพเจ้าตกงาน เพราะธนาคารที่มาเลเซียมีการรวมกิจการ ข้าพเจ้ากลายเป็นคนตกงาน จิตใจไม่สงบ

ในบ้านของข้าพเจ้ามีของศักดิ์สิทธิ์ทางพระพุทธศาสนามากมาย อาทิ พระพุทธรูป พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ องค์कुสิมมาล พระสิวลี พระพรหม และอื่นๆ ข้าพเจ้าสวดมนต์ภาวนาอย่างหนัก และมีความหวังว่าเรื่องอัศจรรย์จะเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า แต่มันก็ไม่มีประโยชน์แล้วข้าพเจ้าก็ยังหวังว่า จะมีใครสักคนที่ช่วยหางานให้ข้าพเจ้าทำและช่วยแก้ปัญหาการเงินให้แก่ข้าพเจ้า แต่ก็ไม่ได้ผลตามที่ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานขอไว้

มีวันหนึ่งข้าพเจ้าพบความจริงในทันทีว่าข้าพเจ้าต้องแก้ปัญหาเอง ไม่ใช่พึ่งคนอื่น แต่ทำอย่างไร ข้าพเจ้าหาวิธีต่างๆ แต่ยังไม่ถูกสักอย่างหนึ่ง

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าเคยศึกษาถึงวิธีปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้ารู้ว่า ทุกข์มาจากกรรมของข้าพเจ้าที่ทำมาในอดีตและอดีตชาติ แต่ข้าพเจ้าเคยทำผิดอะไรและภพไหน ข้าพเจ้าไม่มีคำตอบและยังแก้ปัญหาไม่สำเร็จ ไม่ใช่ว่าแก้ปัญหาไม่สำเร็จอย่างเดียว ยังมีปัญหาหลายอย่างที่ยังไม่มีความคำตอบ

ความจริงใจให้แก่ผู้มีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์

จงอย่าเสียเวลาในชีวิตตามหาสิ่งที่ไม่ถูกทาง และไม่ถูกต้อง

คุณสามารถเป็นมหาเศรษฐีได้ รวยที่สุดในโลกได้หรือเป็นผู้กุมอำนาจในชีวิตของคนได้ แต่ผมตัวคุณเองว่าสิ่งเหล่านั้นจะสามารถอยู่คงทนสักเท่าไร และคุณเคยกระทำอะไรบ้างในชีวิต

สิ่งที่คุณควรทำก็แค่เดินทางไปวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี **เตรียมตัวอยู่ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดจริงจัง** อย่างน้อย ๗ วัน ถ้าคุณมีความพยายามและ **ทำตามคำสั่งสอนอย่างจริงจัง** คุณจะได้อย่างแน่นอน

ข้าพเจ้าเดินทางถึงวัดอัมพวัน

อันดับแรก ข้าพเจ้าอยากขอบคุณ คุณครูณีหรือเรียกว่าคุณเอ๊ก ที่อยู่สูงไกลไกล ได้จัดการพาพวกเราไปไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่อาจค้นพบสิ่งที่มีค่ามากในชีวิตนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่สามารถอธิษฐานหรือประเมินค่าได้

วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๔ คุณเอ็กเจ็ทคุณอั้งและผมไปวัดหนึ่ง ซึ่งคุณเอ็กรู้ว่าพวกเราอยากไปวัดนี้ เพราะว่ามีสำนักปฏิบัติ แต่ไม่ได้บอกรายละเอียด แต่คุณเอ็กก็สั่งว่าเราต้องถึงสุโขทัยในเย็นวันเสาร์
เมษายน ๒๕๔๔ ตอนเช้า

ตอนที่เรตัดสินใจจะเดินทางเวลาค่ำแล้ว และเราต้องหาวิธีการเดินทาง รถประจำทางไปกลับคืน และเที่ยวบินก็จองเต็มแล้ว เรตัดสินใจแน่ๆต้องไปให้ได้ จึงหารรถรับจ้าง และได้รถรับจ้างที่ไม่ถูกกฎหมายโก่งราคาค่าโดยสารเป็น ๒ เท่า

เราเริ่มเดินทางเวลาประมาณ ๒๑.๒๐ น. และเดินทางตลอดทั้งคืน ในสภาพอันแท้จริงเราไม่ได้นอนและร่างกายก็เมื่อยล้า แล้วเดินทางต่อจากสุโขทัยวันเสาร์ที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๓๐ น. ถึงกรุงเทพฯ เวลาตี ๓ ในวันรุ่งขึ้น

เราถึงวัดอัมพวันในวันเสาร์ที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๔ ตอนบ่าย

ประสบการณ์ระหว่างปฏิบัติ

วันที่ ๑ (๘ เมษายน ๒๕๔๔)

เราได้รับการอธิบายวิธีปฏิบัติในวัดอัมพวันอย่างย่อๆ ตอนกลางคืน

วันที่ ๒ (๙ เมษายน ๒๕๔๔)

ระหว่างปฏิบัติอยู่ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ คือ การปวดในร่างกาย

ช่วงขณะปฏิบัติตอนเช้าข้าพเจ้ามีนิมิตเห็นคุณเอ็กเปลี่ยนเป็นหญิงสาวที่มีผ้าพันแผลที่แขนขวา ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าอันนี้คือจริงหรือฝัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงออกจากนิมิต

ช่วงพักข้าพเจ้าเล่าสิ่งที่ได้เห็นในนิมิตให้คุณเอ็กฟังและคุณเอ็ก ยืนยันว่าที่ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตนั้นเป็นจริง จากการยืนยันนี้ ข้าพเจ้ามองเห็นว่าวิธีการปฏิบัติอันนี้ที่สอนที่นั่นคือบางที่ข้าพเจ้ากำลังตามหาอยู่ในชีวิต ที่สอนเราให้ได้ประสบการณ์ในตัวเองในโลก ถ้าขาดสติเราจะกระทำผิดพลาดเยอะ การสั่งสอนในสำนักนี้คือสอนให้เราเตรียมวิธีการแก้ทุกข์ และจะหมดทุกข์ที่เราเคยทำผิดมาก่อน ที่นี้สอนเราว่าทำอะไรให้มีสติ วิธีการสอนที่นี้คือใช้ได้จริงและสอนให้เราแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ไม่ใช่คอยให้คนอื่นมาแก้ให้เรา

เมื่อมีปัญหาในชีวิตคนทั่วไปไปขอความช่วยเหลือและรอปาฏิหาริย์จากภายนอก ในที่สุดกลับมีปัญหามากขึ้นหรือเกิดความไม่พอใจขึ้น เมื่อนั้นจิตเราจะกลายเป็นหมดหวังหรือไม่สงบ และอาจจะทำผิดพลาดต่อไปอีกโดยไม่รู้ตัว ปกติคนเราชอบเข้าข้างตัวเองและปฏิเสธการรับรู้เหตุผลทุกชนิด ซึ่งความคิดเหล่านั้นผิดและเป็นอันตราย

โปรดอย่าหลอกตัวเองต่อไปอีกเลย และจงไปปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนในวัดอัมพวันโดยไม่เสียเวลาต่อไป

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้แสดงความระลึกถึงหลวงพ่ที่มีคุณเมตตาสั่งสอนพระธรรมอันยิ่งใหญ่แก่คนทั้งหลาย

วันที่ ๓ (๑๐ เมษายน ๒๕๔๔)

ระหว่างปฏิบัติช่วงเช้าข้าพเจ้ามองเห็นว่าจิตซึ่งเคลื่อนที่เกิดดับเกิดดับไว้มาก ตลอดช่วงปฏิบัติอยู่ ถ้าหากว่าไม่มีสติช่วยควบคุมจิตจะเป็นอันตรายมาก

ข้าพเจ้าก็มองเห็นว่าเราสามารถควบคุมจิตได้ด้วยการตั้งสติ แล้วจิตเราจะมีบ้านที่อยู่ได้อย่างสงบ และขัดเกลาจิตได้

เมื่อนาฬิกาบอกหมดเวลาจริงๆ แล้วข้าพเจ้ายังไม่อยากออกจากศาลาปฏิบัติธรรมเลย

ช่วงเวลาปฏิบัติจากบ่ายถึงค่ำ ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์มีเวทนาปวดมากมายน และมีอารมณ์ที่รบกวน จิตใจข้าพเจ้ามาก จนข้าพเจ้าเกือบยอมแพ้ เวลาที่กำหนดเวทนาปวดอยู่ ข้าพเจ้าระลึกได้ถึงบางสิ่งซึ่ง ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วในอดีต ทำให้ทรมาณและอาจจะสิ้นชีวิต ข้าพเจ้าก็ระลึกได้ คุณพ่อของข้าพเจ้าเคย ปวดมากก่อนที่จะท่านจะเสียชีวิต ข้าพเจ้าเคยร้องให้เวลาที่เห็นคุณพ่อปวดแบบทรมาณมาก เพราะไม่รู้ว่าจะ ช่วยท่านได้อย่างไร ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเคยเรียนวิชาปฏิบัติจากหลวงพ่ोजรัญ ข้าพเจ้าอาจจะช่วยให้คุณพ่อ กลายความปวดให้เบาลงได้หรือไม่ก็หายปวดได้ทันที

ข้าพเจ้าอยากกล่าวว่าที่ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ในตอนเช้ากับตอนเย็นช่วงปฏิบัติธรรมอยู่นั้น แดกต่างกันอย่างมาก

วันที่ ๔ (๑๑ เมษายน ๒๕๔๔)

ระหว่างนั่งสมาธิอยู่ข้าพเจ้ามีนิมิตเห็นสัตว์ตัวหนึ่งอ้าปากขออาหารจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแนะนำสัตว์ ตัวนี้ให้กินสิ่งที่ไม่มีชีวิตเป็นอาหาร สัตว์ตัวนี้กลับรู้สึกโกรธและต่อว่าข้าพเจ้า บอกว่าข้าพเจ้ารู้แต่สั่ง สอนแต่ไม่ปฏิบัติเอง แล้วมีอะไรบางอย่างที่บอกว่า สัตว์ตัวนี้คือข้าพเจ้าในอดีตที่เคยฆ่าชีวิตมากมายเป็น อาหาร ข้าพเจ้ารู้สึกทันทีว่าข้าพเจ้าต้องให้อภัยคนอื่น ไม่ว่าเขาจะเคยทำร้ายอะไรเรา สิ่งที่เคยเคียดแค้น เอง เช่น อดีตข้าพเจ้าเคยฆ่าสัตว์มีชีวิตเป็นอาหาร แต่สัตว์มีชีวิตนี้ยังอภัยให้แก่ข้าพเจ้าได้ ขณะนั้น ข้าพเจ้าปฎิญาณว่า ข้าพเจ้าจะเผยแพร่คำสั่งสอนของหลวงพ่ोजรัญทันทีที่ทำได้ ข้าพเจ้าขอแสดงความ กตัญญูและเคารพอย่างสูงต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่ोजรัญ และลูกศิษย์ที่ช่วยเผยแพร่พระธรรมคำสั่ง สอนที่มีค่ามาก

วันที่ ๕ (๑๒ เมษายน ๒๕๔๔)

ได้ปฏิบัติช่วงเช้าเท่านั้น เพราะเราจะต้องเตรียมตัวเดินทางกลับตอนบ่าย

ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งสมาธิ มีวิญญานมากมายและยังมีอยู่ในศาลาปฏิบัติธรรมอีกเยอะ ข้าพเจ้าได้ แม่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้แก่เขาทั้งหลาย หลังจากนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าเห็นว่าสัตว์ทั้งหลายนี้ยังอยากเรียน กัมมัฏฐานด้วย

ระหว่างปฏิบัติอยู่นั้นข้าพเจ้าประจักษ์ว่า ตัณหาเป็นอันตรายมากหากเราขาดสติ ถ้าเราแพ้ตัณหาเรา
จะทำผิดและทำชั่วโดยไม่เข้าใจธรรมชาติที่แท้จริง อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือสร้างความทุกข์แก่
ผู้อื่นได้ จากการทำตามความต้องการของเรา

เพียงเท่านี้จากข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอร้องท่านทั้งหลายอีกสักครั้งว่า โปรดอย่าเสียเวลาด้วยการกระทำสิ่งที่ไม่ได้ทำให้พ้นทุกข์
และไม่อาจสำเร็จมรรคผล นอกจากท่านจะชอบสนทนากับความทุกข์ในโลกนี้

กรุณาไปวัดอัมพวัน สิงห์บุรี และใช้เวลาฝึกวิธีการปฏิบัติกัมมัฏฐานที่ใช้ได้จริงและมีค่ามาก
ซึ่งท่านจะพบว่ามิคุณค่าจริง

วัดอยู่ไม่ไกลเลย เดินทางไปได้โดยสะดวก โดยเฉพาะคนที่อยู่ใกล้หรืออยู่ในประเทศไทยเอง
ขอให้ท่านทั้งหลายจงมีความสุข พ้นจากความทุกข์และสามารถป้องกันตนจากอันตรายใดๆ ขอให้
ปราศจากศัตรูและการมุ่งร้ายเถิด

ผู้แปล : แม่ชีชุนอ แซ่เอ็ง
ธานินทร์ มหาชนประทีป

ชีวิตใหม่ที่หลวงพ่OMETตามอบให้

ไพบูลย์ เทอญฐิพ

ดิฉันอายุ ๕๕ ปี เป็นคน อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี โดยกำเนิด เป็นภรรยาของนาวาอากาศโทกรวัฒน์ เทอญฐิพ สังกัดอยู่กรมสรรพาวุธทหารอากาศดอนเมือง มีธิดา ๒ คน คนโตจบปริญญาโท เกษศาสตร์ มหาบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลพระจอมเกล้า จ.ลพบุรี คนเล็กสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ทุนจากมหาวิทยาลัยต้นสังกัดให้ศึกษาต่อปริญญาเอก ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ขณะนี้อยู่ชั้นปีที่ ๓ (หลักสูตรกำหนด ๕ ปี) คนเล็กนี้แหละที่หลวงพ่อได้ให้ชีวิตใหม่แก่เรา

ความจริงดิฉันได้รู้จักพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ ตั้งแต่ลูกยังเล็ก ๕-๖ ขวบ ตอนนั้นดิฉันได้พา ลูกไปดูต้นไม้ คุณกในวัดซึ่งร่มรื่นมีต้นไม้มาก หลายต้นจะมีคำตอนที่เป็นคติคิดไว้ ดิฉันชอบไปอ่าน เพราะเหมือนต้นไม้แต่ละต้นได้พูดสอนแทนหลวงพ่อ จำได้ว่าพาลูกไป ๒ ครั้ง เข้าไปกราบหลวงพ่อทุก ครั้ง ท่านก็จะบอกให้พาลูกไปกินข้าว ดิฉันก็ได้แต่ประทับใจในความเมตตาของท่าน ได้เคยฟังท่านเทศน์ บ้างเพียงเล็กน้อย ตอนนั้นมีพระวิ ก้อยู่ด้วยและท่านได้มานั่งสมาธิร่วมกับพระทั้งวัด หูฟังหลวงพ่อแต่ตา มองพระวิ ก้อยู่เพราะท่านนั่งได้ตรงมาก รูปร่างใหญ่ไม่ไหวติงเลยเหมือนรูปปั้น ทั้งท่านมาก แต่มันก็เหมือน ดิฉันยังมีกรรมหนักอยู่ที่ไม่ได้รู้จักหลวงพ่อในตอนนั้นให้มากกว่านี้ ถ้าไม่มีกรรมได้เข้าพบพ่อบุญเป็น ประจำตั้งแต่ตอนนั้นชีวิตคงไม่เป็นอย่างที่ใจจะเล่าให้ญาติธรรมฟังเลย

ดิฉันเป็นลูกคนเล็ก เรียนจบ ม.๖ สมัยก่อนไม่ลำบากเลย พ่อแต่งงานมีลูก ๒ คน ตั้งแต่ลูกเล็กๆ สามีกี่เริ่มเจ้าชู้ ออกขายแดน ไปจังหวัดไหนก็มีภรรยาบ่อยที่นั่นโดยที่ดิฉันไม่รู้ พ่อมีคนบงกชี่ไม่เชื่อ จน หนักๆ เข้าไปดูจึงรู้ ก็ได้แต่อดทน แต่ความอดทนก็มีขีดจำกัด เมื่อแม่ของดิฉันรู้ จึงได้บอกกับดิฉัน “ ลูกเอ๋ยกลับบ้านเราเถิด ขายหน้า คนบ้านนอกเราไม่เป็นอย่างนี้ ถ้าลูกของแม่กลับบ้าน เชื่อแม่แม่จะปลูก บ้านให้ทำร้าน ลงทุนให้ค้าขาย ถ้าอยู่กับพ่อแม่จะไม่ให้อะไรเลย” แต่สามีกี่คืออย่างหนึ่งคือเงินเดือนเขาให้ ดิฉันไปรับทุกเดือน เขาใช้แต่เบี้ยเลี้ยง ดิฉันก็เชื่อแม่หนีกลับบ้านโดยที่เขาไม่รู้ ตอนหลังเขารู้ติดตามไปจ้อ ทะเบียนเราไม่ผิด มีน้ำชายคืออาจารย์เจริญ สวงวนพวก มาเตือนบอกไม่ให้หย่า เขาจะเป็นอย่างไรช่างเขา เราตั้งหน้าทำมาหากินส่งลูกเรียนให้สูงๆ มีลูกดี ดียิ่งกว่าถูกรางวัล ๖๖ ลูกสาวของดิฉันก็เป็นเด็กดีทั้งคู่ ว่า ง่าย เรียนเก่งทั้งพี่ทั้งน้อง ดิฉันก็พ่่าสอนอย่างไม่หวังพึ่งสามีกี่ ให้พึ่งตัวเองดีที่สุด ให้ดูขงแม่ ทั้งที่ สมัยแม่โอกาสเรียนต่อก็มีมาก งานก็หาง่าย แต่ยังไม่มาแต่งงานกับพ่อ แม่ก็ต้องลำบาก

ดิฉันประกอบการค้าโดยขายของกินทุกชนิดทั้งของสดของแห้ง ใครถามหาอะไรเราเอามาขายหมด เป็นสรรพสินค้าย่อยๆ ประจำหมู่บ้าน ขายของดีมาก ต้นตั้งแต่สี่ นอนก็ ๔-๕ ทุ่ม จนส่งลูกทั้งสองจบ โดยที่พ่อของเขากลับมาอยู่ที่บ้านพักทหารอากาศ เลิกเจ้าชู้ตั้งแต่เมื่อไรดิฉันไม่ได้สนใจ เอาลูกไปดูแล ส่วนดิฉันก็ส่งเงินลูกคนเดียวในขณะที่ขายของอยู่นั้น ใน พ.ศ. ๒๕๓๗ น้ำชายของดิฉันคืออาจารย์เจริญ

สงวนพวก ได้มาวานดิฉันให้ไปเป็นเพื่อนภรรยาของท่านเพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นเวลา๗ วัน ด้วยความเกรงใจ ดิฉันก็รับปาก แต่แม่ของดิฉันท่านเห็นแก่การขายของดี รู้สึกเสียดาย ท่านก็จะไม่ให้ไป น้าชายดิฉันก็บอกว่า “ป้าครับถ้ามันจะจนภายใน๗ วัน ก็ให้มันจนไป ขายมาตั้งนานก็ไม่เห็นรวย แม่ของ ดิฉันก็ไม่ว่า ดิฉันก็บอกลูกค้า แล้วปิดร้าน ๗ วัน ดิฉันได้เข้าปฏิบัติธรรมครั้งนั้นรู้สึกซาบซึ้งมาก นึก เสียใจว่าแต่ก่อนเราไปอยู่ไหน นั่งมองคนที่มาสักคร มาปฏิบัติ ผิวพรรณดี เรียบร้อยเป็นส่วนมาก เราหือ ได้แต่ทำบุญ เราไม่เคยทำอย่างนี้ สามิเราออกขายแดนมีแต่พระพุทธรูป บูชามาบ้าง ไปกราบครูบาอาจารย์ ท่านแจกมาบ้าง ดิฉันก็กราบไหว้บูชาธรรมคาทุกวัน แต่ไม่รู้วิธีปฏิบัติ ตอนมาปฏิบัติครั้งนี้ก็ได้แต่ขอทาน ขอให้สามิของลูกมีดวงตาเห็นธรรมด้วยเถิด ให้ได้เข้ามาวัดคอยสามิภรรยาคนอื่นๆ ดิฉันออกจากกรรมฐาน แล้วได้ลาหลวงพ่อกลับ แล้วก็ปฏิบัติธรรมจนทุกวันนี้

จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ สิ่งที่น่าไม่ถึงก็ได้เกิดขึ้นกับครอบครัวดิฉัน คือ ลูกสาวคนเล็กของดิฉันที่ ชื่อปริษาต (ชื่อเล่นปู) ขณะนั้นสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร สอบชิงทุนเพื่อไปศึกษาต่อยังประเทศ สหรัฐอเมริกาได้ โดยก่อนไปได้ขออนุญาตไปเรียนภาษาอังกฤษก่อน ๖ เดือน ขณะที่เรียนภาษาอังกฤษใกล้ จะจบนั้น เกิดอาการเครียด เหม่อลอย ตอนนั้นเข้าไปเรียนที่กรุงเทพฯ ไปพักกับพ่อที่บ้านพักทหารอากาศ สามิโทรมาบอกว่าลูกเป็นอะไรก็ไม่รู้ ไม่เคยมีอาการอย่างนี้ ประคตลูกคนนี้จะเป็นคนเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ตอนนี้พ่อพูดกับเขาจะไม่เหมือนตัวเขาเลย ดิฉันก็บอกให้เขาปะเหลาะลูกกลับบ้าน สามิก็ได้พาลูกกลับบ้าน ด้วยความยากลำบาก จะกระโดดรถบ้างสารพัด นานพอควรที่จะถึงบ้าน พอมาถึงดิฉันได้คอยอยู่แล้ว ดิฉันและสามิได้พาลูกไปยังสำนักสงฆ์ยอดเขาสนามแจงวัดยอดเขาสนามแจง อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ใน ปัจจุบัน) ได้ไปกราบพระอาจารย์ทะนง กิตติปัญโญ และพระอาจารย์ปริญญา (ท่านกลาง) เพราะท่านทั้งสองเป็นพระสายปฏิบัติ สายของหลวงปู่มั่น ลูกศิษย์ของหลวงปู่ชา สุภัทโท กว่าดิฉันและสามิจะพาลูกขึ้น ถึงยอดเขาได้เป็นเวลาเย็นแล้ว พาไปกราบพระอาจารย์ทั้งสอง ลูกสาวก็ไม่พูด ท่านเสกน้ำมะพร้าวอ่อนให้ กินก็ไม่ยอมกิน บอกกินไม่ได้ปากเล็กเป็นเปรต เขาจ้างมาให้มาฆ่า แล้วก็ไม่ต้องพูด จนสามิดิฉันร้อนใจ เอมิดหมอลวงพ่อเดิมไปลูบตัวลูกสาว เท่านั้นลูกสาวก็ลุกขึ้นอาละวาด พูดเพ้อเจ้อต่างๆ นานา จน เหนื่อย แลเมยังคำพระอาจารย์ทั้งสองด้วย ท่านพระอาจารย์ทั้งสองพร้อมทั้งลูกศิษย์ที่ขึ้นไปทำวัตรเย็น ก็ พร้อมกันสวดมนต์และแผ่เมตตาให้ นั่งสมาธิให้เป็นเวลานานจึงสงบ ค็นนั้นดิฉันกับสามิก็ได้ค้างที่บนยอด เขา ตอนก่อนเช้าก็ได้ให้สามิไปเอาเสื้อผ้า พาไปหาหมอลอนเอาของออก โดยที่ให้ลูกศิษย์ท่านอาจารย์ทั้งสองนำทางไป ท่านอาจารย์ทั้งสองให้ของคุ้มกันไม่ให้อาละวาดไปกับรถ ดิฉันได้รู้จักกับพระอาจารย์ทั้งสอง โดยที่ไปซื้อของที่ตลาดสดตอนเช้าเพื่อนำไปขาย ชื่อของเสร็จก็จะเจอพระอาจารย์ทั้งสองพอดี ดิฉันก็ ต้องการทำบุญอยู่แล้ว จึงได้ซื้อของใส่บาตรท่านทันทุกวัน เมื่อมีโอกาสก็ได้ทำกับข้าวจากที่บ้านนำมา ถวายท่านบนยอดเขา ได้ขึ้นไปกราบถามปัญหาธรรมะเป็นประจำ จึงเป็นลูกศิษย์ท่านอีกผู้หนึ่งและท่านก็ได้มีเมตตาให้ดิฉันและญาติธรรมติดตามท่านไปกราบครูอาจารย์ของท่านในงานวันสำคัญต่างๆ เสมอ

ดิฉันได้พาลูกไปรักษาที่ต่างๆ หลายแห่ง หมดเงินไปมาก เขาว่าที่ไหนดีก็พาไปหมด บางครั้งกลับมาถึงบ้านลูกสาวคลุ้มคลั่งต้องจับกุมกัน ดิฉันก็ได้แต่ส่งสารลูก แอบร้องไห้เป็นประจำ ใจไม่อยู่กับมือจับตัว ไม่ได้เป็นแต่ลูก พ่อกับแม่ก็เป็นด้วย ลูกเอ๋ยกรรมอันใดพอที่มากเกิดกับแม่ ชีวิตนี้แม่มีแต่ทุกข์กับทุกข์ พ่อแม่จะได้สบายลูกก็มาเป็นเช่นนี้ ให้แม่เป็นเสียดใจว่า แม่อายุมากแล้ว ลูกยังมีอนาคต คิดวกไปวนมาไม่รู้จบ โรงพยาบาลบ้านสมเด็จก็พาไป โดยมีคุณหมอพิพัฒน์ ขันตยานวงศ์ เป็นเจ้าของใช้รักษา ได้ให้ยาหลายอย่าง ยาพักผ่อน ยาคลายเครียด เพราะลูกสาวบอกว่าหนูแ้วมีคนมาสั่งให้ทำต่างๆ บางครั้งขาดสติ ขณะที่เฝ้ารักษาลูกอยู่นั้น เห็นคนมีอาการเหมือนลูกหลายคน ถามคุยกับพ่อแม่เขา เขาก็บอกว่าเป็นมานานแล้วไม่หาย ก็คิดเสียใจว่าลูกเราก็คงไม่หายเหมือนลูกเขา รักษาอยู่หลายวันคุณหมอก็สั่งให้กลับบ้านได้ เอายามาทานที่บ้าน

พอลกลับมาบ้านดิฉันก็ให้ลูกอยู่บ้านพักหนึ่ง ก็ได้นำไปฝากน้ำชายที่อยู่บางแสน คือ รักษิณีร สงวนพวก ไม่อยากให้อยู่บ้านเพื่อนฝูงพี่น้องมาเยี่ยมซักถามสารพัด ดิฉันเสียใจมากอยู่แล้ว รับไม่ได้ แต่ละครคนก็พูดไม่เหมือนกัน มีคนบอกให้ไปหาหมอที่เป็นพระ อยู่วัดตราขุ หลิ่งหับบุรี ดิฉันกับสามีและญาติก็ได้พาลูกสาวไปโดยโทรศัพท์ไปเรียนท่านก่อน ท่านก็ดีมาก ตอนนั้น น้ำท่วมไปลำบากมาก ท่านมีธูระแต่ท่านก็บอกให้เด็กไปให้ท่านดูก่อน ท่านจะยังไม่ไปไหน พอท่านเห็น คูอยู่นาน ท่านก็บอกว่าท่านช่วยไม่ได้หรอก ฝึเต็มตัว ถ้าท่านไล่เด็กก็ตาย ท่านบอกให้ไปหาพระสุปฏิปันโน หรือสำเร็จแล้วที่ท่านรู้สึกปัจจุบันอนาคตถึงจะช่วยเด็กคนนี้ได้ ดิฉันสามีและญาติก็ได้ลาท่านกลับด้วยความเสียใจ พอมาถึงบ้าน คุณน้ำเจริญ สงวนพวกก็ได้คิดว่าพาไปหาพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังเกิด เหมือนหนึ่งจะหมดกรรม ดิฉันร้องอ้อทำไมดิฉันไม่ได้นึกถึงท่านกรรมบังตาบังใจ จนเกือบเสียลูก

วันรุ่งขึ้นก็พากันไปกราบหลวงพ่อดังเห็นลูกศิษย์ท่านนั่งคอยจำนวนมาก คุณน้ำเจริญก็ได้เขียนหนังสือรายงานท่านบอกสาเหตุที่เด็กเป็นอย่างนี้ มากราบขอความเมตตาจากท่าน พอหลวงพ่อดังมา ลูกศิษย์กราบท่านหมดแล้วดิฉัน สามีลูกสาว และคุณน้ำเจริญนั่งอยู่ตรงกลาง ท่านหันมามองลูกสาว ชี้น้ำพูดว่า “หนูมานั่งอยู่ตรงหน้าหลวงพ่อดังได้อย่างไร หนูหมดอายุแล้ว วิบากกรรมเธอตามมา เธอหมดอายุแล้ว อาตมาดูหน้าผากเธอก็รู้ หลวงพ่อดังสงสารเธอจริงๆ เธอยังมีบุญเก่า พ่อแม่เธอก็พอมิบุญบ้าง หลวงพ่อดังจะช่วยเธอให้ชีวิตใหม่แก่เธอ หลวงพ่อดังจะรับเธอเป็นลูกบุญธรรม รับเธอเป็นลูกบุญธรรมคนที่ ๕๕ ไม่ใช่ หลวงพ่อดังจะรับง่าย ๆ นะ ลูกศิษย์นั้นเยอะมาก แต่ลูกบุญธรรมนั้นต้องพิจารณา หนูเป็นครูบาอาจารย์ หายแล้วจะได้ไปสอนคนอื่นอีกมาก”

คำพูดอันศักดิ์สิทธิ์เปรียบเสมือนน้ำทิพย์ของท่านยังระลึกอยู่ในใจของดิฉันตลอดมาจนทุกวันนี้ ต่อจากนั้นท่านก็ได้ให้ยาห่อด้วยใบบัวให้ไปต้มให้ลูกสาวดื่มจนกว่าจะจางแล้วบอกอีกว่าให้ไปสอนได้แล้วเดี๋ยวจะเสียเวลาเขาจะไล่ออก ให้แม่ไปอยู่ด้วย ท่านถามดิฉันว่าแม่มีอาชีพอะไร ดิฉันก็เรียนท่านว่าค้าขาย ท่านก็บอกให้ปิดร้านเอาลูกก่อน ดิฉันกราบเรียนถามท่านว่าจะสอนได้อย่างไรเจ้าคะ หลวงพ่อดัง

บอกว่าให้ไปเกิดหลวงพ่อก็ช่วย ไปรายงานตัวก่อน มันจะหมดเวลาแล้ว ความดีใจมีความหงุดหงิด
ท่านกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวจะไปอยู่กับลูก ได้บอกลูกค้าจะปิดร้านชั่วคราวจะไปรักษาลูก เช้าวันรุ่งขึ้น
ดิฉันและสามีก็ได้พาลูกไปที่มหาวิทยาลัยนเรศวร สามีขับรถไม่พูดเลยคงใช้ความคิด ดิฉันก็พูดกับลูก
ซิโน้นซินี้ตามประสา ลูกก็ไม่ได้สนใจ ตอนนั้นก็ถึงแต่หลวงพ่อตลอด คิดไม่ออกว่าจะเอาอะไรพูดแทนลูก
ใจก็อธิษฐานถึงหลวงพ่อก็ช่วยลูกด้วยเถิด

เมื่อมาถึงมหาวิทยาลัยนเรศวร ดิฉันและสามีได้ขอเข้าพบท่านอธิการบดี ศดร.สุจินต์ จินายน
(ดำรงตำแหน่งในขณะนั้น) พอพบท่านอธิการบดีสิ่งที่ดิฉันวิตกมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นเลย ท่านและรอง
อธิการบดี รศ.ดร.กาญจนา เจริญศิริ ได้ต้อนรับอย่างดี เข้ามาลูบหัวลูกสาวอย่างมีเมตตา สอบถามทุกอย่าง
จากสามี ดิฉันพูดไม่ออกน้ำตามันไหลไม่หยุดนึกถึงแต่หลวงพ่อ ซาบซึ่งเหลือเกิน หลวงพ่อของลูกท่านคล
บันดาลเปิดทางให้คนที่ไม่รู้จักลูกเรามาก่อนให้ความช่วยเหลืออย่างมากและเต็มใจ โดยที่ท่านอธิการบดีได้
สั่งให้คุณแม่บ้านของมหาวิทยาลัยเข้าพบท่านเดี๋ยวนั้น ให้จัดบ้านพักครอบครัวให้ภายในวันนั้น ให้ดิฉันพ
ลูกไปอยู่ในวันรุ่งขึ้นตรงกับคำที่หลวงพ่อได้บอกให้ดิฉัน ไปอยู่เป็นเพื่อนลูก(เมื่อก่อนลูกสาวไปสอน จะ
พักอยู่หอพักอาจารย์ไสถ) ท่านอธิการบดียังบอกให้คุณแม่แต่งตัวให้ลูกสาว ขับรถมาส่งที่มหาวิทยาลัยนี้
ไม่เป็นไรมาชมมกชมไม้มาพูดกับเพื่อนที่นี้ช่วยกันไม่เป็นไร ดิฉันลาท่านกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวไปอยู่
ขณะที่ดิฉันไปอยู่กับลูก สามีจะไปปรับดิฉันและลูกมากราบหลวงพ่อเป็นประจำ ไม่ว่าจะกลางวันหรือเย็น
บางครั้งเข้าไปกราบที่โบสถ์ฟังท่านสวดมนต์ในขณะที่ท่านทำวัตรเย็นบางครั้งสามีไม่ไปปรับเพราะมาปฏิบัติ
ธรรมที่วัด ส่วนดิฉันก็ได้ปฏิบัติที่บ้านพักลูกสาวเข้าเย็น

ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อ ไม่นานลูกสาวก็ขอเข้าพบท่านอธิการบดี เพื่อขอสอน ท่านก็เมตตา
ให้คุณนักศึกษาในห้องทดลอง(ห้องแลป) ก่อน ต่อมาอีกมากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ได้ให้ยาหอไบบัวอีก
หนึ่งหอ พร้อมทั้งท่านให้ลูกสาวก้มหัวต่อหน้าท่าน ท่านใช้นิ้วมือชี้ไปทางหัวลูกสาวท่านฟังประมาณ๒
นาที่ ท่านบอกว่าหาย ตั้งแต่นั้นมา ลูกสาวก็หายวันหายคืน จากการคุมแลปก็ได้สอน ต่อมาอีกไม่นานมาข
กราบหลวงพ่อก็อีก หลวงพ่อพูดขึ้นว่าลูกสาวพ่อทุกคนต้องได้เป็นดอกเตอร์หมด พอดีตอนนั้นทาง
มหาวิทยาลัยเปิดรับสมัครนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา(ปริญญาโทและปริญญาเอก) ลูกสาวได้กราบเรียน
หลวงพ่อกับความต้องการเรียนปริญญาเอกที่เมืองไทยที่มหาวิทยาลัยมหิดล จะขอทุนและขออนุมัติทาง
มหาวิทยาลัยนเรศวรไปเรียนต่อ หลวงพ่อก็อनुญาติและให้พรไปสมัครสอบเป็นที่น่าอัศจรรย์มาก ภาควิชา
ที่ลูกสาวเลือกสอบรับนักศึกษา ๓ คน (ภาควิชาชีวเคมี คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล) พอสอบเสร็จลูก
สาวสอบได้คนเดียว ต้องใช้เวลาเรียนถึง ๕ ปี ขณะนี้ลูกสาวเรียนอยู่ปี ๓ ขึ้นปี ๔ ด้วยบารมีของหลวงพ่อ
ช่วยไว้โดยแท้จริงสอบได้ ระยะที่เรียนอยู่ ลูกสาวจะหาเวลาว่างมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ครั้งละ ๓ วัน
บ้าง ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง ลูกสาวมีปัญหาที่แก้ไม่ได้ ก็มากราบทำเรียนถามหลวงพ่อด้วยตัวเอง หรือ

บางครั้ง ลูกสาวคิดผิดๆ ดิฉันและสามีจะมาราบเรียนท่านด้วยตัวเอง หลวงพ่อท่านจะเมตตาแก้ไขให้สำเร็จ
ทุกครั้ง

ด้วยพระคุณอันสูงสุดนี้ ดิฉันและสามีจะปฏิบัติตามคำสอนของท่านจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ดิฉันและ
สามีจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นประจำ ท่านจัดงานอะไรก็จะมาเกือบทุกครั้ง สิ่งที่ดิฉันได้รู้ได้เห็น
จากการมาวัดบ่อยๆ ถ้าหลวงพ่อบอกกล่าวญาติธรรมผู้ใด แล้วโปรดน้อมนำเอาไปปฏิบัติตามเถิด อย่าคิดว่า
เป็นไปไม่ได้ หลวงพ่อท่านเป็นผู้ให้ ถ้าเราไม่รับจะได้หรือ เปรียบเสมือนท่านยื่นช้อนมาให้เรัดักอาหาร
ใส่ปาก เราไม่เอาช้อนตักอาหารใส่ปาก อาหารจะเข้าปากเราไหม ทำจริงๆ ปฏิบัติจริงๆ เหมือนที่หลวงพ่อ
บอก ทำจริงก็ได้ของจริงไป ทำเล่นก็ได้ของเล่นไป บุญกรรมมีจริง ดิฉันและสามีเชื่อ๑๐๐% หนังสือ
ธรรมะ เทปธรรมะทุกฉบับถ้ามีโอกาสอ่าน ฟังและศึกษา แล้วท่านได้ปฏิบัติตาม ชีวิตท่านชาตินี้จะมี
ความสุขตลอดจนภพต่อไปอีก หลวงพ่อบอกว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตถาคต ”
ดิฉันได้มารู้จากการปฏิบัติธรรมจริงจึงตามหลวงพ่อนี้แหละ

บางครั้งดิฉันไปนั่งคอยท่านนาน ดิฉันก็ไม่ได้คิดอะไร เวลาทำอะไรก็คอยได้ แต่บางคนไม่เคยเห็น
หลวงพ่อก็เลย จะมาราบท่าน แต่บอกว่าท่านลงมาคงจะนาน ดิฉันอยากให้เห็นหลวงพ่อ บอกให้
เขาคอย เขาก็ไม่คอย มันก็เหลือวิสัยที่เขายังมีกรรมอยู่ การไปกราบหลวงพ่อแต่ละครั้งไม่จำเป็นต้องพูด
หลวงพ่อก็ไม่จำเป็นต้องไปนั่งข้างหน้าท่าน ท่านเห็นพอรู้หนอหมด บางครั้งเรานึกคิดอะไรท่านก็
พูดตรงที่เรานึกคิด นั่งอยู่ที่ไหนก็ได้ขอให้ได้ยินเสียงท่านเถิด บางคนรีบกลับ บอกว่าท่านไม่พูดด้วยนำ
สงสารแท้ๆ ที่ไม่รู้จักหลวงพ่อก็จริงๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งดิฉันตั้งใจจะไปกราบท่านตอนบ่ายโมง พอไปถึงยังไม่
๕ โมงเช้าดี ก็เห็นหลวงพ่อบอกว่านั่งรับรองลูกศิษย์อยู่ ดิฉันกับสามีรีบเข้าไปกราบท่าน ได้ยินว่าอิစ္ฌ นาที
หลวงพ่อก็จะขึ้นฉันทเพล ดิฉันถวายของ กราบท่านแล้วรีบถอยออกมา แล้วไปรับประทานข้าวที่โรงทานของ
หลวงพ่อ รับประทานข้าวจนเสร็จเดินผ่านมาเห็นหลวงพ่อยังคุยอยู่กับลูกศิษย์อีกมากมาย เข้าไปใกล้คนที่
นั่งอยู่ด้านนอก ถามว่าหลวงพ่อดีขึ้นไปฉันทเพลหรือไม่ เขาตอบว่าไม่ได้ฉันทเลย เป็นอันว่าวันนี้ หลวงพ่อ
ไม่ได้ฉันทเพลเลย หลวงพ่อเสียดสมมากเหลือเกิน

ด้วยความเมตตากรุณาที่หลวงพ่อบอกให้ลูกศิษย์ทุกๆ คน โดยที่ท่านไม่ได้เลือกตัวบุคคลเลย ขอ
ให้ผลที่หลวงพ่อบอกเมตตาให้ลูกศิษย์จงย้อนกลับไปให้หลวงพ่อดีอยู่เป็นร่มโพธิ์ใหญ่ในพระพุทธศาสนา เป็น
ร่มโพธิ์แก้วของลูกศิษย์ให้นานเท่าท่านด้วยเถิดเจ้าค่ะ

ด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงสุด

หลวงปู่' ของน้องมายด์

อมร เทพวิวัฒน์

ผู้ใฝ่ธรรมะจำนวนมากมายมุงหน้าผู้เฒ่าเส้นทางวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นจุดหมายเดียวกันเพื่อไปกราบพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล หลวงพ่อจรรย์ผู้มีเมตตา มีศิลาจารวัตรอันงดงาม กอปรด้วยปฏิบัติเป็นที่เจริญใจ เจริญศรัทธา ท่านอุทิศทั้งกายและใจอบรมสั่งสอนไม่รู้จักคำว่าเหน็ดเหนื่อยยั้งเบื้อหน่าย ท่านไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ นอกเหนือไปจากการนำเอาคำสั่งสอนของท่านไปปฏิบัติ ท่านแทบจะไม่มีเวลาเป็นส่วนตัวของท่านเอง อยู่ว่าแต่เวลากลางวันเลย กลางคืนท่านก็มีเวลาจำวัดเพียงน้อยนิด ภัตตาหารบางมื้อท่านแทบจะไม่ได้แตะ ท่านอิมด้วยบารมี อิมบุญ อิมธรรมะ ท่านคือพระผู้เสียสละ ท่านคือศูนย์รวมแห่งความดี ที่ทุกคนต้องการไปกราบไหว้ ต้องการใกล้ชิด และต้องการคำสั่งสอนจากท่าน

ชื่อเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรรย์ขจรขยายไปทั่วสารทิศ

แม้แต่ชาวคริสต์และอิสลามก็มาฝากตัวเป็นศิษย์ท่านมากมาย รวมทั้งครอบครัวของข้าพเจ้า มีนายอมร นางอภามาต นางสาวอักษรศรี (น้องแอม) เด็กหญิงพิราภรณ์ (น้องมายด์) เทพวิวัฒน์ ก็มากราบฝากตัวเป็นลูกหลานท่าน

จำได้ว่าตั้งแต่วันขึ้น ๕ ค่ำวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นระยะเวลาเกือบ ๒ ปี ข้าพเจ้าและครอบครัวถือเป็นกิจวัตรเดินทางมากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรรย์ทุกๆ วันอาทิตย์ไม่เคยขาด โดยการขับรถมาเองไป-กลับเกือบ ๔๐๐ ก.ม. ใช้เวลาเกือบ ๔ ชั่วโมง บางครั้งได้แต่เพียงกราบอาสนะอันว่างเปล่า สาเหตุจากหลวงพ่อบอกว่าคิดกิจนิมนต์หรือภารกิจกะทันหัน และข้าพเจ้าไม่ได้โทรศัพท์มาถามก่อนว่าท่านอยู่หรือไม่

ได้กราบท่านนั้นก็นำความสุขความปลื้มปีติมาสู่ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นล้นพ้นแล้ว

วันแรกที่ครอบครัวของข้าพเจ้ามากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรรย์ โดยการถวายสังฆทานขณะนั้น “น้องมายด์” บุตรสาวคนเล็กของข้าพเจ้า อายุเพียง ๖ ขวบ ได้สวดมนต์พระคาถาชินบัญชร ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่าน

ท่านเมตตากล่าวชมน้องมายด์ พร้อมกับมอบทุนการศึกษาและมอบรูปของท่านพร้อมลายเซ็นและคำอวยพรและสนใจไต่ถามถึงความเป็นไปของครอบครัวข้าพเจ้า...

ครับ... ครอบครัวของข้าพเจ้าชอบไปทำบุญทำทาน โดยเฉพาะจะไปถวายสังฆทานทุกๆ วันพระไปตามวัดต่างๆ ทุกหนทุกแห่ง โดยถือปฏิบัติเป็นประจำไม่เคยขาด

ไปกราบพระ-ทำบุญมาแล้วทั่วประเทศ ตั้งแต่กำเนิดบุตรสาวคนแรก(น้องแอม) จนบัดนี้อายุได้ ๒๗ ปี

“น้องมายด์” ใครๆ ก็ตั้งคำถามให้ตอบเสมอว่า ก่อน“น้องมายด์” เกิดได้บนบานศาลกล่าว มีการฝันหรือมีเหตุการณ์ แปลกๆ อะไรบ้าง?

ตอบได้ทันทีเลยว่าไม่มี...

มีแต่แรงใจที่ข้าพเจ้าและภรรยาต้องการได้บุตรอีกสักคน ไม่ว่าจะเป็หญิงหรือชาย ก่อนนอนสวดมนต์ให้ว้พระขอพร ขอให้ลูกที่เกิดมาเป็นคนดี เป็นอภิชาติบุตร

คงเป็นเพราะอานิสงส์จากการได้ทำบุญให้ว้พระสร้างและปฏิบัติสังฆกรรมวัดเมื่อมีโอกาศ และช่วยเหลือตามสถานสงเคราะห์ต่างๆ เช่น เด็กพิการ เด็กกำพร้า คนชรา และเด็กยากจนที่ขาดแคลนตามชนบท ซึ่งถือปฏิบัติในวันเกิดทุกๆ ปีของทุกๆ คนในครอบครัว อย่างหนึ่งอย่างใดไม่เคยขาด

เปรียบเสมือนเราฝากทรัพย์เอาไว้กับธนาคาร ... ธนาคารบุญ ฝากประจำ ฝากออมเลย อย่าไปคิดถอน แต่พอถึงเวลา ผลบุญที่เราฝากไว้ก็จะหลั่งไหลมา คืนทั้งต้นทั้งดอกอย่างไม่รู้ตัว ผลบุญจึงปรากฏให้เห็นทันตา...

พูดถึง “น้องมายด์” เป็นเด็กที่แสดงว้ความแปลกมาตั้งแต่อายุ ๒๕ ขวบ

สามารถอาธนาศีล อาธนาธรรม อาธนาพระปริตร กล่าวคำถวายสังฆทานได้ และสามารถร้องเพลงสากลได้หลายเพลง

ที่.ว้.ช่อง ๗ สี ในรายการสี่ทุ่มสแควร์ ของคุณวิทวัส สุนทรวิเนตร นำไปออกรายการ

ถวายสังฆทานโดยนิมนต์พระมารับกันถึงห้องส่ง!

ร้องเพลงสากลเข้ากับวงดนตรี ได้อย่างแม่นยำ!

เท่านั้นยังไม่พอ “น้องมายด์” สามารถสวดมนต์ พระคาถาชินบัญชรของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ได้เมื่ออายุเพียง ๔ ขวบ !

และร้องเพลงได้ ๑๓ ภาษา มี ภาษาไทย อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย เวียดนาม เกาหลี ได้ห้วน สเปน บราซิล เม็กซิโก ได้ถึง ๑๐๐ กว่าเพลง !

ทั้งหมด “น้องมายด์” จดจำบทสวดมนต์มาจากการที่ครอบครัวพากันไปทำบุญทำทาน คาถาบางบท “น้องแอม” พี่สาวสอนให้ “น้องมายด์” จำจากหนังสือสวดมนต์ เช่น พระคาถาชินบัญชร พี่สาวจะนำสวดมนต์ให้กับน้องทุกคืนจนจำได้

ส่วนเพลง “น้องมายด์” จำมาจากการฟังเพลงในรถเมื่อมีการเดินทาง

เรื่องราวของ “น้องมายด์” ที่ “แปลกๆ” ยังมีอยู่อีกมาก

แต่ที่แปลกและมหัศจรรย์ที่สุดก็คือ พระเดชพระคุณหลวงหลวงพ่อจรัญ ท่านสามารถล่วงรู้ถึงเรื่องราวของน้องมายด์ในอดีตชาติ และบันดาลให้ “น้องมายด์” และครอบครัวประสบความสำเร็จ !

พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ท่านได้พูดเสมอว่า “น้องมายด์” เมื่ออดีตชาติเป็นดอกเตอร์อยู่รัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา มาเกิด

พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านได้อธิบายให้ฟังสั้นๆ ว่า..

“คนเราในโลกนี้สามารถจะไปเกิดเป็นอะไร? ที่ไหน? ก็ได้แล้วแต่ บุญกรรมบันดาล ให้เป็นไป”

ข้าพเจ้าและครอบครัวน้อมรับคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเอาไว้ด้วยความเคารพและฟัง

พอใจ

มาบัดนี้ “น้องมายด์” นายเววคำพูดของท่านออกมาอย่างชัดเจน

คือด้านเพลง “น้องมายด์” สามารถร้องเพลงสากล ได้ชัดถ้อยชัดคำ ไม่มีผิดเกือบ ๒๐๐ เพลง โดยไม่ต้องดูเนื้อร้อง!

สำคัญที่สุดก็คือสามารถสนทนาภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้อย่างคล่องแคล่ว!

ซึ่งบางท่านอาจจะโต้แย้งว่าเป็นเรื่องไม่แปลกเพราะ “น้องมายด์” เรียนอยู่ที่โรงเรียนสาธิตเกษตร นานาชาติ

แต่ ... แค่นั้น ประถมศึกษาปีที่ ๒ การเรียนการสอนก็แค่ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานเท่านั้น

มี “น้องมายด์” คนเดียวที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีที่สุดในชั้นเรียน

อาจารย์ชาวต่างชาติถึงกับชมน้องมายด์ว่า “เป็นเด็กคนเดียวในชั้นที่พูดภาษาอังกฤษได้เก่งและคล่องแคล่วอย่างน่าประหลาด”

เรื่องของ “น้องมายด์” ยังไม่จบเพียงเท่านี้

มีบริษัทเทปชื่อ DIGITAL ONPA INTERNATIONAL PUBLIC COMPANY LIMITED ซึ่งบริหารโดย MR.FRANKIE ชาวมาเลเซีย และ MR.JIMMY ชาวสิงคโปร์ เห็นความสามารถของน้องมายด์ จึงได้ติดต่อทำสัญญาให้น้องมายด์ร้องเพลงสากลทั้งหมด ชุดแรกเป็นเพลงของ “ELVIS PRESLEY” มีกำหนดในสัญญา ๕ ปี

ซึ่งก็มาทำสัญญากันต่อหน้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้าน นับเป็นเด็กที่มีอายุน้อยที่สุดในโลก (สำรวจทางอินเทอร์เน็ต) ที่ได้เซ็นสัญญาร้องเพลงสากลในขณะที่มีอายุเพียง ๘ ขวบเท่านั้น!

โชคของ “น้องมายด์” ยังมีอีก

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔

“น้องมายด์” ยังได้รับมอบโล่เกียรตินิยม “ผู้มีคุณกตัญญูต่อพระพุทธศาสนา” ในโอกาสวันกตัญญูทศวรรษที่ ๒๕๔๔ ของสภาสังคมาสงเคราะห์

นับเป็นเกียรติประวัติที่น่าภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่เด็กหญิงตัวน้อยๆ อย่าง “น้องมายด์” สามารถผ่านการพิจารณาถ้อยแถลงจากคณะกรรมการนับสิบๆ ท่านมาได้!

และเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๔ ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน สอนแก่น ซึ่งเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมอีกแห่งหนึ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านได้ไปสร้างไว้ โดยมีพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ เป็นผู้อำนวยการ ท่านได้ให้ “น้องมายด์” ไปแสดงกิจกรรมบันเทิง แสดงความคิดเห็น และตอบคำถามต่อเยาวชนที่มานั่งวิปัสสนากรรมฐาน ก่อนไปเข้าพบเจ้าและครอบครัว ได้ไปกราบขอพร พระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้าน ท่านได้สั่ง “น้องมายด์” ให้ไปบอกกับชาวขอนแก่นสั้นๆ ว่า “วัดของท่านสร้างคน ไม่ใช่สร้างวัตถุ” “น้องมายด์” ได้ถ่ายทอดคำพูดของท่านพร้อมทั้งฝากข้อคิดตอบคำถาม ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

จากคำพูดของหลวงพ่อบอกว่า “วัดของท่านสร้างคน ไม่ใช่สร้างวัตถุ ทำให้ข้าพเจ้าสะกิดใจ เพราะจะเห็นได้ชัดเจนว่า หลวงพ่อบอกว่าได้ยึดติดกับวัตถุ ท่านมีแต่ให้ มีของดีเท่าไรให้เขาหมด ลูกศิษย์ ลูกหาของท่านได้รับของดีกันถ้วนหน้า

พระเครื่องที่เรียกว่า “สุคยอด” คือ พระสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) นื่องมายด์ก็ได้รับจากมือของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่าน

เป็นพระสมเด็จพระเจดีย์ พิมพ์ใหญ่ ซึ่งท่านได้มาจากวัดระฆัง กรุแตกเมื่อประมาณ ๕๐ ปีก่อน มีมูลค่ามหาศาลที่ประมาณค่ามิได้

ส่วน “นื่องแอม” พี่สาว “นื่องมายด์” ก็ได้รับความเมตตา ได้รับพระสมเด็จพระเจดีย์จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่าน

คงจะชัดเจนแล้วสำหรับคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่านที่ว่า “วัดของท่านสร้างคน ไม่ใช่สร้างวัตถุ” และท่านก็ไม่ยึดติดกับวัตถุ “แม้แต่วัตถุมงคลที่มีค่ามหาศาล ท่านก็สละได้”

ส่วนเรื่อง “สร้างคน” นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ต้องยกตัวอย่าง เพราะทุกวันนี้ หลวงพ่อบอกก็อุทิศเวลาทั้งหมดเพื่อ “สร้างคน” ให้เป็นคนดี

วัดของท่านเป็นวัดแห่งเดียวที่มีผู้คนมาราบไหว้ แล้วไม่เคยได้วัตถุมงคลกลับไปเลย!!

แต่ได้ “วัตถุประสงค์” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกกลับไป

วัตถุประสงค์ของท่าน คือ การสร้างคนให้เป็นคนดี คำสั่งสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่าน ศักดิ์สิทธิ์ ฟังง่าย ไม่เบื้อ พูดแล้วทุกคนเชื่อ แล้วนำไปปฏิบัติตาม ควบคู่ไปกับการเจริญภาวนาและธรรมะ วิปัสสนากรรมฐาน โดยเฉพาะบทสวดมนต์ “พาหุงมหากา” สามารถลดบันดาล ให้สมปรารถนาได้ดังที่คิด และทุกคืนครอบครัวของข้าพเจ้าสวดมนต์ในหนังสืออานิสงส์การสวดพระพุทธรุณ ของหลวงพ่อบอกแล้วต่อด้วยพระคาถาชินบัญชรไม่เคยว่างวัน

ข้าพเจ้าและครอบครัวขอน้อมกราบเท้า พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกที่ท่านมีเมตตาต่อครอบครัวของข้าพเจ้าบันดาลให้ “นื่องมายด์” และครอบครัวประสบความสำเร็จ ท่านคือพระอันศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ในดวงใจของครอบครัวข้าพเจ้าตลอดชั่ววันจันทรันดร

กรรมฐานเอาชนะโรคได้

พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพีระ

ท่ามกลางไม้ใหญ่ยืนต้นนานาพรรณ มีฝูงนกเกาะกิ่งไม้ส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก อยู่แข่งแซ่ โปสดีและศาลารวมถึงอาคารต่างๆ ตั้งอยู่เป็นสัดส่วนมีระเบียบเรียบร้อยทางเดินปูนที่อยู่รอบอาคารสะอาด มีร่องรอยของการเก็บกวาดอยู่ตลอดเวลา ณ ที่นี้เป็นที่ตั้งของ“ วัดอัมพวัน” หรือวัด“ หลวงพ่อจรัญ” ที่พวกเราทุกคนรู้จักกันดีนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกที่วัดนี้เมื่อราวเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ด้วยความตั้งใจเต็มเปี่ยมเพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลให้บิดา คือ พต.เทียม ต่วนเครือ ซึ่งเสียชีวิตเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ และจากการที่ได้เห็นสภาพของบิดาที่อยู่ใน I.C.U. ก่อนสิ้นใจ รู้สึกว่าท่านจากไปด้วยความสงบ มีเพียงการเหลือบตามองข้าพเจ้า ซึ่งยืนสวดมนต์ให้ท่านตลอดเวลาที่หัวเตียงครั้งเดียวก่อนลมหายใจหยุดเท่านั้น มิได้แสดงอาการทรมานทรมายใดๆ เลย ยิ่งตอนที่พยาบาลถอดสายอุปกรณ์ช่วยชีวิตทั้งหลายออกหมดแล้ว ใบหน้าท่านจะเต็มไปด้วยรอยยิ้ม จนทำให้ทุกคนแปลกใจมากและท่านยิ้มอย่างนี้ตลอดไปจนแม้ร่างท่านจะถูกส่งเข้าเตาเผาเพื่อรอเวลาเป็นเจ้าถ่านก็ตาม สำหรับข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ารอยยิ้มนั้นเกิดจากความรู้สึกสงบ ปล่องของ ท่านก่อนสิ้นใจแน่นอน เพราะตลอดระยะเวลาที่ท่านโคมาและต้องใส่เครื่องช่วยหายใจอยู่ใน I.C.U. ถึง ๕ วันนั้น ข้าพเจ้าซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่ วิทยาลัยการทหารบก ได้มาเยี่ยมท่านทั้งเช้าและเย็นครั้งละ ๓ ชม. ทุกวัน และใน ๑ ชม.นั้น ข้าพเจ้าจะกอดท่านไว้และสวดมนต์บทพาทูมมหาภา และพุทธรุณไปจนถึงชินบัญชร กลับไปกลับมาข้างๆ หูท่านตลอดเวลา ๑ ชม. และปฏิบัติเช่นนี้ตลอดจนกระทั่งวินาทีสุดท้ายก่อนสิ้นลม (ตลอดชีวิตของคุณพ่อท่านจะทำแต่สิ่งดีงาม และสอนลูกเช่นนี้เสมอมา)

จากสาเหตุดังกล่าว ข้าพเจ้าเริ่มคิดว่า วันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่มีลูกทะเลถึงมีเขาจะมีโอกาสเข้ามาดูแลสวดมนต์ให้ถึงใน I.C.U. เช่นนี้ หรือ (ข้าพเจ้าเป็นพยาบาลที่จบการศึกษาจาก รพ.พระมงกุฎเกล้าและห้อง I.C.U. เขาอนุญาตให้เยี่ยมครั้งละ ๑ ชม. เช้า-เย็น) ฉะนั้น เวลาตาย ข้าพเจ้าต้องตายคนเดียวไม่มีใครช่วยได้ จึงตัดสินใจที่จะหัดตัวเองให้พึ่งพาอาศัยตนเองได้ แล้วเลยหัวกระเป๋าสีฟ้ามาที่วัด ปฏิบัติธรรมครั้งแรกด้วยการอยู่ ๖ วัน ในด้านที่แม่ใหญ่ควบคุมอยู่ ระหว่างการปฏิบัติเมื่อใดที่จิตเริ่มสงบจะนึกถึงความไม่ดีที่เคยกระทำ และมีความรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้น มีความอดทนต่อการเดินจงกรมและนั่งสมาธิเป็นเวลานานๆ ได้ ทนต่อความหิวและความอยากอาหารที่มีรสอร่อยได้ ด้วยการกำหนดว่าอาหารนี้เรากินเพื่อระงับความหิว มิใช่เพื่อบำรุงกิเลสตัณหาเป็นดังที่พวกเราต้องก่อนกินอาหารทุกประการ

หลังจากกลับไปบ้านแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าดีขึ้น จึงได้เริ่มชักชวนเพื่อนฝูงที่ร่วมงานไปปฏิบัติธรรม โดยทำเป็นโครงการเสนอหลวงพ่อ และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อเป็นอย่างสูง อาจเพราะข้าพเจ้าเคยมีบุญบารมีผูกพันกับหลวงพ่อก่อน ชาตินี้จึงได้มาเป็นลูกศิษย์ท่านอีก ฉะนั้น เมื่อส่งโครงการไปทางไปรษณีย์(โดยมิได้เคยรู้ว่าต้องมาจองวันเวลาปฏิบัติก่อน เพื่อทางวัดจัดจัดสรรวิทยากร

หรือเตรียมสถานที่ให้ไม่ตรงกับคนอื่น เป็นการให้ความสะดวกทั้งกับผู้ปฏิบัติและทางวัดด้วยที่กำหนดวัน มาเสร็จเลยวันที่ ๔-๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นช่วงวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แอมมกันทั้งหมด แค่ ๕ คน เท่านั้น แต่อย่างที่กล่าวแล้วว่าหลวงพ่อเมตตา และท่านคงหยั่งรู้จิตของ ข้าพเจ้าว่าตั้งมั่นเพื่อมาปฏิบัติธรรมจริงๆ ท่านจึงจัดเตรียมวิทยากร คือ คุณลุง พันโทวง รอดเฉย มหาคูแล และหาที่พักซึ่งสะอาดและสะดวกสบายไว้ให้ทุกๆ ที่ทางวัดในขณะนั้น รับคณะปฏิบัติธรรมจาก โรงเรียนที่ชลบุรีไว้ราว ๓๐๐ คนแล้ว

นับจากครั้งที่ได้ไปปฏิบัติเพื่อถวายในหลวงแล้ว ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกว่าผูกพันกับวัดอัมพวัน หลวงพ่อ และคุณลุงวิงฯ เป็นอย่างมาก ได้ทำโครงการไปอีกในราวเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ คณะของข้าพเจ้าจะมีไม่มากนัก จะมีอยู่ราวๆ ๘-๑๐ คนเท่านั้น ซึ่งก็เหมือนเคยที่หลวงพ่อเมตตาให้คุณลุงวิงฯ คูแลพวกเรานี้ ครั้งนี้ข้าพเจ้ามีพิเศษกว่าคนอื่น เพราะหลังจากทำพิธีปิดอบรมแล้ว หลวงพ่อบอกหนังสือให้เราสำหรับ ข้าพเจ้ามีพิเศษ ตรงที่หลวงพ่อบอกให้ซองมา ๑ ซอง และกำชับว่าเก็บไว้ให้ดี ระวังจะหาย เมื่อเปิดออกดูพบรูป สีแดงภายในบรรจุพระพุทธรูปมิตโชกลี้มทอง ๑ องค์ และเหรียญหลวงพ่อกุศิย์จากสิงคโปร์สร้าง ถวาย ๑ องค์ และพระนาครปรก ๑ องค์ ทำให้ข้าพเจ้าและทุกคนในคณะทราบว่าหลวงพ่อบอกว่าข้าพเจ้าเป็น ลูกศิษย์แล้ว สำหรับคนอื่นๆ เขาก็รู้สึกยินดีกับข้าพเจ้าและคิดว่าถึงเขาไม่ได้ หลวงพ่อบอกว่าเขาเป็นลูก ศิษย์เหมือนกันเพียงแต่ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าคณะเท่านั้นเอง ปัจจุบันข้าพเจ้านำพระที่ได้รับมาสลับแขวน เพื่อเป็นสิ่งระลึกถึงคุณของพระพุทธรูปเจ้าและคุณของหลวงพ่อกุศิย์ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ไว้เตือนใจมิให้ไปกระทำ สิ่งที่ไม่ดี อันจะเสื่อมเสียมาถึงท่านได้ เพราะหากเราบอกใครว่าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกุศิย์ แต่เราเป็นคนไม่ดี ย่อมต้องเสื่อมเสียมาถึงหลวงพ่อกุศิย์ด้วยแน่นอน นับแต่บัดนี้เป็นต้นมาข้าพเจ้าจะพาคณะไปปฏิบัติธรรมที่ วัดป่าละ ๒ ครั้ง ครั้งล่าสุดวางแผนไว้ว่าจะเข้าร่วมปฏิบัติธรรมเนื่องในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษาครบ รอบของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งจะทำได้ถึง ๗ วัน ๗ คืน ตั้งแต่ ๒๗ พฤศจิกายน ถึง ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ ข้าพเจ้าเรียนให้คุณลุงวิงฯ ทราบว่าจะมาแน่นอน ตั้งใจไว้ตั้งแต่พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งมาปฏิบัติ ครั้งล่าสุด พอถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ ข้าพเจ้าไปตรวจร่างกายที่สถาบันมะเร็งทั้งไว้ และชวนสามีกับ น้องสาวมาปฏิบัติธรรมที่วัดด้านที่แม่ใหญ่ควบคุม) เพื่อถวายในหลวงที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สามี ได้เป็นนายพล ระหว่างการนั่งกรรมฐานเป็นเวลาเกือบ ๑ ชม. ข้าพเจ้ารู้สึกปวดตามตัวมาก โดยเฉพาะบน เหวด้านซ้ายปวดจนทนไม่ไหว ต้องร้องให้หลวงพ่อกุศิย์ช่วยอยู่ในใจ (แล้วคืนนั้น เมื่อทำพิธีลาหลวงพ่อกุศิย์ ท่านยัง เทศน์ว่า คนที่นั่งกรรมฐานแล้วปวดร้องให้หลวงพ่อกุศิย์ช่วยนั้นไม่ต้องร้อง หลวงพ่อกุศิย์ช่วยไม่ได้ ต้องช่วยตัวเอง เหมือนหลวงพ่อกุศิย์ว่าข้าพเจ้าขอให้ช่วย จากนั้นเมื่อกลับมาบ้านอาการเหล่านั้นก็หายไปไม่เป็นอีกหลาย เดือนกันยายน ทางสถาบันมะเร็งส่งข่าวมาที่บ้านว่าให้ข้าพเจ้าไปตรวจซ้ำ เนื่องจาก X-Ray พบก้อนใน ปอดข้างขวา ด้วยสัญชาติญาณ ข้าพเจ้าบอกตัวเองว่าเราต้องมีอะไรผิดปกติแน่ เพราะเคยสังหรณ์มานาน แล้ว แต่ก็พยายามภาวนาให้เป็นวันโรค มากกว่าอย่างอื่น จากนั้นก็ไปติดต่อที่สถาบันมะเร็งเพื่อขอพิมพ์ฟิล์ม X-Ray ไปให้หมอที่ รพ.พระมงกุฎเกล้าอ่านอีกครั้ง เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นพยาบาลทหารจบการศึกษา

จาก รพ.พระมงกุฎเกล้า โอกาสที่จะได้ความสะดวกและได้รับการดูแลจากเพื่อนฝูงย่อมมีมากกว่า หากว่าจำเป็นต้องทำผ่าตัดหรือรักษาอย่างอื่นต่อไป

จากผลการตรวจเพิ่มเติมหลายอย่าง พบว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้องอกชนิดร้ายแรงที่ปอดข้างขวา และจับปลัดจับผลูไปเจอเอาที่ไตซ้ายอีก และเป็นก้อนใหญ่กว่าที่ปอด ซึ่งอาการปวดบั้นเอวด้านซ้ายขณะนั่งกรรมฐานคือแสดงถึงความผิดปกติของไตนั่นเอง เรียกว่าสองต่อเลยทีเดียว ข้าพเจ้ารู้ผลแล้ว กลับมาบ้านด้วยความรู้สึกหดหู่ คาดไม่ถึงว่าชีวิตเราจะมาประสบปัญหาอย่างนี้ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาทุ่มเทกายใจให้กับงานมากที่สุด จนบางครั้งเครียดมากเกินไป โดยเฉพาะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำแก่คนไข้โรคเอดส์มา ๕-๖ ปี เคยมีคนไข้ถามว่า “ผู้พันครับ ก่อนตายมันทรมาณมากไหม” ซึ่งข้าพเจ้าตอบคนไข้ว่า “อย่าไปวิตกมันเลยโรคอะไรก็ต้องตาย ความทรมาณมันก็ต้องมีบ้างตามธรรมดา” มาถึงวันนี้ คำถามนั้นก็กลับมาลอยอยู่ในสมอง แน่นอนข้าพเจ้าก็กลัวตายเหมือนกัน จึงตัดสินใจโทรศัพท์กราบเรียนหลวงพ่อบอกว่าข้าพเจ้าเป็นมะเร็งที่ปอดกับไต ควรจะอย่างไรดี หลวงพ่อบอกข้าพเจ้าว่า “วาสุณี ปลงให้ตก แล้วสวดมนต์ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไป ไม่เป็นไร” ข้าพเจ้าทำตามที่หลวงพ่อบอกทันที โดยการสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น สวดพาหุงมหากา เติมน้ำมัน นั่งกรรมฐานทุกครั้งที่ว่าง และพยายามคิดถึงความตายตลอดเวลา ข้าพเจ้าเขียนพินัยกรรมไว้เลย เพื่อเตรียมการจัดสรรทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวอันน้อยนิดให้ลูกหลาน และตลอดเวลาที่ตื่นอยู่จะทำจิตใจให้เข้มแข็ง บอกตัวเองว่าต้องสู้ ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อทำความดีซึ่งยังเพิ่งเริ่มทำได้น้อยเหลือเกิน ยามใดที่ใจห่อเหี่ยวท้อถอย จะนำเทพของหลวงพ่อกลับมาฟัง เวลาได้ยินเสียงหลวงพ่อก็จะร้องไห้และคิดว่าคงมีโอกาสได้ฟังเสียงหลวงพ่อกลับเล็กน้อยเท่านั้น กระมัง จิตใจจะต่อสู้กันอยู่ระหว่างความเข้มแข็งและท้อถอยเป็นเวลานานพอสมควร โชคดีที่มีหลวงพ่อบอกให้ยึดเหนี่ยว ยามใดที่จิตตกจะโทรกราบเรียนปรึกษาหลวงพ่อ เสียงอ่อนๆ ที่หลวงพ่อบอกว่า “วาสุณี ไม่เป็นไร” ทำให้จิตของข้าพเจ้าเต็มคืน รู้สึกว่ามีพลังและเข้มแข็งขึ้น

๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ เป็นการผ่าตัดไตข้างซ้ายทิ้งไป โชคดีที่หมอพบว่ายังไม่ไปที่ต่อมน้ำเหลือง หลังผ่าตัดมีความเจ็บปวดน้อยมาก จนแทบจะเป็นความผิดปกติของความปวดในคนไข้ผ่าตัดใหญ่ขนาดนี้เลยทีเดียว แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าเกิดจากบารมีการแผ่เมตตาของหลวงพ่อ เพราะก่อนผ่าตัดกราบเรียนท่าน ท่านบอกว่าจะแผ่เมตตาให้ ระหว่างนอนอยู่ที่โรงพยาบาลมีการอักเสบของแผลจนมีหนองออกมาทางสายยางที่สอดไว้ตรงบริเวณที่ตัดไตออกจนมีไข้สูง แต่แพทย์ก็ให้ยาจนผ่านพ้นมาได้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเพื่อพักผ่อนการผ่าตัดปอด น้ำหนักเริ่มลด ท้องอืดมากกินอาหารได้น้อย คลื่นไส้ตลอดเวลา ก็ใช้วิธีกินครั้งละน้อย แต่บ่อยครั้ง กินแล้วเดินจงกรม (นั่งสมาธิแล้วจะอึดอัดและเจ็บแผล ทำอย่างนี้ทุกวันไม่เคยขาด สุขภาพก็เริ่มดีขึ้น

พอถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ เข้าผ่าตัดปอดข้างขวาอีกครั้งหนึ่งโดยตัดบริเวณที่เป็นเนื้องอกออกทิ้ง และคว้านรอบก้อนเนื้อออกเท่าที่จำเป็น และโชคดีอีกเช่นกัน ที่ยังไม่มีอาการลุกลามไปที่อื่น นับว่าเป็นเรื่องแปลกมากข้าพเจ้าเชื่อว่าบุญที่ข้าพเจ้าเคยสร้างมา ทำให้ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติกรรมฐาน และมาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรรณุก่อนหน้าการเจ็บป่วยถึง ๒ ปี เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าสามารถกำหนดในยาม

เจ็บปวดหรือนอนไม่หลับได้ สามารถทนความทรมานต่างๆ ได้ ซึ่งมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะเมื่อ
ข้าพเจ้ากลับจาก รพมาอยู่บ้านแล้ว จำเป็นต้องทำตัวเองให้แข็งแรงมากๆ ภายใน ๕ วัน เพื่อรับการให้ยา
เคมีบำบัด การปฏิบัติธรรมช่วยได้มากที่สุดและที่สำคัญตอนที่อยู่ในห้องผ่าตัดข้าพเจ้าสวดพุทธคุณ
ตลอดเวลา จึงทำให้จิตสงบไม่ตื่นตื่นเลยจนกระทั่งดมยาสลบ

๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เริ่มให้ยาเคมีบำบัดเข็มแรก ขอมรับตามตรงว่ากลัวมาก แต่ได้มีการเตรียมตัว
เตรียมใจไว้แล้ว เมื่อใช้ยาหยดผ่านเข้าเส้นเลือด จะมีอาการมึนงง ร้อนวูบวาบตามตัว คลื่นไส้(โชคดีที่
ข้าพเจ้าไม่อาเจียน) การทรงตัวไม่ดี เดินเซ อาศัยข้าพเจ้าตั้งสติไว้ตลอดจึงทำให้ผ่านมาได้ อาหารที่
รับประทานเข้าไปแรกๆ ไม่มีรสชาติก็ต้องพิจารณาเหมือนตอนฝึกปฏิบัติที่วัด ทำให้กลืนลงไปได้มาก
พอสมควร ประมาณ ๓ อาทิตย์ หลังให้ยา ผมเริ่มร่วงมากขึ้น โดยเฉพาะเวลาสระผม เรียกว่าร่วงจนเกลื่อน
บ้านจึงตัดสินใจโกนทิ้งทั้งหมด ทีนี้เลิกร่วง แล้วใส่วิกแทน เคยมีคนรู้จักกันบอกข้าพเจ้าว่าอย่าเสียใจนะที่
ผมร่วงเดี๋ยวก็ขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าไม่เสียใจเลย เพราะเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว ด้วยการซื้อวิกเอาไว้ และ
มองเห็นตัวเองหัวโล้นในกระจกด้วยความปลงว่า สุดท้ายคนเราก็ร่วงโรยไม่มีอะไรคงที่ ระหว่างให้ยาก็จะ
มีกิจวัตรประจำวันคือตื่นเช้าสวดมนต์ทำวัตรเช้า กินอาหารแล้วเดินจงกรม จากนั้นนอนอ่านหนังสือธรรมะ
หรือฟังเพลงพอลงฟอและหลับพักผ่อนในตอนบ่าย เย็นสวดมนต์ทำวัตรเย็น อาบน้ำ เดินจงกรม นั่งสมาธิ
แล้วเข้านอน ปฏิบัติเช่นนี้เป็นปียาเคมีบำบัดก็จะให้ทุก ๔ อาทิตย์

ข้าพเจ้าจะฝึกจิตตนเองให้เข้มแข็ง ซึ่งการเดินจงกรมและนั่งสมาธิให้ผลดีมาก ยามใดที่จิตเริ่มตก
จะนึกถึงคำสั่งสอนของหลวงพ่อดีก็เริ่มมีพลัง ทีมหัตถศรัทธามากคือ ในการให้ยาเข็มที่ ๓ เมื่อต้นเดือน
เมษายน ๒๕๔๓ มีผลทำให้เม็ดเลือดขาวเม็ดเลือดแดงและเกล็ดเลือดต่ำมาก โดยเฉพาะเม็ดเลือดขาวเหลือ
แค่เพียง ๒,๓๐๐ นิดยาระดับจนครบหมดแล้วก็ได้เท่านี้ ซึ่งไม่สามารถให้ยาเคมีบำบัดเข็มต่อไปได้ต้อง
(๗,๐๐๐ ขึ้นไป) ข้าพเจ้าก็กังวลมาก เพราะไม่อยากให้ต้องเลื่อนวัน พอดีใกล้วันเกิดจึงชวนสามีไปขอ
พรหลวงพ่ที่วัด พอกราบแล้วหลวงพ่ขึ้นไปฉันเพลข้าพเจ้าจึงเตรียมกลับไปพอดีสามีบอกให้รอก่อน
เพื่อให้น้องที่คิดจะมาด้วยเขาไม่เคยไปได้คู่วัดให้ทั่วถึง ข้าพเจ้าจึงไปนั่งรอที่ศาลาท่าน้ำ สักพักก็ลูกศิษย์
ของหลวงพ่เดินมาหาข้าพเจ้า บอกว่าหลวงพ่ให้มาตามข้าพเจ้าไปกินอาหารในสำรับของหลวงพ่ที่ยกลง
มา แลผมบอกว่าท่านกำชับให้กินให้ได้ พอไปถึงโรงครัวพบป้าเสนอนั่งคอยอยู่ ป้าบอกว่ากินให้มากๆ
หลวงพ่สั่งมา จากเดิมที่คิดว่าจะไม่กินเพราะอิมจากโรงครัวแล้ว ข้าพเจ้าก็กินอาหารในสำรับอีกเพราะ
รู้สึกว่าจะมีอะไรบางอย่างที่ทำให้หลวงพ่กำชับนักกำชับหนา

หลังกลับจากวัดได้ ๔ วัน ต้องเข้าไป รพเพื่อให้ยาเข็มที่ ๔ ข้าพเจ้าคิดทอดอาลัยแล้วว่าอย่างไรเสีย
คงต้องให้เลื่อนการให้ยาอีกแน่นอน ต้องกลับบ้านเพื่อทำใจใหม่ แต่พอไปเจาะเลือดซ้ำ ผลปรากฏว่าเม็ด
เลือดขาวสูงขึ้นมาเป็น ๓,๖๐๐ มันเป็นไปได้อย่างไรที่ภายในระยะ ๔ วัน เม็ดเลือดขาวจะเพิ่มขึ้นมาถึง
๓,๖๐๐ เพราะไขกระดูกของคนไข้ยาเคมีบำบัดนี้จะถูกกดมาก การสร้างเม็ดเลือดจะทำได้น้อยและช้า หาก
เว้นระยะการให้ยาไปบ้างก็จะขึ้นได้ แต่ต้องไม่ใช่ภายใน ๕ วัน และขึ้นมาเป็นพันกว่าเช่นนี้ ข้าพเจ้านึก
หลวงพ่ช่วยอีกแล้ว มิน่าเล่าท่านถึงกำชับลูกศิษย์และป้าเสนอนั่งว่า ต้องให้ข้าพเจ้ากินอาหารในสำรับที่เพื่อ

ให้ได้ และบุญของข้าพเจ้ายังมีจึงทำให้ยังไม่กลับบ้านทันที เพราะปกติถ้าหลวงพ่อบุญแล้วข้าพเจ้าจะรีบกลับบ้านเลย เพราะอยู่ไกลถึงราชบุรี

พอถึงการให้ยาเข็มที่ ๔ หลังให้ยาราว ๗-๘ วันข้าพเจ้ามีไข้สูงราว ๓๘.๕ C อ่อนเพลียมีงมา ๒-๓ วัน เจาะเลือดพบว่าเม็ดเลือดขาวเหลือแค่ ๑,๐๐๐ ซึ่งต้องเข้าโรงพยาบาลและอยู่ในห้องปลอดเชื้อ เพราะถ้าติดเชื้อหมายถึงว่าโอกาสตายมีสูง เนื่องจากภูมิคุ้มกันต่ำเหลืออยู่น้อยมาก แพทย์สั่งให้ข้าพเจ้าเข้าโรงพยาบาลไม่นานเลย จึงกราบพระและอธิษฐานว่าหากหมดอายุแล้วก็ขอตายที่บ้าน แต่ถ้ามีบุญอยู่ขอให้หายไข้ ก็เหมือนปาฏิหาริย์ที่วันรุ่งขึ้นไข้ลดและสบายดีเหมือนไม่มีอะไร

หลังจากเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๓ ข้าพเจ้ารับยาเคมีบำบัดครบ ๖ เข็ม เริ่มมีปวดตามข้อโดยเฉพาะข้อเข่าและข้อนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย ซึ่งแพทย์บอกว่าเป็นผลจากยาเคมีบำบัด ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมสัมมนาในคอร์สชีวิต ได้หลักของการกินอาหารและการออกกำลังกาย รู้สึกร่างกายเบาสบายตัวขึ้นมาก ส่วนหลักของสมาธิข้าพเจ้าได้จากหลวงพ่อบุญ ข้าพเจ้าเคยตั้งใจว่าหากผลการตรวจเอกซเรย์ครั้งล่าสุด (๑ กันยายน ๒๕๔๓) พบว่าไม่มีอะไรผิดปกติ จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันสัก ๒-๓ วัน ซึ่งผลออกมาก็เป็นปกติจึงชักชวนญาติมิตรมากราบหลวงพ่อบุญและขออยู่ปฏิบัติธรรมด้วย ซึ่งท่านได้เมตตาให้ อาจารย์ ถิ่น ท่าน คือ คุณลุง พ.ท. วิง รอดเมฆ, คุณป้ายุพิน บำเรอจิต และอาจารย์จิริยุทธ มาคอยช่วยดูแล

การปฏิบัติธรรมครั้งนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณธรรมที่ตัวเองก้าวหน้าขึ้น จิตจะสงบและรวมได้เร็วกว่าเดิม เมื่อกลับมาที่บ้านและปฏิบัติต่อเนื่องทุกวัน มีผลทำให้อารมณ์ของข้าพเจ้าแจ่มใส นิ่งสงบ ตั้งแต่เช้าจนถึงหลับ แม้จะมีเหตุการณ์มากกระทบก็จะจางหายไปได้รวดเร็วมาก ที่สำคัญอาการคัดจมูกซึ่งเป็นมา ๒-๓ ปีแล้วหายไป การหายใจจะคล่อง ผ่านจมูกทั้ง ๒ ข้างเลย ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นไปตามที่หลวงพ่อบุญเคยบอกข้าพเจ้าทางจดหมาย ซึ่งท่านกรุณาตอบคำถามเมื่อข้าพเจ้าวิตกกังวล กลัวตายไว้ว่าจงสร้างสมบารมีและแก้กรรมสร้างความดีให้แก่ตนเอง พ่อ-แม่ และครอบครัวอย่างสม่ำเสมอด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ทุกๆ วันอย่าได้ขาด เวลาที่ผ่านไปแต่ละวัน คือเวลาที่เหลือน้อยเข้าทุกๆ วัน หลวงพ่อบุญจึงขอให้ลูกศิษย์ทุกคนอย่าได้ใช้ชีวิตอยู่ในความประมาท แก้กรรมให้หมดในชาตินี้ อย่าให้คิดตัวไปอีกในชาติหน้า เมื่อใช้กรรมหมดมีบุญบารมีสะสมได้มากเพียงพอแล้ว สิ่งดีๆ ที่ไม่คาดฝันจะได้รับอย่างนี้ก็ไม่ถึง ผู้ที่หมั่นปฏิบัติธรรมเป็นประจำ คือผู้ที่ไม่อยู่ในความประมาท เพราะธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรมตลอดไป ทุกตัวอักษรนี้ข้าพเจ้าอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อใดที่เริ่มท้อถอย ก็จะเข้าไปกราบพระและอ่านจดหมายในกรอบวิทยาศาสตร์ (เพื่อกันมิให้ตัวอักษรเลอะเลือนหรือกระดาศขาด ซึ่งวางไว้บนหิ้งพระหลังรูปหลวงพ่อบุญนี้ทุกครั้ง เมื่ออ่านแล้วก็มีกำลังใจออกมาต่อสู้ชีวิตต่อไป

ทุกวันนี้ข้าพเจ้าจะเดินจงกรมและนั่งกรรมฐานทุกครั้งที่มีโอกาส แม้เพียงวันละเล็กน้อยก็ยังดี เพื่อให้จิตใจได้สงบ มีเวลาพิจารณาตนเองได้มากขึ้น เป็นการสะสมหน่วยกิต ไว้ตามที่หลวงพ่อบุญสอนข้าพเจ้าคิดเสมอว่าขนาดหลวงพ่อบุญท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสร้างบุญกุศลมหาศาล โดยการแก้ทุกข์ให้คนมากมายได้ด้วยการสอนกรรมฐานท่านยังต้องขอใช้กรรมทุกอย่าง แล้วตัวข้าพเจ้าเล่า กรรมดีที่สะสมไว้มีเพียงน้อยนิด แล้วเบิกมาขอใช้หนี้ที่ยังมีอยู่อีกมากมายได้อย่างไร ฉะนั้น เวลาที่เหลือทั้งหมดของข้าพเจ้า

จำเป็นต้องทุ่มเทให้กับการทำบุญทำกุศลเพื่อใช้หนี้กรรมแท้ เพราะมะเร็งเป็นโรคที่ไม่ใช่ของเล่น วันนี้ข้าพเจ้าสามารถผ่านวิกฤติมาได้ด้วยบารมีของการปฏิบัติกรรมฐาน และอำนาจบารมีที่แผ่เมตตาจากหลวงปู่โดยแท้จริง การรักษาโดยแพทย์แผนปัจจุบันก็เป็นสิ่งดี เพราะสามารถกำจัดก้อนเนื้อร้ายออกไปได้ แต่เซลล์ที่อาจหลงเหลืออยู่ในร่างกายจะหมดโอกาสเจริญเติบโตและฝ่อหายไปได้ หากเรามีจิตใจเข้มแข็ง มุ่งมั่นที่จะเอาชนะโรคร้ายโดยใช้ธรรมะเข้าช่วย เพราะการปฏิบัติกรรมฐานจนจิตสงบและมีสติตลอดเวลา ไม่หุนหุนคิด อารมณ์เสียที่จะเป็นการกระตุ้นให้ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันขึ้นมาจนสามารถทำลายเซลล์มะเร็งที่ยังเหลืออยู่ได้

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้ทุกท่านที่มีโอกาสได้อ่าน เชื่อมโยงว่าการสวดมนต์โดยเฉพาะบทพาหุง มหาภาฯ บทพระพุทธรุณ เกินอายุ ๑ จบ และการปฏิบัติกรรมฐานช่วยให้ปลอดภัยจากโรคร้ายได้จริง ส่วนจะมีชีวิตอยู่ได้นานแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของแต่ละคนแล้ว วันนี้เป็นวันเกิดของหลวงปู่ครบรอบปีที่ ๙๑ ข้าพเจ้าขอชักชวนบรรดาศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ได้โปรดประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม ละความชั่วร้ายสร้างความคิดให้กับตนเอง เท่านั้น ก็เพียงพอที่จะทำให้หลวงปู่ได้ชื่นใจและมีความสุข จะได้อยู่ยืนยาวอยู่เป็นมิ่งขวัญของเราต่อไปนานๆ

ลูกอยู่รอดปลอดภัยในวันนี้

ด้วยบารมีหลวงปู่แท้ที่แม่ให้

ช่วยชูชูความหวังกำลังใจ

สู้โรคร้ายไม่ยอมแพ้แม้ชนิดเดียว

เดินจงกรมทุกก้าวเรากำหนด

ให้เห็นกฎแห่งกรรมที่เกาะเกี่ยว

รู้จากกายเวทนา แน่แท้เชียว

คลายยึดเหนี่ยวจิตว่างถือทางธรรม

จะยืนเดินนอนนั่งระวังสติ

ให้ดำริรู้หรือเหยียดทุกเข้าคำ

ลืมอดีตยึดปัจจุบันหมั่นท่องจำ

อนาคตอย่านำมาใส่ใจ

ยื่นหำครั้งก่อนเดินหนอขอให้คิด

คอยจ้อจิตตามดูรู้จนได้

ขวย่างหนอ ซ้าย่างหนอเดินต่อไป

หยุดเมื่อไหร่ ยืนหำครั้งยังต้องทำ

ปฏิบัติอยู่เช่นนี้สามปีแล้ว
จึงคลาดแคล้วโรคภัยที่กรายกล้า
จะทำต่อเพื่อขอชดใช้กรรม
ชาติหน้าแต่ความดีที่ติดตัว
หลวงพ่อก็คือผู้ชี้ทางผู้สร้างสรรค์
ให้พ้นทุกข์ภัยอันมีดสลับ
จุดแสงสว่างส่องทางไม่มีดมัว
เห็นถ้ำนันทวันชั้น “วัดอัมพวัน”
ลูกกราบขอพรตรัยรัตนโปรดคิดสรร
อีกพรจากเทพเทวาสารพัน
ดล “หลวงพ่ोजรัญ” เป็นสุขเทอญ

พันเอกหญิง วาสุณี อนันตรพีระ

วันสูญเสียบิดาที่เป็นที่รัก

พันเอก สรรเพชญ พานิช

กระผม พันเอกสรรเพชญ พานิช เป็นบุตรชายคนโตของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช จำได้ว่าในวันอังคารที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นวันที่กระผมไปเบิกยาจากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้ามาให้คุณแม่ (นางไพฑูรย์ พานิช) เพื่อรักษาโรคข้อกระดูก เนื่องจากยาที่คุณแม่รับประทานหมด เมื่อได้รับยาจากโรงพยาบาลแล้วก็เป็นเวลา ๑๑.๓๐ น. กระผมก็นำยาไปมอบให้คุณแม่ที่บ้านฝั่งธนบุรี เลขที่ ๑๒ ซอยพญาไม้ ถนนพญาไม้ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ เมื่อกระผมไปถึงบ้านคุณแม่กำลังอยู่ในห้องนอน และขณะที่กระผมย่างเท้าขึ้นบ้านก็พบคุณพ่อ (พลตรีวสันต์ พานิช) กำลังรับประทานอาหารกลางวันอยู่ที่โต๊ะทานข้าวในบ้าน ซึ่งกระผมมองดูคุณพ่อมีความรู้สึกว่าคุณพ่อกำลังรับประทานอาหารกลางวันได้มากเป็นพิเศษ และพูดกับกระผมว่า “กบรู้หรือไม่ว่าท่านเจ้าคุณวัดอัมพวัน .สิงห์บุรี หมายถึงพระราชสุทธินาถมมงคล (เจริญ) ได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีแล้ว ทราบมาจาก คุณณีนชัช ภูพิพัฒน์ (หมายถึงบุคคลที่หล่อหลอมพ่อคำ) เพราะหลวงพ่อวัดอ้นน้อยธรรมะอิสระได้บอกให้ กระผมจึงได้ถามความรู้สึกของคุณพ่อว่าตอนนี้เป็นอย่างไร ท่านก็ได้ตอบว่ารู้สึกดีใจมากที่ได้รับทราบข่าวนี้และท่านก็หันหน้ากลับมาถามผมว่า กบ มีความรู้สึกอย่างไร กระผมก็ตอบท่านว่ารู้สึกดีใจมากครับ คุณพ่อยังตอบมาอีกว่าดีใจเช่นเดียวกัน เมื่อพูดคุยเสร็จแล้ว กระผมเห็นว่าเวลาใกล้จะบ่ายโมงแล้วต้องกลับไปทำงานที่ สบขหาร ตอนเย็นกระผมก็ไปปรับภริยาและลูกๆ ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ตอนเย็นต้องพาลูกสาว (เด็กหญิงเพ็ญจันทร์ พานิช) ไปพบแพทย์ที่คลินิกผาดิเวช เนื่องจากตัวร้อนและมีไข้ทำให้ต้องพาไปที่คลินิกดังกล่าว ซึ่งอยู่ในซอยตรงข้ามสถานีตำรวจบางซื่อ เมื่อเสร็จจากการรักษา ก็พาลูกสาวกลับบ้านที่บางเขน เลขที่ ๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ถนนวิภาวดี-รังสิต ตำบลลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น. ถึงบ้านเพียงชั่วขณะก็มีโทรศัพท์ดังขึ้นมา เด็กรับใช้ชื่อเตี้ยก็ไปรับโทรศัพท์ทราบว่าญาติโทรมาบอกว่าธุระสำคัญด่วนมาก พอไปรับโทรศัพท์ทราบว่าป็นน้องคุ้งกมลศิริ อิศรางกูร ณ อยุธยา) เป็นน้องสะใภ้ โทรศัพท์มาบอกให้รีบไปโรงพยาบาลรามธิบดี บอกว่าคุณพ่อไม่รู้สึกตัวแล้วและบอกน้องแหม่ม (พันตรีหญิงพิณทิพย์ พานิช) เป็นผู้นำตัวคุณพ่อส่งโรงพยาบาลรามธิบดี ถึงโรงพยาบาลรามธิบดีเป็นเวลา ๒๐.๓๐ น. คุณพ่อก็เริ่มมีอาการจะหมดสติแล้ว น้องแหม่มจึงบอกคุณพ่อว่าถึงโรงพยาบาลแล้ว คุณพ่อก็ตกหน้ารับรู้แล้วก็พับหน้าลงแน่นิ่งไป ทางเจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉินก็รีบนำพาไปทำการปั๊มหัวใจ ส่วนตัวผมโทรศัพท์ทางไกลหาหลวงลุงเจริญ แจ้งให้ทราบหลวงลุงได้บอกว่าจะแผ่เมตตาให้ขอให้โชคไม่ต้องเป็นห่วง กระผมจึงรีบเดินทางมาโรงพยาบาลรามธิบดี ก็ทราบว่าได้รับการช่วยเหลือและส่งไปที่ชั้น ๕ ห้อง ccu แล้ว จึงติดตามไปเยี่ยมอาการคุณพ่อก็เห็นนายแพทย์สันต์ หัตถิรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือและรักษาพร้อมด้วยคณะแพทย์อีกหลายคน อีกทั้งยังมีญาติผู้ใหญ่ฝ่ายของกระผมที่เป็นแพทย์หญิงมาร่วมดูแลด้วยคือศาสตราจารย์ แพทย์หญิง ภัทรพร อิศรางกูร ณ อยุธยา มากคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดเวลาคั้งแต่ ๒๐.๓๐ น. แต่ด้วยคุณพ่อก็มีอายุมาก การทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจก็เต้น

อ่อนลง ทางคณะแพทย์จึงต้องปั๊มหัวใจอีกครั้งเป็นเวลาถึง ๒ ชั่วโมง ส่วนตัวกระผมเองก็ป่วยเป็นโรค
ทอนซิลอักเสบ อยู่ที่ห้อง CCU นานไม่ได้ กลัวจะนำเชื้อโรคไปติดคุณแม่ จึงขอลากลับบ้านก่อนเวลา
ประมาณ ๒๓.๐๐ น.

พอกระผมกลับถึงบ้านบางเขนยังไม่ทันหายเหนื่อยน้องชายก็โทรศัพท์ไปหากระผมที่บ้านและบอก
ว่า คุณพ่อเสียชีวิตแล้วนะ กระผมรู้สึกว่ารุนในใจมาก จึงโทรศัพท์ไปหาหลวงลุงจรัญ วัดอัมพวัน ๖
สิงห์บุรี อีกครั้ง เพื่อแจ้งข่าวให้หลวงลุงจรัญทราบ ท่านได้กรุณารับสายโทรศัพท์เองและบอกว่าทราบ
แล้ว คุณพ่อไปดีไม่ต้องเป็นห่วง ในช่วงเวลานั้นดวงวิญญาณของคุณแม่ท่องเที่ยวอยู่ที่ห้องนอนของท่านซึ่ง
อยู่ชั้นล่าง คล้ายๆ จะบอกว่าคุณแม่ของกระผมคือพลตรีวิสันต์ พานิช ได้เสียชีวิตแล้ว กระผมได้ทราบ
จากเด็กรับใช้ชื่อเตี้ยเป็นคนบอกเพราะกลิ่นตัวคุณแม่เต็มห้องนอนและแรงมาก กระผมจึงเข้าไปกราบท่าน
ในห้องนอนและขอฝากช่วยดูแลคุณแม่ด้วย ในคืนนั้นน้องชาย(พันตำรวจเอกอลงกต พานิช) และ
น้องสาว(พันตรีหญิงพิมพ์ทิพย์ พานิช) เดินทางกลับจากโรงพยาบาลรามาริบัติไปบ้านที่ฝั่งธนบุรี ๑๒ ถนน
พญาไม้ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ เพื่อไปบอกให้คุณแม่ทราบ และเตรียมชุดที่จะให้คุณพ่อใส่เป็นครั้ง
สุดท้าย กระผมและครอบครัวเตรียมการตั้งบำเพ็ญกุศลศพของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช ที่วัดโสมนัส
วิหาร กรุงเทพฯ ในวันรุ่งขึ้นคือวันพุธที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ และเริ่มรดน้ำศพเวลา ๑๖.๐๐ น. และจะมี
การพระราชทานน้ำหลวงอาบศพในเวลา ๑๗.๐๐ น. น้องชายก็ได้ประสานกับกระผมว่าจะตั้งสวดอภิธรรม
ศพคุณแม่ที่วัน และพระราชทานเพลิงศพเมื่อไร กระผมเลตอบไปว่าให้สอบถามคุณแม่และทราบจาก
น้องชายว่า คุณแม่บอกว่าแล้วแต่ น้องชาย แต่ให้ถามพี่ภักก่อนหมายถึงตัวกระผม กระผมจึงให้แนวทางไป
ว่าควรตั้งสวดอภิธรรมศพ ๗ วัน ถ้าเสร็จแล้วก็ขอพระราชทานเพลิงศพเลยจะได้กำหนดวันได้ถูกต้อง
น้องชายเป็นผู้ทำหน้าที่ถวายบังคมลาถึงต่อนิจกรรมแก่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งทรงทราบและ
กรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมในการพระราชทานเพลิงศพ และดำเนินการเรื่องต่างๆ ตามที่ญาติของพล
ตรีวิสันต์ พานิช มีความประสงค์ทุกประการ ดังนั้น งานศพของคุณพ่อจึงได้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๐ สิงหาคม
๒๕๔๒ และวันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นวันพระราชทานเพลิงศพ

ในวันแรกคือวันพุธที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ กระผมได้รับความกรุณาจากคุณอา ซึ่งเป็นญาติพี่น้อง
กับคุณพ่อคือ พลเอก สัมพันธ์ บุญญานันต์ ผอ.สงป กท. เป็นประธานในพิธีพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ
คุณแม่ กระผมขอขอบพระคุณ คุณอาอ้วนที่เคารพไว้ ณ โอกาสนี้ อย่างสุดซึ้งและจริงใจ อีกทั้งท่านยังให้
เกียรติมาเป็นประธานในพิธีสวดพระอภิธรรมศพคุณแม่ด้วย ๑ คืน ในวันอาทิตย์ที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๒

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโกศแปดเหลี่ยม ฉัตร
เบญจาตั้งประดับปี กลองชนะ ประโคมเวลาพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ มีพระพิธีธรรมสวดพระ
อภิธรรมเวลากลางคืน กำหนด ๓ คืน ในวันที่ ๕, ๖, ๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ สำหรับวันที่ ๗, ๘, ๙ และ ๑๐
สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นของญาติพี่น้องและเพื่อนๆ ของคุณแม่

ในวันสุดท้ายเป็นวันพระราชทานเพลิงศพคุณแม่พลตรีวิสันต์ พานิช ได้รับความกรุณาจากคุณอา
เพื่อนรักและสนิทของคุณพ่อคือ พลเอกบรรจบ บุญนาค อดีต รมว.กท. อดีต เสช.ทหาร, อดีต เสช.ทบ. และ

อดีตวุฒิสมาชิกได้ให้เกียรติกับกระผมและครอบครัวช่วยเป็นประธานในพระราชทานเพลิงศพของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช ในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๓๐ น. กระผมและครอบครัวขอกราบ ขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้อย่างสุดซึ้งและจริงใจครับ

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๐๐ น. กระผมได้มีโอกาสได้พบกับอาจารย์เชาวลิต สุไลมานดี ซึ่งสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนบางประกอกพิทยาคม ถนนสุขสวัสดิ์ กทม และเป็นนิสิตปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ ดร.วสันต์ พานิช ภริยาของ กระผม (อาจารย์เชาวลิต ท่านเป็นผู้มีความสามารถพิเศษในการสัมผัสเรื่องวิญญาณได้ ซึ่งกระผมกำลังจะรับภริยา (ดร.วสันต์ พานิช) และลูกๆ เพื่อเตรียมเดินทางไปรดน้ำศพคุณพ่อ(พลตรีวสันต์ พานิช) กระผมได้มีโอกาสพูดคุยกับอาจารย์เชาวลิต เวลา ๑๔.๓๐ น. ในเวลาดังกล่าวนั้นว่าศพคุณพ่อได้เดินทางมาถึงวัดโสมนัส เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพมหานคร และมาอยู่ที่ศาลาฯ แล้วตั้งแต่เวลา ๑๔.๐๐ น. อาจารย์เชาวลิตบอกกับ กระผมว่า วันรดน้ำศพคุณพ่อวันนี้ ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อย อารุณี ได้มาร่วมในงานด้วย และดวง วิญญาณ คุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช ได้มานั่งคู่วงที่ไว้วิญญาณที่ศาลา ท่านได้กล่าวว่าน่าจะบอกให้ ทราบก่อนว่าจะต้องจากโลกนี้ไป แต่อีกอย่างดวงวิญญาณคุณพ่อก็ไม่เสียใจแต่ประการใด

ครั้นได้เวลา ๑๗.๐๐ น. ทำพิธีพระราชทานน้ำหลวงอาบศพคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช โดยพล. สัมพันธ์ บุญญานันต์ ผอ.สภ.ป.ภ. เป็นประธานในพิธี เมื่อเสร็จพิธีก็เป็นเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. กระผม ได้ขอตัวจากคุณแม่ไพฑูริย์ พานิช และญาติๆ ไปทำธุระและนำลูกๆ ไปส่งบ้านก่อนจะกลับมาฟังพระสวด พระอภิธรรมศพคุณพ่ออีกครั้ง กระผมออกจากวัดโสมนัสตรงไปที่ห้างเดอะมอลล์ งามวงศ์วาน เพื่อไปรับ ดินสอสีจำนวน ๒ กล่อง เนื่องจากได้สั่งจองไว้ก่อนที่คุณพ่อจะถึงแก่อนิจกรรม เมื่อถึงห้างเดอะมอลล์งาม วงศ์วาน กระผมได้สั่งให้ทุกคนอยู่ในรถยนต์ที่ลานจอดรถชั้น 4A ห้ามไปไหน กระผมเดินไปที่ร้านขาย เครื่องเขียน เมื่อเดินไปปรากฏว่ากลิ่นหอมเหมือนกลิ่นน้ำอบไทยติดตามกระผมไปด้วย กระผมก็ทราบได้ ทันทีว่าคุณพ่อคงตามมาดู กระผมจะไปไหน ทำอะไร และเมื่อเสร็จจากรับของที่แผนกเครื่องเขียนของ ห้าง เดอะมอลล์งามวงศ์วานแล้ว จึงเดินกลับมาที่รถจอดเพื่อที่จะพาลูกๆ กลับบ้านก่อนเพราะมีสอบ วันรุ่งขึ้น กลัวจะดูหนังสือไม่ทัน เมื่อถึงบ้านบางเขนก็นำลูกๆ ของกระผมขึ้นบ้าน ส่วนกระผมและภริยาม ธุระที่ต้องทำอีกเล็กน้อย จึงรีบเดินทางกลับไปฟังพระสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่อที่วัดโสมนัสทันที เมื่อ เสร็จงานสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่อคืนแรก กระผมและภริยาเดินทางกลับบ้านบางเขนทันที เมื่อเข้าประตู บ้านทั้งภริยาและตัวกระผมได้กลิ่นธูปที่บ้าน ตรงบริเวณห้องรับประทานอาหารชั้นล่าง ทำให้ขนลุกขึ้น ตามตัวทันที กลิ่นธูปนี้ กระผมเกิดความสงสัย เมื่อพบกับอาจารย์เชาวลิต สุไลมานดี ภายหลังทราบว่าคุณ วิญญาณของคุณพ่อจะมีกลิ่น ๒ กลิ่น คือเป็นกลิ่นหอม หรือกลิ่นหอมคล้ายๆ น้ำอบไทย แต่ไม่ใช่ที่เดียวจะ มีความหอมไปทางน้ำอบของอินเดีย

ในช่วงสวดพระอภิธรรมศพของคุณพ่อวันที่ ๕-๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ นั้น ดวงวิญญาณคุณพ่อ ได้มาดูแลให้ความปลอดภัยแก่ลูกและหลานๆ ที่บ้านบางเขนตลอดเวลา จนถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา เวลา ๐๓.๐๐ น. กระผมได้ฝันเห็นเป็นภาพนิมิต ฝันเห็นความเป็นอยู่ของคุณพ่อพลตรีวสันต์

พานิช ว่าอยู่ที่ใด ได้ปรากฏเห็นชัดว่าได้มีบ้านเรือนในโลกแห่งวิญญานแล้วเป็นขั้นบันไดเดียว อยู่ระหว่าง
เมรุของวัดอัมพวัน กับปลายศาลาใหญ่ของวัดอัมพวัน กระผมได้ตรวจดูภายในบ้านของคุณพ่อ ได้เห็น
ผู้เขียนที่ถวายนามว่าหลวงพ่อดวงจันทร์พระราชาสุทธินามมงคล เมื่อประมาณปี ๒๕๐๘ มีแต่ฝุ่นจับเต็มไปหมด ไม่มี
อะไรในตู้เขียนเลยและได้เดินไปดูคุณพ่อพบว่า เห็นคุณพ่อกำลังอยู่ในห้องพระกำลังจัดโต๊ะบูชาในบ้านของ
ท่านแสดงว่าดวงวิญญานคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ได้ตัดความอาลัยอาวรณ์จากโลกมนุษย์ได้แล้ว ที่เป็น
เช่นนี้เพราะหลวงลุงจรัญได้ให้ความช่วยเหลือให้เข้ากรรมฐาน และเมื่อวันศุกร์ที่๖ สิงหาคม ๒๕๔๒
หลวงลุงจรัญได้มอบหมายคุณเสนอ ผู้รับใช้ใกล้ชิดของหลวงลุงให้โทรไปหาที่บ้านพลตรีวสันต์ พานิช ที่
ฝั่งธนบุรีว่า ในวันเสาร์ที่๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ หลวงลุงจรัญ พระราชาสุทธินามมงคล (จรัญ ฐิตธฺโม) เจ้า
อวาสวัดอัมพวัน และเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี จะเดินทางมาเยี่ยมสรีระสังขารของพลตรีวสันต์ พานิช ที่
ศาลา ๕ วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร เวลา๑๕.๐๐ น. ขอให้เจ้าภาพทุกคนรอรับและเมื่อท่านหลวง
ลุงจรัญมาถึงคำแรกที่ท่านได้กล่าวกับญาติว่าได้รับปากกับดวงวิญญานของพลตรีวสันต์ พานิช ว่าจะมา
เยี่ยมในวันนี้ และดวงวิญญานของคุณพ่อไม่ได้มาที่นี่ ท่านยังกล่าวอีกว่าคุณพ่อไปดีไปเป็นเทพแล้ว ในวัน
พระวันพุธที่๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ จะให้ดวงวิญญานของพลตรี วสันต์ พานิช เข้ากรรมฐานเพราะเมื่อ
ตอนมีชีวิตอยู่ปฏิบัติน้อย พอตอนนี้หลวงลุงจรัญเลยให้เข้ากรรมฐานซึ่งยังมีเวลาอีกมาก

หลวงลุงจรัญ ท่านได้กล่าวว่าพลตรีวสันต์ พานิช ไม่ได้ทำกรรมอะไรมีแต่ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้
ยาก ช่วยญาติพี่น้อง เป็นคนมีน้ำใจ มีความกตัญญูต่อบิดาและมารดา และผู้มีพระคุณ อีกทั้งเมื่อ
อดีตชาติเกิดในสมัยกรุงศรีอยุธยาสร้างโบสถ์ที่วัดอัมพวันแห่งนี้ และเมื่อชาตินี้คุณพ่อก็กังมาสร้าง
โบสถ์ที่วัดอัมพวันอีก

หลวงลุงจรัญได้เล่าต่อไปอีกว่า ในวันอังคารที่๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ จิตของพลตรีวสันต์ พานิช
ได้ดับลง ดวงวิญญานได้เดินทางไปวัดอัมพวัน ไปหาหลวงลุงจรัญ และพูดถึงเรื่องเก่าๆ ในอดีต
ความหลังในสมัยก่อน ตั้งแต่รับราชการที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี และแต่งชุดทหาร ชั้นยศ พัน
เอก หลวงลุงจรัญทราบได้ทันทีว่าพลตรีวสันต์ พานิช ได้หมดอายุขัยไปแล้ว และเสียชีวิตแล้ว ความจริง
ในวันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมาก็เดินทางมาเยี่ยมหลวงลุงจรัญและถวายนามเขียน
เข้าพรรษาในวันนั้น ก็หมดอายุขัยไปแล้ว ถ้าวันนั้นหลวงลุงจรัญไม่ดึงเวลาให้ช้าในการเดินทางกลับ
กรุงเทพฯ แล้วรถยนต์ก็จะคว่ำตายทั้งคัน ประกอบกับที่มาในวันนี้คุณพ่อต้องการจะแนะนำ คุณวันชัยเอื้อ
นิริธินันท์ ให้รู้จักกับหลวงลุงจรัญ เพื่อมากราบขอขมาในความกรุณาที่ท่านได้ช่วยเหลือให้ลูกชายได้เข้า
เป็นนักเรียนเตรียมทหาร ทั้งที่ติดสำรองอันดับ๕ ซึ่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ แต่ต้องแวะเยี่ยมลูกสาวที่
มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม เสร็จภาระหน้าที่แล้วก็จะมากับคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ที่วัด
อัมพวัน ตามที่ได้นัดกันไว้ก่อนเวลา๑๑.๐๐ น. ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ที่หลวงลุงได้ช่วยคือดึงให้คุณวันชัยฯ
หลงทางไปวัดอัมพวันไม่ถูก ทำให้ต้องเสียเวลา ไปถึงวัดอัมพวันประมาณเวลา๑๖.๐๐ น. ดังนั้น คุณพ่อจึง
ออกเดินทางกลับกรุงเทพฯ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. นับว่าหลวงลุงจรัญมีบุญคุณกับกระผมและครอบครัว
สุดที่จะหาสิ่งใดเปรียบได้ ส่วนตัวกระผมท่านหลวงลุงจรัญได้กรุณาเมตตาช่วย ตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ ในกรณีที่

เกิดรถคว่ำและรอดชีวิต ซึ่งได้ลงในหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๕ และเล่มที่ ๘ พิเศษ หากผู้อ่านท่านใด ต้องการทราบรายละเอียด กรุณาหาอ่านได้ที่ร้านขายหนังสือวัดอัมพวัน .สิงห์บุรี ดังนั้น กระผมจึงนับว่าท่านได้ช่วยชีวิตมา ๒ ครั้งแล้ว นับเป็นความกรุณาของหลวงลุงจรัญต่อกระผมและครอบครัวอย่างมาก

หลวงลุงจรัญ ได้ให้ความกรุณาเดินทางมาในงานศพของคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ในวันที่เสาร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ทำให้กระผมและครอบครัวตื่นตัวปลื้มในความเมตตาของท่าน จึงได้ปรึกษาการลอยอังคารของคุณพ่อว่าคุณพ่อมีความผูกพันที่วัดอัมพวัน และผูกพันกับหลวงลุงจรัญมาก กระผมและครอบครัวจึงขออนุญาตนำเอาอังคารคุณพ่อมาลอยที่แม่น้ำหน้าวัดอัมพวัน หลวงลุงจรัญทราบและไม่ว่าอะไร พอในวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ กระผมจึงได้โทรสารไปขอความเมตตาจากหลวงลุงจรัญ ให้ช่วยสั่งคุณสมประสงค์ ให้ช่วยหาเรือจ้าง ๑ ลำ สำหรับลอยอังคารคุณพ่อ ในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๐.๐๐-๑๒.๐๐ น. เมื่อถึงวันเวลาดังกล่าวทุกอย่างก็ราบรื่นด้วยดี ไปถึงวัดอัมพวันบริเวณหน้า หน้าวัด เวลา ๑๑.๑๐ น. กระผมได้มองไปที่ศาลาท่าน้ำ หน้าวัดอัมพวันเห็นลุงแก่คนหนึ่งนั่งรออยู่จึงสอบถามว่าเป็นเจ้าของเรือลำนี้ ใช่หรือไม่ สำหรับไปลอยอังคารลุงตอบว่าใช่แล้วและได้จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ๑๔๐ บาท กระผมจึงอุ้มอัฐิของคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ลงไปที่ท่าน้ำ หน้าวัดอัมพวันเพื่อลือพร้อมกับน้องชาย คือ พันตำรวจเอก อลงกต พานิช (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นพันตำรวจเอก ทิวดี อิศรางกูร ณ อยุธยา) เมื่อเรือจ้างได้พาไปถึงกลางแม่น้ำ แล้วน้องชายเป็นผู้ตั้งจิตอธิษฐานโดยยกอัฐิของคุณพ่อขึ้นเหนือศีรษะว่าลูกขอฝากอัฐิของคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ไว้กับพระแม่คงคาขอให้คุณพ่อมีความร่มเย็นเป็นสุข เสร็จแล้วน้องชายก็นึกถึงคำต่อไปไม่ได้ กระผมจึงขอให้เกิดความสมบูรณ์ว่าเมื่อคุณพ่อมีความร่มเย็นเป็นสุขแล้ว ขอให้ลูมิความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตรับราชการและมีโชคตก พอบจบคำพูดของกระผมก็ดำเนินการลอยดอกไม้ ดอกมะลิในน้ำ เสร็จแล้วน้องชายก็นำอัฐิของคุณพ่อลงสู่แม่น้ำตามประเพณี ลุงที่พายเรือก็หันเรือกลับสู่ท่าน้ำ วัดอัมพวัน กระผมและคุณแม่ไพฑูรย์ พันตำรวจเอกอลงกต พันตรีหญิงพินทิพย์ พานิช ได้ขึ้นไปกราบหลวงลุงจรัญ ที่กุฏิของท่าน หลวงลุงจรัญได้กล่าวเพียงคำเดียวว่า ไม่ต้องเป็นห่วงคุณพ่อเขาไปดีแล้ว คุณแม่ก็น้อมถวายปัจจัยเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่พลตรีวสันต์ พานิช

สิ่งที่กระผมเขียนลงมานี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นหากมีเนื้อหาสาระยาวไปข้างบนอ้อมก็ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย แต่เพื่อเป็นเกียรติครั้งสุดท้ายของพลตรีวสันต์ พานิช ผู้ที่เคยเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรัญ ในรุ่นแรกๆ และเคยได้ช่วยเหลือวัดอัมพวันมาในอดีตจนถึงวาระสุดท้ายของท่าน กระผมขออนุญาต สรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงให้ทราบดังนี้

เหตุการณ์ที่ ๑ เกิดเมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ วันนี้คุณน้ำสุธิ และภริยาไม่ได้ไปร่วมงานสวดอภิธรรมศพคุณพ่อ เนื่องจากไม่มีใครเฝ้าบ้านจึงต้องเสียสละเฝ้าบ้านให้อีก ๒ หลัง ของคุณแม่ไพฑูรย์ พานิช และของนางสาวเอกหญิงสุมะนา อิศรางกูร ๆ คุณน้ำสุธิ ชอบนั่งเล่นตรงระเบียงหน้าบ้านเสมอ เพราะสามารถมองเห็นได้ทุกทาง พอเวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. คุณน้ำสุธิก็ยังคงนั่งเล่นตรงระเบียงหน้าบ้าน

เหมือนเดิม ทันใดนั้นก็เกิดเหตุการณ์ขึ้นโดยดวงวิญญาณคุณพ่อ ได้สาธน์น้ำใส่คุณน้ำสุธิ และคุณน้ำสุธิ ก็ทราบว่าเป็นดวงวิญญาณของคุณพ่อพลตรี วสันต์ พานิชที่บรรดาญาติๆเรียกกันเป็นชื่อเล่นว่าคุณแม่นมาทัก ท่านแล้ว คุณน้ำสุธิจึงได้กล่าวพูดลอยๆ ขึ้นไปว่าคุณแม่นไม่ต้องเป็นห่วงคุณหนู(คุณแม่ไพฑูริย์ พานิช) และหลาน (พล.ต.หญิง พิณทิพย์ พานิช) จะดูแลให้และหากมีสิ่งใดจะช่วยเหลือได้ก็จะทำทันที พอพูดจบ คุณน้ำสุธิ ๓ ก็เดินไปที่ห้องทานข้าว ไปนั่งทานข้าวกับภริยากันสองคน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคุณพ่อพลตรี วสันต์ พานิช กำลังอาบน้ำในห้องน้ำข้างล่างและมีเสียงกระแอมเสียงดังมากทำให้คุณน้ำสุธิ และภริยาได้ได้ยินเสียงเหมือนกัน และจำได้ว่าเป็นเสียงคุณพ่อแน่นอน

เหตุการณ์ที่ ๒ เกิดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๑๐.๔๕ น. กระทบ และครอบครัวได้นำอัฐิของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช จากวัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร ไปบรรจุในเจดีย์ที่วัดประยูรวงศ์สาวาส เสร็จเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. จึงเดินทางมาทำพิธีลอยอังคารที่ท่าน้ำหน้าวัด อัมพวัน จสิงห์บุรี ก่อนจะมาถึงวัดอัมพวันประมาณ ๓ กม. กลับอัฐิคุณพ่อก็กลิ่นหอมขึ้นมาจากกล่องที่ กระทบกอดไว้ กระทบทราบได้ทันทีว่าคุณพ่อคงจะเตือนว่าใกล้จะถึงวัดอัมพวันแล้วนะ กระทบจึงตั้งใจ อธิษฐานในใจว่า คุณพ่อครับกระทบทราบแล้วว่าใกล้จะถึงวัดอัมพวัน และขอให้กลิ่นหอมของคุณพ่อลงไป ในกล่องก่อนประเดี๋ยวจะทำให้คนที่อยู่ในรถแตกตื่น พอกล่าวอธิษฐานกลิ่นดังกล่าวก็หายไปกล่อง

สาเหตุที่กระทบและครอบครัวนำอัฐิของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช มาลอยที่แม่น้ำหน้าวัดอัมพวัน จสิงห์บุรี ด้วยจากคำบอกเล่าของหลวงลุงจรัญที่ผ่านมาในอดีต สมัยที่กระทบเป็นเด็กนักเรียนอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒ ประมาณปี ๒๕๐๘ ได้มีโอกาสมาอยู่กับคุณพ่อที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จดบุรี เมื่อ คราวปิดภาคเรียนก็ได้มีโอกาสไปกราบหลวงลุงจรัญ วัดอัมพวัน ท่านได้เล่าให้ฟังว่าวัดอัมพวันเป็นวัดที่อยู่ มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา มีหลักฐานที่มั่นคงอยู่ในตู้พระไตรปิฎก(พ.ศ. ๒๒๐๐) และอีกตู้หนึ่ง(พ.ศ. ๒๓๑๐) รวมสองตู้พระไตรปิฎกรุ่นเก่า แบบเก่า ลายรดน้ำ ลายรามเกียรติ์ สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย ของโบราณสืบเนื่องมาจนบัดนี้ ภายในอุโบสถมีหลักฐาน มีเอกสารและวัตถุยืนยันว่าเป็นของเก่า เมื่อโบสถ์ ชำรุดทรุดโทรม และพังลงไป จึงได้รื้อออกมาพบศิลาจารึกแจ้งชัด มีสตางค์เงินอยู่ในโรงอุโบสถ ๑ ปีบ และจารึกผู้สร้างโบสถ์เป็นภาษาจีนว่า กิมเหลียง กิมจือ (หมายถึง นายห้าง ทองย้อย ชโลธร พันเอก วสันต์ พานิช และนายห้างสมเจตต์ วัฒนะสินธุ์เป็นผู้ร่วมสร้างโบสถ์วัดอัมพวันในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็น คนจีน ๓ คน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ในสมัยนั้น ผู้ศึกษาธรรมะและเยี่ยมหลวงลุงจรัญมีไม่มาก จึงสามารถเล่าประวัติ วัดอัมพวัน จสิงห์บุรี ได้อย่างละเอียด ท่านจึงได้เล่าต่อว่า สมัยก่อนนั้นเมื่อเรือกำปั่นมาจอดหน้าวัดอัมพวัน มีฝรั่งมาทำการค้ากับสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ณ เมืลละโว้ แห่งลพบุรีนั้นและมีฝรั่งชาติฮอลันดา ได้นำเรือกำปั่นร่วมกับคนจีนมาจอดหน้าวัดนี้ โดยท่านเจ้าอาวาสมีนามปรากฏชัดคือ ขอประทานอนุญาต กล่าวในจารึกว่า “พระครูญาณสังวร มีอายุพรรษาถึง ๕๕ พรรษา ที่จารึกไว้ในอุโบสถเมื่อสมัยโน้น คนจีน ๓ คน จึงมีจิตศรัทธาเลื่อมใสต่อท่านพระครูญาณสังวร ที่วัดอัมพวัน จึงได้สร้างโบสถ์เป็นทรงจีนและ

คล้ายทรงไทย มีเครื่องลายครามมากมาย ติดข้อฟ้าหน้าบรรณกระทั่งบรรจุไว้ในโรงอุโบสถ มีหยกข้อมือของจีน มีม้าวิ่ง ๕ ตัว เพชรนิลจินดามากมาย มีสตางค์จีน ๗ ปีบ เนื่องจากโบสถ์เก่าได้ผ่านมาหลายสมัยหลายร้อยปีจึงมีการชำรุดทรุดโทรม เทพคาฟ้าดิน จึงคลันดาลให้คนเก่าที่สร้างโบสถ์ในสมัยนั้นกลับมาสร้างโบสถ์ให้ใหม่ โดยได้กำหนดวันเวลามาพบกันที่วัดอัมพวัน เวลาประมาณ ๕.๐๐ น. โดยมาทั้ง ๓ ท่าน และมีได้นัดหมายกัน มีชื่อดังนี้ ก็(๑) คุณทองย้อย ชโลธร (๒) พันเอกวสันต์ พานิช (๓) นายห้างสมเจตต์ จะมาเป็นผู้ดำเนินการสร้างอุโบสถ ณ วัดอัมพวัน ตามที่นิมิตของหลวงลุงจรัญโดยใช้เวลาคือ ๑๖ วัน และความฝันที่เทพนิมิตเป็นความจริง โดยสิ้นทุนทรัพย์จำนวนน้อย ไม่มีการเคื้อคร้อนแก่ประชาชน และพระราชทรัพย์แต่ประการใด เสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ และต่อมาก็ได้รับการยกย่องจากราชการให้เป็นที่วัดพัฒนาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๓ นับว่าเป็นวัดที่ตั้งใจให้ประชาชนทำในสิ่งที่ดีงาม ประพฤติตนเป็นคนดี นับว่าคุณพ่อของกระผมได้มีส่วนเป็นอย่างมาก ในการดำเนินการรุ่นแรก และเป็นคนรุ่นเก่าที่บุกเบิกวัดอัมพวัน ในสมัยแรกและมีส่วนสร้างโบสถ์วัดอัมพวันอีกด้วยซึ่งผมจำได้เสมอเพราะผมต้องติดตามคุณพ่อมากราบหลวงลุงจรัญทุกราวที่ผมปิดภาคเรียนการศึกษาแต่ละครั้ง

เหตุการณ์ครั้งที่ ๓ วันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ ผมได้เดินทางไปใส่บาตรถวายภัตตาหารพระสงฆ์ที่บริเวณหน้าวัดเชิงหวายเขตเตาปูน เพื่ออุทิศผลบุญให้กับคุณพ่อและคุณแม่ทองย้อย อารุณี เมื่อเสร็จการใส่บาตรแล้วก็เดินทางกลับบ้านที่บางเขน เมื่อขึ้นบนบ้านก็พบสิ่งที่ไม่คาดคิดคือ ได้กลิ่นหอมคัสคอกมะลิและน้ำอบไทย ผมจึงมั่นใจอย่างแน่นอนว่าเป็นดวงวิญญาณ คุณพ่อ แน่นอน เพราะกลิ่นไม่เหมือนคุณแม่ทองย้อย อารุณี และได้ให้เด็กเตี้ยขึ้นไปพิสูจน์กลิ่นว่ากลิ่นหอมจริงหรือไม่ เด็กรับใช้ชื่อเตี้ยขี้ว่า กลิ่นหอมจริงเป็นของคุณปู่ แน่นอนเพราะกระผมไม่ใช้น้ำหอมฉีดตัวเลย นับว่าการทำบุญตอนเช้าได้ถึงคุณพ่อแล้ว

เหตุการณ์ที่ ๔ เกิดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลา ๐๕.๐๐ น. คุณน้ำสุธิ อิศรางกูรฯ ก็ได้พาลูกน้องมาช่วยตัดต้นไม้ที่บ้านคุณแม่ไพฑูรย์ พานิช(พี่สาว) ต้นไม้ที่ตัดดังกล่าวตายวันเวลาเดียวกับคุณพ่อเสียชีวิต สาเหตุที่ต้องตัดต้นไม้เพราะจะโค่นลงมาทับสายไฟแรงสูงที่ต่อจากเสาไฟฟ้าเข้าบ้านคุณแม่ไพฑูรย์ พานิช และอาจจะทำให้รั้วบ้านพังเสียหายและสระบัวแตกตามมาภายหลังได้ ขณะที่คุณน้ำสุธิให้ลูกน้องดำเนินการตัดต้นไม้ที่ตายอยู่นั้น ดวงวิญญาณคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช ได้วิดิ้นสระบัวขาดคุณน้ำสุธิ อีกครั้ง คุณน้ำสุธิก็ทราบได้ทันทีว่าคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ได้มาล้อเล่น จึงพูดว่า **“คุณแม่นั่นขออนุญาตตัดต้นไม้ที่ตายจะตัดให้เพราะมันจะล้มเข้าบ้าน แล้วจะทำให้เกิดอันตรายกับสายไฟแรงสูงได้”** คุณน้ำสุธิก็ให้ลูกน้องตัดลงมาทีละท่อน คุณแม่ไพฑูรย์ พานิช ก็ลงบันไดไปดูที่น้ำสุธิให้ลูกน้องตัดอยู่ พอยืนดูสักพักใหญ่คุณแม่ไพฑูรย์ พานิช ก็ได้เดินกลับเพราะได้กลิ่นธูป(กลิ่นคุณพ่อ) เดินตามคุณแม่ขึ้นบ้าน และคุณแม่ได้กลิ่นธูปก็ร้องไห้จึงรีบเดินกลับขึ้นบ้านไป

ช่วงที่จะตัดต้นไม้จนถึงส่วนลำต้นและกิ่งที่ใหญ่ของลำต้นไม้ที่จะล้มมาโดนสายไฟฟ้าที่ต่อจากเสาไฟฟ้าที่พาดเข้าตัวบ้านขาดก็ได้ หรือ โคนกำแพงรั้วบ้านให้พังได้หรืออาจจะโดนสวะบั่วที่อยู่ติดกับต้นไม้ต้นนี้ให้แตกได้เหตุการณ์ไม่อาจจะเดาได้เลย ไม่มีความแน่นอน คุณน้ำสุธิ ก็เลยพูดลอยๆ ว่า **“คุณแม่นช่วยคุ้มครองคนตัดด้วยนะ ให้ตัดต้นไม้ต้นนี้ได้สำเร็จและปลอดภัย”** ทันใดนั้นลำต้นและกิ่งที่ใหญ่ที่คิดว่าจะเกิดอุปสรรคต่างๆ นานา ก็ล้มลงสู่พื้นดินโดยเรียบร้อยและคนตัดก็ปลอดภัย **“นับว่าดวงวิญญานคุณพ่อได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี”** คุณน้ำสุธิ อิศรางกูร ณ อยุธยา กล่าวในที่สุด เหตุการณ์ต่างๆ ที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ขอรับรองว่าเกิดขึ้นจริง หากผู้ใดอ่านมีข้อสงสัยกรุณาสอบถามได้ที่โทรศัพท์ ๖๓-๑๓๒๘ คุณน้ำสุธิ อิศรางกูร ณ อยุธยา ได้ตลอดเวลา

เหตุการณ์ที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๒ กระทบมีความประสงค์ที่จะไปร่วมถวายภัตตาหารเพลที่วัดอัมพวัน เนื่องจากกระทบเห็นว่าใกล้จะครบวันลอยอังคารของคุณพ่อพลตรีวีรสันต์ พานิช ครบ๒๕เดือน เพื่อระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อเมื่อครั้งยังมีชีวิต ท่านผลักดันสั่งสอนอบรมให้กระทบสามารถมีโอกาสเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารและจบนายร้อย จปร ได้ก็เพราะการสั่งสอนอบรมของท่าน เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณท่าน แสดงถึงความกตัญญูทดแทน ต่อคุณพ่อที่ท่านห่วงใยกระทบตลอดมา กระทบจึงบวชพระที่วัดอัมพวันในปี ๒๕๒๔ สาเหตุที่ท่านบุญในครั้งนี้อีกประการหนึ่ง คือ กระทบได้ฝันในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๓.๐๐ น. เห็นคุณพ่อบ้านอยู่แล้วเป็นบ้านชั้นเดียวอยู่น้ำอัมพวัน อยู่ระหว่างเมรุกับปลายศาลาใหญ่ และยังสามารถเห็นผู้เฒ่าที่คุณพ่อถวายให้หลวงลุงเจริญตั้งแต่ ประมาณปี ๒๕๐๘ กระทบก็ไปเปิดตู้เย็นดู พบว่าไม่มีอะไรเลยมีแต่ความว่างเปล่า ก็แสดงว่าในครั้งที่ถวายผู้เฒ่าผู้นั้นคงจะล้มที่จะนำดื่ม น้ำส้ม น้ำผลไม้ต่างๆ แขนงไม่ได้เสียบปลั๊กไฟพร้อมใช้งาน ภาพนิมิตดังกล่าวบังเกิดในจิตใจ กระทบต้องการจะรีบนำภัตตาหารมาถวายพระสงฆ์ และน้ำดื่มและน้ำผลไม้ ตลอดจนแก้วน้ำ ดื่มด้วย จึงได้เขียนจดหมายกราบนมัสการหลวงลุงเจริญในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๒ โดยขอความสะดวกผ่านทางคุณสมประสงค์ให้ช่วยซื้อปลาช่อนที่ทอดขายหน้าโรงครัวของวัดอัมพวันมาให้ ๕ กิโลกรัม ต่อมาต้องปรับเป็น ๑๐ กิโลกรัม เนื่องจากจะถวายพระในพรรษาไม่ครบทุกองค์ ส่วนตัวกระทบก็เตรียมข้าวสุกมาใส่โถข้าวพระเตรียม น้ำดื่มมาถวายพระ ๑๒ ขวด ขวดละ ๑.๕ ลิตร น้ำผลไม้ ๔ ชนิด ๔ ขวด แก้วน้ำ ๒ ใบ มาจากบ้าน

กระทบต้องเดินทางไปเพียงคนเดียว เพราะคุณแม่ปวดขาไปไม่ไหว ให้น้องสาวอยู่ดูแล ส่วนภริยาของกระทบก็ติดงานรับส่งลูกสาวที่โรงเรียนสาธิตฯ ผมจึงไปปรับญาติพี่น้องร่วมเดินทางด้วยอีก ๑ คน ชื่อ พันตรี วชิร วรรณะบุรณ์ อจ.ร.สพ.ทบ ช่วยราชการ กกพ.สพ.ทบ. และออกเดินทางจากบ้านพักของกรมสรรพาวุธทหารบก เวลา ๐๓.๐๐ น. กระทบมุ่งตรงไปซื้อปลาเผา โดยวิ่งมาตามถนนสายเอเชีย กรุงเทพมหานคร ถึงทางแยกเข้าจังหวัดอ่างทอง ก็ซัดซ้ายเลี้ยวไปทางลัดเข้าจังหวัดลพบุรี ไปบ้านเจ้าปลุกเพื่อไปซื้อปลาที่คุณพ่อชอบ กระทบซื้อปลาเผา จำนวน ๕ ตัว ดมยำปลาช่อนอีก ๕ ชุด ชุดละ ๔๐ บาท เพื่อนำไปร่วมทำบุญในครั้งนี้ ถึงวัดอัมพวันเป็นเวลา ๘.๓๐ น. ก็จอดรถด้านกำแพงติดกับโรงเรียนวัดอัมพวันเก่า กระทบเดินผ่านซุ้มประตูวัดอัมพวัน พร้อมกับพันตรีวชิร ผ่านเข้าซุ้มประตูวัดอัมพวันพร้อมกัน ก็

พบว่าได้กลิ่นหอมที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อนในชีวิต ซึ่งรุนแรงมากคล้ายๆ กลิ่นหอมของอินเดีย กระทบจึงพูดว่า “ชื่นใจ” ส่วนพันตรี วชิระ บอกว่า “นี่คุณลุง(หมายถึงคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช) มารับหน้าประตู กระทบก็เลยบอกว่ากระทบขอเชิญคุณพ่อทำบุญร่วมกัน” กระทบได้นำปลาเผา ต้มยำปลาช่อนไปถวายพระที่อยู่บนหอนั้น และกระทบก็นำข้าวสุกไปใส่ไว้ในโถใส่ข้าวของพระจนหมด และก็ต้องรีบกลับไปกุฏิหลวงลุงจรัญเพื่อถวายน้ำดื่ม น้ำผลไม้ตลอดจนแก้วน้ำ ๒ ใบ ไปถวายสังฆทานแด่หลวงลุงจรัญเป็นที่เรียบร้อย ท่านให้พรเสร็จ กระทบก็เดินทางไปถวายสังฆทานที่พระสงฆ์บนหอนั้นเป็นพิธีการเมื่อเสร็จก็ไปกวาดน้ำอุทิศผลบุญให้คุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช เรียบร้อยเป็นเวลา ๑๑.๐๐ น. พระสงฆ์เริ่มเตรียมมารับภัตตาหารเพล กระทบก็กลับมาหาหลวงลุงจรัญอีกครั้ง นั่งคอยอยู่พักหนึ่งคิดว่าท่านคงยังไม่ลงมาข้างล่างก็เลยต้องเดินไปไหว้พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวัน ผมเดินไปกุฏิหลวงลุงจรัญอีกครั้งเพื่อไหว้และอธิษฐานจิตถึงท่าน ก็พบหลานชายหลวงลุงจรัญบอกว่า “ท่านคงไม่ลง เพราะเมื่อคืนนอนดึก สอนอบรมปฏิบัติธรรมผู้ปฏิบัติหลายร้อยคนจากภาคอีสาน” กระทบจึงเดินไปร้านก๋วยเตี๋ยว ร้านหลานคุณพ่อดีงลักษณะตอนเวลาประมาณ ๑๑.๑๐ น. เมื่อรับประทานเสร็จเป็นเวลา ๑๑.๓๐ น. ก็จะเดินขึ้นรถเดินทางกลับกรุงเทพฯ ก็พบว่า มีผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาบุคลิกดีมาขอเงิน ๑๐ บาทเพื่อไปทานข้าว กระทบพิจารณาแล้วเห็นว่ามาแปลก อาจจะมีการลอบใจจากเบื้องบนแน่ว่ามีบุญจริงหรือ ถ้าบุญต้องมีจิตใจทำทาน กระทบจึงมอบเงินให้ ๒๐ บาท และอวยพรให้ทานอาหารให้มีความสุขนะ กระทบก็ขึ้นรถยนต์จะกลับกรุงเทพฯ สายตาก็ดูกระจกหลังดูผู้ชายคนนั้น พบว่า หายไปทางทิศใดก็ไม่รู้ กระทบจึงออกเดินทาง เวลา ๑๑.๓๐ น. เป็นเวลาที่พระอาทิตย์ทำมุมตั้งฉากกับโลกซร้อนที่สุด แต่เมื่อกระทบขึ้นรถยนต์ส่วนตัวบนถนนสายเอเชียจากวัดอัมพวันกรุงเทพฯ ระยะทาง ๑๓๐ กม. นั้น ไม่มีแดดตลอดทางเลย เหมือนมีใครมาบังแดดไม่ให้ร้อนทางโค้งสะดวก ไม่ค่อยจะมีรถวิ่งเลย กระทบไปถึงสนามบินดอนเมืองกรุงเทพฯ เป็นเวลา ๑๑.๐๕ น. นับว่าในเหตุการณ์นี้น่ามหัศจรรย์ ในการเดินทางครั้งนี้

เหตุการณ์ที่ ๖ เข้ามีควันจันทร์ ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๔.๐๐ – ๐๔.๔๕ น. กระทบได้เกิดนิมิตฝันเห็นคุณพ่ออยู่ที่บ้านฝั่งธนบุรี อยู่หน้าห้องพระกำลังถือใบทะเบียนการสมรสของท่านเลขที่ ๑๑๑/๒๑๕๓ ลง ๑๘ พฤษภาคม ๒๔๘๓ ต่อหน้าคุณแม่ไพฑูริย์ พานิช ซึ่งกลับจากการอาบน้ำเสร็จว่าเราเลิกกันเราตายไปแล้วควรที่ต้องอยู่คนละทาง เมื่อคุณพ่อพูดจบก็นำใบทะเบียนการสมรสที่ถืออย่างละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไปวางไว้ที่หน้าโต๊ะหมู่บูชา

สรุป ตามที่หลวงลุงจรัญได้กรุณาให้ความเมตตาเกี่ยวกับกระทบและครอบครัวในเรื่องการนำดวงวิญญาณ ของคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ไปปฏิบัติธรรมเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมาได้ประสบความสำเร็จ คุณพ่อสามารถปฏิบัติธรรมได้บรรลุเป้าหมาย จนได้กลายเป็นเทพแล้วนั้น ใช้เวลาเพียง ๓๔ วัน

สุดท้ายนี้ กระผมขอถือ โอกาสอำนวยพรในวันคล้ายวันเกิดหลวงลุงจรัญที่จะเวียนมาบรรจบ
ครบรอบในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ นี้ ขออำนาจบารมีพระสยามเทวาธิราชและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ได้โปรดประทานพร อภิบาลรักษาพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุกไร้
หม่อมารผจญและความสำเร็จตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ

จากกระผม พันเอก สรรเพชญ์ พานิช
ลูกศิษย์/และหลาน

ด้วยแรงรักและห่วงใย
จากดวงวิญญาณคุณแม่
(ภาค ๒)

พันเอก สรรพพชญ พานิช

ด้วยมีผู้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมและกรรมปฏิบัติเล่ม๑๓ ซึ่งแจกในงานวันคล้ายวันเกิดของหลวงลุงจรัญ หรือพระราชสุทธินามมงคล (จรัญ จิตฺตมโม) ในวันที่๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ซึ่งกระผมได้มีโอกาสเขียนเรื่อง “ด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่” ลงในหนังสือดังกล่าว เพื่อเผยแพร่สนับสนุนกฎแห่งกรรม ตามที่ประสบมาตามความเป็นจริงจนมีผู้อ่านหลายท่านที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงลุงจรัญ และผู้อ่านทั่วไปที่นับถือหลวงลุงจรัญ ได้อ่านแล้วอยากทราบว่า หลังจากเหตุการณ์ที่๒๑ ดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อย ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างในบ้านที่กระผมอยู่ที่นี่ เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้อ่านกระผมขอเริ่มเหตุการณ์หลังจากที่ได้ทำบุญวันเมื่อวันที่๒๘ มีนาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ก็เกิดเหตุการณ์ ดังนี้

เหตุการณ์ที่ ๒๒ เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๒๔.๐๐ น. เด็กรับใช้ชื่อเตี้ย ได้เกิดฝันว่าตนเองเดินอยู่นอกบ้านและเดินกลับเข้ามาในบ้านที่ห้องรับแขก ก็พบและเห็นคุณยายนั่งอยู่ที่โซฟาในชุดแต่งกายชุดสีดำ เมื่อตนเองพบหน้าคุณยาย ก็ยกมือไหว้ กล่าวคำสวัสดิ์คุณยาย คุณยายจึงพูดว่า ‘เตี้ยไปกับฉันหน่อยนะไปเป็นเพื่อนฉัน ฉันจะไปงานศพของคุณที่เอาประณมมาให้เขาตายแล้วไม่มีญาติพี่น้อง’ เมื่อคุณยายพูดจบ เตี้ยก็รับคำตกลงกันเรียบร้อยก็พากันขึ้นรถยนต์ขาวหมายเลข ๘๖๑ กลับคนเดียว พอรถยนต์วิ่งมาตามถนนระยะหนึ่งเกิดมีรถยนต์คันอื่นมาชนท้าย ทำให้เตี้ยที่นั่งอยู่ในรถยนต์คันดังกล่าวมีขนาดเจ็บศีรษะแตกเลือดไหล คุณยายก็ตามมารีบทำการรักษาให้โดยเอามือมาปิดแผลที่เลือดออกและเสกให้ ๓ ครั้ง แผลที่ศีรษะก็หายเป็นปกติ คุณยายก็ส่งเตี้ยขึ้นรถยนต์อีกครั้งเพื่อกลับบ้าน พอรถวิ่งไปอีกสักพักใหญ่ก็โดนชนอีก เตี้ยก็ตกใจตื่นจากที่นอนจึงได้มาเล่าให้กระผมได้รับทราบ

หลังจากความฝันของเตี้ยเพียง ๑๒ วันผ่านมา พอเช้า ของวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๒ กระผมกำลังจะพาครอบครัวไปพักผ่อนที่ชายทะเลที่ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยออกจากบ้านเวลา ๐๘.๐๐ น. ขณะที่ขับรถออกจากประตูบ้านไปแล้ว มีโทรศัพท์เสียงดังขึ้นมา คุณวลัยจึงต้องกลับเข้าไปรับสายโทรศัพท์ ก็พบว่าลูกชายของพี่เกษร อนุมนบุตร ชื่อ ก้องนายกิตตินันท์ อนุมนบุตร เป็นผู้โทรศัพท์มาส่งข่าวให้คุณวลัยทราบว่า “พี่เกษร” เสียชีวิตแล้ว และจะตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดวิมุตยาราม ถนนจรัญสนิทวงศ์ นับว่าความฝันของเตี้ยนั้นเป็นความจริง

เหตุการณ์ที่ ๒๓ เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๒ เป็นวันหยุดราชการ กระผมและครอบครัวได้มีโอกาสพักผ่อนอยู่ที่บ้าน ๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ถนนวิภาวดี-รังสิต เป็นเวลา ๑ วัน หลังจากที่กระผมและ

ครอบครัวรับประทานอาหารกลางวันเสร็จก็รู้ว่าอยากจะนอน ก็เลยขึ้นบนบ้านนอนในห้องนอน หลังจากที่ได้นอนพักพอสมควร ก็ตื่นนอนเวลา ๑๖.๐๐ น. ก็พบว่าในห้องนอนบริเวณปลายเตียงนอนใกล้ตู้เสื้อผ้า มีกลิ่นทุเรียนหอมทั้งบริเวณตู้เก็บเสื้อผ้า กระผมก็ทราบได้ทันทีว่า ที่กระผมได้ทำบุญให้คุณแม่ทองย้อยนั้น ได้รับเรียบร้อยแล้ว ซึ่งทุกๆ คนภายในครอบครัวได้รับทราบมิใช่ได้กลิ่นเพียงคนเดียว

เหตุการณ์ที่ ๒๔ เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เวลา ๒๐.๑๐ น. กระผมเดินขึ้นบ้านเข้าห้องแต่งตัวบนบ้าน เพื่อจะไปเอาของใช้บางอย่างและมีลูกสาว(รุ่ง) เดินตามมาด้วย พอเปิดประตูห้องนอนที่ใช้เป็นห้องแต่งตัว ก็ได้กลิ่นหอมคล้ายๆ น้ำอบไทย กระผมก็บอกลูกสาวให้ไปตามคุณแม่(อาจารย์วัลย์) ไปบนบ้านไปที่ห้องแต่งตัวข้างบนเนื่องจากอาจารย์วัลย์ฯ มาถึงซึ่งดังกล่าวเข้าไปกลิ่นหอมของคุณแม่ทองย้อยฯ ก็หายไป พอรุ่งเช้าวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๒ กระผมขับรถยนต์ไปส่งอาจารย์วัลย์ และลูกๆ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเสร็จแล้วกระผมจึงขับรถยนต์ไปทำบุญที่โรงพยาบาลสงฆ์ เนื่องในวันสงกรานต์วันศุกร์ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เป็นการบริจาคเงินร่วมถวายภัตตาหารเพล และอุทิศผลบุญให้คุณแม่ทองย้อยฯ

เหตุการณ์ที่ ๒๕ เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ได้กรับใช้ชื่อเตี้ยได้ดูทีวีจนจบรายการที่ชอบและก่อนที่จะเข้านอนก็เก็บของที่วางไว้ให้ลูกที่ เช่น หนังสือพิมพ์ ก็เก็บเข้าเป็นที่พอจะไปวางบนโต๊ะห้องรับแขก ขณะที่เด็กเตี้ยเดินไปนั้น ก็เดินผ่านเก้าอี้โซฟา ตัวที่คุณยายชอบนั่งเป็นประจำสมัยที่มีชีวิตอยู่ ก็เกิดหล่นลงกับพื้น เตี้ยจำได้ว่าได้สวดกับขาของคุณยายและได้ยินเสียงร้องไห้ดังขึ้น เด็กเตี้ยก็เลยกล่าวขอโทษคุณยายหนุ่มองไม่เห็น

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เด็กเตี้ยสามารถสัมผัสได้กับวิญญาณก็แสดงว่าดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยยังอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๕๖/๑ และไม่ได้ไปไหนเลย ยังดูแลคุ้มครองลูกๆ หลานๆ อยู่ที่บ้าน

เหตุการณ์ที่ ๒๖ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๔.๐๐ น. ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อย เข้ามาในห้องนอนมายืนอยู่ข้างๆ เตียงนอนกระผม กระผมตกใจตื่นนอนเห็นพอดิ เป็นเงารูปคุณแม่แต่ไม่เห็นหน้าตา เห็นเป็นรูปคนยืนนิ่งๆ อยู่ข้างเตียง ซึ่งกระผมก็ได้แผ่เมตตาให้คุณแม่ไป ๒ ครั้ง เป็นคาถาแผ่เมตตาของหลวงปู่จรัญสอนให้ไว้เวลาเดินทาง ผลปรากฏว่าได้เห็นภาพที่เป็นคนยืน/คุณยายนั้นหายไปทันทีกลายเป็นวงกลมเหมือนมีแสงเทียนอยู่ตรงกลางลอยออกไปประตูด้านทิศตะวันออกของห้องนอน

อนึ่ง ในวันเวลาเดียวกัน ได้กรับใช้ชื่อเตี้ยก็ฝันว่าได้พบกับคุณยายที่ห้องกินข้าว แต่งกายสวยงามเป็นชุดไทยทั้งชุด จึงพูดทักกับคุณยายว่าไปพุ้งกับนัท หรือยัง คุณยายไม่ตอบ พูดแต่เพียงว่าเตี้ยฉันจะออกจากบ้านนี้ ไปนานนะกว่าจะกลับมา ขอให้เตี้ยดูแลบ้านให้ดีๆ เตี้ยจะมีคนมารับฉันไป พอพูดจบก็เห็นคนมารับคุณยายประมาณ ๑๐ คน แต่งชุดไทยโบราณ นุ่งโจงกระเบนเหมือนกับการแต่งกายของคุณยาย มารออยู่หน้าบ้านเลขที่ ๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ภาพที่เห็นก็คือ มีรถยนต์แก้วลอยมารอคุณยาย คนที่ไปด้วยมีผู้ชาย ๕ คน ผู้หญิง ๕ คน เมื่อคุณยายมาถึงหน้าประตูบ้านเตี้ยก็ยกมือไหว้คุณยาย คุณยายก็ขึ้นรถยนต์ก่อนเมื่อทุก

คนขึ้นรถพร้อมหมดแล้วก็ออกเดินทาง แต่รถยนต์ที่เห็นนั้น เตี้ยได้เล็หึ่งว่า รถยนต์ก็ยกตัวขึ้นลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วก็หายไปที่สุดในที่สุด

ระยะเวลาที่ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยมาดูแลรักษาบ้านและลูกๆ หลานๆ นั้น รวมเป็นเวลา ๖๗๕ วัน แม้ว่าคุณแม่ทองย้อยจะขึ้นไปข้างบน แต่เมื่อมีเหตุการณ์อันตรายท่านก็ลงมาช่วย เช่น ในกรณีของเด็กได้รับใช้ชื่อเตี้ยนี้ กล่าวคือ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. เตี้ยได้ขออนุญาตไปซื้อเสื้อผ้า นอกบ้านบริเวณตลาดอมรพันธ์ ๔ ถนนพหลโยธิน สามแยกเกษตร กระผมและคุณวลัย ก็อนุญาตให้ไป เตี้ยเดินทางไปด้วยรถจักรยานยนต์จากหน้าบ้าน ๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ออกไปถนนในซอยท่านผู้หญิงพหลฯ หน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจวบ ๒ เพราะสถานที่ที่เตี้ยไปนั้น มีเสื้อผ้าราคาถูกขาย นิสัยของเตี้ยเป็นคนที่ไม่แต่งตัว พอรถจักรยานยนต์ที่เตี้ยนั่งไปถึงหน้าปากซอยท่านผู้หญิงพหลฯ แล้ว รถจักรยานยนต์ก็วิ่งไปทางขวามือ ไปตัดหน้ารถยนต์ ปิคอัพที่จีมาจาก ๔ แยกเกษตรมุ่งหน้าจะไปสามแยกเกษตร แต่ปรากฏว่ารถยนต์ ปิคอัพ ๒ คัน รถจักรยานยนต์ ๑ คัน รวมเป็น ๓ คัน ต้องจอดนิ่งอยู่กับที่ระหว่างรถปิคอัพที่ ๒ คัน เกือบจะชนกันห่างกันแค่สิบนิ้ว ก็เพราะว่าคุณยายได้มาช่วยโดยดึงคอเสื้อคนขับรถที่ ๓ คนให้จอดทางตำรวจจราจรที่อยู่บริเวณนั้น พร้อมรถแพทย์พยาบาล จึงให้คนขับรถที่ ๓ คันลงจากรถมานั่งที่ริมถนนบริเวณทางเดินเท้าหน้าซอยท่านผู้หญิงพหลฯ ตรงตู้โทรศัพท์สาธารณะ คนขับรถที่ ๓ คันก็พูดว่าเมื่อครู่มีคนดึงเสื้อต้องการให้รถหยุดที่ ๓ คันพร้อมกัน คนขับรถที่ ๓ คัน ก็สอบถามคนที่นั่งมาในรถว่าใครเป็นผู้ดึงคอเสื้อด้านหลัง ก็ไม่สามารถ หาคำตอบได้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ก็ให้เด็กเตี้ยที่นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปนั่งพักรอให้แพทย์ตรวจดูอาการก่อน ทำให้เสียเวลาไป ๒ ชั่วโมง ผลปรากฏว่าเด็กเตี้ยที่ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ปลอดภัย จึงปล่อยให้กลับได้ เด็กเตี้ยจึงเดินไปซื้อของที่ตลาดตามที่คิดไว้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเวลา ๑๘.๐๐ น. ทางกระผมและอาจารย์วลัย ก็สอบถามว่าทำไมกลับช้า เด็กจึงรายงานไว้ทราบก่อนหน้าที่เกิดเหตุของเด็กครั้งนี้ ทราบจากเตี้ยว่า มีรถยนต์ชนกันและมีผู้บาดเจ็บบริเวณนี้พอเจ้าหน้าที่ตำรวจมาดูสถานที่เกิดเหตุเป็นเวลาพอดีที่เกิดเหตุการณ์ของเด็กนี้ รถจักรยานยนต์ซ้อนท้ายออกจากปากซอยท่านผู้หญิงพหลฯ ทางเจ้าหน้าที่และแพทย์เข้าใจว่าเป็นรถยนต์ที่เกิดเหตุชนกันตามที่ผู้แจ้งมา

บทสรุปนี้ แสดงให้เห็นว่าถึงแม้คุณแม่ทองย้อยจะจาก โลกมนุษย์นี้ไปแต่เมื่อมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้านก็สามารถช่วยเหลือได้ นับว่าเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลานุภาพมากก็เพราะการปฏิบัติธรรมของท่าน โดยได้รับความกรุณาเมตตาจากหลวงลุงจรัญ จนสามารถทำให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยกลายเป็นนางฟ้าได้ นับว่าหลวงลุงจรัญได้สร้างกุศลอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยก็ยังคงมองคุณพวกระผมและครอบครัวตลอดเวลา และก็ลงมาเยี่ยมอยู่เสมอเป็นระยะสั้นๆ เพราะรู้ได้จากเด็กเตี้ยจะทราบได้กลิ่นตัวคุณยายเสมอเมื่อมาถึงบ้านก่อน

สุดท้ายนี้ กระผมขอถือ โอกาสอำนวยพรในวันคล้ายวันเกิดหลวงลุงจรัญที่เวียนมาบรรจบครบในวัน ที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ นี้ ขออำนาจบารมีพระสยามเทวาธิราชและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรด

ประทานพรอภิบาลรักษาพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุก ไร้หุ่มารผจญ
และประสบความสำเร็จตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ

ผลบุญของพ่อแม่ถึงลูก

สุทิน ธนุสุทธยาภรณ์

ผมอายุ ๕๖ ปี ภรรยาผมชื่ออุบล มีบุตรชาย ๑ คน เป็นคนกลาง บุตรสาว ๔ คน ตัวผมเองเกิดในครอบครัวที่มีฐานะไม่ร่ำรวยนัก ผมมีพี่น้องทั้งหมด ๗ คน ฉะนั้น คุณพ่อจึงเป็นหัวหน้าครอบครัวที่มีภาระหนักมาก ท่านรักคุณแม่และลูกๆ ทุกคน ท่านมีปณิธานแน่วแน่ที่จะให้ลูกๆ ทุกคนมีการศึกษาดี แม้บางครั้งจะหาเงินค่าเล่าเรียนไม่ค่อยทัน แต่ท่านก็ไม่ให้ลูกๆ ออกจากโรงเรียน และพยายามเที่ยวเชิญให้ลูกๆ ตั้งใจเรียน ตกเย็นคุณพ่อเลิกจากงานกลับถึงบ้านก็จะช่วยเหลืองานบ้านคุณแม่ตลอดจนช่วยพับซองจดหมายเป็นรายได้เสริมให้ครอบครัว และฝึกให้ลูกๆ ทุกคนช่วยกันทำเมื่อยามที่ลูกเจ็บป่วยท่านทั้งสองจะคอยเช็ดตัวผ้าไข้เรลดอดทั้งคืน คุณพ่อท่านเป็นตัวอย่างของความกตัญญู โดยทุกๆ เดือนท่านจะต้องเจียดเงินส่วนหนึ่งส่งไปให้ปู่ย่าตายายยังประเทศจีน ความที่คุณพ่อตรากตรำงานหนักมา เมื่อผมอายุ ๑๘ ปี ท่านก็มีอันจากเราไปโดยไม่มีวันกลับ นับตั้งแต่วันที่ท่านเริ่มป่วย ผมก็ออกจากโรงเรียนเพื่อทำงานหาเงินมาดูแลครอบครัว พร้อมทั้งต้องส่งน้องอีกสามคนเรียน เงินเดือนทุกบาททุกสตางค์ผมให้คุณแม่หมด เพราะทางบริษัท มีอาหารให้ ๓ มื้อ แม้รายได้ในครอบครัวเราจะน้อยนิดแต่คุณแม่ท่านมีกำลังใจที่ดีมาก และคอยอบรมสั่งสอนเป็นกำลังใจให้ลูกๆ ทุกคน ท่านอดเพื่อให้ลูกๆ ทุกคนอิ่มก่อนท่าน จึงทาน ท่านมักจะสอนลูกๆ เสมอว่า

“เรามีน้อยก็ใช้ตามน้อย อย่าไปสร้างหนี้ หรือกินก่อนจ่ายทีหลัง”

ลูกๆ ทุกคนก็ช่วยกันจนเจอครอบครัว จนกระทั่งน้องสาวคนเล็กจบคณะบัญชีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดของคุณพ่อคุณแม่ พวกเราพี่น้องทุกคนจะช่วยกันจัดงานเลี้ยงวันเกิดให้ท่าน เมื่อยามที่ท่านเจ็บไข้ได้ป่วยพวกเราทุกคนก็ช่วยกันดูแลท่านเช่นที่ท่านดูแลเรามาตลอด ตัวผมเองไม่เคยทำให้ท่านเสียใจเสียหน้าตาแต่อย่างใด ผมได้รับความรักความอบอุ่นจากท่าน และผมก็ได้นำไปปฏิบัติต่อบุตรธิดาของผมเช่นกัน

ผมได้เริ่มทำงานครั้งแรกที่บริษัทลูกกวาดแห่งหนึ่งในตำแหน่งเด็กรับใช้ และด้วยความที่ผมเป็นคนขยัน ประกอบกับมีอัตราค่าจ้างที่ดี ทำให้ผมได้เลื่อนตำแหน่งต่อเนื่องมาตลอดจนได้เป็นพนักงานขายในเขตกทม. และเมื่อได้ออกตลาดต่อมาไม่นานก็ได้พบคุณอุบลซึ่งเป็นลูกค้าของบริษัท ก็เกิดชอบพอกันและได้ติดต่อคบหากันมาตลอด และเห็นว่าคุณอุบลเป็นคนค้าขายเก่ง ตั้งแต่วินาทีที่เป็นคนสู้งาน จนวันหนึ่งคุณแม่ของผมได้เอ่ยปากว่า น่าจะหาคู่ครองได้แล้ว ผมจึงได้ตัดสินใจแต่งงานกับคุณอุบล เมื่อผมอายุได้ ๒๕ ปี ระยะเวลาของการแต่งงานผมยังต้องอาศัยบ้านพี่ชายอยู่โดยแบ่งส่วนหนึ่งเป็นห้องหอ

หลังจากแต่งงานแล้วผมยังคงทำงานที่บริษัทเดิม จนถึงปี ๒๖ ผมจึงคิดว่าถ้าพึ่งรายได้จากเงินเดือนคงไม่สามารถนำพาครอบครัวไปได้ จึงได้ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อมาประกอบกิจการส่วนตัว ถึงแม้ตัวผมเองจะไม่มีความรู้ มีแต่ประสบการณ์และคำสอนของเจ้านายเก่าให้ขยัน อดทน และประหยัด ผมจึงได้มุ่งมั่นต่อสู้โดยเปิดโรงงานผลิตลูกกวาดขึ้น กิจการก็ดำเนินด้วยดีมาตลอด จนถึงปี ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นปีที่

เศรษฐกิจกำลังเฟื่อง ผมได้ขยายการลงทุนเพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น โดยเริ่มจากการซื้อที่ดินและเครื่องจักร โดยเน้นการขยายตลาดต่างประเทศ ตลาดภายในประเทศไม่ค่อยได้ให้ความสนใจนัก จนในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งมีการลดค่าเงินบาท สภาพทางเศรษฐกิจต่างๆ ก็ประสบปัญหา การส่งออกเริ่มหยุดชะงัก ตลาดในประเทศแต่เดิมไม่ค่อยได้ให้ความสนใจมากนัก ทั้งกำลังซื้อก็ตกลงไปถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ทำให้รายได้หดหายไปมาก ขณะเดียวกันก็ต้องรับผิดชอบภาระหนี้สินของธนาคารที่ได้กู้ยืมมาเพื่อขยายการลงทุน ทำให้รายได้ไม่พอที่จะชำระหนี้ธนาคาร จึงทำให้ผมทุกข์มาก แต่ด้วยอานิสงส์ผลบุญของผมและภรรยาที่ได้เคยปฏิบัติกรรมฐาน ตลอดจนได้นำกลับไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่องที่บ้าน ตั้งแต่สวดมนต์ภาวนา เดินจงกรม และนั่งสมาธิ ทำให้เราสองคนมีสติและค่อยๆ ลำดับการแก้ปัญหาต่างๆ จนคลี่คลายด้วยจิตใจถึงทุกวันนี้

ในอดีตผมเป็นชาวพุทธที่รู้แต่ทำบุญตามวัดต่างๆ ตลอดจนการเข้าวัดอุ้มบาตรต่างๆ โดยเชื่อว่าหลวงพ่อกันนี้ ห้อยแล้วทำให้เกิดเมตตามหานิยม องค์กรนี้คงกระพัน มีโชคมีลาภ ปลอดภัยได้ เป็นต้น จนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ผมได้ซื้อหนังสือมือสองมาเล่มหนึ่งในราคา ๑๐ บาท ชื่อหนังสือเรื่อง **“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”** เมื่ออ่านจบแล้วจึงได้ทราบว่าที่วัดอัมพวัน .สิงห์บุรี มีพระอริยะเจ้ารูปหนึ่งคือ **“พระราชสุทธิญาณมงคล หรือหลวงพ่ोजรัญ”** พระผู้ซึ่งเปี่ยมพร้อมไปด้วยเมตตาธรรม ที่เทศน์โปรดญาติโยมอยู่ทุกวัน โดยไม่มีวันหยุดหรือพักผ่อน โดยเทศน์ในสิ่งกฎแห่งกรรมซึ่งท่านได้ประสบเองอย่างสาหัสสากรรจ์ จนเกือบถึงแก่ชีวิต ครั้งแรกที่ผมได้มีโอกาสมานมัสการท่าน ผมได้รับฟังธรรมะจากท่านจนซึ่งใจถึงกับน้ำตาคลอ คือท่านได้เทศน์ว่า

“พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก และเป็นครูคนแรกของลูกที่ซบเลี้ยงเรามาด้วย เรือน ๓ น้ำ ๔ คือ เรือนครรภ์ เรือนตักที่แม่อุ้มใส่ตัว และเรือนที่อยู่อาศัย ซึ่งพ่อแม่ทำไว้ให้ ส่วนน้ำ ๔ คือน้ำนม น้ำจากคุณพ่อคุณแม่ที่ท่านให้พร น้ำพักน้ำแรงที่เลี้ยงอุ้มชูเรา และน้ำใจที่ไม่มีอะไรจะเทียบได้ วันเกิดของลูก คือวันตายของแม่ ฉะนั้น วันเกิดของเราพาเพื่อนไปเลี้ยงเหล้า จดจำไว้เลยว่าอายุจะสั้น ก่อนจะไปเลี้ยงเพื่อนขอให้เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ให้ห้อมก่อน ซื่อเสื่อผ้าสวยๆ ให้ท่านแล้วกราบเท้าท่าน ขอพรจากท่านแล้วจะได้เจริญ ร่ำรวยแน่ๆ”

ผมได้บทสวดมนต์เล่มเล็กจากหลวงพ่อกันให้ไปสวดบทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ บทพาหุงมหาภา และบทพุทธคุณเท่าอายุแล้วเพิ่มต่ออีก ๑ จบ และแม่เมตตาให้คุณพ่อคุณแม่ ปู่ย่าตาทวด ญาติผู้ใหญ่ ผู้มีพระคุณและเจ้ากรรมนายเวรทุกๆ ชาติ แล้วอะไรๆ จะดีขึ้น

การแผ่เมตตาฉันนั้นผมเชื่อมาก เพราะมีอยู่วันหนึ่งของเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เวลา ๑.๕๕ น. ผมหลับไปแล้ว เทพหรือเจ้าบ้านเจ้าเรือนมากระซิบบอกว่า หลวงพ่ोजรัญท่านแผ่เมตตามาให้ ผมตื่นขึ้นมาพนมมือรับ ขนลุกซ่าไปตั้งแต่ศีรษะจนถึงปลายเท้า เป็นสิ่งที่แปลกมาก ผมพาครอบครัวไปวัดฟังธรรมะเดือนละประมาณ ๒ ครั้ง และปฏิบัติธรรมทุกวัน จนลูกผม ๗ คนสนใจและได้ขอไปปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน หลังจากนั้นก็รู้ว่าการเรียนของลูกชายผมดีขึ้น มีสมาธิดีขึ้นมาก คือก่อนหน้านั้น ลูกชายผมเรียนมัธยมปีที่ ๕ และปีที่ ๖ ต้องซ่อมหลายวิชา พอขึ้นมัธยมปีที่ ๔ และพอมัธยมปีที่ ๕ ได้ลองสอบเทียบมัธยมปีที่ ๖ คู และสอบผ่าน จึงได้ลองสอบเอ็นทรานซ์ดู ปรากฏว่าสอบได้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ส่วน

ลูกสาวคนที่ ๒ ก็เหมือนกัน สอบเทียบมัธยมปีที่ ๖ ได้ และสอบเข้าได้ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ คณะศิลป
ภาษา

ส่วนลูกสาวคนโตจบปริญญาตรี จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะเศรษฐศาสตร์ ก็เรียนต่อ
ปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ (MBA) ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยทางมหาวิทยาลัยได้แจ้งให้ไปรายงานตัว
ลงทะเบียนภายในกลางเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ แต่ยังไม่สามารถจัดห้องพักให้ได้ จนกว่าจะถึงต้น
เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ผมและภรรยามีความเป็นห่วงและกังวลมาก เพราะไม่มีเพื่อนและญาติอยู่ที่
อเมริกาเลย จึงปรึกษากันว่าเราจะต้องเดินทางไปส่งลูกสาวด้วย แต่ด้วยอานิสงส์ผลบุญที่ได้ทำตาม
คำแนะนำของหลวงพ่อกับให้สวดมนต์แผ่เมตตาให้ลูกๆ ได้พบคนดีมีเมตตา และได้ผู้อุปถัมภ์ห้องพักอาศัย
ชั่วคราว จนกว่าจะได้ห้องพักจากทางมหาวิทยาลัย ก่อนลูกสาวจะเดินทางก็ได้พาไปกราบขอพรจากหลวง
พ่อ ท่านก็กรุณาให้พร และบอกว่าไม่ต้องห่วงลูกสาวมาก เดียวก็ดีเอง จากนั้นไม่กี่วันก็ได้พบกับคุณมีลา
ปาลวงส์ ซึ่งครอบครัวของเราทั้งสองสนิทสนมกันมากรักกันเสมือนญาติพี่น้อง และมักจะไปกราบ
นมัสการท่านพระเดชพระคุณเจ้าหลวงพ่อดีด้วยกันเป็นประจำ ภรรยาผมได้ไปปรับทุกข์เรื่องนี้กับคุณ
มาลี และได้คำตอบที่ชื่นใจ และทำให้หมดห่วง ปรากฏว่าคุณมาลีมีเพื่อนซึ่งส่งลูกชายชื่อเอก เรียน
คณะวิศวกรรมศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเดินทางไปทำปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา และเป็น
เมืองเดียวกันกับที่ลูกสาวผมจะไป คุณเอกเป็นเด็กมีน้ำใจมาก เมื่อได้ทราบข่าว ก็อาสารับลูกสาวผมถึง
สนามบิน พร้อมกับให้ที่พักจนกว่าทางมหาวิทยาลัยจะมีห้องพักว่าง อานิสงส์ที่ผมและภรรยาสวดมนต์ ทำ
กรรมฐาน และแผ่เมตตาให้ลูก หรือว่าเป็นผลบุญของลูกสาวนี่ก็เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

สุดท้ายนี้ผมขอให้ชาวไทยที่นับถือศาสนาพุทธ อย่าเป็นแค่ในทะเบียนบ้านเท่านั้น หันหน้าเข้าวัด
เพื่อศึกษาธรรมะฟังเทศน์บ้าง หรือหาหนังสือของหลวงพ่อดีที่ลูกศิษย์ของท่านหลายๆ คน รวบรวมเรียบ
เรียงคำสั่งสอนและคติพจน์ของหลวงพ่อดีสอนสั่งอยู่ทุกวัน มาจัดเป็นเล่มถวายหลวงพ่อดี เป็นพุทธบูชา
ธรรมบูชา สังฆบูชา และอาจารย์บูชา ที่ท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีมีอายุครบ ๗๒ ปี เพื่อแจกจ่ายแก่
พุทธศาสนิกชนทุกหมู่เหล่า ตามคำสอนของหลวงพ่อดีที่ว่า **“พระพุทธศาสนามีแต่ให้กับช่วยเหลือ โดยไม่
หวังผลตอบแทนใดใดทั้งสิ้น”** หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า **“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดีจะปลุก
คนให้ตื่น เสกคนให้ทำงาน เกิดปัญญาแก้ไขปัญหาระชีวิตได้ เพื่อความสุขของครอบครัวทุกคน”**

ภาคธรรมบรรยาย

กฎแห่งกรรม

พระราชสุตตันตปิฎกมจก

ปัจจุบันคนเริ่มสงสัยในเรื่องกฎแห่งกรรม และบางคนก็ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ ถึงกับมีคนเขียนเป็นกลอนว่า คนทำดีได้ดีมีที่ไหน คนทำชั่วได้ดีมีถมไป

ในเรื่องกฎแห่งกรรมได้กล่าวถึงอันตรายที่เกิดแก่สัตว์โลก ๕ อย่างคือ

๑. กิเลสอันตราย อันตรายที่เกิดจากกิเลส
๒. กัมมันตราย อันตรายที่เกิดจากความชั่วที่ทำในปัจจุบัน
๓. วิปากันตราย อันตรายที่เกิดจากวิบาก คือ ผลของกรรมที่ทำในอดีต
๔. ทิฏฐันตราย อันตรายที่เกิดจากทิฐิที่ผิด
๕. อริยุปวันตราย อันตรายที่เกิดจากการจ้วงจาบพระอริยะเจ้า

พระพุทธศาสนาสอนว่า บุคคลจะได้ดีหรือชั่ว ได้รับสุขทุกข์ ก็เพราะกรรม หรือการกระทำของตนเองทั้งสิ้นหากเราไม่ดำเนินตามทางที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ แม้จะสวดมนต์หรือวิงวอนขออภัย ก็ไม่อาจจะช่วยให้เราพบความดีและความสุขได้ ถ้ามนุษย์จะมีความสุขได้ด้วยความภักดีและวิงวอน มนุษย์เราก็คงไม่ต้องทำอะไร

ความเชื่อในกรรม

ตามคำสอนในพระพุทธศาสนา ชาวพุทธควรมีศรัทธา ๔ อย่าง คือ

๑. ตถาคตโพรุสัทธา เชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า คือเชื่อว่าพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้จริง เป็นผู้ประกอบด้วยพระปัญญาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ
๒. กัมมสัทธา เชื่อเรื่องกรรม คือเชื่อว่ากรรมมีจริง
๓. วิปากสัทธา เชื่อเรื่องผลของกรรม คือเชื่อว่ากรรมที่บุคคลทำไม่ว่าดีหรือชั่ว ย่อมให้ผลเสมอ
๔. กัมมัสสกตาสัทธา เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตนคือเชื่อว่าผลที่เราได้รับ เป็นผลแห่งการกระทำของเราเองซึ่งอาจจะเป็นกรรมที่ทำในปัจจุบันหรืออดีตชาติ

จะเห็นได้ว่าความเชื่อหรือศรัทธา ๔ อย่าง เป็นความเชื่อในเรื่องเกี่ยวกับกรรม ๓ อย่าง กฎแห่งกรรมจึงเป็นคำสอนที่สำคัญในพระพุทธศาสนา ผู้เป็นชาวพุทธทุกคนจึงควรเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ควรพยายามศึกษาและทำความเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ชาวพุทธที่ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมหาใช่ชาวพุทธที่แท้จริง

ไม่ เขาเป็นเพียงชาวพุทธแต่เพียงในนาม ศาสนาพุทธมีประโยชน์แก่เขาเพียงใช้กรอกแบบฟอร์มเพื่อไม่ให้ถูกว่าเป็นคนไม่มีศาสนาเท่านั้นเอง

คนเชื่อในเรื่องกรรมย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่เชื่อ คนที่เชื่อในเรื่องกรรมย่อมสามารถอดทนรับความทุกข์ยากความลำบาก ความผิดหวัง ความขมขื่น และเคราะห์ร้ายที่เกิดแก่ตนได้ เพราะถือว่าเป็นกรรมที่ทำมาแต่อดีต ไม่ดี โชคดีพยายว่าโลกนี้ไม่มีความยุติธรรม ตนไม่ได้รับความเป็นธรรมทำดีแล้วไม่ได้คืน ที่เชื่อในเรื่องกรรมจะยึดมั่นอยู่ในการทำความดีต่อไป จะเป็นผู้สามารถให้อภัยผู้อื่น และจะเป็นผู้มีหิริ โอตตัมปะ

คนที่ประกอบกรรมทำชั่วทั้งกายวาจา และใจ ส่วนใหญ่เป็นคนไม่เชื่อเรื่องกรรม ไม่เชื่อเป็นบุญและบาปไม่เชื่อเรื่องการตายแล้วเกิด คนพวกนี้เกิดมาจึงมุ่งแสวงหาทรัพย์สมบัติและความสุขสบายให้แก่ตัวโดยไม่คำนึงว่าทรัพย์สมบัติหรือความสนุกสนานที่ตนได้มาถูกหรือผิด และทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อนหรือไม่

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน กรรมนั้นย่อมเป็นของเราโดยเฉพาะ และเราจะเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น จะโอนให้ผู้อื่นไม่ได้ เช่น เราทำกรรมชั่วอย่างหนึ่ง เราจะต้องรับผลของกรรมชื่อนั้น ฆส้างหรือโอนไปให้ผู้อื่นได้ แม้ผู้อื่นยินดีรับโอนกรรมชั่วของเราก็ตาม กรรมดีก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดทำกรรมดีกรรมดีย่อมเป็นของผู้ทำโดยเฉพาะ จะจ้างหรือวานให้ทำแทนกันหาได้ไม่ เช่นเราจะเอาเงินจ้างคนอื่นให้ประกอบกรรมดี แล้วขอให้โอนกรรมดีที่ผู้อื่นทำมาให้แก่เราเองไม่ได้หากเราต้องการกรรมดีเป็นของเราเราก็ต้องประกอบกรรมดีเอง เหมือนกับการรับประทานอาหาร ผู้รับประทานผู้นั้นก็เป็นผู้อิ่ม

มนุษย์เรามีภาวะความเป็นไปต่างๆกัน เช่น ดีหรือชั่ว รวยหรือจน เจริญหรือเสื่อม สุขหรือทุกข์ ก็เนื่องมาจากกรรมของตนเองทั้งสิ้น และกรรมใดที่ทำลงไปจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม ย่อมให้ผลตอบแทนเสมอ และย่อมติดตามผู้ทำเสมือนเงาติดตามตน หรือเหมือนกับล้อเกวียนที่หมุนตามรอยเท้าโคไปฉะนั้น ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงมีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัยหากเราทำ กรรมดีเราก็ได้รับความสุขความเจริญกรรมดีจึงเหมือนกัลยามิตรที่คอยให้ความอุปการะ และส่งเสริมให้เราประสบแต่ความสุขและความเจริญ แต่ถ้าเราทำกรรมชั่ว กรรมชั่วก็คอยล้างผลาญเราให้ประสบแต่ความทุกข์และความเสื่อม

ความหมายและชนิดของกรรม

คนส่วนมากเข้าใจว่ากรรมดีกระทำ ความเข้าใจนี้ก็ไม่ผิด แต่เป็นความเข้าใจที่ยังไม่รัดกุมและถูกต้องทั้งหมด เพราะมีการกระทำบางอย่างที่แม้ว่าเป็นกรรมกรรมที่แท้จะต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ ๒ ประการ คือ ผู้ทำมีเจตนา และการกระทำนั้นจะต้องให้ผลเป็นบุญหรือเป็นบาป ที่ว่าผู้ทำมีเจตนา มีหลักการที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในนิพเพธิกปริยายสูตร ฉักกนิบาต อังคุตตรนิกาย ว่า

เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ แปลว่า ภิกขุทั้งหลายเราว่าเจตนาเป็นกรรม

เจตนาที่ได้อีก ความตั้งใจหรือความรู้ ซึ่งแบ่งไว้เป็น ๓ อย่าง คือ

๑. บุรพเจตนา เจตนาก่อนทำ
๒. มุญจนเจตนา เจตนาในเวลาทำ
๓. อปรปรเจตนา เจตนาเมื่อได้ทำไปแล้ว

การกระทำโดยมีเจตนาเกิดขึ้นในตอนใดตอนหนึ่งถือว่าเป็นกรรมทั้งสิ้น ส่วนการกระทำที่ไม่มีเจตนา คือใจไม่ได้สั่งให้ทำ ไม่จัดว่าเป็นกรรม เช่นคนเจ็บซึ่งมีไข้สูง เกิดเพื่อคลั่งแม้จะพูดคำหยาบออกมา เอามือหรือเท้าไปถูกใครเข้าก็ไม่เป็นกรรม ในทางวินัยก็ยกเว้นในพระที่วิกลจริตซึ่งล่วงเกิดสิกขาวินัยไม่ต้องอาบัติ ทั้งนี้หลักเกณฑ์ที่ว่าถ้าผู้ทำไม่มีเจตนา กระทำแล้วการกระทำนั้นก็ไม่เป็นกรรม

ส่วนหลักเกณฑ์ข้อที่ ๒ ที่ว่าการกระทำนั้นจะต้องได้ผลเป็นบุญหรือบาป ก็เพื่อแยกการกระทำของพระอรหันต์ออกจากการกระทำของปุถุชน เนื่องจากพระอรหันต์เป็นผู้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไม่มีความยึดถือในตัวตน การกระทำเรียกว่าอัพยาทุกต ไม่นับว่าเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว บุญและบาปก็ไม่มี การกระทำของพระอรหันต์จึงไม่เรียกว่ากรรม แต่เรียกว่าอิริยา ส่วนปุถุชนยังมีความยึดมั่นในตัวตนอยู่ จะทำอะไรก็ยึดถือว่าตนเป็นผู้กระทำ การกระทำของปุถุชนจึงเป็นกรรม ย่อมก่อให้เกิดวิบากหรือผลเสมอ กรรมดีก็ก่อให้เกิดบุญ ส่วนกรรมชั่วก็ก่อให้เกิดบาป

คนบางคนเข้าใจว่ากรรมหมายถึง สิ่งไม่ดีคู่กับเวรหรือบาป เช่นที่เรียกว่าเวรกรรมหรือบาปกรรม ตรงกันข้ามกับฝ่ายข้างดีซึ่งเรียกว่าบุญ ทั้งนี้เพราะเราได้ใช้คำว่ากรรมในความหมายที่ไม่ดีจนเมื่อเห็นใครต้องประสบเคราะห์ร้ายและถูกลงโทษ เราก็พูดว่ามันเป็นเวรกรรมของเขา หรือเขาต้องรับบาปกรรมที่เขาทำไว้ แต่ความจริงคำว่ากรรมเป็นคำกลางๆ หมายถึงการกระทำตามที่กล่าวมาแล้ว จะมุ่งไปในทางดีก็ได้ ทางชั่วก็ได้ ถ้าเป็นกรรมดีเราเรียกว่า กุศลกรรม ถ้าเป็นกรรมชั่วเราเรียกว่าอกุศลกรรม

กรรมอาจจะจำแนกออกได้เป็นหลายประเภท หากแบ่งตามทางที่ทำก็แบ่งเป็น ๓ ทางได้แก่

๑. กายกรรม กรรมที่ทำทางกาย
๒. วจีกรรม กรรมแสดงออกทางวาจา
๓. มโนกรรม กรรมทางใจ

ในกรรมบถ ๑๐ แบ่งกรรม ๓ ทางนั้นเป็นฝ่ายกุศลและฝ่ายอกุศล แต่ละฝ่ายมีรายละเอียดของกรรมหรือการกระทำดังนี้

กายกรรมหรือกรรมทางกาย แบ่งเป็นฝ่ายละ ๓ คือ

๑. ฝ่ายอกุศล ได้แก่ ขมาสัตว์ ลักทรัพย์ และผิดประเวณี

๒. ฝ่ายกุศล คือ เว้นจากการขมาสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ และเว้นจากการผิดประเวณี

วชิกรรม แบ่งเป็นฝ่ายละ ๔ คือ

๑. ฝ่ายอกุศล ได้แก่ พุดเท็จ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ และพุดเพื่อเจ้อ

๒. ฝ่ายกุศล ได้แก่ เว้นจากการพุดเท็จ เว้นจากการพุดส่อเสียด เว้นจากการพุดคำหยาบ และเว้นจากการพุดเพื่อเจ้อ

มโนกรรม แบ่งฝ่ายละ ๓ คือ

๑. ฝ่ายอกุศล ได้แก่ เฟงเสียงทรัพย์ผู้อื่น ปองร้ายและเห็นผิดจากคลองธรรม

๒. ฝ่ายกุศล ได้แก่ ไม่เฟงเสียงทรัพย์ผู้อื่น ไม่ปองร้าย และเห็นชอบตามคลองธรรม

ตามที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแม้แต่การนึกคิดก็จัดว่าเป็นกรรมแล้ว เช่นเราคิดจะลักทรัพย์หรือทำร้ายคนอื่น แม้จะยังไม่ลงมือทำก็ถือว่าเป็นกรรมชั่ว ซึ่งจะต้องมีผลตอบแทนแล้ว ผิดตำราลงโทษตามกฎหมายอาญา ซึ่งจะลงโทษได้ก็ต่อเมื่อผู้กระทำ ได้เตรียมการหรือลงมือกระทำแล้วเท่านั้น ถ้าฟังความคิดที่จะกระทำความผิดยังมีโทษไม่ ตามที่กฎหมายอาญาไม่เอาโทษการคิดที่จะกระทำความผิดก็เพราะเป็นการยากที่จะพิสูจน์ความนึกคิดของบุคคล และเห็นว่ายังไม่มีความเสียหายเกิดขึ้น แต่หลักของกรรมถือความคิดชั่วเป็นความผิด ก็เนื่องจากว่าแม้ว่าคนอื่นยังไม่เสียหาย ผู้คิดเองก็เสียหาย ฉะนั้นจึงต้องมีวิบากติดตามมาจะเห็นได้ว่า การสนองผลของกรรมมีขอบเขตกว้างขวางกว่าการลงโทษของกฎหมายบ้านเมืองมาก

กรรม ๑๒ ประเภท

ในหนังสือวิสุทธิมรรค ซึ่งแต่งโดยพระพุทธโฆษาจารย์พระเถระชาวอินเดีย ได้แบ่งกรรมไว้ ๑๒ ประเภท ตามกาลเวลาตามหน้าที่ และตามความหนักเบา

กรรมให้ผลตามกาลเวลา

๑. ทิฏฐุชกรรมเวทนิยกรรม กรรมให้ผลในชาตินี้
๒. อุปปัชชเวทนิยกรรม กรรมให้ผลในชาติหน้า
๓. อปรปรเวทนิยกรรม กรรมให้ผลในชาติต่อไป
๔. โอลิทธิกรรม กรรมที่เลิกให้ผล คือให้ผลเสร็จไปแล้ว หรือหมดโอกาสจะให้ผลต่อไป

กรรมให้ผลตามหน้าที่

๕. ชนกกรรม กรรมที่แต่งมาดีหรือชั่ว
๖. อุปถัมภกกรรม กรรมที่สนับสนุน คือถ้ากรรมเดิมหรือชนกกรรมแต่งดี ส่งให้ดียิ่งขึ้น กรรมเดิมแต่งชั่ว ก็ส่งให้ผลชั่วยิ่งขึ้น
๗. อุปปีฬกกรรม กรรมบีบบังคับหรือขัดขวางกรรมเดิม คอยเบียนชนกกรรม เช่นเดิมแต่งมาดี เบียนให้ชั่วแต่งมาชั่ว เบียนให้ดี
๘. อุปฆาตกรรม กรรมตัดรอน เป็นกรรมพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่นเดิมชนกกรรมแต่งไว้ดี เลิศ กลับที่เดียวลงเป็นขาทานหรือตายไปเลย หรือเดิมชนกกรรมแต่งไว้เลวมาก กลับที่เดียว เป็นพระราชารoomมหาเศรษฐีไปเลย

กรรมให้ผลตามความหนักเบา

๙. คุรุกรรม กรรมหนัก กรรมฝ่ายดี เช่น ทำสมาธิจนได้ญาณ กรรมฝ่ายชั่ว เช่น ทำอนันตริยกรรม มีฆ่าบิดามารดาเป็นต้น เป็นกรรมที่จะให้ผลโดยไม่มีกรรมอื่นมาขวางหรือกั้นได้
๑๐. พหุลกรรม กรรมที่ทำจนชิน

๑๑. **อาสันนกรรม** กรรมที่ทำเมื่อใกล้ตาย หรือที่เอาจิตใจจดจ่อในเวลาใกล้ตาย อาสันนกรรม

ย่อมส่งผลให้ไปสู่ที่ดีหรือชั่วได้ เปรียบเหมือน โคน้ำที่อยู่ปากคอก แม้แรงจะน้อย แต่เมื่อเปิดคอกก็ออกได้ก่อน

๑๒. **กัตตตากกรรม** กรรมสักแต่ว่าทำ คือ เจตนาไม่สมบูรณ์อาจจะทำด้วยความประมาทหรือ

รู้เท่าไม่ถึงการณ์แต่ก็อาจส่งผลดีร้ายให้ได้เหมือนกัน ในเมื่อไม่มีกรรมอื่นจะให้ผลแล้ว

เหตุที่คนคิดว่าทำดีไม่ได้ดี

มีคนบางคนที่ทำกรรมชั่ว แต่กลับปรากฏว่าเป็นคนร่ำรวย มีอำนาจวาสนา มีคนเคารพยกย่อง ส่วนคนบางคนทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ขยันขันแข็ง กลับยากจน มีชีวิตอยู่ด้วยความลำบาก หรือคนบางคนไม่ค่อยทำงานอะไร คอยประจบสอพลอและรับใช้เจ้านาย กลับได้ดี ได้เงินเดือนตำแหน่ง ส่วนคนบางคนตั้งใจทำงานแต่ไม่ประจบเจ้านาย ไม่คอยรับใช้คุณหญิงคุณนายของเจ้านาย กลับไม่ได้ดี จึงทำให้คนคิดไปว่ากฎแห่งกรรมจะไม่จริง คำสั่งสอนที่ว่า

กฺลฺยณณการี กฺลฺยณณํ ปาปการี จ ปาปกํ

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

คงจะไม่เป็นความจริงเสียแล้ว การที่บางคนเห็นว่าทำดีไม่ได้ดี หรือทำชั่วไม่ได้ชั่ว เนื่องจากความเข้าใจ

๒ ประการ

ประการแรก ไม่เข้าใจในเรื่องการให้ผลของกรรม

ประการสอง ไม่เข้าใจความหมายของคำว่าได้ดีและได้ชั่ว

การให้ผลของกรรม

การให้ผลของกรรมมีสองชั้น คือการให้ผลของกรรมชั้นธรรมดาอย่างหนึ่ง และการให้ผลของกรรมในชั้นศีลธรรมอีกอย่างหนึ่ง การให้ผลของกรรมชั้นธรรมดา เป็นการให้ผลโดยไม่คำนึงถึงว่าถูกหลักความชอบธรรมหรือไม่ เช่น นาย ก. โกงเงินหลวง หรือขโมยทรัพย์มา นาย ก. ก็จะได้เงินนั้นมา และถ้า นาย ก.

ใช้เงินซื้อบ้าน นาย กก็จะได้อยู่บ้านนั้น นี่เป็นการให้ผลของกรรมชั้นธรรมดา แต่การให้ผลของกรรมหาได้
หยุดอยู่เพียงเท่านั้นไม่ กรรมที่ทำลงไปยังจะให้ผลในชั้นศีลธรรมอีก คือ ถ้าทำดีจะต้องได้รับผลดีอย่าง
แน่นอนและถ้าทำชั่วก็จะต้องได้รับผลชั่วอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

กรรมบางอย่างอาจจะให้ผลในชาตินี้ เรียกว่า**วิภูษณกรรม** กรรมบางอย่างอาจจะให้ผล
ในชาติหน้าก็ เรียกว่า**อุปัชฌายกรรม** กรรมบางอย่างอาจจะให้ผลในชาติต่อไปที่เรียกว่า**อปรา**

ปรเวทนิยกรรม

การปลูกพืชหรือต้นไม้ ไม่ใช่พอวางเมล็ดลงไปดินพืชหรือต้นไม้จะขึ้นและให้ผลทันที พืช
บางอย่างก็ให้ผลเร็วพืชบางอย่างให้ผลช้าเป็นปีๆเช่นข้าวเพียง๔-๕ เดือนก็ให้ผล แต่ต้นมะพร้าวหรือทุเรียน
กว่าจะให้ผลก็ใช้เวลาถึง๕ ปี

การที่คนทำ ความชั่วได้ดีมีความสุข จึงเป็นเพราะกรรมชั่วยังไม่ให้ผล กรรมดีที่เขาเคยทำยังเป็น
อุปถัมภ์กรรม คอยสนับสนุนอยู่ เมื่อใดที่กรรมคืออันกำลังลง กรรมชั่วก็จะมาเป็น**อุปฆาตกรรม** ทำให้ผู้
นั้นต้องเปลี่ยนสภาพไปอย่างพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่น เศรษฐีอาจจะต้องเป็นยาก เคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่มี
อำนาจวาสนา อาจจะถูกฟ้องร้องต้องโทษจำคุก หรือต้องเที่ยวหลบหนีเร่ร่อนไม่มีแผ่นดินจะอยู่

คนที่ไม่เชื่อในเรื่องกรรม มักจะมองเห็นผลของกรรมชั้นธรรมดา เป็นผู้มีสายตามืดมัว มองไม่เห็น
การให้ผลของกรรมชั้นศีลธรรม บุคคลเหล่านี้ มักจะเป็นคนไม่เชื่อในเรื่องตแล้วเกิด คิดว่าคนเราเกิดมา
เพียงชาตินี้ชาติเดียวก็สิ้นสุดลง คนพวกนี้ เมื่อทำความชั่วและความชั่วยังไม่ให้ผลก็คิดว่าตนเป็นคนฉลาด
ถูกพวกที่เชื่อเรื่องกรรมว่าเป็นคนโง่ งมงาย คนพวกนี้เหมือนคนที่กินขนมเจือยาพิษ トラบใดที่ยาพิษยังไม่
ให้ผลก็คิดว่าขนมนี้อร่อยคอร่อยสมตามพุทธานุญาตที่ว่า

มธฺวา มณฺญติ พาโล ยาว ปาปํ น มุจฺจติ

คนโง่ย่อมจะเห็นบาปเป็นน้ำผึ้ง トラบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล

การให้ผลของกรรม อาจแบ่งเป็นการให้ผลทางจิตใจและการให้ผลทางวัตถุ

การให้ผลทางจิตใจเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ทำ โดยเฉพาะไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น เมื่อทำไปแล้วก็ได้รับผลทันที คือเมื่อทำกรรมดีจะได้รับความสุขความปิติ แต่ถ้าทำกรรมชั่วก็จะทำให้จิตใจเศร้าหมอง เป็นทุกข์ ส่วนการให้ผลทางวัตถุเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้อื่น จะทำให้ได้ดียากมาก

คนที่ทำดีให้ได้ดีทางวัตถุต้องประกอบด้วยหลัก ๕ ประการ คือ

๑. คติสมบัติ ทำดีให้ถูกสถานที่
๒. อุचितสมบัติ ทำดีให้ถูกตัวบุคคล
๓. กาลสมบัติ ทำดีให้ถูกเวลา
๔. ปโยคสมบัติ ต้องทำดีให้ติดต่อกันไปเรื่อยๆ

การที่คนทำกรรมดีและหวังผลดีในทางวัตถุ เช่นหวัง ลาภ ยศ และสรรเสริญ แต่ไม่ได้รับผลดีตามความต้องการ อาจจะเพราะไม่เข้าตามหลัก ๔ ประการข้างต้น คือไปทำความดีกับบุคคลที่ไม่มีความดี เช่นเราทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแต่เจ้านายของเราเป็นคนคอร์รัปชัน การทำความดีของเราย่อมไม่เป็นที่ชื่นชมของเจ้านายของเรา การทำความดีกับบุคคลเหล่านี้ก็ไม่ผิดอะไรกับเอาเมล็ดพืชทิ้งลงไปบนหิน หรือพื้นดินแห้งแล้ง ฉะนั้นการทำความดีเราควรจะหวังผลในทางจิตใจมากกว่าวัตถุทางคนอาจจะทำความดีจริงแต่อาจจะทำไม่ถึงดี คือทำดีเพียงเล็กน้อยแล้วหวังผลแห่งความดีนั้นเมื่อไม่ได้รับผลตอบแทนก็หมดกำลังใจ แล้วก็บอกว่าทำดีไม่เห็นได้ดี คนพวกนี้เหมือนคนปลูกพืชรดน้ำ พรวนดินดินน้อยก็หวังจะให้พืชได้ผล

ความหมายของคำว่าได้ดีและได้ชั่ว ในทางโลกและทางธรรม มีความหมายแตกต่างกัน

ในทางโลกมักจะมองเห็นการได้ดีและได้ชั่วเป็นเรื่องทางวัตถุ เมื่อกล่าวว่าคนนั้นได้ดีมักจะหมายถึงว่า ผู้นั้นได้ลาภและยศ เช่นได้ทรัพย์สินสมบัติ ได้อำนาจวาสนา หรือได้ตำแหน่งหน้าการงานดีขึ้น เมื่อไม่ได้สิ่งเหล่านี้ก็เข้าใจว่าไม่ได้ดี

ในทางธรรม การได้ดีหรือได้ชั่วเป็นเรื่องของจิตใจ การได้ดีหมายถึง การทำให้จิตใจดีขึ้น ทำให้
ธาตุแห่งความดีในตัวเรามีมากขึ้น ทำให้จิตใจของเราสะอาด สว่าง สงบยิ่งขึ้น ส่วนการได้ชั่วหมายถึงการ
ทำให้จิตใจต่ำลง เลวลง ทำให้จิตใจมีคมัวยิ่งขึ้น คำว่าได้ดีจึงหมายถึงความดี และคำว่าได้ชั่วหมายถึง
ความชั่ว หากเราจะพูดว่า ทำดีได้ความดี ทำชั่วได้ความชั่ว ก็จะทำให้เข้าใจในเรื่องได้ดีและได้ชั่วดีขึ้น

บุคคลที่ทำกรรมอะไรลงไป ย่อมจะได้รับผลในทางจิตใจทันที เมื่อทำกรรมดี เช่น ทำบุญตักบาตร
ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ก็จะทำให้จิตใจดีขึ้น มีความปิติ และความสุขในกรรมที่ตนทำ ในเมื่อกรรมที่
ทำเป็นกุศลกรรมจริงๆ คือทำด้วยจิตใจที่เป็นกุศล ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจไม่ใช่ด้วยความโลภหรือด้วย
อกุศลเจตนา หรือหวังผลตอบแทน

ธรรมของครู

พระราชสุทธีญาณมงคล

เจริญพรคุณครูทุกท่าน

อาตมามีความเชื่อมั่นประการหนึ่งมานานแล้วว่าการครองชีวิตที่ประเสริฐนั้น ได้แก่การ
ครองชีวิตเป็นครู เพราะการครองชีวิตเป็นครูจะทำให้เกิดสิ่งที่มีค่าสำหรับชีวิต๒ ประการคือ

๑. ความปลอดภัย

๒. การมีชีวิตที่มีทั้งคุณและค่า

ชีวิตของคนเราต้องการสิ่งสองประการนี้เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหลาย ผู้ใดสามารถดำเนินชีวิตให้
ปลอดภัยได้ ดำเนินชีวิตบนเส้นทางชีวิตที่มีทั้งคุณและค่าได้ ผู้นั้นคือผู้ที่ประสบความสำเร็จแห่งความเป็น
มนุษย์ชน ดำเนินคนถึงเป้าหมายปลายทางที่พึงประสงค์ เป็นผู้ที่มีคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์โดยแท้จริง

ผลเลิศทั้งสองประการนั้น มีทางทำให้เกิดได้อยู่ทางเดียวเท่านั้น คือทางแห่งความเป็นครู บุคคลที่มี
มีอาชีพอื่นๆยากที่พบความปลอดภัยที่แท้จริง ยากที่จะได้ชีวิตที่มีทั้งคุณและค่าอย่างแท้จริงได้ มีคนมากมาย
อาตมาถามต่อมากกว่า จะดำเนินชีวิตแบบไหนดี จะไปทำอะไรดี อาตมาได้ตอบและให้คำแนะนำเขาว่า
หาทางเป็นครูให้ได้ **ทำไม? เพราะอะไร?** ถ้าจะตอบสั้นๆ ให้ได้ใจความก็ต้องตอบว่า เพราะครูมีของดีของ
วิเศษที่คนอื่นไม่มี คำถามที่จะถามตามมาก็คือ ของดีของวิเศษนั้นคืออะไร หลวงพ่อมีแจกไหม? มีแน่
วันนี้หลวงพ่อจะแจกทุกคน

ก่อนที่อาตมาจะแจกของดีให้ท่านเก็บไว้ใช้ติดตัวตลอดไป อาตมาขอเอ่ยถึงประวัติของบุคคลที่
อาตมาเห็นว่าท่านเป็นตำราที่เราท่านควรได้ศึกษาพิจารณา เท่าที่อาตมาได้รับทราบมาหลวงวิจิตรวาทการ
ท่านผู้นี้เปรียบเสมือนตำราเล่มใหญ่ที่ถือเป็นอุทาหรณ์สอนใจ โดยเฉพาะผู้ที่มีอาชีพครูอย่างพวกท่าน
ทั้งหลาย หลวงวิจิตรวาทการ มีความรู้หลักเพียงปริยัติธรรมฯ ประโยค เรียนกฎหมายเพียงภาค ๑ เท่านั้น
แต่ว่าท่านอยู่วัดนาน ท่านไปสอบแข่งขันนักเรียนทุกการทูตต่างประเทศในฝรั่งเศส โดยไปสอบแข่งขันกับ
นักเรียนชั้นมัธยม โรงเรียนสวนกุหลาบ ปรากฏว่าท่านสอบได้เป็นที่ ๑ คุณหลวงวิจิตรวาทการไม่ได้เรียนจาก
วิทยาลัย มหาวิทยาลัย แต่ท่านเขียนประวัติศาสตร์สากล ถึง ๒ เล่ม ได้รับรางวัลจากประเทศต่างๆ
หลายประเทศ ท่านเขียนตำราเศรษฐศาสตร์เป็นที่นิยมแพร่หลาย ถือว่าท่านเป็นผู้รู้เป็นผู้มีความสามารถ
ทั้ง ๆ ที่วัดที่ท่านอยู่ไม่ได้สอนสิ่งเหล่านี้เลย หลวงพ่อที่วัดท่านคงเพียงแต่เลี้ยง คบสอนให้เป็นคนดีให้
เกรงเท่านั้น ฉะนั้นครูอย่างหลวงพ่อ เด็กของเราจะเียงทางวิชาการหากมุ่งสอนแต่คุณธรรม **ที่มีคุณธรรม
จะเรียนได้เร็วที่สุด** ถ้าไม่เชื่อคุณครูลองไปพิสูจน์ดูเด็กนักเรียนที่สอน ประเมินด้วยตัวครูเอง ด้วยจิตใจครู
เอง ไม่ต้องเอาเครื่องมือ ไม่ต้องใช้ข้อสอบ ก็พอจะตัดสินได้ว่าเด็กคนไหนมีคุณธรรมมาก เด็กคนไหนมี
คุณธรรมน้อย หรือไม่ค่อยจะมีคุณธรรมเลย แล้วลองดูผลการเรียนจะมีความแตกต่างกัน หรือจะเลยไปดู
เมื่อเขาประกอบอาชีพก็จะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ของดีที่อาตมาแจกให้คือ **คุณธรรมหรือธรรมของครู**ขอให้นำไปใช้ติดตัวตลอดไป จะเกิดสิริ
มงคลแก่ชีวิตและครอบครัว

ประการแรก ถือเป็นต้นทุนที่ก่อนสร้างตัว นำกำไรมาให้มีขาดสาย รับประทานไม่มีขาดทุนแน่
สิ่งนี้คือ **ความเคารพต่อวัตถุประสงค์ของการศึกษา** การศึกษามีวัตถุประสงค์ที่แท้จริงอยู่การปลูกฝัง
คุณธรรม เพราะคุณธรรมเท่านั้นที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมของคนได้

ประการที่สอง ครูต้องรักงานรักหน้าที่ บุคคลที่ทำงานด้วยความรัก ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความชอบ บุคคลที่ทำงานด้วยความรัก จะมีความสุขประสบความสำเร็จแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังมีความปลอดภัย มีชีวิตที่งดงามอีกด้วย

ประการที่สาม ครูต้องรู้จักควบคุมตัวเอง จะทำอะไรก็ให้สำนึกรู้ว่าทำอะไร หรืออย่างน้อยก็รู้จักเชื่อฟังกัน ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่โรงเรียน ที่สโมสร หรือแม่ที่ประชุมก็ตาม เรื่องนี้เป็นเรื่องค่อนข้างยากสักหน่อยสำหรับคุณครูเพราะคุณครูมักจะไปควบคุมเด็กเลยลืมควบคุมตัวเอง การควบคุมตัวเองนั้นทำได้ง่าย ๆ ทุกคนทำได้ ทำง่าย ได้ผลเร็ว วิธีทำก็คือเอาตัวระเบียบตัววินัยของโรงเรียนหลัก แล้วปฏิบัติตาม ก็สามารถควบคุมตัวเองได้

นี่คือหลักทั้งสามประการ เป็นของดีที่เอาตมาขอมอบให้กับคุณครูทุกท่าน

ก่อนที่จะจบเอาตมาขอฝากข้อคิดให้ช่วยนำไปใช้กับตนเอง หรือนำไปปลุกฝังให้เกิดกับคนใกล้เคียง คนในบังคับบัญชาตนเอง หรือนักเรียนที่สอนเป็น **คุณธรรมที่ควรปลุกฝัง** คือ

๑. ความรู้จักตนเอง
๒. ความรักหน้าที่และการงาน
๓. ความมีวินัย
๔. ความไม่อยู่ว่าง

เป็นของดีที่ครูควรรับติดตัวไปตลอดกาลเทอญ

บรรยายธรรมแก่คณะมหามกุฏราชวิทยาลัย

โดย

พระราชสุทธิญาณมงคล

ณ หอประชุมภาวนา – กรศรีทิพา

๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ท่านนิสิตนักศึกษามหาบัณฑิต มหามกุฏราชวิทยาลัย วันนี้ ผมจะพูดถึงบทบาทของพระสงฆ์กับสังคมไทยเรื่องกรรมฐานแก้ปัญหาชีวิต ก่อนที่จะพูดถึงว่ากรรมฐานจะพัฒนาสังคมได้อย่างไรนั้น ผมมีความเห็นโดยทั่วไปหลายประการเกี่ยวกับวัดและพระสงฆ์ดังนี้

กิจกรรมของพระสงฆ์โดยย่อมี ๔ ประการ

๑. ศึกษาแสวงหาความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม
๒. ละความไม่ดีไม่งามทั้งหมด
๓. ทำให้แจ้งถึงจิตใจ
๔. พัฒนาทำความเจริญทั้งรูปธรรมและนามธรรม

กิจกรรมของวัดมี ๕ ประการ ตามหลักเหตุผลดังนี้

๑. เป็นที่อาศัยพำนักของภิกษุสามเณร
๒. เป็นที่บวชเรียนของลูกหลานชาวบ้าน
๓. เป็นที่บำเพ็ญบุญกุศลของชาวบ้าน

๔. เป็นที่พึ่งทางใจของประชาชน
๕. เป็นศูนย์กลางกิจกรรมของสังคมและประชาชน

โดยวัดต้องจัดให้มีสิ่งเหล่านี้

๑. การปกครองวัดที่มีระเบียบรัดกุม ปกครองบุคคลที่อาศัยอยู่ในวัดให้อยู่กันด้วยความเรียบร้อย ให้พระภิกษุสามเณรเล่าเรียนพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด
๒. บริเวณสะอาดร่มรื่น ทั้งที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก จัดบริเวณอาคารเสนาสนะให้สะอาด เรียบร้อยและร่มรื่น
๓. กิจกรรมอำนวยประโยชน์ต่อสังคม ต่อประชาชน

จุดสำคัญเจ้าอาวาสหรือผู้ปกครองวัดต้องสนใจดูแลมี ๘ ประการ คือ

๑. สงฆ์คือพระในวัด
๒. สมณะธรรม คือ ทำกิจวัตร ลงอุโบสถ บิณฑบาต สวดมนต์ไหว้พระ กวาดอาวาสลานเจดีย์ รักษาผ้าครอง อยู่ปริวาสกรรม ศึกษาสิกขาบทและปฏิบัติอุปัชฌาย์อาจารย์
๓. เสนาสนะ คือที่อยู่อาศัย
๔. สวัสดิการ คือ บังจายอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน
๕. สมบัติวัด คือ ผลประโยชน์รายได้
๖. สัปบุรุษ คือ ชาวบ้านผู้บำรุงวัด
๗. สังฆาธิการ คือ ประสานงานกับเจ้าคณะ
๘. สาธารณะสงเคราะห์ คือการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและประชาชน

พระสงฆ์ช่วยเหลือสังคมด้านใดอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับกิจกรรมของสงฆ์ในด้านนั้น ๆ คือ

๑. ศีลธรรมวัฒนธรรม

๒. สุขภาพอนามัย

๓. สัมมาอาชีพ เพื่อให้เขาประกอบอาชีพการงานโดยสุจริตธรรม พระสงฆ์มีทางช่วยได้ โดยไม่ผิดสมณวิสัย
๔. สันติสุข ให้เขาอยู่ด้วยความสุขสบาย ไม่มีการทะเลาะวิวาทกัน ไม่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล รักกันเหมือนญาติพี่น้องทางสายธรรม เรียกว่าญาติในพระศาสนา พระสงฆ์ทำประโยชน์ได้อย่างดีในข้อนี้
๕. การศึกษาสงเคราะห์ ที่ผมทำมาแล้วรู้สึกได้ผลดี เช่น ช่วยเหลือสงเคราะห์เด็กเรียนหนังสือ ช่วยพระสงฆ์ศึกษาต่อปริญญาโท ปริญญาเอก ช่วยสงเคราะห์ได้ทั้งๆที่เป็นพระสงฆ์ไม่มีปัจจัย แต่การให้ นั้น ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวังยิ่งอด หמדไม่มาเราไม่หวัง เราไม่อด หมดก็มาเรื่อยๆ พระพุทธเจ้าของเรานั้น รวยที่สุดในโลก รวยด้วยเมตตา
๖. สาธารณะสงเคราะห์ คือช่วยเหลือประชาชนและสังคม ช่วยบำบัดานุโมทนาภัย ช่วยรักษามัคคีปลุกคนให้ตื่นเสกคนให้เป็นงาน ช่วยแก้ไขปัญหาชีวิตให้ประชาชน
๗. กตัญญูกตเวทิตาธรรม
๘. สามัคคีธรรม คนที่ขาดความสามัคคีจะไม่มีวินัยคนเราต้องแสวงหาวิชาและสร้างความรู้คู่กับความดี ถ้ามีความรู้ขาดความดี เหมือนท่านมีบ้านไม่มีบันได บ้านสวยหรูหน้าทำศนาคุณแต่ไม่มีบันได

ประชาชนหวังความช่วยเหลือพระภิกษุสงฆ์สิ่งต่อไปนี้

๑. ประชาชนต้องการตัวอย่างที่ดีงาม และผู้นำทางคุณธรรม โดยเฉพาะความเคร่งครัดทางวินัยของพระสงฆ์ และความเป็นผู้สันโดษ มกน้อย

๒. ประชาชนต้องการวัดเป็นที่พึ่งพิงทางจิตใจของผู้มีทุกข์ ต้องการเห็นวัดเป็นที่สงบ เยือกเย็น สะอาดร่มรื่น มีระเบียบเรียบร้อย
๓. ประชาชนต้องการเห็นพระภิกษุเข้าไปหาประชาชน ปลอดภัยให้กำลังใจ แนะนำแนวทาง แก้ปัญหาชีวิต บิณฑบาตโปรดสัตว์ ถ้าแก้ปัญหาให้ประชาชนได้ เขาก็มีศรัทธา ไม่ต้องใช้ปัจจัย ๔ ไม่ต้องใช้เงิน
๔. ประชาชนต้องการให้วัดเป็นศูนย์กลางการพัฒนาชุมชนพัฒนาชนบท วัดเป็นอุทยานการศึกษา วัดเป็นแหล่งศิลปวัฒนธรรมของชาติ วัดให้ความร่วมมือสนับสนุนให้เกิดการรวมพลังแก้ไข ปัญหาต่างๆ

ถ้าเป็นไปได้วัดควรจัดลาน ๔ ลานนี้คือ

๑. ลานวัด จัดให้ร่มรื่น
๒. ลานใจ ฝึกให้นั่งกรรมฐาน
๓. ลานกีฬา ให้เด็กเข้าวัดเยอะ ๆ มาเล่นกีฬา
๔. ลานดนตรี บางคนบอกพระฟังดนตรีเป็นอาบัติเป็นอาบัติอย่างไร โจนละครก็เล่นในวัด พระขึ้นธรรมาสันก็บรรเลงสาธุการ ทุกคนพนมมือ จุดเทียนบูชาพระรัตนตรัย พระฉันท์ก็ขับเพลงรับพระ เขาเล่นกันมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เล่นในวัดเพราะลานดนตรีอยู่วัด ถ้าพระไปร้องรำทำเพลงเสียเองนั่นแหละถึงจะเป็นอาบัติ
๕. ประชาชนต้องการให้วัดเป็นศูนย์กลางของการศึกษาด้านต่างๆ การศึกษาทุกรูปแบบ ทั้งทางโลกและทางธรรม

หากไม่พัฒนาพระดังกล่าวมาแล้วอาจเกิดภัยแก่พระภิกษุ ซึ่งจะต้องหาทางป้องกันแก้ไขสืบไปในเรื่องเหล่านี้

๑. ความเลื่อมศรัทธาของประชาชน หากพระปฏิบัติตนไม่สมควร เช่น เวลาเขาใส่บาตรก็ยถาถัพพ
พิกกลางถนนเลยไม่เลือกที่เลือกทาง รถจะชนเอาทั้งพระ ทั้งฆราวาส ต้องช่วยกันแก้ไข
๒. ความไม่ต้องการของประชาชน ประชาชนเบื่อหน่ายการเรียไร กฐินตกค้างเยอะ ความจริงผ้า
ผืนเดียวก็เป็นกฐินได้ ทำให้ต้องมีเงินเป็นล้านถึงจะทอดได้ กฐินจึงต้องตกค้าง
๓. ความพยายามทำลายของประชาชน ประชาชนจับผิดพระ ไม่ได้ตั้งใจมาเป็นอุบาสกอุบาสิกา
เลย มาจับผิดพระวัดโน้นพระวัดนี้ แล้วก็ลงหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์เขาก็ชอบลงข่าวร้าย
ฟรี ข่าวดีเสียเงิน พระดี ๆ ไม่ค่อยลง เวลาที่มีพระปลอมลงข่าวหน้าใหญ่เลย เราต้องช่วยกัน
แก้ไข เช่นกัน

วิธีแก้ภัยเหล่านี้คือ

๑. คณะสงฆ์ทำตนให้เป็นที่พึ่งของประชาชนได้
 ๒. ให้พระภิกษุสามเณรวางตนเป็นที่เคารพบูชาของประชาชนให้ได้
 ๓. ให้ศาสนาสามารถเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ในด้านปกครองตนของประชาชนให้ได้
- กรรมฐานแก้ปัญหาได้จริงๆ พัฒนาสังคมได้ด้วย

กรรมฐานทำให้ระลึกเหตุการณ์ของชีวิตได้

กรรมฐานช่วยให้รู้กฎแห่งกรรมจากการกระทำของตน

กรรมฐานแก้ปัญหาได้ พัฒนาสังคมได้ดี

ประชาชนเยอะแยะเราช่วยเขาได้ เขาจึงมหา เราช่วยเขามาก เขาจะรักเรามาก เราช่วยเขาน้อย
เขาจะรักเราน้อย เราแสดงพฤติกรรมออกให้เขาเห็นให้ถูกต้อง ถ้ามีกรรมฐาน ท่านจะมีเมตตา ปรานี อารี
เอื้อเฟื้อ ขาดเหลือคอยดูกัน เจริญไฟเราะ สงเคราะห์เอื้อเฟื้อถ้ามีกรรมฐานท่านจะเข้าใจจิตใจผู้อื่น จะมี
ปัญญาแก้ไขปัญหาเรียกว่ามีปัญหาในตัว มีความรู้คู่ความดี ท่านมีปัญหา ท่านจะแก้ปัญหасมปรารถนา
ความรู้เป็นสิ่งสำคัญในชีวิตเหมือนกัน จึงให้คิดว่า

๑. รู้ไว้ใช่ว่าใส่บาตแบกหาม รู้อย่างเดียวไม่รู้ทุกอย่างเข้าสังคมลำบาก เขารู้อย่างไรเราต้องรู้กับเขา
เอากับเขาลองคิดดูว่า“เรามีเสื้อสิบตัว กับเสื้อตัวเดียวอย่างไรหนคิดกว่า
๒. รู้อะไรไม่รู้รู้วิชา
๓. รู้เอาตัวรอดเป็นยอดดี

และต้องถือเอา๓ คี นี้เป็นสรณะด้วยคือ

๑. คีที่มีคนสนใจเรา
๒. คีที่มีคนปรารถนาดีต่อเรา ไปไหนมีแต่คนเมตตาเรา
๓. คีที่เราละความชั่วได้ ละความชั่วไม่ได้ คีไม่ได้

นี่คือกรรมฐาน ถ้าปฏิบัติแล้วมาเลี้ยงปรีชิตได้ ถ้าไม่ปฏิบัติมีแต่ปรีชิตไปไม่รอด แก้ปัญหาชีวิต
ไม่ได้ มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง ผมรู้จักเจ้าคณะอำเภอภาคใต้ เป็นเปรียญเจ็ดประโยค ฝรั่งเศสเป็นค็อกเตอร์มา
บวชแล้วมาขอเรียนปฏิบัติกรรมฐาน แต่เจ้าคณะอำเภอเปรียญเจ็ดประโยคองค์นี้สอนไม่ได้ บอกให้เรียน
บาลี เรียนธัมมะ ฝรั่งเศสว่าอย่างไรครับ บอกเรียนมาแล้ว พระไตรปิฎกภาษาอังกฤษอ่านจบแล้ว ขอให้ท่าน
สอนกรรมฐานข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามาบวชกับท่าน ต้องการจะให้สอนกรรมฐาน ไม่ต้องการเรียนปรีชิตเพราะ
จบมาแล้ว เจ้าคณะอำเภอสอนไม่ได้ เพราะท่านไม่เคยสนใจกรรมฐาน ฝรั่งเศสบอกว่า รู้แบบนี้ผมไม่มาบวช
ประเทศไทย ไปบวชศรีลังกาคิดว่า ไปบวชพม่าคิดว่าเขามีปฏิบัติ แต่ประเทศไทยคิดไม่ถึงเลยว่าไม่มี
ปฏิบัติ อันนี้ฝากไว้ด้วยนะครับ ขอให้เห็นความสำคัญของกรรมฐาน

สุดท้ายนี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยบุญกุศลทั้งหลาย โปรดประสาทพรท่านรองอธิการและ
บรรดาคณาจารย์ทุกท่าน ตลอดกระทั่งนิสิตนักศึกษาที่อนาคตจะเป็นใหญ่เป็นโตด้วยวิชาการ หลักฐานงาน
กิจกรรมของคณะสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์ต่อประชาชน เพราะเราเป็นภิกษุมีแต่ช่วยเหลือประชาชน สอนให้
เขาเป็นคนดี สอนให้เขาพ้นทุกข์ถึงบรมสุขโดยทั่วหน้ากัน ขออำนาจบุญกุศลนี้ ประสาทพรให้แก่ทุกท่านที่
มาแล้วก็ดี ที่มีได้มาก็ตาม กระทั่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระธรรมปัญญาจารย์ที่เป็นอธิการบดี ขอให้

ท่านจงเจริญรุ่งเรืองในธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ และ ขอพระเดชพระคุณทุกรูปที่มา ณ บัดนี้ จงเจริญไปด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณชนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดจงสมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม โดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้ เทอญ

ธรรมะกับการแก้ปัญหาชีวิต

บรรยาย ณ กระทรวงการต่างประเทศ

วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔

วันนี้ ถือเป็นวันมหามงคล เป็นการสร้างที่สถิตงานชีวิตของท่านและของกระทรวง แม่แบบแม่แผนแม่แปลนคือ ท่านปลัดกระทรวง ท่านรองปลัดกระทรวง ท่านอธิบดีและเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย อาตมาดีใจที่มาสถานที่ใหม่ของกระทรวงในวันนี้ เคยไปที่เก่าที่วังสราญรมย์ ที่มาวันนี้แข็งแรงผลัดกันจากบรรดาญาติทุกท่าน และคุณโยมปาริชาติที่อยากให้อาตมา มา เพื่อความเจริญของสถานที่อันเป็นมหามงคลนี้อาตมาได้อาราธนาพระสงฆ์จากวัดอัมพวัน ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์บทใหญ่ที่พระพุทธมนต์บทใหญ่ที่พระพุทธเจ้า

ทรงแสดงด้วยพระองค์เอง เรียกว่าธัมมจักกัปปวัตตสูตร เป็นสูตรแห่งความสำเร็จของชีวิต พระ
เถรานุเถระนิยมสวดในงานวันเกิดหรือเมื่อก่อตั้งสิ่งใดขึ้นมาก็นิยมสวดธัมมจักร ให้สิ่งนี้ หมุนไปสู่ความ
เจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร

อาตมาซึ่งใจกับท่านทั้งหลายที่ได้ตั้งใจไว้ และในวันนี้ก็สมควรตั้งใจไว้ และในวันนี้ก็สมควร
ตั้งใจ ด้วยพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิมลฉัตรท่านก็อุตสาหกรรมท่านก็อุตสาหกรรมท่านนี้ นับว่าเป็นมหายศต่อสยาม
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่๕ โดยแท้

อาตมาจะแสดงธรรมเป็นมหายศแก่สถานที่สถานที่ต่างๆ นั้นก็ไม่มีวิญญูณ บางคนไปซื้อที่แล้ว
อยู่ไม่มีความสุขหาว่าไม่ดี ปลุกเรือนหรือไปซื้อเรือนอยู่ไม่มีความสุข มีโรคภัยไข้เจ็บสามวันสี่วัน ไข้
ก็ไปโทษว่าเรือนไม่ดีบ้านไม่ดี ไปซื้อตึกพาณิชย์ ขายไม่ค่อยดีกว่าตึกใช้ไม่ได้ ตึกไม่ดี ไม่ใช่เลยท่าน
ทั้งหลาย ยกตัวอย่างที่จังหวัดลพบุรี หน้าวังพระนารายณ์ มีคนผูกคอตายถึง ๒ คน ฆ่ากันตายอีก ๒ ตึก
ราคาหนึ่งล้านแต่ขายห้าแสนไม่มีใครซื้อ ว่าฝีมือคน ผีเยอะ ตีรันฟันแทงกันตายมาก ใครมาอยู่เจ๊ง ขายของ
ไม่ได้ เขาอยู่ไม่ได้ เลยบอกขายอาตมาก็เลยบอกลูกศิษย์ซึ่งเคยเป็นคนจนมาจากบ้านจรัญ บ้านตาล ลพบุรี
ซื้อไว้ แล้วให้ไปไหว้สมเด็จพระนารายณ์มหาราช หลวงปู่แสง ศาลพระกาฬ แล้วสวดพาหุงมหากา บัดนี้
ลูกศิษย์คนนี้ กลายเป็นคนรวยหลายสิบล้าน เพราะสร้างตึกแถวได้ ๒ แถว จากที่ดินตรงนั้นนำมาหากินได้
ขายดิบขายดี เพราะสองสามีภรรยาเขาไม่ทะเลาะกัน

คนทะเลาะกันทำให้บ้านอับมงคลบ้านนั้นไม่มีพระอภัยมณี มีแต่นางยักษ์ บ้านไหนสามภรรยา
เป็นเพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน ให้เกียรติกัน ให้อภัยกัน บ้านนั้นเป็นบ้านมงคล บ้านนั้นเจริญรุ่งเรือง
สถาพรแน่นอนกระทรวงก็เช่นเดียวกัน ท่านปลัดกระทรวงท่านแม่ตาดกระทรวงออกไป คนในกระทรวงก็
อยู่เย็นเป็นสุข ใจกันใดกันนั้น ไม่ใช่สร้างไม่ดี มีฝีมือจะมีแต่ผีบ้างบอๆที่อยู่ในตัวคน สิ่งคน ซึ่งต้อง
ให้เจ้าตัวไต่เอง ถ้าตัวเองไต่เองไม่ได้ ฝีมือก็ส่งต่อไปก็จะเสียทั้งคนทั้งงาน

ฉะนั้นขอฝากข้อคิดไว้ว่าอย่าให้ลูกว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่าย เหมือนผู้น้อยรับ
ราชการ ถ้าปล่อยให้อยู่ว่างและอยู่ห่างผู้ใหญ่ พระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญาในตัวผู้ที่มีปัญญาในตัวช่วย
ตัวเองได้ ช่วยคนอื่นได้ ปัญญาออกตัวช่วยใครไม่ได้ เข้าทำนองความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอดต้องรู้จัก
รู้จักจริงจึงหายาก รู้มากหาง่าย

รู้จักคืออะไร รู้จริงต้องทำได้ รู้จำต้องท่องได้ รู้แจ้งต้องคิดก่อน คิดพิจารณา คิดแล้วคิดอีกเอา
ตาซึ่งขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง มีสติสัมปชัญญะ ไม่ลดละภาวนา จึงจะรู้แจ้งเห็นจริง ตั้งสติไว้ให้ได้ ตรง
นี้สำคัญ บางคนไม่สนใจไม่เข้าใจ น่าเสียดายเวลาที่มีประโยชน์ ท่านทั้งหลายพระพุทธเจ้าทรงสอนว่า
สร้างชีวิตให้มีค่า เวลาของเราจะมีประโยชน์ไม่น้อยแม้เพียงวินาทีเดียว นาฬิกานี้มีเวลาเท่ากันหมด แต่
อยู่ที่ท่านผู้ใดจะใช้เวลาแม้วินาทีเดียวให้มีประโยชน์และคุ้มค่ากว่ากัน ก็ขึ้นอยู่กับปัญญาในตัว สักขามารู้
อยู่ในตำราต้องสนใจศึกษาเอง ถ้าไม่สนใจแก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ น่าเสียดายและเสียใจด้วย เท่ากับไม่มี
ธรรมประจำใจ ไม่มีชีวิตประจำใจแต่รู้มาก แต่ไม่มีธรรมในใจ คราวหนึ่งอาตมาไปนั่งอยู่ในกระทวง
แต่ไม่บอกกระทวงไหน หัวหน้ากองให้อธิบติเช่นหนังสือ อธิบติบอกว่าเช่นไม่ได้ เพราะยังไม่ถูก
หัวหน้ากองเอาไปทำมาใหม่๒ ครั้ง ๓ ครั้ง ก็ยังผิด และทุกครั้งก็ได้แต่พูดว่าเช่นครับ เช่นครับ ท่านอธิบติ
เช่นครับ” เป็นผู้น้อยไปอวดรู้บังคับผู้ใหญ่เช่นใดอย่างไร หัวหน้ากองผู้นั้นเป็นอย่างนี้เพราะไม่รู้จริง ไม่
รู้จักคิด ก็ในเมื่อมันยังไม่ถูกต้องจะให้อธิบติเช่นไปได้อย่างไร

ธรรมะแก้ปัญหาชีวิตได้ทุกอย่าง เช่นตอนเกิดการปฏิวัติ ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งใช้ธรรมะ เพื่อพวกทหาร
เข้ามารายงานว่ามีกบฏปฏิวัติ เขายึดอำนาจหมดแล้วให้ท่านรีบแอบหนีไป ท่านสอนทหารว่าไม่ให้สู้ไม่หนี
สร้างความดี ท่านทำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่ตื่นตื่นต่างๆที่เกิดเรื่องอยู่แต่ๆ ท่านทานข้าวเสร็จแล้วอาบน้ำ แต่ง
เครื่องแบบตรวจราชการแล้วมานั่งโต๊ะ แล้วก็สวดมนต์ สวดมนต์ให้มีสติ แล้วเจริญสมาธิสักพักทหาร
รายงานว่าชนะแล้ว เหตุการณ์สงบแล้ว ไม่ต้องหนี เรื่องก็จบลงด้วยดี เพราะท่านผู้ใหญ่มีธรรมะแล้วใช้
ธรรมะแก้ปัญหา

ผู้ใหญ่อยู่กับผู้น้อยต้องมีธรรมะมีเมตตาและปรานารตติต่อผู้น้อยและให้อภัยเสมอ นี่เป็นธรรมะที่
ง่ายสามารถจะแก้ปัญหาได้ มีข้อนำคิดว่าบิรवारมาเพราะน้ำใจบิรवारหนีเพราะน้ำใจลด บิรवारหมด
เพราะน้ำใจแห้ง บิรวารกลั่นแกล้งเพราะไม่มียุติธรรม

เมื่อมีปัญหาธรรมะแก้ปัญหาได้ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงศึกษาสำเร็จศิลปะศาสตร์๑๘
ประการมาก่อนแต่ความรู้ที่๑๘ ศาสตร์นั้นก็ยังแก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ แก้ปัญหาทุกข์ไม่ได้ จึงเสด็จออกผนวช
เพื่อหาธรรมะมาแก้ปัญหาให้ชาวโลก มาสอนโลกให้พ้นทุกข์ เรียกได้ว่าแม้ทรงเป็นจักรพรรดิเป็นใหญ่
ในทางโลก ด้วยสำเร็จศิลปะศาสตร์ ๑๘ ประการแล้ว ยังคงแก้ทุกข์ไม่ได้ จึงทรงละความเป็นใหญ่ทางโลก
ไปเสาะแสวงหาทางธรรม จนทรงเป็นศาสดาเอกของโลกด้วยทรงพบทางแก้ทุกข์ถาวร ให้ถือเรื่องกฎแห่ง
กรรมเป็นใหญ่ ไม่มีสิ่งใดเหนือกรรม ไม่มีใครพ้นกรรมไปได้ แม้แต่พระพุทธองค์ยังต้องเสวยกรรม เช่น
ในอดีตชาติเป็นโกลาฬ โคลิวน้ำ มาก น้ำลายไหล จะไปกินน้ำที่เป็นน้ำโคลน น้ำสกปรก โกลาฬก็ตีหัว
ไม่ให้กิน ให้ไปกินที่หนองน้ำหน้าโน้น ครั้นเมื่อทรงเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ทรงกระหายน้ำมากให้พระ
อานนท์ศรีอนุชา ไปตักน้ำให้เสวย พระอานนท์ทูลตอบว่า “ไม่ได้พุทธเจ้าข้า ต้องเสด็จไปตรงโน้น น้ำใสดี
จึงต้องทนกระหายน้ำเสด็จต่อไปด้วยความยากลำบาก

การดำเนินชีวิตนั้นให้เดินทางสายกลาง ถ้าพูดตามสมัยใหม่ต้องพูดว่าทำอะไรเอาปัจจุบัน อดีต
อย่ารื้อฟื้น กิจที่ชอบเดี๋ยวนี้ให้เสร็จ นี่คือสายกลาง เรามีหน้าที่อะไรทำให้เสร็จอายุ๘๓ แล้ว อยู่ถึง
ตี ๓ ทุกวัน ฉันทข้าวคำสองคำก็พอแล้ว คนผัดวันประกันพรุ่งใช้ไม่ได้ หรือมีนิสัยไม่เสี ประการนี้ก็ทำให้
ขาดคุณภาพชีวิต คือ

จีเกียจ

จีโงง

จีอิจฉา

จีริษยา

พระพุทธเจ้าพบธรรมะ เพราะทรงเดินทางสายกลางก่อนหน้านั้น ปัญจศีลก็ทิ้งพระองค์ไป เพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าไม่เคร่งครัด ไม่ต้องพระทัยจริง

ที่พระพุทธองค์ทรงสำเร็จทรงเป็นศาสดาเอกของโลกเพราะทรงฝืนใจ คนเรากล้าฝืนใจไม่ได้ก็ดีไม่ได้

เพราะฉะนั้นสรุปใจความเข้าวัดให้ได้ วัดไม่ใช่แค่ไปวัด อย่างไปวัดอัมพวันนะ อย่าไปให้มันเสียค่ารถ มันไกล ถ้าไปแล้วต้องได้๑ วัดต่อไปนี่คือ

๑. วัตถุประสงค์
๒. วัตถุประสงค์
๓. วัตถุประสงค์ของเรา

วัตถุประสงค์คือให้ท่านมีธรรมะ ธรรมะมี ๔ ข้อ

๑. ธรรมชาติ การเกิด แก่ เจ็บ การพลัดพรากจากกัน
๒. ความมีเหตุมีผล
๓. กฎแห่งกรรม คือ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
๔. การฝืนใจ ไม่ปล่อยไปตามอารมณ์ซึ่งยากมาก ตามตนเสียคนหมด ดีไม่ได้เลย

อารมณ์ ถ้าอารมณ์ไม่ดี คนใจดีก็กลายเป็นใจดำ ใจสูงก็กลายเป็นคนใจต่ำ คนไว้ใจได้ก็กลายเป็นคนโลเล คนมีเสน่ห์กลายเป็นคนน่ารังเกียจ คนพูดน่าฟังกลายเป็นคนพูดไม่เข้าหูคน อารมณ์ไม่ดีจะเสียหายเพราะขาดสตินั่นเอง พระพุทธเจ้าให้วิชาแก้ปัญหาชีวิตคือวิชากรรมฐาน แปลว่าการกระทำให้ฐานะดี ทำให้จิตเดินทางสู่ที่หมายแห่งความสำเร็จของชีวิตแก้ปัญหาชีวิตได้ทุกประการ แล้วก็สวดพาหุงมหากา สวดให้มีสติ สวดให้เกิดปัญญา จะได้แก้ไขปัญหาสมปรารถนาสวดให้เท่าอายุเป็นการต่ออายุได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ช่วยตัวเองช่วยแม่ช่วยพ่อ ช่วยส่วนรวม ช่วยสังคมและต้องสอนตัวเองอย่าถือทิฐิ คนเรามากมีทิฐิ ไม่เชื่อฟังผู้หลักผู้ใหญ่ นี่คือโมหะ ทำให้ไม่มีปัญญา ทำให้ไม่มีสติที่จะแผ่เมตตาให้ใคร ถ้าอารมณ์ดี

โปรง ไม่มีอะไรมาเจอปนเมตตาไม่เจอปนโทสะ ไม่มีใจใครก็แผ่เมตตาได้ ไม่จำเป็นต้องไปห้องพระ

ความรักความเมตตาคือความผูกพันแห่งความดี

ท้ายที่สุดขอฝากให้คิดเพื่อเพื่อนมนุษย์ว่า สิ่งที่มนุษย์ต้องกา๑๐ ประการ

๑. ความรัก

๒. ความนิยมชมชอบ

๓. ความเลื่อมใสศรัทธา

๔. ความมีไมตรีจิตมิตรภาพ

๕. ความเอาใจใส่

๖. ความเคารพนับถือ

๗. ความเมตตา

๘. ความเห็นอกเห็นใจกัน

๙. คามเป็นกันเอง ไม่ถือตัว

๑๐.ความเป็นธรรมชาติ 'ไม่ฟู' ฟา 'ไม่หุ'หฺรา ไปเรื่อย ๆ สบายเสมอต้น เสมอปลาย

และหากรักจะก้าวหน้าต้องมีคุณธรรมต่อไปนี้ก็จะสมปรารถนาทุกประการ คือ

ขยันเอาการ งานสะอาด ฉลาดรอบคอบ

ชอบระวัง ตั้งใจตรง ทรงศีลธรรม

นำทางถูก ปลุกสติ ดำริชอบ

ขออนุโมทนาสาธุการ แก่ท่านปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง ท่านอธิบดี และท่านทูตทั้งหลาย

จะไปต่างประเทศก็ตาม ขอให้เอาข้อนี้ไปใช้ ไปไหนมีคนนับหน้าถือตา จะปรารถนาสารพัดในปฐพี เอา

ไมตรีแลกได้ดังใจปอง ขอให้มิมีไมตรีจิตมิตรภาพ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจบุญกุศลทั้งหลาย

โปรดประทานพรให้ทุกท่านทั่วกัน อาตมามาที่นี่แล้วชื่นใจในสถานที่โอ่โถง สวยงามน่าทัศนาชมสะอาด

ราบรื่นชื่นใจ เข้ามาแล้วสบายอก สบายใจ โปรงสูงไม่คับแคบ ก็ขอให้มีความสุขความสบาย จง
เจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร แก่ข้าราชการทั้งหลายของกระทรวงการต่างประเทศ ขอให้ท่านประสบความสำเร็จ
นิรันดร เจริญด้วยจตุรพิพรชัย๔ ประการเทอญ

หลวงพ่อบอกคำถาม

ของ

ศาสตราจารย์ ดร. นากาโซเน่

จากสหรัฐอเมริกา

วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๔ ณ วัดอัมพวัน

ศาสตราจารย์ ดร.จิระโชค วีระชัย ถ่ายทอดคำสัมภาษณ์

หลายปีมาแล้วที่หลวงพ่อบอกคำถามเป็นที่สนใจของชาวต่างประเทศ มีการมากราบเรียนถามปัญหาพระ
เดชพระคุณหลายครั้ง ซึ่งรองศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุล ได้ถอดเทปคำถาม-คำตอบ เรียบเรียงมา
พิมพ์เผยแพร่มาแล้ว ครั้งนี้ คณะของศาสตราจารย์ ดร.นากาโซเน่ ผู้ทำงานเกี่ยวกับการสอนศาสนาศึกษา
จากประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มากราบเรียนถามปัญหาพระเดชพระคุณอีก จึงได้เรียบเรียงคำถาม-คำตอบ
พิมพ์เผยแพร่เช่นที่เคยทำมา

หลังจากศาสตราจารย์ ดร.นภาโกษ์ แนะนำผู้ร่วมคณะแล้ว ได้กราบเรียนถามถึง**ความสัมพันธ์**
ระหว่างศาสนาว่าควรเป็นอย่างไร

พระเดชพระคุณแสดงความเห็นว่า จะเป็นศาสนาคริสต์ พุทธ ฮินดูคาทอลิก หรืออิสลาม ก็ไม่มี
ปัญหาอะไร สำหรับพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนเป็นวิทยาศาสตร์หลักพุทธใช้หลักวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้
ถ้าพิสูจน์ไม่ได้จะเรียกว่าพุทธะ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน และผู้รู้ไม่ได้ การรู้นั้นรู้ภายในและภายนอก ศาสนาจะ
เป็นพุทธ คริสต์ อิสลาม หรือศาสนาอะไร สามารถเข้ากันได้แน่นอนเหมือนเรากนละครคนละครชาติคนละ
ศาสนา แต่รับประทานอาหารร่วมกันได้ ทำงานร่วมกันได้ ไม่มีอะไรขัดแย้งกันแต่ประการใด เพราะมี
จุดมุ่งหมายที่ต้องการสร้างสรรค์ให้คนเป็นคนดีเหมือนกันจึงเข้ากันได้

ในเรื่อง**สันติภาพ** หลวงพ่ออธิบายว่า สันติ แปลว่าความหยุด คนที่จะมีสันติได้จะต้องมี
สติสัมปชัญญะ คนที่ขาดสติสันติจะไม่มี มีแต่ความวุ่นวาย มีแต่ทะเลาะวิวาทกัน สันติตัวนี้แปลว่าต้องมี
สติสัมปชัญญะ สติระลึกได้สัมปชัญญะมีความรู้ตัว

สำหรับเรื่อง**การนำชิ้นส่วนมาทำให้มีชีวิตขึ้นมาใหม่** ที่เรียกว่าทำเทียมหรือโคลนนิ่ง มีปัญหาว่า
วิญญาณหรือความรู้สึกต่างจะเหมือนตัวจริงดั้งเดิมไหม

หลวงพ่อบอกอย่างชัดเจน ระบุว่า จะเหมือนกันไม่ได้ ถึงแม้รูปร่างเหมือนแต่วิญญาณของคน
ที่จะเข้าไปสิงสถิตเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว วิญญาณจะดีจะชั่วขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำมา
เพราะฉะนั้นคนเราจึงนิสัยเหมือนกันไม่ได้

ในเรื่อง**การทำสติหรือการตั้งสมาธิมีผลอย่างไร**นั้น หลวงพ่ออธิบายว่า สมาธิมีทั้งทางโลกและทาง
ธรรมถ้าขาดสติ ปัญญาจะไม่เกิด เกิดแต่สมาธิอย่างเดียว กฎแห่งกรรมจึงบอกไว้ชัดเจนว่า ทำดีสมาธิจะดัน
ไปทางดี ทำชั่วสมาธิจะดันไปทางชั่ว อำนาจของสมาธิที่มีปัญหาทางโลกขาดปัญญาทางธรรมก็คือขาด
สติสัมปชัญญะ สติสัมปชัญญะคือคุณภาพและคุณธรรม ทำให้คนมีปัญหาต่างกัน ปัญหาทางโลกเรียกว่า

โลกียปัญญา ปัญญาทางธรรมเรียกว่าโลกุตระปัญญา ซึ่งเรียกว่าปัญญาที่สามารถกำจัดความชั่วได้หมดจาก
ตัวได้ การทำสมาธิ การตั้งสติ จึงมีผลดังกล่าวนี้

ท้ายที่สุดหลวงพ่อกำลังแสดงความกังวลเรื่องศาสนาพุทธว่า ยังไม่ชาวพุทธที่รู้ไม่จริง ยังมีพระสงฆ์
ที่บวชไม่ได้ผล ลีกมาแล้วไม่รู้เรื่องพุทธศาสนา ยังมีชาวพุทธที่รู้เพียงว่าข้าวจัน แกงโถ ไปทำบุญตัดช
ทอดกฐิน ผ้าป่า เป็นบุญ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น นั่นเป็นการทำบุญแต่ไม่ได้สร้างบุญ ไม่ได้สร้าง
ความสุขให้เกิดในใจเลยไปทำบุญวัดโน้น ทำบุญวันนี้ ทว่าบุญไป แต่กลับจากทำบุญทว่าบุญแล้วไม่มี
ความสุข บุญตัวนี้แปลว่าความสุข ถ้ามีบุญบ้านนั้นจะต้องมีความสุขทั้งครอบครัว ไม่มีการทะเลาะ
วิวาทกันเลย ทั้งพุทธศาสนาสอนให้ช่วยตัวเอง สอนให้พึ่งตัวเอง สอนให้แนะนำตัวเองให้ดี เดินทางสาย
กลางโดยเดินตามกฎ โดยไม่ผิดพลาดในการเดิน

สรุปคำบรรยายธรรม

ของ

พระราชสุทธานมมงคล

แก่ คณะชมรมพุทธธรรม

ณ หอประชุมจณินต์ โรงพยาบาลรามธิบดี

ถนน พระราม ๖ พญาไท เวลา ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น.

พญ.ปรียา ทัศนประดิษฐ์ นิมนต์

หนทางแห่งความสำเร็จ

ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบเรียกว่า ๓ M คือ

๑. กำลังคน ทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพ

(MAN = แมน)

๒. เงิน หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ

(MONEY = มั่นนี่)

๓. การบริหารหรือการจัดการต่างๆ

(MANAGEMENT= แมเนจเม้นท์)

(๑) สร้างความตรงต่อเวลา

ประชาชนโดยทั่วไปย่อมเข้าใจว่า ข้าราชการเงินเดือนจากภาษีประชาชน ดังนั้น ย่อมต้องทำงานให้รัฐเต็มเม็ดเต็มหน่วย ผลงานจึงปรากฏ ประชาชนจึงได้ศรัทธาเรียกการตรงต่อเวลานี้ แพทย์และหัวหน้าฝ่ายจะต้องทำเป็นผู้นำ

(๒) สร้างความเป็นกันเองกับผู้ป่วย

ผู้ป่วยที่มาโรงพยาบาลนั้นย่อมได้รับความทุกข์ทรมานระดับหนึ่งแล้ว เขาจึงต้องการที่พึ่งพาทางใจมากกว่าอย่างอื่น หากต้องมาประสบกับการพูดจาที่ไม่ไพเราะการเจ็บป่วยก็คงทรุดลงไปอีก ทางโรงพยาบาลจึงควรหลีกเลี่ยงการปะทะคารมกับญาติหรือผู้ป่วยทุกกรณี แม้จะเป็นฝ่ายถูก สำหรับแพทย์และพยาบาลที่อยู่ติดผู้ป่วยในก็ควรจะพูดคุยให้กำลังใจกับผู้ป่วย ควรถามเรื่องอื่นนอกเหนือจากความเจ็บป่วย

(๓) สร้างการเป็นที่พึ่งของผู้ป่วยตลอด ๒๔ ชั่วโมง

โรงพยาบาลต้องสร้างความมั่นใจให้กับประชาชนได้ว่า จะสามารถพบเจ้าหน้าที่ได้ตลอดเวลาที่มา
โรงพยาบาลและให้การช่วยเหลือได้ทันเวลา โดยไม่จำเป็นต้องเดินทางเข้าจังหวัด หรือกรุงเทพฯ

(๔) สร้างความสามัคคี ขวัญ และกำลังใจในหมู่เจ้าหน้าที่

โรงพยาบาลต้องสร้างสิ่งจูงใจให้กับเจ้าหน้าที่ทุกคนในการปฏิบัติงาน ด้วยการสร้างบรรยากาศการ
ทำงานในโรงพยาบาลเหมือนกับครอบครัวใหญ่ ๆ ครอบครัวหนึ่ง ให้เจ้าหน้าที่รักโรงพยาบาลเหมือนรัก
ครอบครัวตัวเองจนไม่รู้สึกรอยแยกหนีจากโรงพยาบาล ด้านสวัสดิการ ควรมีที่พักเพียงพอ และสนามกีฬาบ้าง

(๕) สร้างประสิทธิภาพของการบริการแก่ประชาชน

โรงพยาบาลต้องสนับสนุน หรือสร้างบรรยากาศทางวิชาการให้เกิดขึ้น เพื่อปรับปรุงการให้บริการ
ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ศึกษาการปฏิบัติงานจากโรงพยาบาลอื่น หรือเข้ารับการอบรม เพื่อเติมความรู้ ให้คน
สนใจ อาการเจ็บป่วยของผู้ป่วย ด้วยการตรวจที่รอบคอบ

(๖) สร้างความสะดวกรวดเร็ว

โรงพยาบาลต้องเตรียมพร้อมที่จะให้บริการแก่ผู้ป่วยด้วยความรวดเร็ว เช่นการรอตรวจ ไม่
ควรจะนานเกินไป การส่งตัวผู้ป่วยรักษาต่อควรให้การบริการที่ไม่ต้องเสียเงินมากหรือไม่เสียเลย และให้
ผู้ป่วยมั่นใจว่าส่งไปแล้วจะได้รับการรักษาที่ดี ไม่เช่นนั้น โรงพยาบาลก็อาจจะกลายเป็นสถานที่ติดต่อร
รับจ้างส่งต่อผู้ป่วยเท่านั้น

**(๗) โรงพยาบาลควรเก็บค่ารักษาพยาบาลในอัตราขั้นต่ำเพราะประชาชนที่มำรักษาส่วนใหญ่จะเป็น
คนยากจนถึงฐานะปานกลาง คนมีฐานะดีคงไปรักษาที่เมืองใหญ่กว่า**

ธรรมเนียมชีวิต

พระราชสุทธินิยมมงคล

บรรยายที่โรงพยาบาลวชิรปราการ

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๓

ขอเจริญพรท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์วิโรจน์ กาญจนปัญญา คุณจรรยา คุณรุจา อาตมา
รู้สึกซึ่งใจและดีใจ ที่ได้มีโอกาสมาโรงพยาบาลวชิรปราการในวันนี้ ได้มาพบกับบรรดาญาติพี่น้องพวกเรา
ทุกคนที่มีจิตเป็นกุศล ร่วมกันสร้างโรงพยาบาลวชิรปราการ

วันนี้อาตมาด้วยความเมตตา ไม่รักกันอาตมาไม่มาหรอกนะ เพราะขณะนี้มีคนไปที่วัด๑๐๐ คน
พระ ๑๒๕ รูปจากอุดร หนองคาย เชียงราย แม่ฮ่องสอน ปัตตานี สงขลา นครศรีธรรมราช ตามปกติที่วัด
ต้องรับแขกตลอดเวลาอยู่แล้วทั้งก่อนเพล บ่าย ตอนเย็นแล้วยังกลางคืนอีก เขามีทุกข์มาไม่ช่วยได้อย่างไร
ขอเจริญพร อาตมาดีใจที่เขามาหาเรา ดีกว่าเราไปหาเขา ให้จำไว้ว่ามันเป็นบุญ เขามาหาเราเขาจะรู้จักหัว
นอนปลายเท้าเรา เราไปหาเขา เขาไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าเรา คำพูดไม่ศักดิ์สิทธิ์ เขามาหาเราคำเราพูดจะ
ศักดิ์สิทธิ์

บางคนรู้ไปแต่ไม่รู้มา รู้กินแต่ไม่รู้ทำ พูดอย่างนี้ มีคนไม่รู้เยอะเอาใกล้ตัวก่อน

รู้กินแต่ไม่รู้ทำ เช่น พระนั้นฉันอย่างเดียว เพราะผู้ทำถวาย ไม่ต้องทำเอง จึงไม่รู้เขาเก่งอย่างไร
เหนื่อยยากไหม

รู้ไป ไม่รู้มา ภาษาง่าย ๆ เราไปบ้านเขา เขาต้อนรับดี พอเขามาบ้านเราทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หันหลังให้
เขาเลยอย่างนี้ไม่ถูก อาตมาไปต่างประเทศมาแล้วทั้งยุโรป อาเซีย อเมริกา เขาให้การต้อนรับอย่างดี เอื้อ
อาหาร เขาก็ซึ่งในน้ำใจ เมื่อสองวันมานี้ชานิวซีแลนด์มาที่วัด ๒๕ คน เราก็ต้องต้อนรับอย่างดี จัดอาหาร
ให้อย่างดี จะไม่สนใจ ไม่เหลียวแลก็ได้

สมัยอาตมาเป็นเด็ก ก็ได้รับการสั่งสอนให้ต้อนรับแขก คอยช่วยดูแลลูกดูแลคน นำมาเลี้ยง ยก
เขียนหมากมาให้ ถึงเวลากินข้าวก็ยกสำหรับข้าวมารับเลี้ยงแขก แล้วก็ต้องหลบออกไป จะมานั่งดูแขกไม่ได้

ขอฝากพี่น้องไว้ทุกคนว่า มีลูกต้องอบรมสั่งสอนให้เขาเป็นคนดี ให้การศึกษา เกิดมาทั้งที่เอาดี
ไม่ได้เกิดมาทำไมคนไม่มีขน คนไม่มีความรู้ บินไม่ได้ ไปไม่รอด ถ้ามีลูกหลายคนก็ขอบิณฑบาตให้เป็น
หมอสักคนได้ไหม เพื่อจะได้คอยช่วยเพื่อนมนุษย์ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเรียนสำเร็จถึง๑๘ ศาสตร์ วิชาแรก คือวิชาการ วิชาดนตรี คีตศิลป์
ดี เป่า วิชาเศรษฐกิจ วิชาการขบรูษ การปกครองรัฐศาสตร์เรียนหมด แต่ไม่พบวิธีแก้ปัญหาชีวิตแต่ประการ
ใด ทรงออกบวรพชาถึง๖ ปี ทดลองทั้งอดอาหารจนเหลือแต่กระดูก ก็ยังไม่สงบ เหาะได้ก็ยงหนีกรรมไม่
พ้น นี่เป็นกฎแห่งกรรม

ขอประทานโทษ คุณหมอ ยาเหมือนกันแท้ๆ หมอคนหนึ่งให้กินไม่หาย แต่หมออีกคนให้กินยา
อย่างเดียวกันนั้นหายได้ แล้วแต่ศรัทธากันนะ อันนี้เป็นกฎแห่งกรรมเหมือนกัน ถ้าศรัทธาเลื่อมใส แต่นี่
ด้วยเดียวเป็นยากยิ่งหายได้เพราะกำลังใจสำคัญ คุณหมอจำไว้ กำลังใจนี้สำคัญมาก อาตมาเคยสังเกตหมอ
ที่ไปเยี่ยมคนไข้กำลังจะตาย หมอพยายามให้ยายังไงก็ไม่หาย หมอที่เขาศรัทธาไปเมืองนอกเพิ่งกลับมา
ถามคนไข้แค่คำสองคำว่า ‘คุณลุงเป็นยังไงบ้างครับ’ เท่านั้น โอ้โห! คนไข้ลุนั่งคุยกับหมอได้เลย นี่เป็น

เพราะเขามีศรัทธาต่อหมอ หมอคนนี้มีเมตตา หมอใหม่ให้ยาถูกแล้ว ทั้งๆ ที่ใช้ยาดีเดียวกันกับที่หมอเก่ารักษาแต่ไม่หาย

มีเรื่องจริงที่สิงห์บุรีนี่เอง ตั้งแต่สมัยนายแพทย์สมหมาย ทองเสริฐ เป็นผู้อำนวยการ อาจเป็นเพราะศรัทธาของการเป็นหมอ ความรักใคร่ทำให้มีกำลังใจ ตรงนี้ขอฝากไว้อย่าให้กำลังใจตก คนไข้คนหนึ่งเจอหมอไม่ถูกกัน หมอมาบีบซักไปเลย แต่พอไปเจอนางพยาบาล พอเห็นนางพยาบาลยิ้มหายเลย ยังไม่ทันกินจา นางพยาบาลยิ้มให้ โรคหายเลย ไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไร ถามหมอว่าตาคนนี้เป็นโรคอะไรหมอบอกว่าเป็นโรคกำลังใจ

จะอธิบายเรื่องไข้กำลังใจ มีโยมคนหนึ่ง ชอบเล่นการพนัน ไก่ชน เคยเห็นไหม ชอบกินเหล้า บ้านนี้ไม่มีเขย ไม่มีสะใภ้ ภรรยาขึ้นโนตีสให้สามี “นี่ตาถ้าแกไม่เลิกเล่นไก่ดื่มเหล้า แกกับฉันเลิกกันฉันจะอยู่กับลูกสาว” สามีตกลงหนักเข้าก็ไม่เลิกเล่นไก่ ภรรยา ก็เลยไปอยู่กับลูกสาว ภรรยาไม่อยู่ด้วย ๒ ปี แกไม่สบาย เป็นโรคกำลังใจ ไปอยู่โรงพยาบาลหมอสมาหาสิงห์บุรี ไม่กินข้าว เหลือแต่กระดูกแล้วถามหมอ “ตาคนนี้เป็นอะไร” หมอสมาหาบอก “ผมตรวจดูแล้วไม่เห็นเป็นอะไร หัวใจก็ดี เลือดก็ดี” เอทำไมแกถึงไม่กินข้าว ข้าวปลาไม่กินจะต้องตายนะเนี่ย อาตมาก็ไปเยี่ยมถามว่า “ลุง สวดมนต์ได้ไหม” “สวดได้ ผมบวชตั้ง ๕ พรรษา สวดเป็น” เอาสวดเลย อิติปิโส ภควา สวดไปสวดมาแกผลอ อรหังสัมมา แล้วแกก็เงิบแล้วแกก็รำพึง “แม่เอ๊ย แม่คุณ ตั้งแต่เราป่วยไม่เคยมาเยี่ยม แล้วก็สวดต่อ “อิติปิโส ภควา อรหังสัมมา ...” อาตมาก็ไปบ้านเมียตาลุงคนนี้ เพราะอาตมาเคยฝากลูกเขาเรียนหนังสือ จนเป็นถึงค็อกเตอร์ เขาต้องเชื่อเรา บอกเมียตาลุงว่าอาตมาวันนี้ขอร้องได้ใหม่ “ไปเยี่ยมสามีโยมที่โรงพยาบาลหน่อย...” “โอ๊ย ไม่ได้ให้มันตายไปเลย เกลียดที่สุด” “เกลียดเรื่องอะไร” “มันเล่นไก่ แล้วกินเหล้า ฉันบอกแล้วถ้าไม่เลิก ก็เลิกกัน” “ไปเยี่ยมหน่อยเถอะ” “ให้ฉันไปเยี่ยมอะไร” “ไปช่วยเซ็ดตัวหน่อย” “โอ๊ย โห ฉันทำไม่ได้หรอก ผินใจไม่ได้หรอก ฉันไม่ได้เป็นโจน จะได้สวมหน้าโจนได้ ไม่ได้ “ต้องได้ซิ” ในที่สุดแกเชื่อเรา อาจเป็นเพราะเกรงใจ

พอไปถึงโรงพยาบาล ก็เห็นนอนเฉยๆ พอเห็นภรรยาเท่านั้น ก็ร้องโหยๆ จะตายขึ้นมา ด้วภรรยา ก็
ฝันชัดตัวให้ ภรรยา ก็บอกกับสามีว่า “นี่ตาสูงเอ๊ย ที่ไม่ได้มาเยี่ยมนี้ ก็เพราะไม่มีเวลา” ฝันใจทำ ไม่ได้ทำ
ด้วยศรัทธาจับตรงไหน โอย ไปหมดเลย เวลาเมียไม่มา ไม่อื้อเลย พอเมียมา โอยเลยนะ พอชัดตัวเรียบร้อย
แล้ว ก็ลุกขึ้นนั่ง ภรรยา ก็ถามว่าเป็นอย่างไรคะ” สามี ก็ตอบว่า “ไม่ได้เยี่ยมเลย ฉันคิดถึงอยู่ทุกวันเลยนะ โอย
...” “ทาน โจ๊กใหม่ จะได้ไปซื้อมา” “โอย..ไม่ได้ทานมานานแล้ว ถ้าได้สักหน่อย ก็คงจะดี พอเมียไปซื้อมา
ก็ทานหมดชามเลย ไม่ช้าไม่นาน ๓ วันหาย กลับบ้านได้ ทาน โจ๊ก ทาน ข้าวได้ ต่อมาได้ความว่า เลิกเล่นไก่
เล็กกินเหล้าแล้ว กำลังใจสำคัญมาก ต้องใช้จิตวิทยา จิตวิทยานี้คือยาที่ยอด คือสติตัวเดียวเท่านั้น
สติปัญญาเขา ยืมเข็มแจ่มใส ตั้งใจสนทนา เจริญก็เพราะสงเคราะห์เอื้อเพื่อ ขาดเหลือคอยดูแลแขก นี่ก็
เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

ขอเจริญพร ต่อไปว่า แก่ปัญหาชีวิตทำอย่างไร เราอย่าไปให้คนอื่นมาแก้ปัญหของเรา คนนานา
ชนิด มีทุกข์คนละอย่าง ที่นั่งอยู่ก็มีทุกข์คนละอย่าง และมีความสุขคนละอย่าง แล้วเราจะแก้ปัญหาคิด
ให้เขาได้อย่างไร ต่างคนต่างแก้กันนะ เรานี้ทำงานร่วมกัน ทานข้าวร่วมกันได้ รักจะทานกันอย่างไรก็
จิต หวาน ต่างคนต่างเติมกันซิ งานเราก็ยังร่วมกันได้ ถ้ามีปัญหา ถ้ามีสติ สามารถร่วมกันแก้ปัญหาก็ได้
ปัญญาไม่มี มีแต่จิตใจกุศล ทำงานร่วมกันไม่ได้แน่ ทุกศาสนา ก็ทำงานร่วมกันได้ มีจิตเป็นกุศลใหม่ มี
สติปัญญาหรือเปล่า ถ้าไม่มีทำงานร่วมกันไม่ได้ต่างคนต่างคิด ถือเอาความคิดของตนเองเป็นใหญ่ เอาแต่
ใจตัวเองทำงานร่วมกันไม่ได้ผลเลยนะ ไปไม่รอด แก่ปัญหาชีวิตยังไม่ได้ โดยเฉพาะหนุ่มสาวรุ่นใหม่สมัยนี้
ไปไม่รอด เพราะเอาแต่ใจตัวเอง ฝันใจไม่ได้ สร้างหลักฐานไม่ได้แน่นอน

สาวไทยตามโรงงานอุตสาหกรรม ไปไหนเอาแต่ใจตัวเอง ดีไม่ได้ เสียผู้เสียคน แล้วสร้างหลักฐาน
ไม่ได้ด้วย คนจีนมาจากเมืองจีน เสือผืนหมอนลูก ทำไมรวย เขาใช้อะไรหรือเขาใช้ความอดทนและฝัน
อดทนตากแดดตากฝน คนจีนทนได้ คนไทยไม่ทนเลย เตือนหน่อย โกรธเลย คนไหนถ้าผู้ใหญ่ดักเตือน

โกธร เจ็งเลย ไม่ได้ดี คนจีนนี้ อาตมาคิดได้เมื่อตอนอาตมาเป็นเด็กเกรทีสุด ขอประทานโทษ เมื่อตอนสมัยนั้นค่าโคตรพ่อโคตรแม่เจ็ก คนจีนว่าอย่างไร ไอ้ตี๋มึงค่ากูไอ้เจ็ก วันหน้ามึงต้องเรียกกูว่า“เตี้ย” นะ ซ้อสอง “มึงค่าโคตรพ่อโคตรแม่กูนะ ไม่เป็นไร กูไม่โกธรมึง แต่กูจะเอาสตาจ๋มึงให้” ก็ขอฝากทุกคนนะ ใครค่าอย่าโกธรถ้าโกธรขายไม่ได้ ไม่มีใครซื้อ ยกตัวอย่างคนไทยกำลังทานข้าว มีคนมาซื้อของค่าเลย กูกำลังกินข้าว มาซื้ออะไรตอนนี้เล่า นี่พูดอย่างนี้ ได้ยินเอง คนจีนทำอย่างไร อาตมาไปซื้อของ เจ้าคั้งทานข้าวต้ม รีบเรียกให้นั่งเลย แล้วชวนทนนข้าวต้ม แล้วเราจะไปทานได้อย่างไร ข้าวต้มไม่มีแล้วแต่เขาเรียกโดยอธยาศัย ก็ขอเจริญพร เขาค้าขายกันอย่างนี้ ถ้าโกธรแล้วขายไม่ได้ คนจีนเขาบอกว่า ถ้าคนไม่เข้าร้านให้เรียกเข้า ชวนกินน้ำชา เดียวก็ต้องซื้อของ ใครเข้าร้านต้องซื้อของแน่

อาตมาเคยเข้าบางร้าน ร้านนี้มีนางกวัก ๔ องค์ แล้วมีลูกสาวรูปร่างสวย ตาม “หนูยาสีฟันคอลเกตมีข้างใหม่” ลูกสาวตอบว่า “ดูเอาซิคะ อยู่ในตู้นี้” น้าซื้อใหม่นี้ ร้านนี้มีนางกวัก ก็เลยบูชานางกวักทุกวันเลยติดนางกวักเลย หนึ่งอันเป็นมือนางกวัก แต่นางกวักของพระพุทธเจ้าสวย ไม่ต้องเอาหมก เอาไว้ในตัวเลข นางกวักของเรา คือ ยิ้มแย้มแจ่มใส ตั้งใจสนทนา เจรจาไพเราะ สงเคราะห์เอื้อเพื่อ ขาดเหลือคอยดูแล

พระพุทธเจ้าสอนอะไร

๑. สอนธรรมะ คือให้เข้าใจธรรมชาติ ต้นไม้ที่เราปลูกเจริญเติบโต มันออกดอกมีดอกมีผล แล้วร่วงโรยไป เปรียบได้กับคนที่เจริญขึ้น จากปฐมวัย มัชฌิมวัย สุปัจฉิมวัย เมื่ออยู่ในปฐมวัย พ่อแม่ ต้องให้ลูกเรียนหนังสือ ต้องสร้างความดีไว้กับลูก ทำลูกไว้กับหลาน รักลูกให้ถูกวิธี ทำความดีให้ลูกดูแลรุ่นใหม่นี้เขาไม่ตีลูกด้วยไม้เรียว ต้องตีด้วยแบบอย่าง เหมือนเขาทำหม้อ ต้องตีให้ได้รูปทรง ถ้าเมตดาเจือโทสะ แล้วลูกเอาดีไม่ได้ ต้องวัดอารมณ์ วัดจิตก่อน อย่าให้อารมณ์เสีย

๒. **สอนให้มีเหตุผล** ชีวิตมีค่าเวลามีประโยชน์ ทำอะไรให้มีกาลเวลา รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ ไม่เห็นแก่พวกพ้องไม่เป็นคนไร้สาระ

๓. **สอนให้เข้าใจกฎแห่งกรรม** เข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

๔. **สอนให้ฝืนใจ** ไม่ทำอะไรตามใจตนเอง ฝืนใจ คือ อุดทน

ความอดทนเป็นสมบัติของนักต่อสู้ ความรู้เป็นสมบัติของนักปราชญ์ ความสามารถเป็นนักประกอบกิจ ความสามารถทุกชนิดเป็นสมบัติของผู้ดี

ความดีเป็นศัตรูของชีวิต ความดีต้องมีอุปสรรค อย่างคุณหมอ ที่ผ่านมาถึงขั้นนี้ เป็นเพราะความดีแท้ๆ ไม่ใช่ความชั่วนะ ใครมาด่ามาว่าเราช่างมัน เราอย่าไปต่อสู้เลย อย่าต่อสู้ด้วยการด่าตอบ ขำร้ายมาอย่าร้ายตอบ เขาไม่ตีมาเราเอาความดีไปแก้ไข คนตระหนี่ก็ให้ของที่ต้องการใจ คนพูดเหลวไหล เอาความจริงใจไปสนทนา อย่าเอาเหลวไหลไปสนทนากับมัน เสียเครดิตหมด อย่าไปเห็นแก่คนแบบนั้น แบบนี้เลยจะเสียหาย

ขอฝากไว้กับคุณ โยมทุก ๆ ท่าน คนเรานี้สุขไม่เหมือนกัน ทุกข์ไม่เหมือนกัน แก้ไขเหมือนกันทุกๆ คนไม่ได้ เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม อย่าไปขัดคอเขา ต้องฝืนใจต้องอดทน เราอยู่กับคนมากต้องอดทนมาก อยู่กับคนต้องอดทนตลอดไป ถ้าเราอยู่คนเดียวก็ไม่ต้องทน เพราะไม่มีใครขัดคอ ใครจะพูดอย่างไรก็ช่าง วันไหนมีคนด่าคนว่าอย่างโน้นอย่างนี้ ส่วนแต่ได้กำไร คนเรานี้มีปัญหา มาก คนแปลว่าปัญหา คนสร้างแต่ปัญหาให้เรา เราเป็นผู้จัดการผู้บริหารต้องอดทนมาก เมื่ออยู่กับคนมากก็ต้องอดทนมากแน่นอน

ขอเจริญว่าเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมมีความแตกต่างกัน ไม่ใ้ต่างปล้อง ฟัน้องต่างใจ บ้านเดียวกันไม่เหมือนกันแต่เราสร้างความคิดร่วมกันมีสติปัญญาสวดมนต์ไหว้พระเจริญกรรมฐานจะเหมือนกันได้ และวิสัยทัศน์จะเหมือนกัน จะได้มีสติปัญญาเหมือนกันจะมีเมตตาเหมือนกัน อารีอารอบเหมือนกัน และจะช่วยกันดีด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีเมตตา มีธรรมะแล้วจะช่วยกันตลอดรายการ พี่ช่วยน้องน้องช่วยพี่

สร้างความคิดให้พ่อแม่ตลอดไป ถ้าเราอยู่โรงพยาบาล หรือจะอยู่ในรูปบริษัทใดก็ตาม เราทำงานด้วยความตั้งใจ มีความสามัคคีปรองปรอดแน่

โรงพยาบาลเราต้องช่วยเหลือกัน หนักนิดเบาหน่อยให้อภัยกัน ประเสริฐที่สุด หนักนิดเบาหน่อยไม่ให้ภัยกันเลย เราจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เดี่ยวเราก็ตายจากกันแล้วให้เกิดโรคซึ่งกันและกัน อยู่ดี! แหนงแกลงใจกัน ปรองปรอด อยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุข พระพุทธเจ้าทรงสอนให้รักกันเหมือนพี่น้องกัน รักเหมือนญาติ

ถ้าเราไม่รักกันจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เป็นพี่น้องกันยังรักไม่ได้ พี่น้องกันยังโกงกัน จะไปกันรอดหรือ อาตมาจึงพูดว่า ความคิดเป็นศัตรูของชีวิต เงินทองเป็นอสรพิษ ไม่ใช่ของเราอย่าเอามา เอามาแล้วเป็นงูเห่า กัดแหลกทำลาย ฆ่ารันพันแทง นี่แหละสัตว์โลกเป็นเช่นนี้ ขาดธรรมะเป็นอย่างนี้ มีแต่อคติกันไม่รักกันเลย ไม่มีเมตตาต่อกัน ไม่มีสงสารกันเราจะต้องตายจากกันไปแล้วไม่วันใดก็วันหนึ่ง จะรบราฆ่าฟันกันไปถึงไหน มีทิฐิกันไปไม่มีโอกาสดีได้ พระพุทธเจ้าของเราทรงสร้างปัญญาในตัว แต่นักปราชญ์ของโลกสร้างปัญญานอกตัว จึงช่วยตัวเองไม่ได้ พระพุทธเจ้าของเราทรงมีปัญญาในตัว สอนให้เราทุกคนสร้างปัญญาไว้ในตัวของเราให้ได้ ปัญญาคือความรู้ รู้จริงทุกสิ่งในตัวเอง จะเป็นชายก็จริงหญิงก็แท้ เป็นคนที่น่าทูลรู้จริงอย่างนี้ ปัญญาในตัวช่วยตัวเองได้ ช่วยลูกช่วยหลานได้ ปัญญานอกตัวช่วยใครไม่ได้เลย แต่ตอนนี้เราไปหาปัญญานอกตัวกัน จึงทะเลาะกันไปหลายอย่าง ทั้งไม่มีมารยาท ขาดการเคารพผู้ใหญ่ ไม่มีระเบียบวินัย วัฒนธรรมของชาติหมดไปอย่างน่าใจหาย

ศิษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง เราารู้แล้วหนูนี้จะได้ดีเพราะมีทุกข์อยู่นอกคุกไม่ได้ดี ไปได้ดีในคุก ถ้าพูดอย่างนี้ โยมจะเข้าใจอาตมาผิด มันเป็นกฎแห่งกรรม ต้องติดคุก ติดคุกได้ดี ได้ดีอย่างไร เป็นผู้หญิงด้วย ติดบับ ๓๓ นักธรรม ตรี โท เอก ได้ ติดคุกแถมได้ปริญญาในคุก ถ้าไม่ติดคุกมันจะได้หรือ อยู่นอกคุกไม่ดี ฝรั่งเรียน พอเข้าคุกขยันเรียน เหตุการณ์บังคับบังคับให้ได้ดี ถ้าไม่ติดคุกไม่ได้ดี แล้วไปได้ตำราทำเทียน ทำคอกไก่ อะไรต่ออะไรมา รวมทั้งได้ปริญญาด้วย เรียนในคุก และยังได้กรรมฐานอีกด้วย ขณะนี้ออกมาจากเรือนจำ

แล้ว ได้อภัยโทษ กลับไปตั้งตัวช่วยพ่อแม่ทำเทียน ทำดอกไม้ตำราจากเรือนจำ ขาดดิบขาศี แต่เหตุการณ์
ที่ทำให้ติดคุกไม่เสียหาย เหตุการณ์ทำให้ไปได้ของดีในชีวิตจากคุกแต่บางไม่ติดคุกยังไม่ได้ดีเลย

ดังนั้นจึงขอสรุปความให้ญาติโยมฟังไว้ว่า การปฏิบัติธรรม ธรรมะ ประการ **ต้องฝืนใจ** ถ้าคน
ไหนไม่ฝืนใจปล่อยไปตามอารมณ์ไม่มีธรรมะเลย ธรรมะตัวนี้ไม่ใช่ความสบายใจจะต้องฝืนใจตลอด เพราะ
คนเรานั้นชอบสบาย กินสบายนอนสบาย ไม่เอางานเอาการ คนสร้างความคิดต้องทนความยากลำบาก ถ้า
ลงทุนความลำบากไม่ได้ก็ตีไม่ได้ คนสร้างความสำเร็จชอบลงทุนความสบาย กินสบาย นอนสบาย ไม่เอางาน
เอาการ กำล้างชั้วโดยไม่รู้ตัว ในเมื่อเป็นเช่นนี้ยากมาก ความคิดที่จะได้ไม่ใช่ของง่าย คนเราที่มีปัญญานั้น
อ่านหนังสือไม่ต้องมีตัว ถ้าเรามีสติปัญญาสวดมนต์ มันจะออกมาในสมอง คุณหมอมไม่เคยคิด จะได้คิด ไม่
เคยมีสติ จะมีสติ ไม่เคยมีปัญญามาก่อน จะมีปัญญา ไม่ใช่เรียนหนังสือเป็นปัญญา เรียนหนังสือแล้วก็ยังใช้
ไม่ได้ ต้องใช้โอกาสที่จะมีสติที่จะคิดหาเหตุผลของตนเอง ปัญญาถึงจะเกิดขึ้น **ปัญญาคือตัวกลาง รอบรู้**
กองสังขาร อ่านตัวออก บอกตัวได้ แล้วจะได้ใช้ตัวเป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฐิ จะได้ดำริชอบ จะได้
ประกอบกุศล จะได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญ

อีกประการหนึ่งจะเรียนให้ทราบ คนหมดอายุแล้วต่ออายุได้ นี้จะถึงวันตายของอาตมาแล้ว๑๔
ตุลาคม เราต่ออายุมาได้ตั้ง๒๒ ปีแล้ว รถชนคอหักตาย ตกเหวตาย แต่ทำไมไม่ตาย ขอฝากพี่น้องทุกๆคน
ต่ออายุได้ เวลาวันเกิดของโยมนะ จะเป็นโยมหญิง โยมชาย โยมผู้น้อย โยมผู้ใหญ่ก็ตาม ถัดถึงวันเกิดขอร้อง
ให้สวดมนต์แผ่เมตตา ตักบาตรหน้าบ้าน ไม่ต้องทำอะไรมาก อย่าเลี้ยงเหล้า อย่าดื่มสุรายาเมา ในวันเกิด **แล้ว**
ถ้ามีพ่อแม่ เลี้ยงพ่อแม่ให้อิ่มเลยวันเกิดของเราคือวันตายของแม่ ถ้าทำได้ ก็สวดมนต์นั่งกรรมฐาน๒๗
เกิด จะเลี้ยงเพื่อนก็เลี้ยงในภายหลัง ขี้รองไปรอด อายุยืน ถ้าคนไหนวันเกิดเลี้ยงเหล้าแล้วก็ไม่ไปเลี้ยงพ่อ
แม่ ไปเลี้ยงเพื่อน รับรองหารได้เลย เอา๒ หาร อายุต้องตายอายุไม่ยืน

อาตมานี้อายุมาถึงปานนี้แล้ว อย่าง๗๒ ปี ขอประทานโทษแม่อาตมายังอยู่เลย อา๕๐๐ ปี แล้วนะนี่
ส่วนนี้ได้แล้ว อายุยืน อายุร้อย เช่ห้องนี้ ำห้องทำได้สบายถามเรื่องอะไรตอบได้หมด ถามอะไรตอบทันที

คนที่อายุ ๑๐๐ ปี อย่างแม่อาตมานี้ อาตมาตั้งเกิดตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก แม่ไม่เคยอารมณ์เสีย แม่ไม่เคยด่าใคร ลูกจะยังงี้ก็ไม่เคยบ่น ลูกเลยอายุยืน ถ้าคนไหนโมโหเก่ง ระวังความโกรธไม่ได้อายุจะสั้น อย่าไปโกรธใคร อย่าไปเกลียดใครไว้ในใจ อย่าอารมณ์ค้าง โกรธคนที่ลืมนี่ ถ้าโกรธนะ ก็ยื่นหายใจยาวๆ ตั้งแต่จมูกถึงสะดือ ตั้งสติไว้ หายโกรธทันที อย่าเอาความโกรธไว้ เช้าถ้าคุณหม้ออารมณ์ค้าง คุณหม้อ ทำงานจะเสีย จะคิดอะไรก็คิดไม่ออก

เราเป็นครูบาอาจารย์ ถ้าอารมณ์ค้างจะสอนไม่ได้ดีเลย ถัดมาในการสอนจะหมดไป จะสอนนักศึกษาไม่เข้าใจถ้าเราอารมณ์ดีจะมีแต่ปัญญาสอนอย่างไรเขาก็เข้าใจ เพราะพูดขณะอารมณ์ดี อารมณ์ไม่ดีเป็นอย่างไร อารมณ์ดีเป็นอย่างไรเรารู้กันทุกคน คนเคยใจดีจะเป็นคนใจดำ ใจสูงก็กลายเป็นคนใจต่ำ ใจงามก็กลายเป็นคนใจโหด คนมีเสน่ห์ก็กลายเป็นคนน่ารังเกียจ คนพูดน่าฟังกลายเป็นคนพูดไม่เข้าหู

ขอเจริญพร ถ้าเรามีสติปัญญาจะคิดถึงความคิดซึ่งกันและกัน จะไม่โกรธกันแน่นอน คนที่จะบุญวาสนา จะเป็นผู้มีธรรมะเหล่านี้

๑. จะต้องมิกตัญญูกตเวที
๒. สุภาพอ่อนโยน อ่อนน้อม เรียบร้อย
๓. เป็นผู้เสียสละได้ง่าย
๔. เป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริตเป็นนิจ ขยัน ประหยัดให้มันหันหลังให้อบาย

ทั้ง ๔ ประการนี้ชัดเจน กตัญญูกตเวทีแน่นอนกตัญญูยังไม่พอ เป็นคนที่อ่อนโยน อ่อนน้อม อ่อนหวาน แล้วเป็นคนซื่อสัตย์ และเป็นคนเสียสละ นี่คือผู้ปฏิบัติกรรมฐาน

ภาคผลงาน

สถิติผู้ใช้หอประชุมอเนกประสงค์ ภาวนา-กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา

เพื่อการศึกษาอบรม และปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ปี พ.ศ.๒๕๔๓

เดือน	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา	ครูอาจารย์	ข้าราชการพล เรือน	ทหาร	พระภิก ษุ/ สามเณร	คนงาน เจ้าหน้าที่	รวม จำนวนคณะ	รวม จำนวนคน
มกราคม	๒	๒๑๕	๑๓	-	-	-	๑๐	๑	๒๔๐
กุมภาพันธ์	๑๐๐	๒๗๓	๓๕	๑๘๔	๑๒๘	-	-	๘	๖๒๐
มีนาคม	๗๐	๒๑๑	๘๔	-	-	๓๕	๓๓	๕	๔๓๓
เมษายน	๑๖๐	๑๗๖	๒๔๓	๓๘	๓๕๕	๒๗๗	๑๔	๕	๑,๒๖๓
พฤษภาคม	๒๑๐	๕๖๕	๒๓	-	๑๗๕	-	๕	๓	๕๘๒
มิถุนายน	-	๑,๓๒๘	๑๓๐	๔๔	๑๒๔	-	-	๑๐	๒,๑๓๐
กรกฎาคม	-	๖๖๖	๖๘	๕๘	๑๑๗	-	-	๓	๗๕๒
สิงหาคม	๕๕๑	๒๘๑	๘๓	-	๓๓๑	๒๓๐	๑๒๓	๑๑	๑,๕๕๕
กันยายน	๑๐๐	๔๕๑	๔๔	-	๓๑๔	-	-	๕	๕๕๕
ตุลาคม	๑๑๐	๕๕๔	๓๓๕	-	-	-	-	๑๑	๑,๐๓๕
พฤศจิกายน	๒๔	๘๒๘	๔๘	-	-	-	๒๐	๘	๕๒๐
ธันวาคม	๒๘๐	๑,๒๖๑	๘๔	-	-	-	-	๑๐	๑,๖๒๕
รวม	๑,๖๐๗	๗,๒๘๕	๑,๑๘๑	๓๒๔	๑,๕๔๔	๕๔๖	๒๐๕	๕๖	๑๒,๓๐๐

หมายเหตุ ทั้งนี้ ไม่นับรวมกับผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก

สถิติผู้ใช้หอประชุมอเนกประสงค์ ภาวนา- กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา

เพื่อการศึกษาอบรม และปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ วัด อัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๔๓

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	ครูอาจารย์	ข้าราชการพลเรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ/สามเณร	กำนันผู้ใหญ่บ้าน	คนงานเจ้าหน้าที่	รวมจำนวนคณะ	รวมจำนวนคน
๒๕๒๕-๒๕๓๓	๔๔,๒๒๓	๘๐,๖๕๕	๑๓,๖๔๖	๕,๑๒๒	๑๑,๘๘๗	๒๐๐	๑๑,๔๑๐	๓๓๖	๕๕๖	๑,๐๑๗	๑๗๒,๔๘๕
๒๕๓๘	๔,๗๖๓	๑๐,๘๓๘	๑,๕๐๓	๗๒๒	๑,๔๖๔	๕๓๕	๑,๕๕๘	-	๒๒๗	๑๒๐	๒๒,๐๑๐
๒๕๓๙	๗๕๔	๑๖,๐๗๒	๑,๑๒๓	๖๑๓	๑,๕๔๓	-	๗๓๔	-	๔๘๐	๑๓๖	๒๑,๓๕๕
๒๕๔๐	๕๖๒	๑๓,๔๗๕	๑,๐๘๐	๑,๖๕๕	๘๕๘	๒๓๔	๔๓๓	-	๔๘๘	๑๓๔	๑๘,๗๕๕
๒๕๔๑	๒,๕๖๕	๘,๓๖๓	๘๐๓	๗๒๓	๑,๕๕๒	๖๕๔	๕๗๕	-	๓๑๔	๑๑๑	๑๕,๖๖๘
๒๕๔๒	๑,๔๑๔	๘,๗๘๓	๑,๔๖๐	๕๘๔	๑,๔๗๒	๔๐๗	๑๖๗	-	๑๑	๕๔	๑๔,๒๕๘
๒๕๔๓	๑,๖๐๗	๗,๒๘๕	๑,๑๘๑	๓๒๔	๑,๕๔๔	-	๕๔๖	-	๒๐๕	๕๖	๑๒,๗๐๐
รวม	๕๕,๕๒๒	๑๔๔,๔๗๕	๒๐,๗๕๖	๑๓,๗๘๓	๒๐,๗๒๐	๑,๗๔๕	๑๕,๘๒๒	๓๓๖	๒,๖๑๕	๑,๗๐๘	๒๒๗,๒๒๕

หมายเหตุ ทั้งนี้ไม่นับรวมกับผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งเป็นจำนวนมาก

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ สำนักปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์

วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓

เดือน	นาย	นาง	นางสาว	เด็กชาย	เด็กหญิง	แม่ ชี	รวม จำนวนคน	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา	ข้าราชการ	ทหาร/ ตำรวจ	แม่ชี	รวม จำนวน คน
มกราคม	๓๐๗	๕๓๔	๕๑๔	-	๑	๒	๑,๓๕๘	๑,๐๗๓	๑๐๒	๑๖๗	๑๔	๒	๑,๓๕๘
กุมภาพันธ์	๔๐๐	๗๕๖	๘๕๐	๒	๓	๒	๒,๐๕๓	๑,๖๓๔	๑๐๖	๒๗๔	๓๗	๒	๒,๐๕๓
มีนาคม	๔๓๑	๗๓๔	๘๐๒	๖	๒๐	๖	๑,๙๕๕	๑,๔๔๑	๒๕๐	๒๔๐	๒๒	๖	๑,๙๕๕
เมษายน	๖๘๕	๑,๓๓๓	๑,๓๓๖	๑๒	๓๘	๕	๓,๘๐๕	๒,๕๐๐	๕๔๑	๗๑๘	๔๕	๕	๓,๘๐๕
พฤษภาคม	๖๑๕	๑,๐๕๖	๑,๓๑๓	๑๑	๑๘	๔	๓,๐๑๗	๒,๐๖๕	๕๐๖	๔๐๓	๓๕	๔	๓,๐๑๗
มิถุนายน	๔๐๕	๗๖๕	๘๒๑	๑	๑	๔	๑,๙๙๗	๑,๕๓๒	๒๑๐	๒๐๕	๔๖	๔	๑,๙๙๗
กรกฎาคม	๔๒๕	๑,๐๔๕	๕๕๗	๑	๗	-	๒,๔๗๕	๑,๕๕๑	๑๓๔	๓๕๕	๓๕	-	๒,๔๗๕
สิงหาคม	๔๓๗	๕๒๒	๕๕๖	๒	๗	๑	๒,๓๕๒	๑,๘๖๔	๑๒๓	๒๕๔	๔๓	๑	๒,๓๕๒
กันยายน	๓๗๕	๖๕๓	๗๗๖	๒	๔	๑	๑,๘๕๕	๑,๔๘๔	๑๓๒	๒๐๑	๓๗	๑	๑,๘๕๕
ตุลาคม	๖๗๕	๑,๕๓๓	๑,๔๗๒	๒๕	๖๑	๓	๓,๗๗๓	๒,๓๓๖	๖๐๐	๗๕๕	๓๕	๓	๓,๗๗๓
พฤศจิกายน	๓๑๑	๖๒๒	๖๒๗	๑	๒	๕	๑,๕๖๘	๒,๒๓๒	๑๔๓	๑๖๖	๒๒	๕	๑,๕๖๘
ธันวาคม	๖๘๐	๑,๓๔๕	๑,๖๒๒	๒	๓	๖	๓,๖๖๒	๒,๘๔๗	๒๕๕	๕๒๐	๓๔	๖	๓,๖๖๒
รวม	๕,๗๕๐	๑๑,๓๘๖	๑๒,๔๘๖	๖๕	๑๖๕	๓๕	๒๕,๘๕๕	๒๑,๕๕๕	๓,๑๔๒	๔,๓๔๒	๔๑๓	๓๕	๒๕,๘๕๕

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ สำนักปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์

วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๔๓

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต/ นักศึกษา	ข้าราชการ	ทหาร/ ตำรวจ	แม่ชี	รวมจำนวน
------------	---------	---------------------------------	-----------	----------------	-------	----------

		นิติศ/ นักศีกษา	พลเรือน	ตำรวจ		กน
๒๕๒๕- ๒๕๓๓	๒๖,๐๙๘	๕,๖๙๒	๙,๒๓๒	๖๙๕	๑๙๑	๔๑,๙๔๘
๒๕๓๔	๑๒,๐๓๑	๒,๒๖๘	๓,๓๘๒	๒๒๑	๕๖	๑๗,๙๕๘
๒๕๓๕	๑๓,๔๓๒	๔,๑๕๕	๒๐๐	๒,๕๑๕	๒๕	๒๐,๓๒๗
๒๕๔๐	๑๕,๒๑๒	๒,๕๑๓	๓,๙๒๘	๒๔๖	๓๕	๒๑,๙๓๔
๒๕๔๑	๑๙,๕๔๙	๓,๑๑๙	๕,๕๙๖	๓๓๕	๔๖	๒๘,๖๔๕
๒๕๔๒	๒๐,๑๒๖	๒,๙๒๔	๔,๔๑๗	๔๕๐	๕๔	๒๗,๙๑๗
๒๕๔๓	๒๑,๙๕๙	๓,๑๔๒	๔,๓๔๒	๔๑๓	๓๙	๒๙,๘๙๕
รวม	๑๒๘,๔๐๗	๒๓,๘๑๓	๓๑,๑๓๗	๔,๘๗๕	๔๔๖	๑๘๘,๖๗๘

รายการสถาบันและคณะบุคคล

ที่เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม

ณ หอประชุมภavana – กรศรีพา และศาลาสุธรรมภavana

วัดอัมพวัน อำเภพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓

เดือน/วันที่	สถาบันและคณะบุคคล	จำนวนคน
มกราคม		
๒๘-๓๐	นักเรียนป.ว.ช ๑ วิทยาลัยอาชีวศีกษา สิงห์บุรี	๒๑๕
	คณาจารย์	๑๓

	เจ้าหน้าที่	๑๐
	ผู้สมทบ	๒
<hr/>		
กุมภาพันธ์		
๑-๓	นักเรียนชั้น ม๓ โรงเรียนขยายโอกาสสำนักงาน ประถมศึกษา อ.อินทร์บุรี ๑๑ โรงเรียน คณาจารย์	๑๓๓ ๒๒
๔-๖	นักเรียนโรงเรียนอุทัยวิทยาคม อ.เมือง จ.อุทัยธานี คณาจารย์	๖๐ ๖
	นักศึกษาสถาบันราชมงคล วิทยาเขตवासูกกรี จ. พระนครศรีอยุธยา คณาจารย์	๘๐ ๓
๗-๑๒	ข้าราชการ แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่ โรงพยาบาลศิริราช ชุมชุมพุทธธรรม ศิริราช	๓๘
๑๔-๑๘	นักเรียนโรงเรียนจำอากาศ คอนเมือง คณาจารย์	๑๒๐ ๘
๑๘	ผู้สูงอายุ เขตบางรัก กรุงเทพฯ เข้ารับฟังธรรมบรรยาย	๑๐๐
๒๒-๒๖	ข้าราชการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสิงห์บุรี ผู้บริหารประถมศึกษา และคณะครูอาจารย์	๕๒
๒๒-๒๕	ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ และคณาจารย์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง	๕๔
<hr/>		
มีนาคม		
๑๔-๑๗	นักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร อ.วังทอง จ.พิษณุโลก คณาจารย์	๒๑๑ ๓
๒๓-๒๖	กองประมวลผล การสื่อสารแห่งประเทศไทย เขตคอนเมือง กรุงเทพฯ	๓๓
๒๖-๒๕	ข้าราชการครูเทศบาล จ.พิษณุโลก	๓๓
๒๗	คณะกรรมการพระภิกษุสามเณรบาลี วัดศรีโสดา จ.เชียงใหม่ มาฟังธรรม	๓๕

๒๕	อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเมือง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี มาพึงอบรมธรรม	๓๐
เมษายน		
๑	คณะเขตห้วยขวางกรุงเทพฯ มาพึงธรรม	๑๖๐
๓ - ๕	นักศึกษาปริญญาโท สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร คณาจารย์	๔๓ ๓
	ผู้บริหารระดับกลาง วิทยาลัยการสาธารณสุข สิรินธร พิษณุโลก	๓๘
	อาจารย์เจ้าหน้าที่	๖
๔ - ๕	ข้าราชการครูสำนักสามัญศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์	๒๔๐
๕ เม.ย.- ๑ พ.ค.	บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ของ ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ๑ เดือน	๕๑
๑๖-๑๗	นักเรียนโรงเรียนนายเรืออากาศดอนเมือง กองบัญชาการ ฝึคนักศึกษาทหารอากาศ ดอนเมือง กรุงเทพฯ	๒๓๐
๒๑-๒๘	ข้าราชการกรมการเงินทหารบก ในกองบัญชา การกองทัพบก ถ.ราชดำ เนินนอก เขตพระนคร กรุงเทพฯ	๑๒๕
	เจ้าหน้าที่	๘
๒๓	สามเณรภาคฤดูร้อนของวัดนาคปรก รุ่นที่๒๓ มาพึงธรรม นำโดยพระครูธรรมธรเศรษฐกิจ สมาหิโต เจ้าอาวาสวัดนาคปรก	๕๖
๒๓ เม.ย. -๕ พ.ค.	นักเรียนหญิงโครงการสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา บรมราชกุมารี	๑๓๓
๒๓ เม.ย. -๑๓ พ.ค.	สามเณรโครงการสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี	๕๐
พฤษภาคม		
๕-๑๒	ข้าราชการกรมการเงินทหารบก รุ่นที่ ๒ เจ้าหน้าที่	๑๓๕ ๕
๖	นักศึกษาปริญญาโท บริหารการศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา อาจารย์	๓๐ ๑

๗	ผู้สูงอายุจากคลองเตยมาพึงธรรม	๘๐
	เจ้าหน้าที่	๑๐
๑๒	สำนักงานเขตหนองแขม ๒๘ พ่าผู้สูงอายุ	
	มาพึงธรรม	๑๒๐
๒๗-๓๐	นักเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต ปทุมธานี	๒๖๑
	คณาจารย์	๕
	นักเรียนโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย อุทัยธานี	๗๖
	คณาจารย์	๘
๓๑ พ.ค.	นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนปิยะชาติพัฒนา	
-๒๓.ย.	อ.เมือง จ.นครนายก	๑๕๘
	คณาจารย์	๕
<hr/>		
มิถุนายน		
๒-๔	นักศึกษาสถาบันราชภัฏเทพสตรี รุ่นที่ ๑	๓๘๒
	คณาจารย์	๑๑
๖-๘	นักศึกษาสถาบันราชภัฏเทพสตรี รุ่นที่ ๒	๕๕๘
	คณาจารย์	๖
๗-๑๑	นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน	
	พนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี	๑๑๖
	คณาจารย์	๕
๑๖-๒๒	บุคคลากรกองทัพบก รุ่นที่ ๑๗ ปี ๒๕๔๓	
	ข้าราชการกองทัพบก	๕๗
	นักเรียนนายร้อย จปร.	๒๑
	อนุศาสนาจารย์	๖
	ข้าราชการอัยการจังหวัด รุ่น ๓๕	
๒๓-๒๕	นักเรียนชั้น ป.๖ โรงเรียนบรจรัตน์	
	อ.เมือง จ.ลพบุรี	๒๔๕
	คณาจารย์	๒๖
๒๗-๒๘	นักเรียนชั้น ป.๕ และ ม.๓ โรงเรียนทวีวัฒนา	
	ยานนาวา กรุงเทพฯ	๑๕๑
	คณาจารย์	๓๔
	นักเรียนชั้น ม.๑ และ ม.๒ โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์	
	ค่ายนารายณ์ศึกษา อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๕๕

	คณาจารย์	๑๐
	นักเรียนชั้น ม.๑ และ ม.๓ โรงเรียนขยายโอกาส เขตอำเภอพรหมบุรี	๑๑๗
	คณาจารย์	๒๕
๓๐ มิ.ย.-	นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนเซนต์คาเบรียล	
๒๓ ก.ค.	ถ.สามเสน เขตดุสิต กรุงเทพฯ	๑๔๔
	คณาจารย์	๑๓
<hr/>		
กรกฎาคม		
๓-๕	นักเรียนโรงเรียนอุบลวนาราม อ.บางกรวย จ.นนทบุรี	๕๘
	คณาจารย์	๘
๑๐-๑๒	นักเรียนโรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี แขวงบางอ้อ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ	๑๘๕
	คณาจารย์	๘
๑๓-๑๕	คณะกรรมการข้าราชการอวุโสกระทรวงศึกษาธิการ	๒๓
๑๘-๒๐	นักเรียน สหวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา เขต ๓	๗๖
	คณาจารย์	๕
๒๑-๒๓	ข้าราชการผู้บริหารกรมการศาสนา	๓๕
๒๑-๒๓	บุคคลากรกองทัพบกรุ่นที่ ๑๘ ข้าราชการกองทัพบกชาย	๘๓
	ข้าราชการกองทัพบกหญิง	๓๔
๒๘-๓๐	นักเรียนโรงเรียนบ้านหมี่วิทยาชั้น ม.๕	๒๐๓
	คณาจารย์	๓๐
<hr/>		
สิงหาคม		
๑-๕	ข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหมรุ่นที่ ๕	๗๗
๔-๖	นักเรียนชั้น ม.๖ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ. พระนครศรีอยุธยา	๒๘๑
	คณาจารย์	๑๕
๘-๑๔	คณะกรรมาธิการปฏิบัติธรรมถวายพระราชสุทธินามมงคล ครบ ๗๒ ปี	๓๐๐
๘-๒๐	คณะองค์การค้ำของคุรุสภา	๒๕

	สำนักงานเทศบาลนครนนทบุรี	๑๒๓
๒๑-๒๓	คณะครูอาจารย์โรงเรียนชัยภูมิภักดิ์ชุมพล	๖๘
๒๔-๓๐	ข้าราชการกองทัพบกปฏิบัติธรรมในพรรษา รุ่นที่ ๑	๒๑๗
๒๖	นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศวิหารมาฟ้าธรรม	๒๒๕
	คณาจารย์	๕
	ฆราวาส	๖
	นักเรียนนายเรืออากาศ	๓๐
	นายทหารผู้ปกครอง	๓
๓๐	คณะผู้สูงอายุบ้านหม้อ ท่าเรือ สระบุรี มาฟ้าธรรม	๑๐๐
	คณะแม่บ้านทหารอากาศ มาฟ้าธรรม	๑๒๐

กันยายน

๘-๑๔	ข้าราชการทหารบกปฏิบัติธรรมในพรรษา รุ่นที่ ๒	๓๐๒
	คณะครูอาจารย์ โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จุฬายธานี	๑๘
๕	คณะกลุ่มออมทรัพย์ โชนเหนือ หลักสี่ คอนเมือง บางเขน สายไหม คูสิต พระนคร ราชเทวี บางซื่อ และคณะกรรมการคูคลอง มาฟ้าธรรม	๑๐๐
๑๕-๑๗	นักเรียนโรงเรียนอินทโมลีประทาน	๒๖๔
	คณาจารย์	๕
	นักเรียนโรงเรียนวัดศศิกรธา	๓๖
	คณาจารย์	๒
	นิสิตแพทย์โรงพยาบาลราม	๕
	อาจารย์	๑
๑๘-๒๐	นักเรียนชั้น นม๔ โรงเรียนวัดอินทาราม	๑๘
	คณาจารย์	๓
๒๒-๒๔	ข้าราชการทหาร กรมทหารช่างราชบุรี	๑๒
๒๕ก.ย.	นักเรียนชั้น ม๑และชั้น นม๔ โรงเรียนหรรษาสุจิตต์	
-๑ ต.ค.	วิทยา ๒ อ.บางปลาหมอ จ.สุพรรณบุรี	๑๖๘
	คณาจารย์	๑๑

ตุลาคม

๔-๖	คณะครูอาจารย์วิทยาลัยเกษตร และเทคโนโลยีสิงห์บุรี	๔๕
๖-๘	นักเรียนชั้น ม.ปลาย โรงเรียนคงคาวิทยาลัย คณาจารย์	๑๓๐ ๖
	นักเรียน โรงเรียนชัยบาดาลวิทยาลัย คณาจารย์	๓๘ ๑
	นักเรียน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย คณาจารย์	๔๒ ๕
๑๕	นิติคณະมนุषยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จ.พิษณุโลก	๓๖
๑๖-๑๙	นักเรียนโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา คณาจารย์	๓๔๘ ๖๒
๒๐	คณะครูอาจารย์โรงเรียนประเทืองทิพย์พิทย สายไหม คอนเมือง กรุงเทพฯ มาพึงธรรม	๑๑๓
๒๔-๒๗	คณะครูอาจารย์โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ บางพลัด กรุงเทพฯ คณะครูอาจารย์โรงเรียนจรัญพิทยา อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร	๓๖ ๑๔
๓๐	สมาชิกผู้สูงอายุ จากศูนย์ผู้สูงอายุ วัดพระพุทธรบาทตากผ้า จ.ลำพูน	๑๑๐
๓๐-๓๑	คณะครู โรงเรียนอนุบาลคอนเจดีย์ จ.สุพรรณบุรี	๔๕

พฤศจิกายน

๑๐-๑๒	นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ระดับชั้น ปว.ช. ๑ รุ่นที่ ๑ อาจารย์ พี่เลี้ยง	๑๘๕ ๑๐ ๓
๑๓-๑๕	นักเรียนโรงเรียนประเทืองทิพย์พิทยา เขตสายไหม กรุงเทพฯ คณาจารย์ วิทยาลัยภาคกลางนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์ อาจารย์	๑๖๖ ๘ ๓๘ ๑
๑๗-๑๙	นักเรียนมัธยมปลาย โรงเรียนวัดรางบัว	

	เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ	๘๑
	คณาจารย์	๕
๒๐-๒๒	นักเรียนวัดใหม่ผดุงเขต อบรมกรวย จ.นนทบุรี	๕๒
	คณาจารย์	๕
๒๔-๒๖	นักเรียนอาชีวศึกษาสิงห์บุรี รุ่นที่๒	๑๕๓
	คณาจารย์	๑๔
	พี่เลี้ยง	๑๓
	นักศึกษาศาสน์นราธิวาสราชภัฏเชียงใหม่	๖๕
	อาจารย์	๑
๒๗-๓๐	คณะกรรมการค้ำของคุรุสภา ศึกษาภัณฑ์พานิช กรุงเทพฯ	๒๔

ธันวาคม

๑-๕	นักเรียนชั้น ม๔ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี	๒๑๕
	คณาจารย์	๑๒
๑-๓	นักเรียนชั้น มปลาย โรงเรียนพยุหะพิทยาคม อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์	๕๒
	คณาจารย์	๑๑
๖-๑๐	นักศึกษาราชภัฏนครสวรรค์	๕๘
	คณาจารย์	๓
	นักศึกษาราชภัฏกำแพงเพชร	๖๕
	คณาจารย์	๕
	นักศึกษาราชภัฏพิบูลสงคราม	๓๔
	คณาจารย์	๑๑
๑๐	นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล มาฟ้าธรรม	๕๐
๑๑	ชมรมคณะพุทธศาสน์การบิณฑูตมาฟ้าธรรม	๒๘๐
๑๕-๑๗	นักเรียนชั้น ม๓,ม.๔ โรงเรียนสงวนหญิง สุพรรณบุรี	๑๕๔
	คณาจารย์	๓
๑๘-๒๐	นักศึกษาศาสน์นราธิวาสราชภัฏสมเด็จพระเจ้าพระยา	๓๕๓
	คณาจารย์	๒๒
๒๑-๒๓	นักเรียนโรงเรียนวัดศุขแก้ว (รุ่งโรจน์รัตนกุลอุปถัมภ์) อ.ป่าโมก จ.อ่างทอง	๑๑๖

รวมทั้งสิ้น ๕๖ คณะ จำนวน ๑๒,๗๐๐ คน

รายการบริจาคปัจจัยส่วนตัวของพระราชสุทธิญาณมงคล
ในการช่วยเหลือสาธารณกุศลและสาธารณประโยชน์ต่างๆ
ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๓

วัน/เดือน/ปี	รายละเอียด	จำนวนเงิน
๒ มกราคม	บำรุงพระพุทธศาสนา ศูนย์ธรรม วัดบรมนิเวศวิหาร	๒๐,๐๐๐
๕ มกราคม	บริจาคเพื่อสมทบมูลนิธิชัยพัฒนา ร่วมกับสถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
๑๘ มกราคม	อุปถัมภ์ทุนการศึกษา “งานวันรวมศิษย์พระธรรมวิทยากร ครั้งที่ ๑๓	๑๐,๐๐๐
๑๘ มกราคม	ถวายพระป่า วัดโพธิ์ลังกา ฌางปلام้า อ.บางปلام้า จ.สุพรรณบุรี	๕,๐๐๐
๒๕ มกราคม	ถวายผ้าไตร งานผูกพัทธสีมา วัดหลวงพ้อเขียว ตำบลพะเนียง อ.บ้านแพรก จ.พระนครศรีอยุธยา	๖๕,๐๐๐
๒๖ มกราคม	ถวายเป็นพระราชกุศลตามอภัยสัจจะ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	๑๐๐,๐๐๐
๒๗ มกราคม	บริจาคกองทุนพระวรวงษาทีนิตตามาคูเพื่อลดการติดเอดส์จากแม่สู่ลูก	๕,๖๘๐

๒๗ มกราคม	บริจาคร่วมจัดงานประเพณี “กำฟ้า” วัดกุฎีทอง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๓๐,๐๐๐
๖ กุมภาพันธ์	ถวายผ้าป่า วัดอนุภาค สภามหาวิทยาลัย อ.กระทุ่ม จ.อุทัยธานี	๑๐,๐๐๐
๑๑ กุมภาพันธ์	อุปถัมภ์โครงการอบรมบาลี วัดต้นสน อ.เมือง จ.อ่างทอง	๒๐,๐๐๐
๑๓ กุมภาพันธ์	ช่วยทุนการศึกษาปริญญาเอก น.ส. พงนิ เนียมศักดิ์	
๑๓ กุมภาพันธ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	๑๐๐,๐๐๐
๑๕ กุมภาพันธ์	บริจาคสร้างถนน วัดแม่สลิดหลวง ต.แม่สอง อ.ท่าสองยาง จ.ตาก	๕๑,๕๐๐
๑๕ กุมภาพันธ์	ทำบุญร่วมซ่อมแซมพระวิหารวัดเขาแก้ว อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์	๑๕,๐๐๐
๑๖ กุมภาพันธ์	ทอดผ้าป่าสร้างศาลาการเปรียญ วัดป่าเวฬุวัน อ.วิเศษ จ.สุพรรณบุรี	๒๐,๐๐๐
๑๖ กุมภาพันธ์	ใน จ.อุบลราชธานี	
๑๘ กุมภาพันธ์	บริจาคซื้อเครื่องโทรสาร จำนวน ๑ เครื่อง ให้กองกำกับการตำรวจภูธร จ.สิงห์บุรี	๑๐,๐๐๐
๒๒ กุมภาพันธ์	ทำบุญสร้างศาลาอเนกประสงค์ วัดพุทธมณฑลนิมิต ประเทศสหรัฐอเมริกา	๒๐,๐๐๐
๒๒ กุมภาพันธ์	สร้างหน้าต่างอุโบสถ วัดพัฒนาสามัคคีธรรม บ้านหนองคูพัฒนา อ.คูคต จ.ชัยภูมิ	๓๐,๐๐๐
๒๓ กุมภาพันธ์	บริจาคสร้างตู้สายตรวจ ต.ประสุก อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
๒๖ กุมภาพันธ์	อุปถัมภ์โครงการอบรมบาลีก่อนสอบ ณ วัดพิศุทธทอง อ.ท่าช้าง จ.สิงห์บุรี	๓๐๐,๐๐๐
๒๘ กุมภาพันธ์	บริจาคสร้างกุฏิที่พักสงฆ์ วัดเสาชงทอง อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๒๐,๐๐๐
๒๙ กุมภาพันธ์	อุปถัมภ์โครงการอบรมบาลีก่อนสอบ ณ วัดต้นสน อ.เมือง จ.อ่างทอง	๒๐,๐๐๐
๓ มีนาคม	บริจาคสร้างศาลาทรงไทยบริเวณสระน้ำ หน้าสถานีตำรวจภูธร อ.ท่าช้าง จ.สิงห์บุรี	๑๐๑,๐๐๐
๗ มีนาคม	บริจาคในโครงการอบรมพระสังฆาธิการ วัดสามพระยา แขวงสามพระยา เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร	๓๐,๐๐๐
๑๖ มีนาคม	บริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์และพริ้นเตอร์ โรงพยาบาลอินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี	๕๕,๐๐๐
	เครื่องทำน้ำร้อน น้ำเย็น เครื่อง	๕,๐๐๐
๑๘ มีนาคม	บริจาคสร้างประปาบาดาล วัดป่าศรีอุบลวราภรณ์ ต.กุหลาบ อ.กุหลาบ จ.เลย	๕๔,๐๐๐
๒๐ มีนาคม	บริจาคเพื่อจัดซื้ออุปกรณ์และเครื่องมือ ใช้ในการเตรียมยาสมุนไพร แคปซูล	
	กลุ่มงานเภสัชกรรม โรงพยาบาลอินทร์บุรี ต.ทับยา อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี	๑๒๘,๐๐๐
๒๘ มีนาคม	ก่อสร้างศูนย์เด็กเล็ก บ้านนาฝอย อ.กุหลาบ จ.เลย	๕,๐๐๐
๓๑ มีนาคม	สร้างเมรุ วัดเกาะรายเสียดใน ต.เพชรชมพู กิ่งอ. โกสัมพี จ.กำแพงเพชร	๑๐,๐๐๐
๒ เมษายน	บริจาคเข้ามูลนิธิถาวรจิตตาวโร – วงศ์มัลย์ วัดปทุมวนาราม กรุงเทพมหานคร	๒๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างพระอุโบสถ วัดป่าวิเวกธรรมคุณ บ้านห้วยผูก อ.วังสะพุง จ.เลย	

๒ พฤษภาคม	ทูลเกล้าฯ ถวายโดยสมเด็จพระราชกุศลตาม พระราชอภัยยศ พระบาทสมเด็จพระ	๕๐,๐๐๐
๘ พฤษภาคม	พระเจ้าอยู่หัว	๑,๐๐๐,๐๐๐
๑๓ พฤษภาคม	บริจาคทรัพย์ ในการต่อเติมอาคารอเนกประสงค์ของศูนย์ผู้สูงอายุ วัดพระพุทธ บาทตากผ้า	๕๐,๐๐๐
๑๖ พฤษภาคม	บริจาคทรัพย์ ในการปรับปรุงสำนักทะเบียน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๒๑๒,๐๐๐
๒๓ พฤษภาคม	ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เจริญพระชนมมายุครบ ๒๖,๔๖๕ วัน เท้า สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช	๑๐๐,๐๐๐
๒๓ พฤษภาคม	อุปถัมภ์เหล่ากาชาดจังหวัดสิงห์บุรี	๑๐๐,๐๐๐
๒๕ พฤษภาคม	ร่วมสร้างเมรุ ๑ หลัง วัดคดอยเตน อ.เหล่ายาว อ.บ้านไธสง จ.ลำพูน	๒๐,๐๐๐
๒๕ พฤษภาคม	สมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา เพื่อดำเนินในกิจกรรมต่างๆ	๖,๐๐๐,๐๐๐
๑ มิถุนายน	ถวายสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี (ส่วนพระองค์)	๑๐๐,๐๐๐
๗ มิถุนายน	สนับสนุนโครงการณรงค์ต้านตสารณสุข สมเด็จพระเจ้า ๑๐๐ ปี โรงพยาบาลพรหม บุรี	๓๑,๓๐๐
๖ มิถุนายน	อุปถัมภ์โครงการอบรมสังฆาธิการ จังหวัดสิงห์บุรี	๑๘๐,๐๐๐
๑๗ มิถุนายน	ถวายปัจจัยในการจัดสร้างห้องน้ำ ที่ศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนาถ้ำพระงามเชียงชัย จ.เชียงใหม่	๕๐,๐๐๐
๒๗ มิถุนายน	บำรุงศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน .ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
๓๐ มิถุนายน	จัดตั้ง กองทุนอาหารกลางวันสำหรับผู้ด้อยซึ่งที่เบิกตัวมาพิจารณาคดีที่ศาล ศาล จังหวัดอ่างทอง	๑๐๐,๐๐๐
๑ กรกฎาคม	บำรุงศูนย์ปฏิบัติธรรม ศูนย์รุ่งเรือง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่	๕๐,๐๐๐
๒๐ กรกฎาคม	ร่วมสร้างศาลาการเปรียญ วัดคดอยเสด็จ ต.ชมเจริญ อ.ปากชม จ.เลย	๓๐,๐๐๐
๒๑ กรกฎาคม	มูลนิธิสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ฟื้น ชุตินฺธโร) วัดสามพระยา	๑๐,๐๐๐
๒๔ กรกฎาคม	เพิ่มทุนมูลนิธิสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ	๒๐,๐๐๐
๕ สิงหาคม	สมทบทุนมูลนิธิสงเคราะห์คนชราลพบุรี	๒๐,๐๐๐
๖ สิงหาคม	ถวายศาสนสงเคราะห์ วัดคลองโพธิ์ อ.เมือง จ.อุดรดิษฐ์	๑๐,๐๐๐
๑๔ สิงหาคม	สร้างห้องน้ำ วัดจุกเขมอ ต.คลองจุกเขมอ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา	๓๐๐,๐๐๐
๑๘ สิงหาคม	สมทบทุนการก่อสร้างศาลาอเนกประสงค์ธรรมสถาน ต.กุดจิก อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา	๑๐๐,๐๐๐
๑๘ สิงหาคม	สมทบทุนสร้างที่พักตำรวจสายตรวจปากบาง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๕๑,๐๐๐
๒๕ สิงหาคม	ถวายเจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตน์ ตามพระราชอภัยยศ	๑๐๐,๐๐๐
๓๑ สิงหาคม	บริจาคมูลนิธิเด็กหญิงไทยในชนบท สวนเวฬุวัน ขอนแก่น	๒๐,๐๐๐

๒ กันยายน	ทอดผ้าป่าสามัคคี โรงเรียนวัดประโชติการาม ต.บางกระบือ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
๑๒ กันยายน	ทำบุญสร้างพระธาตุเจดีย์ล้านนา ณ วัดพร้าวคู ต.ศรี่ง อ.เชียงของ จ.เชียงราย (โดยมอบผ่านคุณสุรัญญา, และคุณประหยัด บุญสูง)	๓๐,๐๐๐
๑๔ กันยายน	สร้างหนังสือ พิมพ์หนังสือที่ระลึกสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๒๐๐ ปี แจกเป็น ธรรมเนียมถวายเป็นพระราชกุศล จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม มอบให้คุณ นิคมและคุณมลฤดี จาตุรันต์ ธุรกิจก้าวหน้าเป็นผู้จัดพิมพ์	๒๐๐,๐๐๐
๒๐ กันยายน	ร่วมทำบุญทอดกฐิน สร้างพระอุโบสถ วัดสามัคคีธรรม ต.หนองโพธิ์ อ.หนองหญ้าไซ จ.สุพรรณบุรี	๕๐,๐๐๐
๒๖ กันยายน	คู่มือพระนวกะ ๑๐,๐๐๐ เล่ม ๒๗๐,๐๐๐ บาท, สารบรรณ ๒,๐๐๐ เล่ม ๔๐,๐๐๐ บาท	๓๑๐,๐๐๐
๗ ตุลาคม	ทำบุญออกโรงทานฉลองสมณศักดิ์ พระธรรมวิสุทธิธารจารย์ ที่ปรึกษาเจ้าคณะ ภาค ๕ วัดธาตุ อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๕๐,๐๐๐
๒๗ กันยายน	สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชถวายสร้างสถานปฏิบัติธรรมเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ญาติโยมร่วมด้วย	๑,๑๔๕,๘๔๐
๒ ตุลาคม	ทอดผ้าป่า สร้างมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สาขาไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ถวายพระราชพรหมณี อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหา จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย รับเงินทางธนาคาร	๑๐,๐๐๐
๔ ตุลาคม	สร้างโรงเรียนประชาบาลวัดนาค อ.บางปะหัน จ.นครศรีอยุธยา อาคาร ๖ รอบ ๗๒ ปี พระราชสุทธิญาณมงคล ครั้งที่ ๑ (พระอธิการปรีชาพร้อมด้วย กรรมการวัดเป็นผู้ ผู้รับเงิน)	๕๐๐,๐๐๐
๑๐ ตุลาคม	ถวายพระภิกษุที่ตรวจข้อสอบธรรมพระนวกะวัดกุฎีทอง	๕๐,๐๐๐
๕ ตุลาคม	มอบเงินให้ศาลอ่างทองเลี้ยงผู้ต้องหา นางประทานพร ยอดปัญญา ผู้พิพากษา หัวหน้าศาล จังหวัดอ่างทอง ผู้รับเงิน	๑๐๐,๐๐๐
๒๓ ตุลาคม	๑) ทำบุญช่วยมูลนิธิเผยแผ่ธรรมของฝ่ายกองอนุศาสนาจารย์ กรมเสมียน ตรากระทรวงกลาโหม พอ.ชยันต ญาติมิตร ผู้รับเงิน	๕๐,๐๐๐
๒๓ ตุลาคม	๒) ร่วมเป็นเจ้าภาพการประชุมพระสงฆ์จากประเทศต่างๆ ทั่วโลก ๑,๐๐๐ รูป การเผยแผ่พระพุทธศาสนา ณ พุทธมณฑล จ.นครปฐม ทำบุญร่วม	

	ด้วยกัณมาหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ.อ. เดือน สุนทรเศวตวรรษผู้รับเงิน	๕๐,๐๐๐
๒๕ ตุลาคม	โครงการอบรมนักเรียน ตรี-โท-เอก ณ วัดพรหมบุรี นักเรียนชั้นตรี๑๕ รูป นักเรียนโท๒๔รูป นักเรียนเอก๘๘ รูป รวม ๔๔๕ รูป	๕๐๕,๐๐๐
๒๗ ตุลาคม	สนับสนุนกองทุนสนทนาศรรมนำสุข ท่านผู้หญิงมลณีรัตน์ บุณนาค ใน สังฆราชูปถัมภ์เพื่อสร้างพระไตรปิฎก ฉบับอักษรโรมัน โดยมอบผ่านคุณกรรม ภรณ์ วงศ์ปิยะกุล ณ ศาลาทวนูกุลสวนจิตรลดา	๘๔,๐๐๐
๒๕ ตุลาคม	ทอดกฐินศูนย์ปฏิบัติธรรม สวนเวฬุวัน รวมทั้งหมด ทั้งเจ้าภาพด้วย	๒๑,๒๑๕,๐๘๘
๒๕ ตุลาคม	ทอดกฐินวัดคินคาณานิ บ้านเป็ง อ.พรหมบุรี ส่วนตัว ค่ากฐินด้วย	๑,๐๕๕,๕๕๕
๒๗ ตุลาคม	พิมพ์หนังสือพุทธโศโลยี อนุสรณ์สมเด็จพระเจ้า ๑๕,๐๐๐ เล่มแจกเป็นอนุสรณ์ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๓	๓๐๐,๐๐๐
๕ พฤศจิกายน	ทอดกฐิน วัดสน้ำ อท่าช้าง จ.สิงห์บุรี	๓๐,๐๐๐
๓ พฤศจิกายน	ทอดกฐินสร้างหอสมุดมนต์วัดคกม่วง ตบ้านไจ้ อ.อุทุม จ.สุพรรณบุรี พระ กรมมหาเถียร วัดเชตุพน ผู้รับเงิน	๑๐๐,๐๐๐
๕ พฤศจิกายน	ทอดกฐินสร้างศาลาวัดบางพาน อท่าวัน จ.ลพบุรี ร่วมกับคณะกรุงเทพฯ โยมอัญชลิ วงวาสินธุ์	๑๐๐,๐๐๐
๗ พฤศจิกายน	สร้างหอสมุดโรงเรียนเมืองเค็กวิทยา อแม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ อาจารย์ฝอยทอง สมวธา ผู้รับเงิน	๑๐๐,๐๐๐
๔ พฤศจิกายน	พิมพ์หนังสือหลวงพ่อดอบปัญหาปัญญาชนชาวตะวัดคก๕,๐๐๐ เล่มให้ มหาวิทยาลัยมหิดลมอบให้ศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุล	๕๐,๐๐๐
๗ พฤศจิกายน	ทอดกฐินวัดหนองไค้ หมู๕ ต.จีเหล็ก อแม่แตง จ.เชียงใหม่ พระมหาภาณ พงษ์ เสนาธรรม เป็นเจ้าอาวาส มีพระ๕ รูป สามเณร ๕๒ รูป ๑) ปัจจัยหลวงพ่๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๒) เงินร่วมกับคณะศิษย์๑๔๗,๒๘๐ บาท ๓) เช็กจากคุณสมนึก จูไรรัตน์ วัชรเถียร๑๐๐,๐๐๐ บาท ๔) เงินจากชาวเชียงใหม่ ๓๕๗,๕๗๕.๕๐ บาท	๑,๖๐๘,๘๕๖

	<ul style="list-style-type: none"> - ชำระหนี้สร้างโรงเรียนค่าหน้าโฉนด ๘๐๐,๐๐๐ บาท - ชำระเงินสร้างโบสถ์ ๕๐๐,๐๐๐ บาท - เหลือเงินเข้าวัด ๓๐๘,๘๕๖ บาท 	
๕ พฤศจิกายน	ทำบุญช่วยปราบยาเสพติดภาคเหนือ คุณสุวิทาส์ กิรบุตร เชียงใหม่ ผู้รับเงิน	๒๐,๐๐๐
๑๑ พฤศจิกายน	ช่วยทุนการศึกษาปริญญาโท น.ส.ภาวิณี ปิยฉัตร ๑๑ หมู่ ๒ ซ.หมู่บ้านอักษรราถ ทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐	๑๕,๐๐๐
๑๐ พฤศจิกายน	๑) บริจาคปัจจัยสร้างหอสมุดวิทยาลัยการต่อเรือ พระนครศรีอยุธยา	๕๐,๐๐๐
๑๐ พฤศจิกายน	๒) บริจาคปัจจัยเพิ่มเติมการสร้างโรงเรียน สบจ วัฒนาค อ.บางปะหัน จ. พระนครศรีอยุธยา เพิ่มเติมจากเดิมในวันวางศิลาฤกษ์	๕๐,๐๐๐
๑๗ พฤศจิกายน	ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว บำรุงสภาพอากาศไทย(ผ่านคุณนายชูศรี เกตุรา)	๑๐๐,๐๐๐
๒๒ พฤศจิกายน	จ่ายค่าผ้าไตรเต็มมีสรีนดีคู่ ๑๕๐ ซม สีแก่นทอง ๑๐ ไตร (๑,๐๕๐) = ๑๐,๕๐๐ ไทยทานกล่องใหญ่ ๑ กล่อง (๘๐๐) ๘,๐๐๐ รวมร้านฮั่วเสฮวด กรุงเทพฯ คุณ มยุรี คุเกษมกิจ ๑ ชุด ๑,๘๕๐	
๓๐ พฤศจิกายน	ไทยทานถวายพระวงศศิลาฤกษ์ศาลาสวนเวฬุวัน ขอนแก่น	๑๘,๕๐๐
๓๐ พฤศจิกายน	วงศศิลาฤกษ์ศาลาปฏิบัติศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ขอนแก่น ถวายพระเจริญ พระพุทธมนต์	๒๐,๓๕๐
	๑) พระธรรมปริยัติโมลี วัดทินกรนิมิต ถนนทพบุรี เจ้าคณะภาค ๕ ถวาย ๓,๐๐๐ บาท	
	๒) เจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น พระพุทธนิสารสูริ วัดธาตุ ๕,๐๐๐ บาท	
	๓) พระสุนทรธรรมภาณี วัดหนองเหล็ก จ.มหาสารคามที่ปรึกษาจังหวัด ๑๕,๐๐๐ บาท	
	๔) พระกิตติญาณโสภณ วัดศรีนวล รองเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น ๑๕,๐๐๐ บาท	
	๕) พระวิสุทธกิตติสาร วัดหนองแวง ขอนแก่น ๑๕,๐๐๐ บาท	

	<p>๖) พระปริยัติวรคุณ วัดหนองกงเจ้าคณะอำเภอ น้ำพอง ๑๕,๐๐๐ บาท</p> <p>๗) พระครูพิทักษ์สารเขต วัดพุทธารามเจ้าคณะเมือง ขอนแก่น ๑๕,๐๐๐ บาท</p> <p>๘) พระครูสุเทพสารคุณ วัดเทพบูรณาราม รองอธิการบดีมจร วิทยาลัย ขอนแก่น ๑๕,๐๐๐ บาท</p> <p>๙) พระครูเขมภิกขุติ วัดไตรคามบารุง</p> <p>เจ้าคณะตำบลตำราญ ขอนแก่น ๑๕,๐๐๐ บาท</p> <p>๑๐) พระครูสารกิจจานุชิตี วัดกลาง กุดรัง เจ้าคณะ อำเภอกิ่งกุดรัง จ. มหาสารคาม ๑๕,๐๐๐ บาท ถวาย พระพุทธ ๑๕,๐๐๐ บาท</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้รางวัลนักเรียนมาช่วยงานและรื้อน้ำสถานที่โรงเรียน ขอนแก่นนคร อาจารย์นั่งนันทน์ผู้รับไป ๒๐๐,๓๕๐ - เงินทำบุญรับจากผู้บริจาคและจากวัดอัมพวันมอบให้ศูนย์ฯทั้งหมด ๒๐,๐๐๐ - บริจาคบวชพระถวายพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ของคณะตำรวจขอนแก่น ๘๐๘,๕๗๕ - บริจาคเงินซื้อที่ดินให้ศูนย์ฯ ๕๐,๐๐๐ - แจกแม่ครัว ๕๐๐,๐๐๐ - ถวายพระช่วยงานในศูนย์ ๑๕,๐๐๐ <p>ทำบุญมูลนิธิสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ๔๔ ม. ๑๑ ต.ปากช่อง อ. จอมบึง จ.ราชบุรี ๗๐๑๕๐ ผ่านแม่ชีหวานใจ ชุกร</p>	
๓ ธันวาคม	บริจาคปัจจัยให้คณะวัดจินตคามณีไปเลี้ยงบรรดาข้าราชการในวันเฉลิมพระ	
๕ ธันวาคม	ชนมพรรษาพระเจ้าอยู่หัว ณ ศาลากลางจังหวัดลพบุรี พระครูปริยัติกิจจานุชิตี รับไปจัดทำให้	๒๐,๐๐๐
๖ ธันวาคม	บริจาคอุปถัมภ์การปฏิบัติธรรม ณ พุทธมณฑลเฉลิมพระเกียรติ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๓-๗ ธันวาคม ๒๕๔๓	๑๕,๐๐๐

๗ ธันวาคม	๑) มอบเป็นสินน้ำใจในการเขียนแบบศาลาปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแก่ อาจารย์เรืองศักดิ์ไชย ดวงศรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒๐,๐๐๐
๑๐ ธันวาคม ๘ ธันวาคม	๒) ช่วยสร้างเครื่องมือศูนย์อุบัติเหตุและวิกฤตบำบัดโรงพยาบาล หมอเมือง จ.ขอนแก่น มอบให้นายแพทย์วิฑูรย์ชาติ บัญชาชัย หัวหน้าศูนย์อุบัติเหตุ และวิกฤตบำบัด จขอนแก่น พิมพ์หนังสือแจกทั่วไปอีก โดยธุรกิจก้าวหน้า มอบเงินใช้จ่ายในศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันให้พระครูวิวัฒน์ ทำบุญให้หลวงพ่อกุศลธรรมญาณ วัดกวีศราราม จลพบุรี ถวายพระ ๑๑ ชุด ถวายปัจจัยรูปละ ๑,๐๐๐ บาท เข้ามูลนิธิโรงเรียนวินิตศึกษา เข้าศึกษบาลี	๓๐,๐๐๐ ๑๐๐,๐๐๐ ๔๐,๐๐๐ ๑๐๐,๐๐๐ ๒๐,๕๐๐ ๑๑,๐๐๐ ๒๐,๐๐๐
๑๔ ธันวาคม	บริจาคทอดผ้าป่าทุนการศึกษาให้โรงเรียน นวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษา น้อมเกล้า๒๕๘/๘๘ ม. สัมมากร อ.รามคำแหง เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ มอบให้ นางวิลาวัดย์ สิทธิวงษ์ ผอโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียม อุดมศึกษาน้อมเกล้า	๒๐,๐๐๐
๑๖ ธันวาคม	หล่อพระประธานในโบสถ์ เชียงใหม่ ร่วมกับ พต.อ. ประสพการณ์	
๒๘ ธันวาคม	ถวายบำรุงวัดสน้ำ อท่าช้าง จ. สิงห์บุรี มอบให้พระครูเจ้าอาวาส	๑๐๐,๐๐๐
๒๕ ธันวาคม	บริจาคปัจจัยซื้อเครื่องโทรสารให้กองอนุศาสนาจารย์ พอ.ชอบ อิทธิฤทธิ์	๑๐,๐๐๐
		๕,๐๐๐
		๑๐,๐๐๐
	รวมยอดเงินบริจาคเป็นการส่วนตัวของพระราชสุทธิญาณมงคล ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ (สี่สิบล้านสี่แสนสี่หมื่นสี่พันสามร้อยสี่สิบเอ็ดบาทถ้วน)	<hr/> ๔๐,๔๔๔,๓๔๑

ภาคศูนย์ปฏิบัติธรรม

สวนเวฬุวัน

งานกองทุนสามัคคี ประจำปี ๒๕๕๓
พิธีวางศิลาฤกษ์
“ศาลา ๗๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมโม”

จุดเริ่มต้น

ด้วยปณิธานที่แน่วแน่ของพระเดชพระคุณ หลวงพ่อพระราชสุทธินญาณมงคล ที่จะคืน “ของดี” ให้ชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้วยการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันขึ้นที่จังหวัดขอนแก่น ซึ่งได้ดำเนินกิจกรรมที่ก่อให้เกิดคุณประโยชน์อย่างมหาศาลต่อสังคม โดยให้การอบรมพัฒนาจิต พัฒนาคุณภาพชีวิต แก่ญาติธรรม ผู้มีจิตศรัทธาและประชาชน ทั้งที่เป็นหน่วยงานราชการและเอกชน โรงเรียนและสถานศึกษาต่าง ๆ และได้รับเกียรติให้เป็น “ศูนย์พัฒนาจิต เฉลิมพระเกียรติ” กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดขอนแก่นอีกด้วย เพื่อให้การอบรมวิปัสสนากรรมฐานเบื้องต้น ตามแนวทางปฏิฐาน ๔ ที่ช่วยผู้ปฏิบัติธรรมให้มีสติสัมปชัญญะควบคุมจิต ควบคุมความคิดของตนเองได้ดีขึ้น ทำให้ดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องและมีความสุข

และจากสถิติที่ได้บันทึกรวบรวมจำนวนผู้ที่เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม แสดงให้เห็นจำนวนผู้มีจิตศรัทธาเข้าไปปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันทุกปี ประมาณปีละ ๑๕,๐๐๐ คน หรือเฉลี่ยประมาณเดือนละ ๑,๒๕๐ คน ทั้งที่เข้ารับการอบรมแบบหมู่คณะ และกรรมฐานทั่วไป ซึ่งมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ดังนั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่อรราชสุทธินญาณมงคล จึงมอบหมายให้คณะกรรมการศึกษาหาข้อมูลเพื่อที่จะสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหม่ ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าเดิม เพื่อที่จะสามารถรองรับผู้ปฏิบัติธรรมได้

โดยเริ่มแรก ดร.ประภา ถักดีโพธิ์ และครอบครัว ได้มอบปัจจัยเป็นทุนเริ่มต้นในการก่อสร้างศาลาจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท) จากนั้นโครงการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรม “๗๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมโม” จึงได้เกิดขึ้น อาคารนี้เป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ชั้นเดียว มีหลังคาเหล็ก ๒ ชั้น (ดังรูป) มีพื้นที่ใช้สอยประมาณ ๕,๘๐๐ ตารางเมตร ซึ่งเมื่อสร้างเสร็จจะสามารถรองรับผู้ปฏิบัติธรรมและญาติธรรมที่เข้าร่วมพิธีทางพุทธศาสนาได้ถึง ๓,๐๐๐ คน ศาลาหลังนี้ได้รับความอนุเคราะห์ในการออกแบบโดยอาจารย์วิวัฒน์ วอทอง และรศ.วิวรรณ ศีตีสาร อดีตคณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการวิเคราะห์โครงสร้างอาคารโดย รศ.รังสี นันทสาร และทีมงานอาจารย์วิศวะโยธา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

งานกฐินสามัคคี ๒๕๔๓ โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมงคล

ต่อมาเมื่องานกฐินสามัคคีประจำปี๒๕๔๓ คุณสุริยะ-คุณสุริสา — ค.ช. ศาตวรรษ์ จึงรุ่งเรืองกิจ พร้อมด้วยครอบครัวและญาติมิตรได้บริจาคสมทบร่วมกับ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมงคล อีกเป็นจำนวน๑๗,๒๔๘,๘๓๗ บาท ให้กฐินสามัคคี ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน มียอดรวมเป็นจำนวนเงินถึง๒๑,๒๔๒,๘๒๒ บาท (ยี่สิบเอ็ดล้านสองแสนสี่หมื่นสองพันแปดร้อยยี่สิบสองบาท) เป็นที่ปลื้มปิติของผู้ที่เข้าร่วมงานในวันนั้นอย่างมาก

งานกฐินประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓ นี้ ได้จัดขึ้นเมื่อวันอาทิตย์ที่๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยคณะพระภิกษุและกรรมการได้เตรียมงานมาเป็นอย่างดี ทำให้งานทอดกฐินในปีนี้ สะดวกสบาย สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ทางคณะพระภิกษุและกรรมการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมงคล และคณะเจ้าภาพร่วมทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณสุริยะ— คุณสุริสา — ค.ช.ศตวรรษ์ จึงรุ่งเรืองกิจ พร้อมทั้งครอบครัวและญาติมิตร ที่ได้มอบปัจจัยทอดกฐินสามัคคีที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ประจำปี๒๕๔๓ นี้ พร้อมทั้งขอขอบพระคุณ คณะผู้ประสานงาน ผู้ดำเนินงานจากหน่วยงาน โรงเรียน และสถาบันต่าง ๆ ที่คอยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ตลอดจนคณะผู้มีจิตศรัทธาที่นำอาหาร เครื่องดื่ม ผลไม้ ขนม มาออกร้านเป็นโรงทานเป็นจำนวนมาก

พิธีวางศิลาฤกษ์ ศาลา “๑๒ ปี หลวงพ่อดุสิตคุณมโม่”

ในวันที่สุดสำคัญที่ทุกคนขอยกมาถึง คือวันพฤหัสบดีที่๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ เป็นวันที่ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ศาลา “๑๒ ปี หลวงพ่อดุสิตคุณมโม่” ซึ่งคณะศิษยานุศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมโม่ และญาติธรรมทุกสารทิศได้มาร่วมงานเป็นจำนวนมาก

พิธีเริ่มขึ้นเมื่อเวลา๑๗.๓๐ น. คร.ลำไย โกวิทยากร ประธานมูลนิธิธรรมะเพื่อเยาวชน ได้จุดเทียนธูปบูชาพระรัตนตรัย จากนั้นอาจารย์รุ่งเรือง เสือโต และคณะได้นำญาติธรรมประกอบพิธีบวงสรวงเทวดา พระภูมิเจ้าที่ พญานาค พญาลับแลนคร โดยได้จัดเครื่องบวงสรวงไว้ ๕ โต๊ะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมโม่ได้เดินทางสู่บริเวณงานในเวลา๑๘.๑๐ น. จากนั้นพระภิกษุเถระผู้ใหญ่ได้เดินทางถึง โดยมีรายนามดังนี้

๑. พระธรรมปริยัติโมลี วัดทินกรนิมิต
จ.นนทบุรี เจ้าคณะภาค ๘
๒. พระพุทธนิสารสูติ วัดธาตุ จ.ขอนแก่น
๓. พระกิตติญาณโสภณ วัดศรีนวล จ.ขอนแก่น
๔. พระปริยัติวรคุณ วัดหนองกุง จ.ขอนแก่น
๕. พระสุนทรธรรมภาณี วัดหนองเหล็ก จ.มหาสารคาม

๖. พระวิสุทธิกิติติสาร วัดหนองแขง จ.ขอนแก่น
๗. พระครูพิทักษ์สารเขตต์คุณาราม จ.ขอนแก่น
๘. พระครูสุเทพสารคุณ วัดเทพบูรณาราม จ.ขอนแก่น
๙. พระครูเขมาภิกขุ วัดไตรคามบำรุงจ.ขอนแก่น
๑๐. พระครูสารกิจจานุชิตี วัดกลางกุศรัง จ.มหาสารคาม

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ถวายสักการะต่อพระธรรมปริยัติโมลี ที่เมตตาเดินทางจากจังหวัดนนทบุรี มาเป็นประธานสงฆ์ในวันนี้

๐๘.๓๕ น.- ๐๙.๒๐ น. พระสงฆ์ได้เจริญพระพุทธมนต์จากนั้นพระเดชพระคุณพระธรรมปริยัติโมลีได้ประกอบพิธีเจิมแผ่นศิลาฤกษ์ และแผ่นอิฐทอง เงิน นาก

๐๙.๓๕ น. ประธานฝ่ายฆราวาสคือ คุณสุริยะ—คุณสุริสา—ค.ช. ศาตนั้นท์ จึงรุ่งเรืองกิจ ได้ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ โดยตอกไม้มงคล วางแผ่นศิลาฤกษ์ และโปรยข้าวตอกดอกไม้ จากนั้นแขกผู้มีเกียรติได้เข้าร่วมโปรยข้าวตอกดอกไม้ โดยเฉพาะคุณประจวบ ไชยสาส์น ได้ให้เกียรติมาร่วมงานพิธีในวันนี้

เมื่อประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์เสร็จ แขกผู้มีเกียรติได้ร่วมถวายภัตตาหารเพล และถวายจตุปัจจัยเครื่องไทยธรรมแด่พระเถระผู้ใหญ่ จากนั้นประธานสงฆ์กล่าวสัมโมทนียกถาพระสงฆ์ให้พร เป็นเสร็จพิธี

ในพิธีวางศิลาฤกษ์นี้ ได้มีสิ่งอัศจรรย์อันเป็นมงคลเกิดขึ้น คือเมื่อเริ่มบวงสรวงในตอนเช้า (๐๗.๓๐น.) นั้น กลุ่มเมฆที่กระจายกันเป็นทางยาวจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ได้รวมตัวกัน และเคลื่อนตัวเข้าสู่บริเวณประรำพิธีบวงสรวง การรวมตัวของเมฆนั้นประชาชนที่มาในงานได้พากันออกมาดู ทุกคนชื่นชมยินดี ต่างวิจารณ์กันไปว่า มีลักษณะคล้ายพญานาค หรือพญามังกร ที่ค่อยๆ รวมตัวกันเห็นเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ และพัดเคลื่อนตัวมาเรื่อยๆ จนกระทั่งในวันเวลา ๕.๐๕ น. เมฆนั้นได้พัดผ่านบริเวณกลางประรำพิธีพอดี โดยที่ท้องฟ้ารอบบริเวณนั้นปลอดโปร่ง ไม่มีก้อนเมฆก้อนอื่นปรากฏให้เห็นเลย เมฆค่อยๆ เคลื่อนตัวผ่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเวลา ๖.๔๐ น. ก็ค่อยๆ สลายตัวไป จากนั้นบริเวณทางด้านทิศใต้ของประรำพิธี ได้ปรากฏเมฆที่มีลักษณะคล้ายสัตว์มงคลจิ้งจอกครั้งหนึ่ง โดยรูปร่างลักษณะของเมฆคล้ายพญาหงส์ ทำให้ประชาชนผู้ร่วมงานในครั้งนี้ต่างปิติยินดี ที่สัตว์มงคลทั้งสองคือพญาหงส์ และพญามังกรได้แสดงเป็นนิมิตหมายที่ดี ที่จะแสดงว่า ศาลาปฏิบัติธรรม ๖๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม” จะสำเร็จจุลวงด้วยดี สามารถให้การอบรมพัฒนาคน พัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็นคนดี มีประโยชน์ต่อสังคม และช่วยจรโรงพระพุทธศาสนาให้รุ่งเรืองสืบต่อไป

ทางคณะพระภิกษุและคณะกรรมการศูนย์ขอขอบพระคุณญาติธรรม และแขกผู้มีเกียรติ หน่วยงานราชการ โรงเรียน สถาบันต่าง ๆ พร้อมทั้งคณะเจ้าภาพที่นำอาหารมาร่วมโรงทาน ทำให้พิธีวางศิลาฤกษ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงอย่างน่ายินดียิ่ง

ศาลาปฏิบัติธรรม“๘๒ ปี หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม” หลังนี้ กำลังดำเนินการก่อสร้างและจะสำเร็จลุล่วงได้ ย่อมต้องอาศัยกำลังกาย กำลังใจ กำลังศรัทธา และกำลังทรัพย์จากผู้มีจิตศรัทธาในการร่วมกันก่อสร้าง จึงขอเชิญชวนท่านร่วมสร้างศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหม่นี้ เพื่อให้เป็นสถานที่สัปปายะสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อสร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่ต่อไป

ท่านที่สนใจร่วมเป็นเจ้าภาพก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมสามารถบริจาคสมทบโดยตรงได้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระสุทธินาถมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี หรือที่ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร ผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน เมือง จ.ขอนแก่น

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

“สวนเวฬุวัน อีกห้าปีท่านมาดูนะ จะ
มีแต่ร่มเงา รลไปจอดอยู่ที่ใต้ร่มไม้สบายมาก
ลมพัดเย็นสบาย เขียวชอุ่มเป็นพุ่มไผ่ไสว”

จากความต้องการของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล ที่จะทำให้อุทยานปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ร่มรื่นไปด้วยป่าไม้ ทำให้พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร มุ่งมั่นที่จะพัฒนาและอนุรักษ์ป่าไม้ ด้วยการปลูกต้นไม้และบำรุงรักษาต้นไม้อย่างต่อเนื่อง จนทำให้ปัจจุบันศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันร่มรื่น และอีกภายในไม่กี่ปี เมื่อต้นไม้เหล่านั้นได้เติบโตขึ้น ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันจะร่มเย็นเขียวชอุ่มเป็นพุ่มไผ่ไสวสมดังเจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่

ในวาระโอกาสสำคัญต่าง ๆ ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมจะจัดงานเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้อย่างสม่ำเสมอเพื่อปลูกฝังให้พุทธศาสนิกชนทุกคนเกิดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เช่นเมื่อวันศุกร์ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ทางศูนย์ได้จัดให้มีพิธีปลูก “ต้นไม้ในพุทธประวัติ” เพื่อเฉลิมพระเกียรติ ๑๒ สิงหาคมหาราชินี เนื่องในวโรกาสพระชนมายุครบ ๖๘ พรรษา โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจากนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเจ้าหน้าที่ป่าไม้จังหวัดขอนแก่น ร่วมกันเตรียมพื้นที่และปลูกต้นไม้ในเนื้อที่ ๒๕ ไร่ จำนวน ๕,๐๐๐ ต้น

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ เป็นวันรักต้นไม้ประจำปีของชาติ พ.ศ. ๒๕๔๓ และเพื่อฉลอง ๑๐๐ ปี ของสมเด็จพระเจ้า ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันได้จัดให้มีโครงการบำรุงรักษา “ต้นไม้ในพุทธประวัติ” ขึ้น โดยสำนักงานป่าไม้จังหวัดขอนแก่น ได้ให้ความร่วมมือนำข้าราชการมาร่วมกับปฏิบัติธรรม นักเรียนนิสิตนักศึกษาคณะกรรมการศูนย์และชาวบ้านจากหมู่บ้านต่าง ๆ ที่อยู่รอบบริเวณศูนย์เข้ามาร่วมในงานนี้ ช่วยกำจัดวัชพืช รดน้ำ พรุนดิน ใส่ปุ๋ย เพื่อให้ต้นไม้สามารถเติบโตแข็งแรง เป็นป่าไม้ที่สวยงามร่มเย็นต่อไปในอนาคต

ด้วยผลงานการอนุรักษ์ต้นไม้ของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ทำให้สำนักงานป่าไม้จังหวัดขอนแก่นได้ส่งผลงานของศูนย์เข้าประกวดในระดับประเทศ ในการประกวดผลงาน โครงการปลูกป่าถาวร เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ปีที่ ๕๐ ระยะที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐ – พ.ศ. ๒๕๔๕) ประจำปี ๒๕๔๒ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จนกระทั่ง ศูนย์ปฏิบัติธรรม ได้รับรางวัลชมเชยประเภทพื้นที่บริเวณศาสนสถาน แปลงขนาดเนื้อที่บำรุงรักษาต้นไม้ ตั้งแต่ ๑-๒๐ ไร่

โดยนายพิชิต สมบัติมาก เจ้าหน้าที่พนักงานป่าไม้ สำนักงานป่าไม้จังหวัดขอนแก่น ได้เป็นผู้ประสานงานโครงการให้เป็นอย่างดี

**พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร รับรางวัลชมเชยโครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ปีที่ ๕๐**

เมื่อวันอังคารที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๓ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ได้เข้ารับรางวัลชมเชย เครื่องหมายโครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประจำปี ๒๕๔๒ จากพลตำรวจโทวิโรจน์ เปาอินทร์ รองนายกรัฐมนตรี ณ ห้องประชุมใหญ่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ กรุงเทพมหานคร ในโอกาสที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่นได้รับรางวัลชมเชย ประเภท พื้นที่บริเวณศาสนสถาน แปลงขนาดเนื้อที่บำรุงรักษาต้นไม้ ตั้งแฉ๑- ๒๐ ไร่

โครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ปีที่ ๕๐ นี้ เป็นความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ที่มีเป้าหมายในการรณรงค์และเชิญชวนให้หน่วยงานทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรภาคเอกชน องค์กรด้านศาสนา และประชาชนทุกหมู่เหล่าทั้งประเทศ ได้เข้าร่วมปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติฯ ในพื้นที่อนุรักษ์ที่มีสภาพเสื่อมโทรมและพื้นที่ทั่วไป อาทิ บริเวณสถานศึกษา สถานราชการ ศาสนสถาน พื้นที่ในเขตเมือง ชุมชน และที่สาธารณะประโยชน์ทั่วประเทศ และเพื่อให้ป่าไม้ที่ปลูกขึ้นตามโครงการนี้เจริญเติบโตสมบูรณ์แข็งแรงสามารถต่อสู้กับสภาพการณ์ทางธรรมชาติได้ จึงจัดให้มีการประกวดผลงานโครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติฯ ขึ้นทั่วประเทศเป็นประจำปี และในปี ๒๕๔๒ นี้ ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมได้ส่งผลงานเข้าประกวดเป็นปีแรก และได้รับรางวัลชมเชยนับเป็นความสำเร็จที่น่าพอใจ ที่ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมได้เข้าร่วมเข้าส่งผลงานเข้าประกวดเป็นปีแรก และได้รับรางวัลชมเชย นับเป็นความสำเร็จที่น่าพอใจ ที่ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมได้เข้าร่วมโครงการปลูกป่าเพื่อถวายเป็นราชสักการะแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของประชาชนชาวไทยทั้งชาติ และเพื่อ “รอยยิ้มของพ่อ” ที่จะได้เห็นประเทศไทยอุดมไปด้วยทรัพยากรป่าไม้ต่อไปในอนาคต

โครงการแสงธรรมนำชีวิต ประจำปี ๒๕๕๔

ในปี พ.ศ.๒๕๕๔ นี้ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันได้จัดโครงการอบรมพัฒนาจิต ซึ่งเป็นโครงการหลักประจำได้จัดโครงการอบรมพัฒนาจิต ซึ่งเป็นโครงการหลักประจำปี ภายใต้ชื่อโครงการว่าโครงการแสงธรรมนำชีวิต”

โครงการนี้ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ จนกระทั่งถึงปัจจุบันรวมเป็น ๔ รุ่น คือ รุ่นพิเศษ, รุ่นที่ ๑, รุ่นที่ ๒, รุ่นที่ ๓ และในปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ นี้ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมได้จัดให้มีการอบรมขึ้นอีก ๒ รุ่น คือ

๑. โครงการแสงธรรมนำชีวิตสำหรับประชาชนทั่วไปรุ่นที่๗ รับสมัครผู้เข้าร่วมโครงการคือ ประชาชนทั่วไปชายหญิงอายุ ๒๑ ปีขึ้นไป เข้ารับการอบรมโครงการระหว่างวันที่ ๑๔ - ๒๑ เมษายน

๒. โครงการแสงธรรมนำชีวิตสำหรับเยาวชนรุ่นที่ ๔ รับสมัครผู้เข้าร่วมโครงการฯ คือเป็นเยาวชนชาย - หญิง อายุระหว่าง ๑๒ - ๒๐ ปี เข้ารับการอบรมโครงการระหว่างวันที่ ๒๒ - ๒๙ เมษายน ๒๕๕๔

ซึ่งทั้งสองโครงการได้สำเร็จลุล่วงไปเป็นอย่างดี ผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำความรู้ไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียน การทำงาน มีความเข้าใจในพระพุทธรศาสนา เชื่อในกฎแห่งกรรม รู้ซึ่งถึงความกตัญญูต่อบิดา ครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณและสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งความสำเร็จของโครงการนี้จะเห็นได้จากบทความของกลุ่มเยาวชน โครงการแสงธรรมนำชีวิตรุ่น ๔ ที่ได้เขียนบทความบรรยายความรู้สึกไว้ดังนี้

“สว่างตาต้องอาศัยแสงไฟ สว่างใจต้องอาศัยแสงธรรม”

กลุ่มเยาวชนโครงการแสงธรรมนำชีวิต รุ่น ๔/๒๕๕๔

ฟังก่อนท่านผู้ใคร่ธรรมสัมมา เสียอะไรที่เราได้ยินมาจากเครื่องกระจายเสียงก็บางคนที่ได้ยินมาจากเครื่องกระจายเสียง ก็บางคนที่ได้แค่ฟังแล้วผ่านเลยไป มองเห็นผู้คนมากมายจากร้อยพ่อพันแม่มาอยู่รวมกัน ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน แห่งนี้ เพื่อจะมาทำกิจกรรมร่วมกันกิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมของเยาวชน พ่อแม่หลายคนต่างสนใจและแสดงความยินดีที่ได้ส่งบุตรหลานมาเข้าร่วมกิจกรรมนี้

“ แสงธรรมนำชีวิต ” ให้รู้คิดและสร้างสรรค์

ช่วยเหลือและแบ่งปัน ด้วยจิตมั่นวิปัสสนา

กรรมฐานท่านสอนสั่ง ให้เรานั่งเป็นดินหนา

กำหนดจิตเมตตา เจริญภาวนาเพื่อรู้ธรรม

“ สร้างคนให้เป็นคน ” ให้หลุดพ้นซึ่งเวรกรรม
หลักธรรม ช่วยชี้นำ ทำชีวิตให้งดงาม
เยาวชนต่างนอบน้อม พร้อมน้อมรับปฏิบัติตาม
เพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อรู้ค่าความเป็นคน

โอ้...เราเห็นแล้ว โครงการนี้คือ โครงการแสงธรรมนำชีวิตของเยาวชน ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันนั่นเอง ท่านลองมองความรู้สึกของข้าเหล่านี้ นิสิต หลากๆความรู้สึกก่อนที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้สึกที่พอรู้ว่า จะต้องมาอยู่ได้ร่วมพัทธสีมา บ้างก็กลัวว่าตนจะพบอุปสรรค ความไม่สบายต่าง ๆ นานา เช่น ระยะเวลาของโครงการอยู่ในช่วงเดือนเมษายน ซึ่งเป็นช่วงที่อากาศร้อนอบอ้าว เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรม ในช่วงวัยเด็ก สถานที่ ๆ เรียกว่า “วัด” เป็นสถานที่ ๆ อยู่ใกล้ตัวเหลือเกิน วัดเป็นเพียงสถานที่สำหรับคนแก่ซึ่งต้องอยู่ในอาคารสำรวม เว้นซึ่งความสนุกสนานรื่นเริง ความรู้สึกที่จะต้องมาอยู่ร่วมกับคนส่วนมากที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ความเหงา ความอ้างว้าง โดดเดี่ยว คิดถึงบ้าน ก็ได้เกิดขึ้นในจิตใจ เป็นความรู้สึกหวาดหวั่น เหมือนกับเด็กนักเรียนที่ต้องก้าวเข้ามาอยู่โรงเรียนแห่งใหม่ แต่เมื่อก้าวเข้ามาในวัด ความรู้สึกที่ดีตั้งแต่เริ่มแรกที่ก้าวเข้ามาถึงในบริเวณวัด คือ ความประทับใจกับสถานที่ บริเวณรอบๆ วัดสงบร่มเย็น เป็นระเบียบ นับได้ว่าเป็นวัดที่น่าสมมุข มีความเป็นสากลมีเครื่องอำนวยความสะดวกตามสมควร ซึ่งเหมาะกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดีซึ่งคุณเยาวชนรวมถึงบุคคลทุกเพศทุกวัยให้เข้าร่วมโครงการนี้เป็นอย่างดี ณ ที่แห่งนี้คือสถานที่ที่พิเศษ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันคือสถานที่ที่ทำให้คนเป็นคนวิเศษที่สุดด้วยคุณธรรมคำสั่งสอน

ตั้งแต่เริ่มแรกที่มาสมัครเข้าร่วมโครงการ อาจารย์และบุคลากรทุกท่านก็ได้มอบความรัก ความเอ็นดูเอาใจใส่ดูแลพวกเราเหมือนลูกหลาน อีกทั้งยังเป็นกำลังใจให้กับเยาวชนในการสร้างความดีในขณะนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พัก อาหาร ยารักษาโรครยามเมื่อเยาวชนเจ็บป่วย รวมไปถึงความปลอดภัยในด้านต่างๆ

ส่วนในเรื่องของการปฏิบัติธรรมนั้น พวกเราต่างเห็นแล้วว่า การปฏิบัติธรรมนั้น พวกเราต่างเห็นแล้วว่า การปฏิบัติธรรมเป็นการทำให้เรารู้จักตนเอง ทำให้สามารถรู้ระลึกถึงอารมณ์จิตใจของตนเอง ให้เรารู้สึกสงบอารมณ์จิตใจให้สงบเป็นกลาง ไม่เป็นเพียงแก่การปฏิบัติกรรมฐานเท่านั้น การเข้าร่วมโครงการทำให้เราได้รู้ และปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องในด้านการวางตัว และมารยาทชาวพุทธ ไม่ว่าจะเป็นการกราบไหว้ รวมไปถึงให้พวกเราทุกคนรู้จักกตัญญูคุณงามที่ต่อพระคุณของมารดาบิดา ที่เราไม่อาจทดแทนให้หมดสิ้นได้ สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ให้เรารู้จักรักตนเอง รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตน

เหตุการณ์ที่พวกเราประทับใจ

เมตตาของพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๔ ในขณะที่ท่านพระครูกำลังเทศนาธรรมสั่งสอนพวกเราอยู่ในช่วงบ่าย ได้เกิดพายุฝนลมพัดกระหน่ำ ฝนสาดเข้ามาภายในศาลา กระแสไฟฟ้าดับ เยาวชนทุกคน

เกิดความตื่นตระหนก และความหวาดกลัว ในขณะที่ท่านพระครูกำลังบรรยายอยู่ ท่านก็พยายามปลอบใจให้พวกเราสงบ แล้วท่านก็ลงจากศาลาไปดูความเรียบร้อย แม้ว่าสายฝนจะทำให้จิวของท่านพระครูเปียก แต่ท่านก็ยังอุตสาหะขึ้นมาบนศาลา พร้อมด้วยเครื่องขยายเสียง คำพูดที่ท่านกล่าวทำให้พวกเรารู้สึกประหมัดเป็นอย่างยิ่ง คือ “แม้หลังคาของศาลานี้จะถูกพัดไปด้วยแรงลม แต่พวกเราก็ยังมั่งคั่งอยู่ร่วมกันไม่ไปไหน” เป็นคำพูดที่สร้างขวัญและกำลังใจ ทำให้พวกเรา รู้สึกว่าท่านเป็นห่วงพวกเราจากใจจริง และทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับพวกเราในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้

การฟังการบรรยาย

วิทยากรทุกท่านที่ท่านพระครูได้เชิญมาบรรยายให้ความรู้แก่พวกเรา ล้วนแล้วแต่เป็นบุคลากรที่ล้วนมีความสามารถ อาทิเช่น ท่านอาจารย์ผาณิต กันตมาระ ซึ่งท่านเป็นนักพูดดีเด่นประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๖ รวมทั้งวิทยากรทุกท่าน ได้ให้ความเป็นกันเองแก่พวกเราทุกคน ทั้งยังเป็นกำลังใจมอบความรักความปรารถนาดีแก่พวกเราทุกคน รวมถึงได้ให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตเช่น

“สว่างตาต้องอาศัยแสงไฟ สว่างใจต้องอาศัยแสงธรรม”

“เราเปลี่ยนแปลงอดีตไม่ได้ แต่เราสามารถปรับปรุงอนาคตได้”

“การชนะคนอื่นหมั่นแสน ไม่เท่าชนะใจตนเอง”

การรับประทานอาหาร

เมื่อท้องเริ่มหิว เราก็คิดถึงโรงทาน พวกเราขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้บริการ และท่านที่ช่วยบริจาคอาหาร ตลอดจนพี่เลี้ยงที่สละแรงกายและแรงใจ

กิจวัตรประจำวัน

ในแต่ละวัน ตั้งแต่เช้ามืดของทุกวัน เมื่อถึงเวลาตีสามสี่สิบห้า เมื่อเสียงระฆังดังขึ้น พวกเราทุกคนที่เข้ามารับการอบรม ต่างต้องสลัดความเกียจคร้าน ตื่นขึ้นเพื่อทำกิจธุระส่วนตัว เพื่อเตรียมตัวไปสวดมนต์ทำวัตรเช้า น่องเล็กๆ บาทคนจะอาบนี้ าบ่างไม่อาบนี้ าบ่าง ถ้าคนไหนไม่ทันเวลาก็แอบซักแห้งไปในตัว

โยโส ภาะคะวา... เสียงของท่านพระอาจารย์ดังขึ้นแสดงว่าเริ่มทำวัตรเช้ากันแล้ว พอเริ่มสวดไปได้สักหน่อย พวกเราบางคนก็แสดงอาการแปลกๆ ออกมาให้เห็นเช่น “ตอคงเงา”(สัปหงก)บางคนมีการเหมะการบรอบเดียวจบ(ไม่ได้ขี้เกียจนะ แต่ไม่ได้ลุกขึ้นทำนั่น นั่นเอง คือกราบยาวไปจนกระทั่งสวดมนต์จ้ะขี้ขนาดแคว้นแรก บางคนก็เกิดอาการ “ใจแป้ว” จนคิดจะออกธุดงค์กลับบ้านแล้ว

พอกกลางวัน อากาศก็เริ่มร้อน ท้องก็เริ่มหิว ตาก็ช้ำกลาย เสียงกำหนดในใจดังแทรกขึ้นมาว่า “เมื่อไหร่หนอจะได้ทานข้าวสักทีหนอ ส้มตำหนอ ลาบหนอ โอ๊ยหิวแล้วหนอ.”

และแล้ว “เม็ง เม็ง เม็ง” เสียงสวรรค์ของเราดังขึ้น ได้เวลาทานข้าวแล้ว แต่เมื่อมาถึงโรงทานอาหารที่ได้รับมือแรกคือข้าวต้มน้ำ ใส่น้ำอุ่นๆ ใส่น้ำร้อนๆ ก็คือโกโก้” น่าตกใจจัง จะอิมโหมหนอ เดียวก็เหลือแถมมือ

กลางวันอีกมือเดียว มือเข็นก็ต้องอดเสียด้วยลี ทำอย่างไรดี อยากรจะเบิ้ลก็เบิ้ลไม่ได้อายอาย เพราะมีคนอื่น
ต่อแถวก็มีแต่น้องๆเขาวชนชายหญิง ฮี! แต่ยังไงวันแรกนี้เราก็ต้องขอต้งปณิธานไว้ก่อนว่า 'ท่านได้อายอด'
นี่คือตัวอย่างจากประสบการณ์เพียงแค่อเล็กน้อยเท่านั้น ถ้าอยากรู้มากกว่านี้ว่าพวกเราได้เรียนรู้อะไร
ได้สิ่งดีๆ มากมายแค่ไหน ก็ขอให้เพื่อนๆ และน้องๆ ที่สนใจลองมาสมัครดูในปีหน้า

ขอบอกเลยว่าพวกเราเสียดายมากกับเด็กบางคนที่กลับบ้านไป โดยที่ยังไม่รู้ว่าการกิจกรรมวันหลังๆ
ต่อมาเป็นอย่างไร กิจกรรมที่ดีๆ มีประโยชน์อย่างนี้ นานๆ ที่ถึงจะมีสักครั้ง ปีละครั้งเดียวเอง และยังไม่
ทราบว่าการกิจกรรมที่ทรมาณในความคิดเริ่มแรกของเรา จะเป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างความรู้และคุณธรรม ทำ
ให้เด็กธรรมดาๆ คนหนึ่ง กลายเป็นยอดคน...

จากดวงใจเยาวชนแสงธรรมนำชีวิตรุ่น ๔

แสงธรรมน้อยค่อยสร้างความสว่าง
ตามแนวทางพระครูท่านสั่งสอน
จึงขอกราบทอดแทนคุณด้วยบทกลอน
ด้วยดวงจิตอวธรรมเวฬุวัน
ท่านพระครูสมุห์ธีรวิวัฒน์
ผู้เริ่มจัดโครงการงานสร้างสรรค์
พร้อมด้วยท่านวิทยากรมาช่วยกัน
มิตรสัมพันธ์นั้นหนาน่าชมเชย
เป็นแบบอย่างที่ดีมีให้เห็น
คุณสงบเขือกเย็นวางนึ่งเฉย
ท่านอาจารย์สายยุทธ ไม่ละเลย
ที่ท่านเคยดูแลเราให้ได้ดี
ตั้งใจจริงทุกงานที่สรรสร้าง
ผู้ชี้ทางคืออาจารย์เพ็ญศรี
แนะแนวทางก้าวหน้าในชีวิต
ความอบอุ่นท่านมีให้ทุกคน
ผู้ให้เสียงหัวเราะเพราะยิ่งนัก
ต่างพร้อมพรครรักใคร่ทุกแห่งหน
คุณธรรมเพิ่มค่าความเป็นคน
คงไม่พินท่านอาจารย์รัตติกร
เคร่งระเบียบวินัยในปฏิบัติ
ได้ร่มกาสาวพัสตร์พร้อมคำสอน
เฝ้าดูแลทุกวัย ไม่แคลนคลอน
ไม่เคยหย่อนสักคราอาจารย์ยุพิน
อีกโรงทานน้ำใจที่ไหลหลั่ง
ที่พร้อมพร้งจากครอบครัวทั้งทุกถิ่น
ทั้งอาหารน้ำปานะให้ดื่มกิน
ทุกชีวินต่างสำนึกในพระคุณ
ขออนุโมทนาบุญที่ช่วยเหลือ
แก่แม่ครัวผู้จุนเจือเฝ้าถือหนูน

ท่านผู้มีอุปการะคอยคำจูน
ที่ช่วยเสริมความอบอุ่นแก่โครงการ
“แสงธรรมนำชีวิตเยาวชน”

ให้ทุกคนเข้าสู่พระกรรมฐาน
ก้าวพ้นจากกิเลสที่รุกราน
สู่หนทางเกษมสันต์ด้วยวิปัสสนา
จะลุกยืนเดินนั่งระว่างหนอ

จิตจกข่อย่าพลอนะเธอจ้า
กำหนดใจให้รู้ทุกครา
สิ่งนี้หนาเรียกว่า “สติ” มี
ร้อยดวงใจหลายร้อยดวงของปวงศิษย์

เป็นมาลัยจิตรวิวิหสี
ท่านสร้างเยาวชนเป็นคนดี
ศิษย์ขอมอบมาลัยนี้ที่แทนคุณ

**รายการสถาบันและคณะบุคคล
ที่เข้ารับการอบรมพัฒนาจิตใจ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น
ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๓**

วันที่เข้าอบรม	คณะ/กลุ่ม	รวม(คน)
๓๐ ธ.ค.-๓ ม.ค.	โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรค์	๕๔
๓-๑๒ ม.ค.	พระนิสิตมหาจุฬาลงกรณ์ วิทยาลัยเขตขอนแก่น	๑๔๕
๕ ม.ค.	นักศึกษาศาสนาวิชาญฤเลย	๑๐๐
๑๐-๑๔ ม.ค.	ข้าราชการตำรวจ โรงเรียนตำรวจภูธร๔	๒๒๒
๒๑-๒๓ ม.ค.	วิทยาลัยอาชีวะ จังหวัดขอนแก่น	๓๐๓
๑-๑๐ ก.พ.	พระนิสิตมหาจุฬาลงกรณ์ วิทยาลัยเขตขอนแก่น	๕๘
๑๒ - ๑๕ ก.พ.	นักเรียนโรงเรียนตำรวจภูธร๔ จังหวัดขอนแก่น	๑๘๒
๑๗ - ๒๑ ก.พ.	โรงเรียนชนบทศึกษา	๒๕
๑๗-๒๑ ก.พ.	คณะครูอาจารย์ สปอ. สปจ. จ.ขอนแก่น	๑๕๔
๑๘-๒๑ ก.พ.	โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรค์	๑๓๗
๒๔-๒๖ ก.พ.	สามเณรท่าพระ	๖๕
๒๘ก.พ.-๓ มี.ค.	โรงเรียนม่วงหวาน จ.ขอนแก่น	๔๕
๕-๑๓ มี.ค.	โรงเรียนสิหราชเดโชชัย จ.ขอนแก่น	๑๘
๕-๑๓ มี.ค.	เทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๐
๒๔-๒๗ มี.ค.	โครงการแสงเทียน ของตำรวจภูธร ภาค๔ จ.ขอนแก่น	๒๔
๒-๕ เม.ย.	คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย สถาบันราชภัฏเลย	๔๘
๘-๑๔ เม.ย.	โครงการแสงธรรมนำชีวิต(เยาวชน)	๑๕๕
๑๗-๒๓ เม.ย.	โครงการแสงธรรมนำชีวิต(ประชาชนทั่วไป)	๑๐๐
๒๔-๒๘ เม.ย.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔ (ผู้ช่วยพนักงานสอบสวน)	๑๘๐
๑-๖ พ.ค.	ผู้บริหารสถานศึกษา เขตเทศบาลนครขอนแก่น	๔๒
๗-๑๑ พ.ค.	โรงเรียนมัธยมพล อ.พล จ.ขอนแก่น	๑๕๓
๘-๑๒ พ.ค.	โรงเรียนโนนหันวิทยายน อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น	๑๑๑
๘-๑๒พ.ค.	โรงเรียนชนบทศึกษา อ.ชนบท จ.ขอนแก่น	๖๐
๑๒-๑๖ พ.ค.	โรงเรียนนาจานศึกษา อ.สีชมพู จ.ขอนแก่น	๑๔๔
๑๔-๑๖ พ.ค.	โรงเรียนขอนแก่นพัฒนาศึกษา จ.ขอนแก่น	๑๗๖
๑๖-๒๐ พ.ค.	นักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๕๐

๒๑-๒๓ พ.ศ.	โรงเรียนโกสุมวิทยาสรรค์ อ.โกสุม จ.มหาสารคาม	๓๘๔
๒๒-๒๖ พ.ศ.	โรงเรียนป่าปอ อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น	๖๘
๒๓-๒๕ พ.ศ.	โรงเรียนโกสุมวิทยาสรรค์ อ.โกสุม จ.มหาสารคาม	๒๗๕
๒๒-๒๖ พ.ศ.	ข้าราชการโรงเรียนตำรวจภูธร๔	๑๘๐
๒๖ – ๒ มิ.ย.	โรงเรียนบ้านหนองแดง	๖๒
๒๕-๑ มิ.ย.	โรงเรียนหนองสองห้อง จ.ขอนแก่น	๑๒๕
๑-๓ มิ.ย.	โรงเรียนขามแก่นนคร (ม.๑)	๕๐๘
๕-๑๐ มิ.ย.	อบรมระบบประปาหมู่บ้าน กรมโยธาธิการ มหาดไทย	๒๕๐
๑๐-๑๒ มิ.ย.	เทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๔๘
๑๖-๑๒ มิ.ย.	โรงเรียนสหวิทยา	๕๕
๑๒-๑๗ มิ.ย.	โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย	๑๖๐
๑๒-๑๘ มิ.ย.	โครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติ สปอ.ขอนแก่น	๘๕
๑๕-๒๓ มิ.ย.	โรงเรียนบ้านหนองหอย	๑๒๘
๑๕-๒๓ มิ.ย.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๑๘๓
๑๕-๒๓ มิ.ย.	ชมรมธรรมะ โรงพยาบาลขอนแก่น	๑๒
๒๓-๒๕ มิ.ย.	โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม	๔๓
๒๓-๒๕ มิ.ย.	บุคลากรศูนย์บำบัดยาเสพติดขอนแก่น	๕๒
๒๖-๓๐ มิ.ย.	โครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติ สปอ.ขอนแก่น	๔๓
๑-๒ ก.ค.	บุคลากรบำบัดยาเสพติดขอนแก่น	๔๘
๑-๔ ก.ค.	โรงเรียนนครขอนแก่น	๕๒๗
๔-๗ ก.ค.	โรงเรียนนครขอนแก่น (ม.๔)	๓๖๔
๗-๙ ก.ค.	โรงเรียนน้ำพองศึกษา จ.ขอนแก่น	๓๖๒
๘-๑๐ ก.ค.	เทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๖๐
๘-๙ ก.ค.	นักศึกษาคณะเกษตรกรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒๐
๑๐-๑๔ ก.ค.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๑๕๓
๑๐-๑๔ ก.ค.	โรงเรียนค่ายประจักษ์ศิลปาคม อ.เมือง อุดรธานี	๕๖
๑๔-๑๗ ก.ค.	โรงเรียนกัลยาณวัตร จ.ขอนแก่น	๒๒
๑๕-๑๗ ก.ค.	เทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๕๕
๑๕-๒๐ ก.ค.	โรงเรียนศูนย์ขอนแก่น	๔๗
๒๑-๒๓ ก.ค.	วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จ.ขอนแก่น	๑๓๔

๒๔-๒๘ ก.ค.	สถานพินิจ อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๖๕
๒๔-๒๘ ก.ค.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๓๒
๒๗-๒๘ ก.ค.	โรงเรียนขามแก่นนคร (ม.๔)	๓๔๖
๒๘-๓๐ ก.ค.	โรงเรียนสีหราชเดโชชัย จ.ขอนแก่น	๗๗
๓๑ ก.ค. - ๑ ส.ค.	บุคลากรงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(ฝ่ายบริหาร)	๓๒
๑-๘ ส.ค.	นักเรียนพลตำรวจภูธร ๔	๑๘๘
๒-๘ ส.ค.	ครู สปอ.ขอนแก่น โครงการพัฒนาจิตใจ	๑๑๘
๗-๑๒ ส.ค.	พนักงานสอบสวนยาเสพติด๑๗ จังหวัด	๕๕
๑๑-๑๔ ส.ค.	โรงเรียนขอนแก่นพัฒนาศึกษา จ.ขอนแก่น	๑๐๗
๑๓-๑๔ ส.ค.	โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น	๑๐๖
๑๔-๑๘ ส.ค.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๒๑
๑๖-๑๘ ส.ค.	กลุ่มผู้อบรม สำนักควบคุมความประพฤติขอนแก่น	๔๗
๑๕ ส.ค.	โรงเรียนเชียงยืนพิทยาคม	๒๗๒
๒๓ ส.ค.	ผู้ปกครอง โรงเรียนเชียงยืนพิทยาคม	๖๕
๒๕-๒๗ ส.ค.	วิทยาลัยอาชีวศึกษา จ.ขอนแก่น	๓๔๓
๒๘ ส.ค.	ตำรวจภูธร ๔ (รุ่นผู้กำกับ)	๑๔๖
๒๕-๒๖ ส.ค.	พยาบาล โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น	๑๑๐
๑-๒ ก.ย.	โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น	๕๕
๑-๔ ก.ย.	โรงเรียนมิ่งเมือง จ.ขอนแก่น	๒๔๘
๔-๘ ก.ย.	ตำรวจภูธร ๒,๓,๔ (ระดับสารวัตร)	๑๑๗
๘-๑๒ ก.ย.	สถาบันราชภัฏเลย ระดับปริญญาโท	๑๑๕
๘-๑๐ ก.ย.	โรงเรียนบ้านกุฉินารักษ์ จ.มหาสารคาม	๗๑
๑๑ ก.ย.	นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏเลย	๑๐๐
๑๑-๑๕ ก.ย.	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๑๗
๑๓-๑๖ ก.ย.	โรงเรียนไทยรัฐวิทยา (ม.๑-ม.๓)	๗๘
๑๖-๑๗ ก.ย.	โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น	๗๕
๑๘-๒๒ ก.ย.	โรงเรียนตำรวจภูธร๔	๒๓๘
๑๗ ก.ย.	โรงเรียนน้ำพองศึกษา จ.ขอนแก่น เข้ามาฟังธรรม	๔๐๐
๒๕-๒๕ ก.ย.	โรงเรียนตำรวจภูธร ๔	๒๑๗
๒๕-๒๕ ก.ย.	โรงเรียนหนองกุงพิทยาคม จ.ขอนแก่น	๗๗

๓-๖ ต.ก.	โรงเรียนกัลยาณวัตร จอนแก่น	๓๕๗
๗-๑๐ ต.ก.	โรงเรียนกัลยาณวัตร รุ่น๒	๒๗๕
๑๑-๑๔ ต.ก.	โรงเรียนบัวใหญ่พิทยาคม อ.น้ำพอง จอนแก่น	๕๗
๑๕-๑๖ ต.ก.	โครงการแสงเทียน ตำรวจภูธร ภาค ๔	๕๗
๑๕-๒๑ ต.ก.	โรงเรียนเข็ญยืนพิทยาคม ระดับ(ม.๕)	๒๐
๑๖-๒๐ ต.ก.	มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๕๓
๒๑-๒๖ ต.ก.	โครงการแสงธรรมนำชีวิต (ประชาชนทั่วไป)	๖๕
๒๕ ต.ก.-๑ พ.ย.	โครงการ “ธรรมชำระการเมือง” พรรคเสรีธรรม	๑๖๓
๑๐-๑๓ พ.ย.	โรงเรียนหนองหิน สปอ.เมืองขอนแก่น	๘๑
๑๑-๑๓ พ.ย.	โรงเรียนเทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๕๔
๑๔-๑๗ พ.ย.	โรงเรียนคอนยาง และโรงเรียนสวาทิพิทยาสรรพ์	๔๐๐
๑๗-๑๙ พ.ย.	นักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๔๕
๑๗-๒๐ พ.ย.	โรงเรียนเทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๔๔
๒๐-๒๓ พ.ย.	โรงเรียนหนองกุง จ.ขอนแก่น	๑๔๔
๒๓-๒๔ พ.ย.	โรงเรียนน้ำพองศึกษา จขอนแก่น	๒๐๐
๒๔-๒๖ พ.ย.	นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ขอนแก่น(คอมฯ)	๔๗
๒๕-๒๗ พ.ย.	โรงเรียนเทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๖๐
๒๘-๒๙ ธ.ก.	โรงเรียนสวาทิพิทยาสรรพ์ จ.ขอนแก่น	๕๗
๒-๓ ธ.ก.	การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย อ.น้ำพอง จขอนแก่น	๒๕
๒-๔ ธ.ก.	โรงเรียนท่าพระวิทยายน จ.ขอนแก่น	๒๒
๒-๔ ธ.ก.	โรงเรียนเทคโนโลยีพลณิชยการ จ.ขอนแก่น	๑๕๖
๒ ธ.ก.	ฝ่ายงานบริหาร งานสาธารณสุข จ.ขอนแก่น	๒๗
๕-๑๔ ธ.ก.	โครงการอุปสมบทหมู่เฉลิมพระเกียรติ โรงเรียนตำรวจภูธร ๔	๗๖
๑๔-๑๖ ธ.ก.	โรงเรียนสารคามพิทยาคม จ.มหาสารคาม	๓๗
๑๗-๒๑ ธ.ก.	โรงเรียนหนองชาติพิทยาคม	๔๕
๒๑-๒๕ ธ.ก.	นักศึกษา สถาบันราชภัฏเลย	๓๗๕
๒๔ ธ.ก.	คณะมิตรประชา ทอ.๐๑ มินบุรี	
	เจ้าฟิ่งธรรมบรยายและถวายผ้าป่า	๓๕๐
๒๕ธ.ก. -๑ ม.ก. ๔๔	โรงเรียนอุบลรัตนวิทยา จ.ขอนแก่น	๑๓๐

รวมคณะอบรมทั้งสิ้น ๑๑๔ คณะ รวม (หนึ่งหมื่นหกพันสิบสี่คน)	๑๖,๐๑๔
--	--------

สถิติผู้เข้าการอบรมปฏิบัติธรรม
ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น
ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๗-๒๕๔๓

ปีพ.ศ.	กรรมฐานทั่วไป(คน)	อบรมหมู่คณะ (คน)
๒๕๓๗	๒๓๖	-
๒๕๓๘	๑,๑๖๕	๑,๕๒๕
๒๕๓๙	๒,๑๐๑	๒,๓๙๑
๒๕๔๐	๓,๔๖๗	๕,๗๙๔
๒๕๔๑	๒,๓๖๙	๑๑,๐๑๕
๒๕๔๒	๒,๑๕๕	๑๕,๓๒๘
๒๕๔๓	๒,๔๓๓	๑๕,๖๖๔
รวม	๑๓,๙๖๖	๕๑,๗๑๗

รวมทั้งสิ้น ๖๕,๖๘๓ คน
(หกหมื่นห้าพันหกร้อยแปดสิบสามคน)

ภาคผนวก

หลวงพ่อดำตั้ง

ผู้ช่วยเจ้าอาวาส พระกรรมวาจาจารย์

และพระครูฐานานุกรม

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

(วันศุกร์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ เวลา ๑๓.๐๐ น.)

เมื่อวันศุกร์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำตั้ง พระภิกษุขี้นมาเพื่อช่วยเหลือกิจการคณะสงฆ์และงานด้านต่างๆภายในวัดอัมพวัน และสาขาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ซึ่งนับวันมีแต่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เพื่อให้การทำงานสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำตั้งได้แต่งตั้งผู้ช่วยเจ้าอาวาส พระกรรมวาจาจารย์ และพระครูฐานานุกรมของท่านขึ้นดังนี้

๑. แต่งตั้งพระครูสังฆรักษ์ชราวุฒิ ยโสธรโร เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี องค์ที่ ๑ และเลื่อนฐานานุกรม เป็นพระครูปลัดชราวุฒิ ยโสธรโร
๒. แต่งตั้งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี องค์ที่ ๒
๓. แต่งตั้งพระครูใบฎีกาพยุง เกตุชมโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์
๔. แต่งตั้งพระชนก หิตกาโม เป็นพระครูสังฆรักษ์ชนก หิตกาโม

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำตั้งให้ธรรมโฆวาทแก่ พระครูปลัดชราวุฒิ ยโสธรโร พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร และพระครูใบฎีกาพยุง เกตุชมโมไว้ดังนี้

พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ได้สร้างความเจริญให้กับขอนแก่นมากมาย มาวันนี้จะแต่งตั้งให้ตามคณะสงฆ์จากเจ้าคณะ เจ้าอาวาส ส่งหนังสือไปยังเจ้าคณะตำบล จากตำบลส่งถึงอำเภอ จากอำเภอมีมติเป็นเอกฉันท์ ก็ส่งมาให้เจ้าอาวาสคือเรา ที่จะแต่งตั้งผู้ช่วยเจ้าอาวาส ๒ องค์ คำว่าผู้ช่วยเจ้าอาวาสนั้น เป็นพระสังฆาธิการ เจ้าอาวาสสมัยโบราณเรียกว่า เจ้าธิดาการ ทำไมเรียกว่าพระสังฆาธิการ มีอำนาจปกครองสงฆ์ ตามพระราชบัญญัติการปกครองสงฆ์ของมหาเถรสมาคม เป็นผู้ปกครองตามอำนาจการปกครองคณะสงฆ์ ตามคำสั่งเจ้าอาวาสตามลำดับก็มีเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส และผู้ช่วยเจ้าอาวาส ผู้ช่วยทำได้ทุกอย่างตามที่เจ้าอาวาสสั่ง แล้วมีอำนาจหน้าที่ปกครองสงฆ์ได้ จึงเรียกว่าพระสังฆาธิการ พระภิกษุที่ไม่มีตำแหน่งก็เป็นพระภิกษุธรรมดาถึงแม้จะเป็นพระครู แต่ไม่ได้เป็นพระสังฆาธิการก็ไม่มีอำนาจปกครองสงฆ์ ดังนั้นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดอัมพวันเป็นพระสังฆาธิการตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ มีอำนาจหน้าที่ตามที่เจ้าอาวาสได้มอบหมายให้ไว้ แล้วก็พระสงฆ์องค์เจ้าต้องฟังตามคำสั่ง

ต่อไปพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ และพระครูสังฆรักษ์คชาวุฒิจากเลขานุการเจ้าคณะจังหวัดก็เป็นพระ
สังฆาธิการเลขานุการ ไม่ใช่พระสังฆาธิการ ต้องมีตำแหน่งอื่นคือผู้ช่วยจึงสามารถเป็นพระสังฆาธิการ
ตามลำดับขั้น ตอน

วันนี้ฤกษ์งามยามดี ท่านเถรานุเถระที่ได้รับแต่งตั้งในวันนี้ ทั้งท่านเพราะครูเลขา และพระครูสมุห์
โปรดให้ได้ทำหน้าที่ตามที่เรามอบหมาย พระภิกษุทั้งหลายก็ต้องอยู่ในโอวาทตามพระราชบัญญัติคณะ
สงฆ์ แต่งตั้งเราไม่ใช่ที่เราแต่งตั้งได้เลย เราต้องทำหนังสือไปเป็นลำดับขั้น ไม่ใช่เราเป็นเจ้าของวัด
แล้วตั้งส่งตงได้เลย ต้องทำหนังสือจากเจ้าอาวาส ไปตำบล เจ้าคณะตำบลเห็นด้วย ส่งไปอำเภอ เจ้าคณะ
อำเภอเห็นด้วย แล้วถึงส่งมาถึงจังหวัด จังหวัดเห็นด้วยมีมติเป็นเอกฉันท์ จึงสามารถออกตราตั้งได้

ดังนั้นขอให้ท่านทั้งสองจงปฏิบัติหน้าที่ตามที่เรามอบหมาย มีอำนาจตามนั้น ฝ่ายกรรมกรก็มี
หน้าที่ของกรรมวาจา ต่อไปท่านพระครูสมุห์ ศูนย์เวฬุวัน ก็ต้องมีกรรมวาจา เพื่อมีใครบวชขึ้นมา
จุดมุ่งหมายเพื่อมีใครมีศรัทธาอยากบวช ก็ไปนิมนต์กรรมวาจาได้ เอาไว้โอกาสข้างหน้าต่อไป

วันนี้ขออนุโมทนาสาธุการ โยมขอนแก่นอาดมาก็ขอขอบคุณขอบใจ และขอขอบใจพระครูสมุห์
ธีรวัฒน์ ที่ได้จัดศูนย์ของเราให้เรียบร้อยสวยงามมาก และเป็นพระที่นำเสด็จศาสดาของพุทธศาสนิกชน
และได้รับรางวัลโล่บ้าง ได้รับเข็มบ้าง ตลอดกระทั่งรับพระราชทานเสมาธรรมจักรจากสมเด็จพระเทพ
ราชสุดาฯ สยามบรมกษัตริย์ มีผลงานมากมาย ตลอดทั้งเป็นนักเผยแผ่พุทธธรรมให้แพร่ขยายออกไปทางภาค
อีสานถึง ๑๑ จังหวัด ตลอดทั้งมีกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน สมกับที่เราส่งพระครูสมุห์ธีรวัฒน์
ไปประกาศพระศาสนา สมปรารถนาคือความสำเร็จ ท่านเป็นพระที่มองการณ์ไกล แล้วอ่านตัวออกบอแก้ว
เป็น ท่านพระครูสมุห์อ่อนนุ่มถ่อมตน พระเถรานุเถระมีแต่เมตตาตลอดรายการ ไม่มีเกลียดชังแต่ประการ
ใด มีแต่ชมเชยและให้เกียรติ ทั้งเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอขอนแก่น เจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น รองเจ้า
คณะจังหวัด ตลอดจนเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น รองเจ้าคณะจังหวัด ตลอดเจ้าคณะภาค ที่มาเจริญพระพุท
ธมัตในพิธีวางศิลาฤกษ์ก็รู้สึกพอใจมาก ท่านก็พยายามกล่าวอนุโมทนาประกาศเกียรติคุณในวันนั้น สวน
เวฬุวันของเราก็มีแต่คืบหน้าเจริญอกงาม

สุดท้ายนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการแด่ท่านทั้งสามที่ได้สร้างคุณงามความดีมาเป็นเวลานาน
พอสมควรแล้ว ขอให้ทำหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้ง ให้เป็นที่พึ่งของประชาชน จงช่วยเผยแผ่
พระพุทศาสนา เป็นที่พึ่งของประชาชน เพราะประชาชนหมดที่พึ่งแล้ว มาพึ่งพระสงฆ์องค์เจ้า หาก
พระสงฆ์องค์เจ้าไม่เป็นที่พึ่งของประชาชนแล้ว เราจะพัฒนาสังคมได้อย่างไร ดังนั้นก็ขอให้เป็นที่พึ่ง
ประชาชน ขออำนาจบุญกุศลได้กระทำแล้ว ประสพพรให้ท่านทั้งสามและญาติโยมทั้งหลาย จง
เจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่ง
ประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนาเทอญ

มูทิตาจิต
ถวายเป็น
พระครูสังฆรักษ์ชเนศ หิตกาโม

ชินวัฒน์ รัตนเสถียร

ประวัติโดยย่อ

พระชเนศ หิตกาโม อายุ ๓๓ ปี พรรษา ๗ วุฒินักธรรมเอก อุปสมบทเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ณ พระอุโบสถวัดอัมพวัน สิงห์บุรี โดยมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณูปการเป็นพระอุปัชฌาย์ ปฏิบัติธรรมมุ่งรับใช้พระศาสนาและพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณูปการในทุกๆด้านจนเป็นที่ไว้วางใจ จึงได้รับความเมตตาแต่งตั้งให้เป็นพระครูในฐานะอนุกรมของท่าน ให้เป็น “พระครูสังฆรักษ์ชเนศ หิตกาโม” และเข้ารับพัสดุและใบงานพิธีแต่งตั้ง โดยพระสุทธิญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และเจ้าคณะจังหวัด สิงห์บุรี เป็นประธานในพิธีมอบประกาศนียบัตรพัสดุ ท่ามกลางสงฆ์ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ณ อุโบสถวัดอัมพวัน สิงห์บุรี

พระครูสังฆรักษ์ชเนศ หิตกาโม เกิดและโตที่อำเภอไผ่เชิง จังหวัดชวแก้ว มณฑลทวาย ประเทศจีน บิดาเป็นคนไทยสัญชาติไทย ส่วนมารดาเป็นผู้ถือสัญชาติจีน เรียนหนังสือและทำงานอยู่ที่บ้านเกิดจนเป็นหนุ่มใหญ่ บิดาจึงให้กลับมาอยู่ประเทศไทย และแปลงสัญชาติเป็นไทย

บุญหรือกรรมนำมาบวช

เมื่อมาอยู่ประเทศไทยได้ไม่นาน ก็ป่วยเป็นโรคภูมิแพ้และกลายเป็นหอบหืด ตอนเข้าคั้นนอนขึ้นมาจะมีน้ำมูกใสๆกลางคืนและจะนอนไม่ค่อยได้ ประมาณตีหนึ่งตีสองจะหายใจไม่ออก ต้องลุกขึ้นมาพ่นยา ขยายหลอดลมและต้องทานยาควบคุมตลอดเวลา บางครั้งก็ต้องไปฉีดยา และเคยป่วยหนักต้องเข้าห้อง ICU มาแล้ว ๔ ครั้ง ต้องให้ออกซิเจนช่วยหายใจ พยายามรักษาทุกวิถีทาง ทั้งยาแผนปัจจุบันและแผนโบราณ ตลอดจนถึงฝังเข็ม ทดลองรักษามาหมด แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้เลย ต้องทนทุกข์ทรมานเป็นอันมาก จนไม่มีกำลังใจจะทำอะไรเลย ทำงานนิดหน่อยก็เหนื่อยเป็นช่วงชีวิตที่รู้สึกหดหู่ท้อแท้มาก

จนกระทั่งตรุษจีนที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โยมอาผู้หญิง (นางพรทิพย์ มุนินทร์นิมิตต์) ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดุสิตคุณูปการมาเที่ยววันอัมพวัน และมีโอกาสได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อดุสิตคุณูปการ หลวงพ่อดุสิตคุณูปการปฏิบัติธรรมฐานแก่กรรมได้ โรคภัยไข้เจ็บหายได้ ทำให้รู้สึกสนใจ โยมอาผู้หญิงชักชวนให้อยู่ปฏิบัติ ส่วนท่านพระครูเองก็ไม่มีความรู้ด้านศาสนามาก่อน ไม่เคยเข้าวัดปฏิบัติ จึงมีความสงสัยต่อการปฏิบัติแต่ก็มีใจอยากลอง จึงตัดสินใจอยู่ปฏิบัติธรรมฐานตั้งแต่วันนั้น

กรรมฐานชดใช้กรรม

ความตั้งใจตอนแรกตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติเพียง ๕ วัน แต่ก็แปลกใจว่าระหว่างปฏิบัติ ร่างกายรู้สึกสบาย ปลอดภัย ไปโรงไปหมด กลางคืนนอนหลับได้ไม่ต้องพ่นยา ทำให้มีกำลังใจปฏิบัติมากขึ้น ก็ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ ลงทะเบียนขออยู่ต่ออีก ๗ วัน

บุญนำพาให้มาบวช

ระหว่างปฏิบัติธรรมถ้าตรงกับวันพระ ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านจะต้องมาพร้อมกันมารับฟังธรรมจาก พระเดชพระคุณหลวงปู่ คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่กินใจมากและบ่อยครั้งก็ตรึงใจ รู้สึกมีกำลังใจ ทำให้มีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ จึงคิดว่าจะขอเข้ารับกฐนอุปสมบทที่วัด อัมพวัน

จนเมื่อครบกำหนดลาสิกขา (ก่อนปฏิบัติจะต้องสมาทานศีล ๘ เมื่อครบกำหนดกลับก็ต้องมาสมาทานศีล ๕ เราเรียกว่าลาสิกขา) เมื่อลาสิกขาเรียบร้อยแล้ว จึงมุ่งไปขอสมัครบวชในวันลาสิกขานั้นเลย และก็ได้โชคดีได้คุณกำธร มัชฌิมา (พี่ชายท่านพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร) ซึ่งรู้จักกันในระหว่างปฏิบัติกรรมฐาน เป็นผู้รับรองการบวชให้ เมื่อส่งเอกสารหลักฐานเรียบร้อยแล้วก็กลับบ้าน ไปเตรียมตัวเตรียมใจ และบอกโยมบิดา โยมมารดา ตลอดจนญาติ ๆ กลับมาว่าคืออีกครั้งมาเป็นนาควัน ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ เพื่อชักซ้อมเรื่องการขานนาค บทสวดมนต์ต่างๆ และเรียนรู้ระเบียบปฏิบัติของสงฆ์ ซึ่งที่วัดหลวงปู่เน้นมาก ก่อนบวชทุกคนต้องอยู่วัดก่อน ๗-๑๐ วัน และได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ณ อุโบสถวัดอัมพวัน สิงห์บุรี โดยมีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานามมงคลเป็นพระอุปัชฌาย์

คนมีบุญ

การบวชนั้นเดิมก็คิดว่าบวชเพียง ๓ เดือนเท่านั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ๑ เดือน พระเพื่อนที่บวชรุ่นเดียวกันจำนวน ๑๕ องค์ ขอลาสิกขา (การบวชนอกพรรษาที่วัดอัมพวันจะต้องบวชไม่น้อยกว่า ๖ เดือน) จึงต้องเข้าไปพบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพื่อทำวัตรขอลา และขอโอวาทเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตในเพศฆราวาสต่อไป ท่านพระครูฯ ก็มากับหมู่คณะด้วย ท่านพระครูฯ บอกว่ากินนั้นจำได้อย่างแม่นยำ เพราะต้องนั่งรอพระเดชพระคุณหลวงปู่ตั้งแต่เวลา ๒ ทุ่ม จนถึงตี ๑ ทั้งนี้เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่มีการกิจเร่งด่วนและสำคัญมาก จะต้องทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนทำอะไรอย่างอื่น.. นั่งได้ ทนได้ รอได้ ดีได้ นี่คือคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่) เมื่อท่านลงมาพบและให้โอวาท เวลาผ่านไปประมาณชั่วโมงกว่า ๆ ประมาณตี ๒ เศษ รู้สึกว่าโรคหืดหอบกำลังจะกำเริบอย่างแรง เพราะว่าแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก เหมือนเป่านกหวีด เหงื่อออกท่วมตัวเลย พยายามฝืนฟังธรรมะต่อไป แต่ก็ไม่สามารถทนได้ อาการหอบหืดได้รุนแรงขึ้นมาก พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงให้ลูกศิษย์ใกล้ชิดนำยาลมที่ทานใช้อยู่ประจำมาให้รับประทาน จึงค่อยคลายจากอาการทุรนทุราย

เมื่ออาการดีขึ้นแล้ว พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จึงบอกท่านพระครูฯว่า“อาตมาว่าโรคที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นโรคเวรโรคกรรม ยาที่หลวงพ่อกับหรือจะไปรักษาอย่างไรก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้ นอกเสียจากท่านปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพื่อรักษาตัวเอง เป็นหนทางเดียวเท่านั้น”แล้วพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ส่งท่านพระครูฯไปเก็บอารมณ์เป็นเวลา ๗ วัน ณ ห้องเก็บอารมณ์ในเขตสวนป่าภาวนา

ระลึกชาติได้

นับตั้งแต่นั้นมา อาการต่างๆ ก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ ยาที่ใช้ก็ลดจำนวนลงได้เรื่อยๆ เวลาผ่านไป ๒ เดือน การปฏิบัติธรรมทำให้รู้ว่าอาการป่วยที่เป็นอยู่นั้น เป็นเพราะอะไรทำให้ระลึกถึงเหตุการณ์ครั้ง ร้อย ประเทศจีน ซึ่งก็ไม่คิดว่ามันเป็นเวรกรรมติดตามมา กล่าวคือ เวลาสารทจีน ตรุษจีน ท่านพระครูฯจะต้องฆ่าไก่ นอกจากนี้ยังต้องฆ่าหมาดำเพื่อเป็นอาหารบำรุงร่างกายให้อบอุ่น เพราะอากาศที่ประเทศจีนหนาวมาก การฆ่าหมาดำเพื่อให้ได้คุณภาพของเนื้อหมา ต้องกดให้จมน้ำตามทั้งเป็น ซึ่งเป็นการทรมานสัตว์มาก ท่านพระครูฯยอมรับว่าสมัยนั้นท่านฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมาก เมื่อรู้สาเหตุแล้วก็ขอให้สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น ทำให้อาการป่วยหอบหืดลดลงอย่างน่าอัศจรรย์ ตรงตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่านสอนทุกประการว่า “กรรมฐานทำให้ระลึกชาติได้ คือระลึกได้ว่าในอดีตเราเคยทำอะไรไม่ดีไว้ จะได้ยอมรับผิดใช้เขา ไม่ใช่ระลึกชาติว่าชาติที่แล้วเคยเป็นศัวยุครเมียใคร อย่างนั้นไม่ใช่กรรมฐาน

เรื่องการฆ่าสัตว์ดังที่กล่าวมาแล้ว พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็พยายามให้ท่านพระครูฯสารภาพกับท่านจริงๆ มิฉะนั้นท่านจะไม่ช่วย ซึ่งมีเรื่องเล่าให้ฟังอีกมาก แต่ก็จะไม่ขอกเล่าในที่นี้

มุ่งทางสายเอก

“พระธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ผู้ประพฤติ ผู้ปฏิบัติพึงได้ด้วยตนเองเมื่ออาการหอบหืดทุกเลลงได้อย่างน่าประหลาดใจ ยิ่งมีความมั่นใจในการปฏิบัติมาก ท่านพระครูฯก็เลยไปขออนุญาตโยมบิดา มารดาเพื่อจะขอยุ่ต่อในพรหมฯ ซึ่งก็ได้รับการอนุโมทนาและอยู่จนตลอดพรหมฯกระทั่งในที่สุดเมื่อออกพรหมฯหลังจากรับกฐินแล้ว ๑๐ วัน อาการของโรคหอบหืดที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ ก็กลับหายได้ด้วย การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องลาสิกขา ทางบ้านก็กำหนดเวลาเรียบร้อย แต่แล้วอยู่ๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ลูกศิษย์ไปตามท่านพระครูฯมาหาที่กุฏิแล้วพูดว่า“อย่าลาสิกขาเลยมาอยู่กับหลวงพ่อก่อน” ตอนนั้นท่านพระครูฯตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องสึก ไม่คิดจะอยู่ต่อ ก็นิ่งเฉยไม่ตอบรับ ผ่านไป ๕ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ลูกศิษย์มาตามอีก แล้วก็บอกเหมือนเดิมว่า“อยู่ต่อ ไปก่อน มาช่วยงานหลวงพ่อก่อน” ท่านพระครูฯยิ่งลังเลใจมากขึ้น แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ ทั้งๆที่วัดอัมพวันในขณะนั้นมีพระมากถึง ๘ รูป ทำไมเจาะจงท่านและไม่ให้ท่านสึก สร้างความหนักใจมาก แต่มาคิดอีกทีพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็น่าจะรู้อะไรที่ไม่สามารถบอกได้ จึงได้พยายามรั้งไว้ ท่านพระครูฯจึงขอไปปรึกษาโยมบิดาโยมบิดาก็ไม่ยอม ทั้งนี้คงเป็นเพราะท่านพระครูฯเป็นลูกชายคนโตที่จะต้องรับภาระธุรกิจของครอบครัว

อยู่ต่อมาไม่นานโยมมารดา ก็มาหาที่วัด พุดไปก็ร้องไห้ไป โยมบุญ ก็มาและเกลี้ยกล่อมว่าบวชมาแล้ว ๑ พรรษา ก็พอแล้ว ถึงเวลาสึกกลับบ้านได้แล้ว ขณะนั้น ท่านพระครูศรีกัลป์สัน วุ่นวายใจมากที่ถูกจุ่ม โดยไม่ทันตั้งตัว เมื่อโยมทั้งสองกลับไปแล้ว ก็ครุ่นคิดอยู่นาน จึงตัดสินใจลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับไปอยู่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน หนองแก่น ทำให้มีเวลาปฏิบัติธรรมและทบทวนเหตุการณ์ชีวิตที่ผ่านมา พิจารณา เห็นว่าถ้าไม่มาปฏิบัติธรรมกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงไม่ได้บวช และถ้าไม่ได้บวชกับพระเดชพระคุณ หลวงพ่อก็อาจตายไปแล้วก็ได้ เท่ากับท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงเป็นผู้ชุบชีวิตให้ได้เกิดใหม่ ยิ่งพิจารณา ยิ่งใจในบุญคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงให้ชีวิตใหม่ให้แสงสว่างและทางดำเนินที่ถูกต้อง

ท่านพระครูปฏิบัติกรรมฐานที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันประมาณ ๓ เดือน พระเดชพระคุณหลวง พ่อก็คงให้ลูกศิษย์มาตามกลับไปอยู่วัดอัมพวัน จึงตัดสินใจบอกโยมบิดามารดาว่าจะยังไม่สึกและขออยู่กับ หลวงพ่อต่อไป

ถ้าท่านผู้อ่านสนใจหนังสือเกี่ยวกับพระอาจารย์ยุคเก่าๆ หรือหลวงปู่หลวงพ่อกึ่งๆ ทั้งสายปฏิบัติ หรือสายอิทธิฤทธิ์ จะสังเกตได้ อย่างหนึ่งว่า พระเกจิอาจารย์ดังกล่าวมักจะได้รับ การยับยั้งการสึกหาลาเพศ จากครูบาอาจารย์เสมอราวกับว่าครูบาอาจารย์ของท่านเหล่านั้น ก็มีญาณหยั่งรู้อนาคตของผู้เป็นศิษย์ แม้แต่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงจริงของพวกเรา ก็เช่นเดียวกัน ท่านรำว่า จะสึกตั้งแต่ออกพรรษาแรก แต่ในที่สุด ท่านก็ต้องอยู่ในเพศบรรพชิตตราบนานทุกวันนี้ กว่า ๕๐ ปีมาแล้ว ด้วยญาณวิถีที่หลวงพ่อก็คงท่านทักท้วง หน่วงเหนี่ยวไว้

อุปัชฌาย์วัตร/อาจารย์วัตร

นับแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ท่านพระครูฯ ได้เข้ามาปรนนิบัติรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงอย่าง ใกล้ชิด ได้รู้ได้เห็น ว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงทำงานหนักมาก พักผ่อนน้อย ฉะนั้นน้อย แต่เสียสละสูง พระ เดชพระคุณหลวงพ่อก็คงตรากตรำทำงานเพื่อพระศาสนาอย่างแท้จริง เพื่อความสุขของพุทธศาสนิกชนและศา สนิกชนอื่นด้วยความเต็มใจ ซึ่งท่านพระครูฯ ก็ได้ช่วยเหลือเบียดเบียนต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คง ได้ เป็นอย่างมาก เพราะงานในวัดมีมากมาย โดยเฉพาะต้องเกี่ยวข้องกับญาติโยมจำนวนมากทุกวันตลอดทั้งปี ตลอดจนบุคลากรในวัด อะไรจะมีปัญหาเท่ากับคนไม่มีแล้ว ท่านพระครูฯ ปฏิบัติหน้าที่อย่างเสมอต้นเสมอ ปลายด้วยความวิริยะอุตสาหะ อุตุน และตรากตรำต่อการทำงานโดยไม่ปรียากบ่น บางครั้งถึงกับต้องนอนเฝ้า หน้ากุฏิก็มี

งานในความรับผิดชอบ

- เป็นพระวิทยากร ช่วยอบรมแนะนำการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานสำนักวัดอัมพวัน
- พิจารณาคัดเลือกผู้ที่จะมาบรรพชาอุปสมบทตลอดจนให้การอบรมแนะนำนาถ

- กรรมการเผยแพร่ธรรมของมูลนิธิพระราชสุทธานมมงคล
- ช่วยเหลือกิจการต่างๆ ภายในวัดอัมพวัน ดังที่ได้กล่าว

ณ วันนี้ ท่านพระครูฯ ได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะขอรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อกว้างไปจนกว่าจะหมดบุญวาสนาที่จะอยู่ในเพศอันสูงส่งนี้ได้

คนชอบรู้งเรื่องต้องพัฒนา

ท่านพระครูฯ ตามโยมบิดาเข้ามาอยู่เมืองไทย โดยที่ไม่สามารถพูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้เลย แต่มาบวชแล้วกลับสามารถสอบนักธรรมตรี โท เอก ได้ภายใน๗ ปี โดยไม่ตกเลย ส่วนทางโลกท่านก็เรียนกศน. (การศึกษานอกโรงเรียน) จนจบชั้นมัธยม๖ ปัจจุบันกำลังศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ชั้นปีที่๒

คติธรรมโบราณ
รวบรวมโดย
พระราชสุทธิญาณมงคล
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๖

อย่าพูดโกหก	อย่าพกแต่ลม	อย่าชมแต่รูป
อย่าดูบแต่ราก	อย่ามากแต่โง่	อย่าโตแต่เป่ลือก
อย่าเสือกหาเรื่อง	อย่าเคื่องคนสอน	อย่านอนขี้เซา
อย่าเมาการโลก	อย่าโศกเกินเหตุ	อย่าเทศน์ผิดหลัก
อย่าผลักความผิด	อย่าปิดข้างตาย	อย่าหมายเมียท่าน
อย่าผลาญพ่อแม่	อย่าแสหาความ	อย่าตามคนโง่
อย่าโวแต่ปาก	อย่าอยากของเขา	อย่าเล่าความลับ
อย่ามักใจง่าย	อย่าตามเสียชื่อ	อย่าถือข้างผิด
อย่าคิดข้างชั่ว	อย่ายั่วค้นหา	อย่าด่าข้าทาส
อย่าคาดโดยเดา	อย่าเอาแต่จิต	อย่าคิดนอกคอก
อย่าลอกทองพระ	อย่าละความสัตย์	อย่าตัดช่องน้อย
อย่าสอยดวงดาว	อย่าสาวดวงเดือน	อย่าเบือนเบื้อบุญ
อย่าจุนโกธรง่าย	อย่าส่ายเพราะโลก	อย่าละโมบอาหาร
อย่าผลัดกาลเวลา	อย่าด่าแดดฝน	อย่าโหลนเหลาะแหละ
อย่าแคะค่อนคน	อย่าบ่นวันคืน	อย่ายื่นกะกะ
อย่าสะเรียวนาม	อย่าพูดยามฟังเทศน์	อย่ายกเหตุผิด
อย่าคิดข่มท่าน	ความชั่วอย่าทำเสียเลยจะดีกว่า	